

Yêu Nhầm Cảnh Sát Giao Thông

Contents

Yêu Nhầm Cảnh Sát Giao Thông	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	65
22. Chương 22	68
23. Chương 23	71
24. Chương 24	76
25. Chương 25	81
26. Chương 26	85
27. Chương 27	89
28. Chương 28	98
29. Chương 29	103
30. Chương 30	107
31. Chương 31	110
32. Chương 32	113
33. Chương 33	116
34. Chương 34	122
35. Chương 35	126
36. Chương 36	129
37. Chương 37	133
38. Chương 38	137
39. Chương 39	142
40. Chương 40	146
41. Chương 41	152

42. Chương 42	155
43. Chương 43	159
44. Chương 44	161
45. Chương 45	166
46. Chương 46	169
47. Chương 47	174
48. Chương 50	183
49. Chương 52	196

Yêu Nhầm Cảnh Sát Giao Thông

Giới thiệu

Tác phẩm dựa trên một câu chuyện có thật....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nham-canhsat-giao-thong>

1. Chương 1

File 1: Nhân duyên

Một buổi sáng đầu tuần trong lành và ấm áp, có hai thằng con trai vội vã phi xe máy thật nhanh đến trường cho kịp giờ vào lớp. Ngày đầu tiên đi học đại học mà phải vất vả chân lên cổ như thế đấy. Tất cả cũng chỉ tại cái đồng hồ chết tiệt dở chứng không chịu phát chuông báo thức nên mới xảy ra tình huống oái oăm thế này. Thế là hai đứa tân sinh viên cuống cuống bật dậy đánh răng rửa mặt và thay quần áo với tốc độ kinh hồn. Nghe thầy trưởng khoa thông báo tiết học sáng nay là môn triết học Mac-Lenin do một ông thầy cực kì khó tính giảng dạy. Nếu mà đến trễ quá 5 phút là không cho vào lớp. Dù là bữa học đầu tiên cũng không cho qua.

Tất nhiên vì không muốn thấy thảm cảnh bị phạt đứng ngoài lớp và làm trò cười cho đám bạn mới nên Quân phải ra sức phóng xe như bay trên đường phố bất chấp chỉ số đồng hồ có vượt tốc độ hay không. Thằng Quang ngồi đằng sau nó buộc phải bám hông nó thật chặt để không bị gió cuốn đi. Cũng may sáng nay đường vắng người nên xe bọn nó có thể dễ dàng vượt qua mọi chướng ngại vật. Nhưng không may khi đến gần khúc cua ở ngã tư, hướng vào ngôi trường đại học Nhân văn gần đài truyền hình, thì bỗng một chiếc xe cảnh sát từ đâu chạy theo sau xe Quân thối còi bắt dừng lại. Quân điếng hồn giảm ga từ từ tấp vào lề. Thằng Quang ngồi sau cũng tái xanh mặt mày vì bị cảnh sát viếng thăm. Thế nào cũng bị phạt tiền hay cảnh cáo à coi. Hic hic.

Vừa xuống xe thì tụi nó liền bị anh cảnh sát buông lời trách mắng.

- Hai cậu chạy xe kiểu gì vậy? Có biết vượt quá tốc độ cho phép hay không? Muốn gây tai nạn cho người đi đường mới chịu hả?

Bị làm một hơi Quân chỉ biết cúi đầu im ru rú mà nghe. Thăng Quang khép nép sau lưng nó để tránh bị hỏi thăm. Đến khi ngẩng đầu lên định phân bua giải bày hoàn cảnh với anh cảnh sát thì tự nhiên mặt Quân đơ như trái bơ. Ôi trời cảnh sát giao thông gì mà trẻ và đẹp trai thế này. Ngay nó là con trai còn bị mê hoặc nữa là. Tuy bị cái mũ bảo hiểm to đùng che khuất khuôn mặt nhưng Quân vẫn nhận thấy nét mặt tròn trịa rất nam tính của anh ta. Tóc anh được cắt ngắn lòa xòa trước vầng trán cao và nghiêm nghị. Còn đôi mắt thì ôi thôi..tuy ra vẻ cứng rắn đầy cương quyết nhưng trong đó ẩn chứa cả một vùng trời sâu thẳm với những nỗi niềm kì lạ khó đoán như muốn hút hồn người khác. Thấy nó gơ mắt ếch ra nhìn mình, anh cảnh sát khẽ đằng hắng một tiếng rồi nhắc nó.

- Này cậu kia nhìn tôi gì mà ghê thế? Mặt tôi có dính lọ nghe à?

Quân giật mình trở về với thực tại. Nãy giờ nó bị ánh mắt đó thôi miên nên quên mất rằng mình phải chịu trách nhiệm trước vụ vi phạm giao thông. Rồi nó gãi đầu đáp lại anh cảnh sát, nêu lí do chính đáng để mong anh du di bỏ qua.

- Dạ không phải... Mà anh ơi tha cho em lần đầu được không? Tại em ngủ dậy trễ nên mới chạy xe nhanh một tí cho kịp giờ vào lớp. Hic hic. Thầy em khó lắm nếu đến trễ sẽ bị phạt cho coi...

- Tôi không cần biết lí do gì cả. Chỉ biết một điều là cậu và bạn cậu đã vi phạm luật an toàn giao thông vì lái xe quá tốc độ.

- Thôi mà anh cảnh sát đẹp trai, tha cho tụi em chỉ một lần này thôi! Em hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa đâu!!

- Thôi thôi khỏi van xin vô ích. Tôi tự nhận mình không có đẹp trai nên cậu không cần phải nói như thế. Đưa bằng lái xe và tiền phạt ra đây nhanh lên!

Anh ta vẫn lạnh lùng nhắc lại hình phạt mặc cho nó năn nỉ ỉ ôi. Có vẻ như những lời ngon ngọt của Quân tỏ ra vô tác dụng trước khuôn mặt lạnh như tiền của anh cảnh sát. Thế là Quân đau khổ đành móc bóp đưa tiền phạt và bằng lái xe để cho anh ta bấm lỗ. Tức thật người gì đâu mà cứng rắn như sắt đá. Giờ mà vô lớp cũng đã trễ rồi. Hic hic ngày gì mà xui thế này. Trước khi leo lên xe, anh cảnh sát chợt nói với Quân một câu làm nó thộn mặt ra.

- Lần sau cẩn thận hơn một chút nghe chưa cậu nhóc bốn mắt. Dù có việc gì vội vã quan trọng đến đâu cũng không nên lái xe bạt mạng như thế. Gia sử hai cậu để xảy ra tai nạn thì hậu quả rất đáng tiếc có biết không? Tôi phạt như thế để cậu nhớ đời mà rút kinh nghiệm lần sau. Không biết coi trọng mạng sống của bản thân thì cũng nên nghĩ đến người khác chứ!!

Phán xong anh ta cầm cúi ghi chép thông tin vào cuốn sổ lập biên bản còn Quân xụ mặt cất ví vào túi mà lái xe đi. Anh ta là cái thứ gì mà dám dạy đời mình chứ. Có chút xiu con con thôi mà nỡ lòng nào phạt người ta một đồng tiền. Tốn công năn nỉ nịnh nọt quá đi. Thấy bộ mặt nhăn nhó khó chịu của Quân, thăng Quang ngồi sau xoa dịu nó.

- Thôi đi pa. Người ta nói vậy là hợp tình hợp lý quá rồi còn gì. Có gì đâu mà phải bực tức. Giờ tao với mày vô lớp nữa hay thôi?

- Vô chứ! Chẳng lẽ buổi học đầu tiên cúp tiết đi chơi! Cầu mong cho ông thầy bị bệnh hay mắc kẹt công chuyện gì đó. Hic hic...

- Ủa cứ hy vọng là vậy đi. Mặc dù tao cảm thấy chuyện đó khó xảy ra lắm...

Thế là Quân cho xe chạy một đoạn ngắn nữa rồi đi thẳng vào trường. Hic đã sắp vào trường rồi mà còn để bị cảnh sát giao thông phạt. Xui quá đi mất. Thăng cha cảnh sát thật là vô tâm hết sức. Đẹp trai mà chẳng biết thông cảm tí nào. Nhưng sao Quân có linh cảm sẽ gặp thăng chả một lần nữa. Tự dưng đôi mắt sâu thẳm hồi nãy lại hiện lên trong tâm trí của nó.

Trung ghi chép xong tính lái xe đến chỗ những người bạn đồng nghiệp thì chợt thấy một tấm thẻ nhỏ nằm dưới đất. Anh vội nhặt lên xem. Hóa ra tờ chứng minh nhân dân của cậu sinh viên hồi nãy đây mà. Chắc do sơ ý làm rơi rồi. Sao mà bất cẩn thế không biết. Giờ khi nhìn kĩ ảnh 3*4 trong tờ CMND, Trung mới nhận ra khuôn mặt của cậu ta hồi nhỏ khá dễ thương. Nét mặt đó thật hồn nhiên pha chút ngây thơ tinh nghịch. Và tên của cậu ta cũng thật ấn tượng. Bùi Nguyễn Trung Quân. Chắc lát nữa phải canh trước

cổng trường để đưa lại cho cậu ta mới được. Nghĩ vậy anh cho xe quay trở lại trạm gác và tiếp tục công việc của mình. Quân vào lớp ngồi học tù tì gần 5 tiết mới thất thểu cất tập vở ra về. Cũng may hôm nay có bà cô dạy thay nên mọi chuyện không tồi tệ ấy. Tuy nhiên nó cảm thấy khá ngỡ ngàng với cách học mới ở môi trường đại học khi mà suốt 4 tiếng đồng hồ chỉ học đúng có một môn. Từ phần mở đầu cho đến khi kết thúc phần tổng quan, Quân toàn nghe thấy giọng bà cô U60 đều đều vang lên làm nó gục lên gục xuống mấy lần. Đã vậy giờ ra chơi chỉ vỏn vẹn 10 phút ngắn ngủi chẳng giúp nó giải tỏa căng thẳng được tí nào. Đang chuẩn bị lấy tờ chứng minh nhân dân ra phô tô để làm thẻ sinh viên thì Quân không thấy nó đâu cả. Kiểm tra tất cả các ngăn trong bóp và cả cái cặp cũng không có. Thôi rồi chắc là rớt ở đâu đó rồi. Quân cuống lên hỏi thẳng bạn.

- Quang ơi, mày có thấy tờ CMDN của tao làm rơi ở đâu không?
- Ủa mày làm mất nó rồi hả? Tao không thấy. Mày đã tìm kĩ chưa đó?
- Tìm kĩ lắm rồi nhưng vẫn không thấy. Hic hic.
- Hay là hồi nãy trong khi làm biên bản vi phạm giao thông với cha cảnh sát, mày làm rơi không chừng!!
- Chắc vậy quá! Giờ tao với mày đi lại chỗ đó đi, xem coi ai có nhặt được không? Khổ quá Quang ơi, hôm nay xui xẻo thiệt đó.
- Thôi đừng ở đó mà than nữa. Tại mày hậu đậu quá nên mới bị như vậy đó.

Nói rồi cả hai đứa lật đật ra bãi gửi xe lấy xe chạy đến nơi bị anh cảnh sát tóm hồi sáng. Vừa mới ra đến cổng trường thì nó chợt thấy anh ta đang đứng chống xe ở nhà chờ xe buýt. Hên quá anh ta đứng đó đợi mình phải không ta. Quân kêu thẳng Quang giữ xe rồi chạy xồng xộc lại chỗ anh cảnh sát và cất tiếng hỏi.

- Anh cảnh sát ơi, hồi sáng anh có thấy tờ CMND của em làm rơi không ạ?

Nghe tiếng gọi, anh ta chợt quay lại nhìn nó. Đúng là cậu nhóc hồi sáng rồi. Anh đã đứng chờ ở đây gần nửa tiếng trước.

- Ủ.. tôi có thấy. Tính đợi cậu tan trường rồi đem trả.

Nói xong anh đưa cho nó tờ CMND lòi ra từ trong túi áo.

- Phù may quá cảm ơn anh nhiều nha!
- Không có gì, lần sau cậu nên cẩn thận một chút. Bị phạt nên tâm trạng bất ổn hả.

Vừa dứt lời thì tay Quân vô tình khê chạm nhẹ vào tay anh trong khi nhận lại tờ CMND. Bỗng một luồng điện xẹt chạy khắp cơ thể nó khiến người Quân cứng đờ như vừa bị trúng tiếng sét ái tình. Chỉ trong một hai giây ngắn ngủi, Quân cảm nhận được bàn tay anh thật ấm nóng rần rần nhưng cũng khá mềm mại, dịu dàng.

Sau một thoáng bối rối, nó vội rút tay lại và quay mặt đi vì xấu hổ. Anh cảnh sát không nói gì toan phóng xe đi thì chợt Quân nói với theo.

- Mà anh gì ơi...có thể cho em biết tên... được không ạ?
- À, tôi tên Trung. Nếu muốn gặp tôi thì lần sau cứ việc vi phạm tiếp!!

Câu nói đùa đó của anh ta làm Quân thoáng ngượng ngùng. Đúng như dự đoán, chỉ trong buổi sáng ngắn ngủi nó đã gặp anh tới hai lần. Liệu đây có phải là duyên số trời định giữa anh và nó hay không. Nhưng nếu để gặp anh ấy một lần nữa chắc túi tiền vốn đã eo hẹp của nó chắc sẽ không còn đồng nào dính túi. Nghĩ vậy thôi nhưng sao trong thâm tâm nó vẫn muốn được gặp và nói chuyện với anh cảnh sát vào một ngày đẹp trời nào đó. Tất nhiên là không phải bị anh tóm cổ vì chạy xe quá tốc độ rồi. Nguyên ngày hôm đó Quân cứ ngẩn ngơ như người mất hồn. Thằng Quang bên cạnh chăm chú nhìn nó lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu.

“Thằng này hôm nay gặp xui nhiều quá nên đâm ra bấn loạn rồi chăng?”

2. Chương 2

File 2: Giác mơ thoáng qua

Chiều đến, Quân bảo thằng Quang ở nhà nấu cơm còn mình lấy xe ra chợ mua ít đồ ăn. Chỗ nhà cho thuê của hai đứa nó nằm gần khu vòng xoay Hàng xanh cách trường cũng không bao xa. Từ khi dọn lên thành phố khoảng một tuần, hai đứa đã bắt đầu quen với đường xá thị thành. Vào buổi tối, bọn nó rủ nhau đi dạo hoặc đi khắp các nhà sách để tìm mua giáo trình, sách chuyên ngành quanh khu vực quận Nhất và quận Bình Thạnh. Những lúc ra ngoài mua đồ ăn về nấu, Quân thường hay đến chợ Thị Nghè. Ở đó đồ cũng rẻ và dễ trả giá tuy hơi bị mất vệ sinh một tí. Trước khi lên đây học, ba mẹ tụi nó đã căn dặn và hướng dẫn rất chi tiết cụ thể về lối sống, cách sinh hoạt ở nơi phồn hoa đô hội này. Chi tiêu tiền bạc ra sao, ăn ở đi đứng thế nào cũng được các cụ chia sẻ và hướng dẫn rất nhiệt tình.

Quân và Quang là hai thằng bạn thân, biết nhau từ thuở còn cởi trường tấm mựa. Quê tụi nó ở huyện Định Quán, tỉnh Đồng Nai. Nhà hai đứa nằm sát sạt nhau và có chung một bờ tường ngăn cách nên vô tình trở thành hàng xóm láng giềng thân thiết. Chửi bới cạnh khốe nhau cũng có mà tối lửa tắt đèn mò sang nhà nhau cũng có. Thế nên mới nói, hai đứa nó thật may mắn vì được sự đồng lòng và hậu thuẫn khá lớn từ phía gia đình. Gia đình hai bên có vẻ rất tự hào và hạnh phúc khi có hai thằng con cùng trang lứa, học chung trường chung lớp và đến khi chọn ngành để thi đại học cũng cùng chung chí hướng. Bọn nó quyết tâm thi vào khoa Lịch sử, trường Đại học KHXH&NV và đã đậu với số điểm ba môn trên 20. Điều này cũng không quá ngạc nhiên khi sở trường của hai đứa là Văn và Sử.

Thế là khi nhận được giấy báo nhập học, gia đình hai bên bàn với nhau cùng góp tiền mượn một căn nhà trọ rộng rãi trên thành phố cho tụi nhỏ có chỗ ăn ở đàng hoàng để tiện việc học hành. Lâu lâu rảnh rỗi có thể lên thăm hỏi tình hình cuộc sống của con mình cũng được. Cái hôm lên trường làm thủ tục nhập học, Quân và Quang được người quen dẫn đến ngôi nhà và xem qua một số đồ đạc trong phòng. Công nhận ngôi nhà tuy hơi nhỏ nhưng lại đầy đủ tiện nghi. Có phòng ngủ, phòng học, phòng tắm và phòng nấu ăn riêng biệt. Thậm chí khi chính thức dọn lên ở, ba mẹ hai đứa còn hùng tiền mua ột cái tivi và cả tủ lạnh. Quân và Quang chỉ có nhiệm vụ là học hành cho tốt và sống hợp pháp mà thôi. Mọi thứ vật chất coi như chẳng phải bận tâm lắm.

Nói là nói thế thôi chứ hai đứa nó cũng chẳng sung sướng gì. Từ khi bắt đầu cuộc sống tự lập hơn một tuần, tụi nó mới nhận ra thiếu bàn tay phụ nữ thì mọi việc sinh hoạt cá nhân đều phải do bản thân lo liệu. Từ việc giặt giũ, nấu nướng cho đến rửa chén bát, lau dọn nhà cửa trước đây thì có mẹ, chị hai và chị dâu làm giúp nhưng đến khi ra sống riêng thế này, hai đứa phải đích thân vận động tay chân và thay phiên nhau làm. Nghĩ đến mà thấy cực gì đâu. Cũng hên cho Quân là nó có tài nấu nướng. Nó thường dùng sở trường này của mình để ép buộc thằng Quang phải nhận trách nhiệm lau dọn nhà cửa dùm nó. Thằng Quang vốn đã hiền lành, nghe nó bảo vậy cũng chẳng buồn cãi lại. Được ăn ngon chính là động lực rất lớn để nó có thể phục vụ thằng bạn thân mà không một lời ca thán. Chỉ khi buồn bực khó chịu trong người, nó mới được Quân đối xử bình đẳng.

Tuy nhà hai thằng cũng khá giả nhưng nhà Quân có vẻ giàu hơn và ba mẹ nó đã tậu ột chiếc xe máy xịn khi nó bước vào năm học cuối cấp. Còn nhà thằng Quang chưa có điều kiện mua xe cho con một phần vì năm ngoái ba mẹ bán buôn thua lỗ, phần vì nó chưa quen lắm với việc chạy xe máy. Với lại nó bảo rằng chưa cần mua gấp. Nó muốn tự mình làm thêm kiếm tiền rồi sắm luôn thể. Thật ra Quang thương ba mẹ vất vả nên không muốn họ lao tâm suy nghĩ về vấn đề này. Hơn nữa, nó nghĩ đi nhờ xe thằng Quân cũng tiện khỏi phải tốn tiền xăng.

Quân lật đật dắt xe ra cổng để đi chợ. Vừa đi nó vừa hồi tưởng lại nét mặt đáng yêu của anh cảnh sát. Ôi ánh mắt ấy sao mà long lanh quyến rũ đến thế. Mới gặp có hai lần mà sao tìm mình lại bởi hồi xốn xang thế này. Đừng nói là mình đã thích anh ấy rồi nha... Làm gì có chuyện đó được. Nó là con trai cơ mà. Con trai thì phải đi thích con gái chứ. Nhưng mà với anh ấy thì khác... Cái cảm giác đó rất đặc biệt, rất kì lạ và bí ẩn. Nó giống như cơn mưa rào thoáng đến thoáng đi rồi sau đó là ánh nắng dịu dàng ấm áp, tràn đầy niềm vui cảm xúc.

Nó lắc đầu để xua tan ý nghĩ lạ lùng vớ vẩn đó. Anh ta là cảnh sát giao thông đấy nhá. Tơ tưởng chi cái loại người mà hầu hết mọi người dân đều ghét bỏ và sợ sệt chứ. Bị anh ta phạt gần 200 ngàn mà nhớ nhưng

cái nổi gì. Đồ đáng ghét. Thế rồi tự dưng Quân đâm ra nổi quạu cho xe chạy từ từ vào khu chợ. Bất giác nó sờ vào túi quần xẹp lép của mình. Chiều nay chắc phải cho thằng Quang ăn chay một bữa rồi.

Tối đến khi đã ngồi xếp chân trước mâm cơm, thằng Quang tròn xoe mắt nhìn vào các món ăn mà thốt lên.

- Trời đất, sao toàn đậu hũ với rau luộc thế này!! Không có chất tươi sao tao nuốt nổi cơm???

Quân vẫn vô tư vỗ vai thằng bạn cười khì.

- Mày thông cảm đi, hồi sáng mới bị phạt hết 200 ngàn nên trong túi tao còn có chút tiền à. Ăn đậu hũ với rau xanh cũng tốt cho sức khỏe lắm chứ bộ.

Quang giãy nảy lấy đũa gấp cọng rau muống đưa lên trước mặt nó.

- Mày hết tiền sao không kêu tao đưa cho, mắc gì phải ăn uống kham khổ dữ vậy?

- Ày, tiền tao cũng như tiền mày mà. Bây giờ giá cả thứ gì cũng đắt đỏ hết nên Sài tiết kiệm chút. Nếu không chẳng đủ tiền để sống qua tháng này đâu. Má tao nhắc như vậy đó.

- Chịu thua mày luôn!! Cái gì cũng nói được hết ráo!!

Quân nhìn thằng Quang mỉm cười vui vẻ. Nó dỗ dành bằng lời lẽ hết sức ngọt ngào.

- Hi hi thôi ăn đi cơm nguội hết rồi. Ở đó cần nhằn hoài à! Chừng nào tụi mình kiếm được việc làm thêm rồi tao cho ăn uống thịnh soạn luôn chịu chưa nè!!

- Ờ mày muốn làm sao thì làm. Cứ nấu cơm ngon cho tao là được.

- OK. Hi hi. Cơm canh của tao lúc nào chả ngon. Nấu ăn là nghề của chàng mà lại. Thằng Quang khế chép miệng và bắt đầu gấp thức ăn. Tuy là các món chay bình dân nhưng mùi vị thì không thể chê vào đâu được. Công nhận có bố làm đầu bếp cũng sướng thật đấy. Quang đang ám chỉ Quân. Bố nó là đầu bếp trưởng ột nhà hàng nổi tiếng ở Biên Hòa đã có trên 30 năm kinh nghiệm. Những lần được về nhà nghỉ phép, bố Quân cũng thường dạy cho con trai mình chế biến những món ăn công phu và rất hấp dẫn. Mà bản thân nó cũng thừa hưởng năng khiếu này trong người rồi. Người ta nói con nhà tông không giống lông cũng giống cánh quả không sai.

Cơm nước xong, Quân leo lên phòng học lấy sách giáo trình ra đọc còn Quang vẫn ngồi ở dưới nhà xem tivi. Vì là ngày đầu tiên đi học nên không có nhiều bài vở để ôn, thế là tụi nó tranh thủ thời gian rảnh hiếm hoi để thư giãn giải trí. Mà Quân có cái thú thích đọc sách và truyện không như thằng Quang thích xem phim truyền hình và các chương trình gameshow. Đọc sách đến 9 giờ, Quân vươn vai ngáp một cái rõ to, hai mắt đã bắt đầu lim dim. Tối nay sao buồn ngủ sớm thế nhỉ. Thế rồi nó đi xuống nhà tắm đánh răng súc miệng và leo lên giường đi ngủ. Lúc này thằng Quang mới đóng cửa tắt đèn dưới và mò lên phòng học.

“Thằng này sao bữa nay ngủ sớm vậy ta? Nguyên cả ngày nay mặt cứ đờ đẫn như người mất hồn ấy!! Chắc là cay cú vụ bị phạt tiền giao thông đây mà!! Tội nghiệp, cũng may mình không phải là người lái xe...”

Cuối cùng thì một ngày dài cũng sắp kết thúc. Trong giấc mơ thoáng qua, Quân thấy mình đang nằm dài trên một chiếc giường trắng tinh trong bệnh viện. Đầu nó quấn một dải băng trắng toát. Thế rồi bỗng đứng một người con trai lạ mặt xuất hiện bên cạnh nó. Anh ta từ từ ghé sát đầu vào mặt Quân và bắt ngờ đưa đôi môi mình hôn nhẹ vào môi nó. Đang tận hưởng cái cảm giác ngọt ngào ấy thì Quân choàng tỉnh bởi một vật mềm mềm đập vào mặt nó. Thì ra thấy nó ngủ say đến độ quên mất giờ đi học, thằng Quang liền lấy gối đập cho nó tỉnh ngủ.

Quân liền giật mình thức dậy. Nó vớ lấy cái gối, hét vào mặt thằng Quang đang đứng xấn ống tay áo.

- Thằng khỉ gió này. Làm cái gì mà đập đầu tao thế!!

- Còn ở đó mà la lối nữa, mau dậy rồi làm vệ sinh đi chứ. Sáng rồi ông tương ơi!! Mày muốn bị trễ học nữa hả?

- Thì từ từ... Làm gì mà cuống lên thế. Mày có biết là tao đang mơ một giấc mộng đẹp không hả?

- Ôi trời mơ với chả mộng! Dậy ăn sáng rồi còn đi học nữa pa. Hôm nay có môn chuyên ngành đó nha pa?

- Ừ biết rồi ông nội!! Ghét!!

Thế là Quân nhẩn nha bật dậy và đi xuống phòng tắm. Đang mơ đến khúc lãng mạn nhất thế mà bị đánh thức. Nhưng nghĩ lại nó thấy khó hiểu bản khoăn làm sao. Sao lại là một tên con trai nhỉ. Chợt Quân xấu hổ đến đỏ cả mặt. Nó ngượng ngùng nhìn vào trong gương và đưa tay sờ lên môi. Cái cảm giác ấy vẫn còn đây... Chẳng lẽ mình bắt đầu có cảm giác lạ với con trai rồi sao. Nhưng như vậy thì quá đi mất. Không biết người con trai xuất hiện trong giấc mơ của mình là ai nhỉ. Hy vọng là anh ấy...

Cuối cùng thì hai thằng cũng đã vi vu trên chiếc xe máy sau khi đã khóa cửa nẻo cận thận. Lúc đi ngang qua ngã tư gần trường, bất giác Quân nhìn qua bên vệ đường để tìm kiếm ai đó. Tuy nhiên chỉ có dòng người đông đúc qua lại và bóng dáng một hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát giao thông màu vàng cam. Họ đang ra hiệu cho xe dừng lại và chạy đi khi có tín hiệu đèn. Vậy là anh ấy đã đi làm nhiệm vụ ở nơi khác rồi sao. Bỗng nhiên Quân thấy lòng nó buồn rười rượi. Không biết có còn cơ hội gặp lại anh ấy nữa hay không.

Suốt 5 tiết học buổi sáng, Quân cứ ngồi thần thơ, giương mắt ra ngắm ông thầy trẻ tuổi dạy môn lịch sử Đảng cộng sản Việt Nam. Giá như anh cảnh sát là ông thầy trên bục giảng thì hay biết mấy. Đang suy nghĩ vu vơ thì thằng Quang bên cạnh khều vai nó.

- Thằng kia bị gì vậy? Có cần tao xin thầy ày về sớm không?

- O...Có bệnh hoạn gì đâu...Chỉ là hơi buồn ngủ tí thôi.

Thằng Quang tỏ vẻ nghi ngờ suy đoán.

- Hay là mày đang tương tư con nhỏ nào trong lớp hả? Ghê nha mới vô học chưa được bao lâu mà đã lộ bộ mặt lừa tình rồi...ke ke

- Cái thằng...Mày chỉ giỏi đoán mò. Tao không phải thuộc dạng người thấy gái đẹp là tơm tớp như mày đâu.

- Mày hay quá. Ai thấy gái đẹp mà không mê chứ. Ít nữa ra chơi đi kết thân với mấy đứa thành phố đi. Nhìn trẻ trung và dễ thương lắm đó!

- Thôi đi. Tao không ngờ mày lộ bản chất sớm thế. Người yếu đuối như mày ai mà thèm quen chứ. Chỉ có trai nó theo thôi. He he.

- Thằng này láo, dám sỉ nhục bạn hiền hả? Không sợ bị đục hủ con?

Quân nghe vậy bĩu môi trêu lại nó.

- Tướng tá mày đánh lại ai. Chấp mày một tay một chân không biết có chịu nổi một chiêu không nữa!!

- Mày xem thường tao quá rồi đấy!

- Thôi sorry, tao đùa tí thôi mà. Hihi, không giỡn nữa, tập trung nghe giảng đi kìa!

Rồi hai đứa ngừng cãi lộn, tiếp tục dõi lên bục giảng lắng tai nghe tiếng ông thầy giảng viên. Cãi nhau một chập với thằng Quang tự nhiên Quân cảm thấy không còn buồn nữa. Giờ ra chơi tụi nó tranh thủ lại bắt chuyện làm quen với những người bạn mới. Quang và Quân không để ý rằng ông thầy giảng viên vừa xách cặp ra khỏi lớp thì dõi theo cả hai với ánh mắt kì lạ.

3. Chương 3

File 3: Tương tư

Tối thứ tư, Quân bàn với Quang về vụ kiếm việc làm thêm ngoài giờ. Hiện giờ lịch học kì một của năm nhất không quá nhiều môn nên tụi nó tranh thủ thời gian này mà đi xin việc làm để kiếm thêm thu nhập. Thằng Quang tán thành ý kiến này ngay. Nó hỏi Quân.

- Thế tụi mình nên làm công việc gì đây? Mới lên đây hơn một tuần thôi, tao không rành đường xá cho lắm. Có gì cho tao đi chung với mày nha!!

- Uhm. Hay tao với mày đi dạy kèm tại nhà đi. Giờ tao thấy mấy vị phụ huynh hay kiếm gia sư để dạy kèm môn văn cho con mình lắm. Tao tính làm gia sư dạy Văn ấy đũa lớp 10, lớp 11 gì đó. Ý mày thì sao??

- Ừ công việc này cũng được đấy. Nhưng mà mày đã đến trung tâm gia sư để hỏi chưa?

- Thì sáng mai để tao đi hỏi. Có gì báo ày sau.

- Ừ. Nhớ kiếm ở mấy cái trung tâm uy tín nha. Mất công bị lừa đảo, tiền mất tật mang đó!

- Tất nhiên! Thời buổi này mấy cái trung tâm dỏm, lừa đảo mọc lên như nấm. Tao chỉ chọn những chỗ nào đáng tin cậy và nhiều người đăng kí thôi.

- Uhm. Vậy đi. Tao chờ tin tốt lành từ mày đó!

Ngay hôm sau, Quân xách xe dạo khắp tất cả các trung tâm gia sư có tiếng trong thành phố. Cuối cùng thì nó cũng đã tìm được chỗ dạy ưng ý ỉnh và thằng Quang. Theo như anh chị quản lí ở đó, bọn nó sẽ bắt đầu đi dạy vào thứ hai tuần sau. Thời gian vào buổi tối khoảng 7 giờ đến 9 giờ. Một tuần dạy ba buổi, thứ ba thứ năm và thứ bảy. Lương cũng khá cao và tiền cọc tháng đầu chỉ đóng 50 %. Lúc về ăn cơm trưa, nó kể cho thằng Quang nghe.

- Nè mày, hên ghê á mới đi có chút xíu đã tìm được việc rồi!! Đúng chuyên ngành của mình luôn!

- Tốt quá, thế mày có đăng kí dùm tao không đó?

- Có chứ pa! Chỗ dạy của mày cũng gần chỗ của tao. Nhà đó nằm trên đường Võ Thị Sáu, Quận 3 đó. Cũng gần đây thôi à. Chạy xe đến đó chắc chỉ mất 15 phút là cùng.

- Chừng nào mới bắt đầu dạy vậy? Lương, thời gian và môn học ra sao?

- Đây nè, mày coi trong đây sẽ rõ.

Nói đoạn Quân đưa một tờ giấy cho thằng Quang. Trong đó có ghi rõ hợp đồng gia sư và các điều khoản khác.

- Thứ ba tuần sau bắt đầu dạy rồi đó. Mày ráng mà thu xếp ha! Có thể họ sẽ bắt mày dạy thêm môn sử nữa đó vì lương khá à!!

- Uhm cũng không sao. Tao chỉ lo mày với tao dạy ở hai nơi khác nhau, sợ không mò được đường về...

- Ày cái thằng lo thái quá rồi. Mày yên tâm mà dạy! Tao sẽ chờ cho đến khi nào mày xong mà!!

- Ờ tao cảm ơn nha! Tất cả trông đợi vào lòng từ bi hỉ xả của mày đó!

- OK, từ đây đến đó lo mua sách Văn lớp 11 về nghiên cứu trước đi.

Quân và Quang vui vẻ dùng nốt bữa cơm trưa dang dở. Không ngờ bọn nó lại gặp thuận lợi trong ngày đầu kiếm việc làm bán thời gian thế này. Ông trời xem ra cũng biết nhìn người quá chứ. Cứ tưởng điềm xui ngày thứ hai sẽ ám luôn các ngày còn lại trong tuần thì khổ.

Buổi chiều không có việc gì làm, Quân bèn chạy xe ra công viên chơi cho thư thái. Chiều nay thời tiết khá mát mẻ. Tuy đường phố còn ẩm ướt do mấy ngày qua mưa lớn liên tiếp nhưng cái không khí dễ chịu thoáng đãng sau cơn mưa làm không gian thành phố ngập tràn dịu vợi.

Suốt dọc đường đi, nó cứ nhìn qua hai bên lề đường để ngắm các anh các chú cảnh sát giao thông. Trước đây Quân không ấn tượng gì lắm với các ông này nhưng đến khi tình cờ gặp được anh ấy thì nó bắt đầu cảm thấy bồi hồi xao xuyến trước những đối tượng mặc đồng phục vàng cam và đội trên đầu cái mũ bảo hiểm cối.

Ngồi ghé đá công viên hóng gió và ngắm cảnh một lúc, Quân đứng dậy lái xe về nhà. Đi giữa đường, chợt Quân thoáng thấy một anh cảnh sát đang làm nhiệm vụ có nét gì đó khá giống anh cảnh sát mà nó gặp trước đây. Nó dừng xe lại chăm chú nhìn từ đằng xa nhưng rồi nhận ra đó không phải là anh. Quân xấu hổ cho xe chạy tiếp, trong lòng dấy lên những cảm xúc khó tả.

“ Chẳng lẽ mình đã thích anh ấy thật rồi sao???” Mắt Quân thoáng đờm buồn. Nó lại hình dung về khuôn mặt và đôi mắt đầy nỗi suy tư trong đó. Giá như nó có thể gặp lại anh lúc này thì tốt biết mấy. Ôi nó đã trúng tiếng sét ái tình thật rồi. Đi ngang qua một ngôi chùa gần vòng xoay Hàng xoay, Quân mạnh dạn bước vào trong. Với tín đồ phật giáo như nó, việc đi chùa cầu khẩn là giải pháp tối ưu để biến những ước mơ trở thành sự thật. Trong làn khói nghi ngút hương thơm tỏa ra từ ba cây nhang, Quân khẽ lầm bầm.

“ Con cầu xin Đức Phật hiển linh xin ban cho gia đình con luôn gặp nhiều may mắn hạnh phúc, chuyện học hành của con thuận lợi suôn sẻ và cuối cùng con xin ơn trên cho con được gặp lại anh ấy một lần nữa... Con xin cảm ơn ngài rất nhiều!”

Bữa cơm chiều hôm đó, Quân cứ lặng lẽ gấp thức ăn mà mắt nhìn đâu đâu. Thăng Quang thấy lạ bèn hỏi.

- Nè Quân, làm gì mà cứ bồn thần thơ thần từ hôm thứ hai đến giờ vậy?

Quân giật mình, lúng túng nhìn thăng bạn ấp úng đáp.

- Không có gì đâu. Tại tao thấy nhớ nhà đó mà...

- Trời tưởng chuyện gì. Mà muốn về nhà lúc nào mà chả được. Mới lên đây có một tuần chứ mấy. Chán mày quá!!

Quang không biết rằng đây không phải lí do chính khiến Quân mất hồn mấy ngày qua. Chỉ tại ai kia đã đánh cắp mất trái tim trong sáng tinh khôi chưa một lần biết yêu của nó. Cũng vì quá tương tự nhưng nhớ mà ngày hôm sau Quân phát bệnh. Thăng Quang cứ lóng ngóng đi ra đi vào, mặt biểu hiện sự lo lắng. Chẳng phải vì nó thương Quân bị cảm đâu mà chủ yếu nó đang lo sợ sẽ không có người nấu ăn ngon lành. Sau khi dực Quân uống thuốc xong, nó hỏi han.

- Nhớ nhà đến phát ốm luôn hả? Chiều nay có đi học được không pa?

Quân thều thào, khẽ gượng người tựa vào thành giường.

- Cảm xoàng à không sao đâu, tao còn đi được mà! Nhưng mà chỉ sợ lái xe không được an toàn. Mày dám để tao chở không? Ke ke

- Bệnh mà còn cà rờn được ha? Đi thì đi bắt quá chết chùm thôi!

- Tao đùa đó. Chắc đến chiều khỏi lại ngay ấy mà.

- Vậy thì nằm nghỉ đi nha! Để tao nấu tô cháo ày giải cảm. Ham lắm, chiều qua đi rông nên dính mưa chứ gì??

- Cần nhần hoài à! Mày sắp thành má tao rồi đó!

Liếc xéo Quân một cái, Quang đi thẳng xuống nhà bếp. Nằm trong phòng một mình, Quân lại hồi tưởng về hình ảnh của anh. Nét mặt cương trực, nghiêm nghị của anh. Cả những động tác cử chỉ lập biên bản vì phạm đối với nó nữa. Nhất là cái chạm tay vô tình lúc đưa trả tờ CMND. Nghĩ lại cảnh tượng đó, chợt hai gò má Quân ửng đỏ, trong lòng nó xuất hiện những nỗi nhớ thiết tha và hình bóng anh cứ lớn vồn trong tâm trí. Sao lúc này nó muốn được thấy anh thế không biết.

Chiều có vẻ Quân đã đỡ hơn. Lúc đi xe từ nhà đến trường, thăng Quang cứ ôm lấy eo nó thật chặt và luôn miệng nhắc nó phải cẩn thận. Cái thăng thiệt là. Lúc nào cũng lo lắng thái quá. Đúng là lo nghĩ nhiều qua nên người nó teo tóp như con cá khô ấy. Thế mà nó lại có tật hám gái đẹp mới ghê chứ.

Dường như lời mở đoán được suy nghĩ của Quân, thăng Quang đâm lưng nó mắng.

- Mày đang nghĩ xấu về tao phải không? Sao cứ cười rúc rích thế?

- Làm gì có, mày chỉ giỏi đoán mò thôi! Mai sau có thất nghiệp thì đi làm thầy bói được đó! Có gì tao làm thư kí gom tiền dùm mày.

- Hơ hơ. Cảm ơn lời khen đều của bạn! Mình không có tài đoán tướng số của người ta mà mình chỉ có giác quan thứ sáu mách bảo thôi! Mày cẩn thận đó, có ngày tao hạ độc thủ à coi!!

- Làm thấy ghê hông? Mà y nỡ hãm hại tao sao? Không có tao lấy ai nấu cơm ngon ày nè? Suy nghĩ kĩ đi nhé!
  - Xời, tưởng chỉ mình mày biết nấu ăn ngon thôi hả? Đến khi nào lấy được vợ, tao bỏ rơi mày là cái chắc ke ke.
  - Từ đây đến đó còn xa lắm mày ơi! Mà chưa chắc gì mày có vợ đâu. Có chồng thì còn có khả năng hơn. He he
  - Cái thằng quỷ sứ! Mày định thay đổi giới tính của tao hả??
- Quang lồng lên chộc lét nó khiến Quân lắc lư người, xe đảo qua đảo lại.
- Thôi cho tao xin lỗi, té xe bây giờ. Hi hi

Những khi chạy xe đến trường, hai đứa nó thường hay chộc ghẹo nhau như thế. Hồi còn học ở quê, Quân và Quang được mệnh danh là đôi bạn thân thiết nhất trong trường giống như “Bá Nha - Tử Kỳ” vậy. Hai đứa tuy hay cãi nhau chí chóe nhưng lúc nào cũng đi chơi chung và đứa này rành tất tần tật mọi tính cách, tật xấu của đứa còn lại. Quân cảm thấy thằng Quang chính là liều thuốc hữu hiệu nhất để giải tỏa những nỗi buồn và nỗi ưu tư muộn phiền trong người. Bởi thế lúc nào u sầu ảo não, nó thường mang thằng Quang ra đùa giỡn, trêu ghẹo. Còn thằng Quang cứ vô tư cãi lại mà không biết mình đang bị lợi dụng một cách trắng trợn.

Nhưng dù thế nào thì nỗi nhớ về anh vẫn còn đang ngự trị trong tâm trí nó. Chỉ tạm lắng xuống trong khoảnh khắc nhất thời nhưng rồi lại bùng trỗi dậy mạnh mẽ khi nó chỉ còn một mình. Quân không biết phải làm sao chỉ còn biết trông chờ vào phép màu linh thiêng của Đức Phật. Hoặc thời gian có thể là liều thuốc cuối cùng để trị được căn bệnh tương tư trong lòng nó.

4. Chương 4

File 4: Tái ngộ

Sau một tuần học đầu tiên, Quân và Quang đã bắt đầu quen dần với môi trường học ở bậc đại học. Nó được những người bạn thân thiện và các anh chị năm hai năm ba truyền đạt ột số bí quyết kinh nghiệm để học tập tốt. Vì khi học đại học, sinh viên cần phải tự giác là chính. Phải đọc sách thật nhiều để nắm vững những kiến thức cơ bản. Đối với chuyên ngành lịch sử như tụi nó thì những môn lý thuyết tổng hợp đầu năm thường gộp chung với nhau và không phân chia rõ như các ngành khác.

Tuần thứ hai đến trường, nỗi nhớ của Quân về anh vẫn chưa nguôi ngoai. Hôm nay vừa tròn 1 tuần ngày nó gặp anh. Nhưng tiếc thay trên khúc quanh gần chỗ trường, nó chẳng thấy bóng dáng anh cảnh sát giao thông nào cả. Nếu mà là anh ở đó chắc nó sẽ liều mạng mà vượt quá tốc độ lần thứ hai cũng nên. Giấu nỗi thất vọng, nó và Quang chạy vào bãi gửi xe rồi chậm rãi đi lại chân cầu thang ở sảnh D.

Hôm nay lớp nó tổ chức bầu chọn ban cán sự lớp và chính thức đi vào các hoạt động phong trào trong toàn trường. Nó chống tay ngồi nhìn mấy đứa sinh viên ham hố bon chen tự xưng phong lên ứng cử chức vụ lớp trưởng, lớp phó và bí thư đoàn...Thằng Quang cũng hăng hái giơ tay tự ứng cử vì mục tiêu của nó là tán tỉnh mấy cô bạn tham gia trong ban cán sự đoàn hội. Hình như tên là Thảo hay Vy gì đó. Mà công nhận hai cô ả đẹp thật. Họ là những người đẹp hiếm hoi trong lớp vì đa phần con gái khoa sử hơi bị xấu xí cục mịch tí xíu.

Khi đã tự giới thiệu, bình chọn xong xuôi, cuối cùng thì cũng đã có kết quả. Thằng Quang có một chỗ đứng trong ban bí thư như ước nguyện cao cả của nó còn chức vụ lớp trưởng rơi vào tay thằng Hoàng, một nhân vật khá đẹp trai và bí ẩn của lớp. Xem ra khóa học này, lớp nó có nhiều trai đẹp hơn là gái xinh.

Tối hôm sau, Quân và Quang lục tục chuẩn bị cặp sách để lên đường đi làm gia sư. Trước khi đến nhà phụ huynh, hai thằng dặn dò lẫn nhau cẩn thận. Trông mặt mũi đứa nào cũng khá căng thẳng vì lần đầu tiên

đi dạy cho người khác. Quang rụt rè lo lắng.

- Không biết chỗ tao dạy ra sao nhỉ? Không biết đứa học trò là nam hay nữ nữa? Cầu trời là nữ đi để tao tán tỉnh nó chơi!!
- Muốn biết thì lát nữa đến là rõ chứ gì? Đoán mò làm chi ệt!! Mà mày hám gái đến vậy sao?
- Hừ, đó là bản tính của bao thằng đàn ông mà! Sao mày lại xỏ xiên như vậy?
- Thì cũng phải vừa mức độ thôi chứ! Mày làm quá coi chừng sau này ở một mình cho coi!
- Đừng ở đó mà bêu rếu trù ẻo tao! Còn mày cũng lo mà kiếm bạn gái đi! Làm sinh viên thì phải có mảnh tình vắt vai đó. ke ke
- Thôi đi pa, với tao việc học là quan trọng nhất, chuyện tình yêu đến đâu hay đến đó, không cần phải lo nghĩ làm gì ệt!
- Nói với mày có ngày uất nghẹn mà chết mất!! Đã mang đủ sách nâng cao chưa pa?
- Rồi, tao chuẩn bị luôn ày rồi đó. Chỉ việc đến đó gặp mặt phụ huynh và học trò thôi. Mày ráng làm tốt nhiệm vụ của mình nghe chưa? Đừng sổ sàng mà làm con nhà người ta sợ đó. Ka ka
- Cái thằng chuyên gia nói móc tao không à! Mai một mày sống không yên ổn đâu con!

Cự cãi một hồi, cả hai leo lên xe phóng vù vù trên đường Điện Biên Phủ rồi vòng qua đường Võ Thị Sáu. Vì trời đã tối nên tụi nó chẳng sợ ai phạt cả. Trong đầu của hai đứa hiện lên chung một câu hỏi.

“Không biết học trò của mình như thế nào nhỉ??”

Đến chỗ ngã ba ở một góc đường, Quân dừng xe bảo Quang nhảy xuống.

- Đến ngôi nhà mà mày dạy thêm rồi đó. Đi thẳng vô con hẻm này, đến căn nhà thứ 5 bên phải đó. Hôm qua tao có hỏi trước rồi, mày yên tâm nha!
- Ủa cảm ơn mày nhiều lắm. Nhớ lát nữa về qua rước tao nha!!
- OK, có gì nhắn tin cho tao biết. Giờ tao phải đến chỗ của mình đây!!

Tạm biệt thằng Quang xong, Quân chạy xe thêm một đoạn ngắn nữa thì đến căn nhà của đứa học trò. Hôm chủ nhật, Quân có tìm đến địa chỉ này nhưng không có ai ở nhà cả. Chắc là họ đi chơi cuối tuần ở đâu đó. Dừng xe trước cảnh cổng màu xanh lam, Quân liền bấm chuông cửa. Một hai phút sau, có một người con trai xỏ dép đi ra. Cổng vừa từ từ hé mở thì Quân sững người kinh ngạc. Trước mặt Quân là anh cảnh sát mà nó đã thầm thương trộm nhớ mấy ngày vừa qua.

Anh ta vừa mở miệng hỏi “Cậu là ai, đến nhà tôi có việc gì?” thì cũng đơ người ra nhìn Quân một hồi lâu. Rồi anh ta thốt lên với vẻ mặt ngạc nhiên.

- Ủa...cậu là cậu sinh viên tuần trước lái xe quá tốc độ phải không?
- Dạ, dạ đúng rồi... Em chào anh ạ... Quân khó khăn lắm mới có thể cất lời đáp lại. Trong lòng vẫn nó còn chưa hết ngạc nhiên khi gặp lại anh trong hoàn cảnh này. Là anh sao. Ôi mình không nằm mơ đấy chứ. Thấy nó cứ ngáy người ra nhìn mình, anh cảnh sát nhú mày bảo.
- Thế cậu đến nhà tôi có việc gì? Đừng nói là bị tôi lập biên bản nên tìm đến đây để trả thù cho bố tức nhé!
- Làm gì có anh ơi... Em đến đây để... dạy kèm ạ!!

Nghe Quân bối rối phân bua, mặt anh trở lại vẻ bình thường.

- À đúng là tôi có đăng tuyển người để dạy kèm cho em trai tôi! Thế mời cậu vào trong nhà!
- Dạ em cảm ơn anh.

Quân vội vàng dắt xe vào trong. Vừa đi nó vừa mở cở trong bụng. Cảm giác trong người nó giờ đây là một chút mừng rỡ lâng lâng xen lẫn sự ngại ngùng lúng túng. Gặp anh quá bất ngờ nên mọi thứ trong lòng nó cứ rối lên. Anh nhìn nó nhoeo miệng cười.

- Cui bộ chúng ta có duyên quá nhỉ, cậu Trung Quân?

Nó ngược đầu lên ngạc nhiên khi thấy anh nói vậy.

- Ủa sao.. sao anh biết tên em?

- À thì hôm bữa trả lại cậu tờ CMND đấy còn gì! Tên cậu ẩn tượng quá thế là đâm ra tôi nhớ luôn!

- Dạ...

Nghe anh bảo vậy, Quân ngượng ngùng không thể tả. Đi bên anh mùi cơ thể đặc trưng từ người anh tỏa ra làm nó bối rối vô cùng. Trang phục ở nhà của anh rất giản dị. Áo thun cổ tròn cộng với quần lửng kaki làm tôn lên vẻ chững chạc và mạnh mẽ của anh. Nó cứ lén lút nhìn mãi mà anh không hề hay biết.

Đến trước cửa, một thằng nhóc chạy tót từ trên phòng xuống nhà dưới reo lên.

- Anh hai dẫn thầy về cho em hả? Thích quá!! Chào thầy!

Anh xoa đầu thằng nhóc dịu dàng bảo nó.

- Ủ nhóc đã chuẩn bị sách vở xong chưa? Giờ làm quen với thầy trước đi rồi sau đó học bài liền cho anh luôn nghe chưa?

- Dạ! em biết rồi anh hai.

Thằng nhóc ngoan ngoãn đáp lại. Mặt nó trắng hồng đến lạ. Trung đưa ly nước lọc cho Quân và bảo.

- Cậu Quân ngồi xuống uống nước nè! Đây là em trai của tôi, năm nay lên 11. Nó còn trẻ con lắm nên cậu yên tâm mà dạy ha!

- Dạ...

Quân chỉ biết đối đáp lại anh bằng tiếng "dạ" nhỏ nhẹ mà không thể biểu lộ thêm thái độ nào. Thằng nhóc học trò ngồi sấp lại Quân miệng bô bô hỏi.

- Chào thầy em tên Tùng. Còn thầy tên gì?

Lúc này Quân cứ nhìn anh đắm đuối, nghe thằng nhóc gọi Quân mới sực tỉnh cơn mê. Quân nhìn thằng nhóc trước mặt mình mà không thể tin được. Tuy nó đã lên 11 mà cơ thể nhỏ xíu như hạt đậu í. Nhìn đáng yêu không chịu được. Đôi má bầu bĩnh với làn da trắng nõn như da em bé khiến Quân cứ nhìn nó chăm chăm. Sao hai anh em mà trông khác xa nhau thế nhỉ. Quân đáp lại với nụ cười thân thiện trên môi.

- Anh tên Quân. Hiện đang là sinh viên Trường ĐH KHXH&NV.

- Thế cậu học năm mấy? Ngành gì?

Lần này đến lượt anh hỏi. Nó tự nhiên thấy bối rối vì anh đưa ánh mắt nhìn mình.

- Dạ em mới nhập học hai tuần nay thôi à! Em học ngành Lịch sử...

-Ồ chắc là giỏi văn và sử lắm nhỉ? Tôi không quan trọng về vấn đề năm thứ hay kinh nghiệm gì đâu. Chỉ cần cậu chịu khó kèm cặp giảng giải cho em tôi hiểu rõ bài. Không hiểu sao cuối học kì 2 năm ngoái, sức học của nó giảm sút thấy rõ.

- Dạ em sẽ cố gắng hết mình ạ!

- Còn về lương bổng cậu cứ yên tâm, nếu mà cậu nỗ lực như vậy tôi hứa sẽ thưởng thêm cho cậu!!

- Dạ..Em cảm ơn..

- Còn bây giờ cậu tiếp tục làm quen với em tôi đi nhé! Giờ tôi có công chuyện phải đi rồi.

Nói xong anh lặng lẽ lên lầu thay đồ để Quân ngồi dưới với đứa em. Thằng nhóc tíu tít thấy ớn. Nó cứ điều tra gia cảnh của Quân hết câu này đến câu khác. Quân phải tốn rất nhiều enzym nước bọt mới đối đáp cho kịp với nó. Thế nên lúc anh bước ra khỏi nhà, Quân chỉ kịp nhìn theo dáng người vội vàng của anh.

Sau khi hoàn thành tốt bốn phần của mình, Quân chào thằng nhóc ra về. Từ lúc anh đi đến giờ vẫn chưa thấy về. Thằng Tùng leo đèo bên nó ra mở cổng cho Quân. Nó vẫy tay chào Quân và cười suốt. Quân nghĩ lại thấy hên làm sao. Đứa học trò dễ tính được nét, không quậy phá hay chậm tiêu như nó tưởng tượng.

Trên đường về, nó cứ huyết sao lú lo. Không ngờ lời khẩn cầu của mình đã trở thành hiện thực. Ai ngờ đâu người thân của đứa học sinh lại là anh cảnh sát mới kì lạ chứ. Một sự trùng hợp bất ngờ giống như là món quà vô giá của Đức Phật vậy. Quân sung sướng lái xe một mạch về nhà mà quên mất thằng Quang đang đứng bên lề đường sốt ruột chờ nó. Tối về Quân bị thằng Quang mắng một trận xối xả. Còn nó thì cứ nhe răng cười trong đầu lại hiện lên những hình ảnh đời thường đáng yêu dễ thương của anh cảnh sát.

Anh tên gì nó quên mất tiêu rồi. À nhớ rồi, anh ấy tên Trung thì phải...

Tối hôm đó, trong căn nhà thuê nhỏ xinh có hai đứa tân sinh viên với những cảm giác khác nhau. Một người nhăn nhó khó chịu còn người kia thì cứ tìm tìm môi cười trong mơ với những khung cảnh lãng mạn hạnh phúc bên chàng “vàng cam hoàng tử”.

5. Chương 5

File 5: Nổi lòng

Từ khi gặp lại anh, mặt Quân rạng ngời lên hẳn. Những lúc ăn cơm, tắm rửa, đọc bài...thằng Quang để ý thấy Quân hay cười một mình rồi hát vu vơ và mặt thì lúc nào cũng tươi rói. Cu cậu xoa xoa cằm nhíu mày nhìn Quân đắm đuối. Không biết thằng này gặp vấn đề gì vậy ta. Chịu không nổi sự tò mò, Quang đưa tay lên trán Quân hỏi.

- Mày bị chạm dây hay sao mà thấy lạ quá vậy?
  - Thằng quỷ buông bàn tay thô ráp của mày ra coi! Tao bình thường mà mày nói gì vậy?
  - Bình thường mà cái mặt lúc nào cũng hăm hở quá mức thể. Tao thấy tuần trước, mặt mày chủ ị bí ị một đồng mà. Sao thay đổi nhanh chóng vậy hả??
  - Có gì đâu.. chỉ tại lần đầu làm gia sư nên mới như vậy thôi.
- Quân trở lại trạng thái bình thường nhìn thằng Quang dò xét.
- Mà mày cũng rảnh thật đó. Đi để ý tao làm chi vậy?
  - Ờ thì thấy lạ nên tao mới quan tâm. Tao sợ mày bị mắc chứng tâm thần phân liệt!!
  - Á thằng khỉ gió. Mày dám trù ẻo tao hả. Đồ bạn bè tệ bạc!!
  - Thôi đi pa. Mày chẳng hiểu tấm lòng thành của tao gì hết. Mà đứa học sinh chỗ mày dạy thế nào? Có chịu hợp tác vui vẻ với mày không?
  - Ờ... cũng hiền ngoan và dễ gần. Học cũng nhanh hiểu lắm!! Thế chỗ mày thì sao?

Thằng Quang lắc đầu thở dài thườn thượt. Nó xụ mặt nói yếu xìu.

- Thảm lắm mày ạ. Nó là một thằng nhóc con mới học có lớp 6. Chẳng làm ăn được gì! Hic hic
- Ha ha đáng đời mày lắm. Vỡ mộng chưa con!
- Haizzz, mày ko biết đồng cảm với tao mà ở đó còn cười nhạo.. Thằng nhóc đó đã vậy còn chậm chạp ù lì nữa chứ. Nó cứ ngồi nghe tao giảng mà ù ù cạc cạc rồi mặt thộn ra nhìn chán muốt chết.
- Khổ thế cơ à! Thôi ráng đi cưng. Biết đâu nhờ lòng kiên trì và đức độ của mày mà cải tạo tên nhóc đó thì sao. Tao biết mày có khiếu gia sư mà.

Thấy mặt thẳng bạn méo xệch, Quân thấy cũng tội tội. Nó buông lời động viên để giúp tinh thần thẳng Quang phần chấn hơn.

- Mà thôi, trời bắt sao mình làm vậy. Tuy là nó tiếp thu bài chậm nhưng được cái cha mẹ nó cũng có tình cảm tốt với tao. Họ hứa sẽ thưởng nếu con họ tiến bộ.

- Vậy là quá ổn rồi. Tao chúc mày thành công ha. He he

- Ủa cảm ơn...xì

Sau khi rửa chén bát xong, Quân leo lên phòng đọc sách. Đọc được hai ba trang rồi nhìn thẳng vào khoảng không phía trước mà nghĩ ngợi. Gặp được anh rồi, nó phải làm gì tiếp theo đây. Chẳng lẽ lôi anh ra một góc nào đó rồi thổ lộ với anh những cảm giác nhớ nhung trong lòng mình à. Nhưng như thế thì hơi sỗ sàng quá. Mà anh chưa chắc đã đón nhận tình cảm của nó. Có khi anh còn nổi khùng mà đuổi nó đi và không cho làm gia sư nữa. Điều này làm cho nét mặt của Quân phảng phất chút buồn phiền. Nó tặc lưỡi mấy cái rồi dăm chiêu suy nghĩ tiếp. Phải làm thế nào để cho anh biết tình cảm của nó đây. Thời gian đến nhà anh rất ngắn chỉ vồn vện có 2 tiếng đồng hồ trong 3 ngày 1 tuần. Hơn nữa Quân chỉ đóng vai trò là gia sư kèm cặp cho thẳng em anh. Lúc đó thì sao nó có cơ hội thuận lợi để tiếp cận anh chứ. Nghĩ hoài mà đau cả đầu.

Đọc được một hai trang sách nữa, Quân lại tiếp tục suy nghĩ về gia đình anh. Lúc nó đến nhà thì chỉ có hai anh em. Còn ba mẹ anh ở đâu nhỉ. Thấy mình bắt đầu lang mang, nó lắc lắc đầu cho tỉnh táo rồi đọc nốt những chương còn lại trong cuốn giáo trình. Đọc một hồi mệt, nó leo lên giường đánh một giấc thật ngon cho đến tận sáng. Chưa bao giờ Quân cảm thấy mình lại ngủ ngon như thế này.

Tối thứ năm, hai thẳng lại tiếp tục chinh chiến với cương vị gia sư. Trước khi lên đường, thẳng Quang gầm gè đe dọa Quân.

- Hôm nay là bữa thứ hai rồi, mày làm ơn đừng để tao một mình giống lần như lần trước nữa nghe. Đem con bỏ giữa chợ, mày muốn tao bị bắt cóc hãm hiếp mới hả dạ hả??

Nhắc lại sự vụng về hôm bữa, Quân chỉ biết cười khì lấp liếm.

- Thôi mà bạn tốt, hôm đó tao vui quá nên quên bém còn mày chưa về. Hihi. Lần này mày yên tâm, tao sẽ nhớ qua rước mày mà.

- Mày hậu đậu thiệt á. Có biết hôm đó tao sợ đến vãi cả quần không hả? Điện thoại thì không bắt máy. Tao tưởng phải ngủ bờ ngủ bụi luôn chứ!!

- Được rồi được rồi. Tao sai được chưa. Lên xe đi cảm rằm hoài!!!

Nói rồi hai đứa phóng xe như bay trên đường. Lòng Quân rất háo hức khi lát nữa được gặp anh. Nhưng nó lại cảm thấy chút hồi hộp và tim đập nhanh hơn mọi ngày. Chưa có ai khiến nó phải chịu đựng cảm giác khó tả đến như vậy.

Đến nhà anh, Quân bấm chuông và người ra mở cổng cũng là anh. Hôm nay anh mặc đồng phục cảnh sát, chắc là chuẩn bị đi tuần tra đêm. Thấy nó, anh cười xã giao rồi bảo.

- Chào cậu.

- Dạ chào anh..

- Cậu vào nhà ngồi đi, em tôi đợi cậu từ nãy giờ rồi đó!!

Nói xong anh quay vào dắt xe đi ra khỏi nhà. Nó thắc mắc hỏi.

- Ủa, anh tính đi đâu vậy?

- À, tối nay tối phiên tôi phải đi tuần tra. Cậu chịu khó ở nhà trông chừng em tôi nhé!!

- Dạ..

Quân bước vào trong phòng khách ngồi, mắt nó vẫn còn dôi ra ngoài cho đến khi tiếng xe nhỏ dần. Thấy Quân, thẳng Tùng gào lên phấn khởi.

- Thầy ơi, em nhớ thầy lắm đó!! Hôm nay đến lớp em có nhiều chỗ không hiểu bài lắm đó thầy, hihi

- Trời, cảm ơn em đã nhớ thầy...

Thằng nhóc Tùng vẫn còn gây sự sốt cho Quân. Không biết nó có vấn đề gì sức khỏe và trí óc không mà sao nó cư xử giống như là một đứa trẻ mới vào cấp một vậy. Nhưng với kiểu cư xử ấy, Quân cảm thấy thằng nhóc này rất dễ thương và dễ mến nữa.

Sau khi trả bài cũ và ột số đề bài làm văn mẫu, Quân lấy sách ra đọc trong khi thằng Tùng cầm cúi ghi chép bài giảng. Chốc chốc, nó nhìn lên Quân rồi cười híp cả hai mắt. Thằng nhóc này quái thật. Làm gì cứ nhìn mình như sinh vật ngoài hành tinh ấy. Hay mình đẹp trai quá chăng. Học và dạy hơn một tiếng, Quân tranh thủ nghỉ một chút rồi bắt chuyện với nhóc Tùng.

- Tùng nè cho anh hỏi, ba mẹ em đâu mà anh thấy chỉ có hai anh em trong nhà vậy?

Nghe Quân hỏi vậy, mặt Tùng bỗng xụi lơ. Nó chề môi nói như mếu.

- Ba em mất lâu rồi còn mẹ em đi làm ăn xa. Một tháng mới về một lần..

Quân sưng người. Nó cảm thấy nghèn nghẹn nơi cuống họng. Sao gia đình anh bất hạnh thế. Nó ấp úng hỏi thêm.

- Vậy à, anh xin lỗi. Vậy em có buồn không? Mà ba em mất lâu chưa vậy?

- Buồn chứ anh nhưng lâu rồi không có mẹ cũng quen. Ba em mất hơn 10 năm rồi anh ạ. Lúc đó em khóc quá trời luôn. Sau đó được 2 năm, mẹ em tái giá làm đám cưới với dượng.

Quân ngồi nghe mà lòng trầm buồn. Nó tiếp tục hỏi.

- Thế anh hai em làm cảnh sát giao thông lâu chưa?

- Dạ anh của em mới đi làm hơn 2 năm à. Sau khi ảnh đi nghĩa vụ quân sự xong rồi trở về đây nhận nhiệm vụ luôn.

- Vậy hả?

Thấy gia cảnh nhà anh khá phức tạp, Quân hơi bất ngờ. Không ngờ gia đình anh lại xảy ra nhiều biến cố như thế. Khi sắp hết giờ dạy, Quân nghe tiếng xe máy ngoài cổng. Anh đã về rồi sao. Bước vào nhà, anh tháo mũ bảo hiểm ra vuốt lại tóc và bảo.

- Cậu Quân dạy xong rồi hả? Cảm ơn đã trông chừng em trai và nhà cửa dùm tôi nhé!!

- Dạ có gì đâu anh..

Thằng nhóc Tùng chen vô.

- Anh hai này làm như em là con nít không bằng mà cần người trông chừng. Em lớn rồi chứ bộ? Phải không thầy Quân?

Thằng nhóc quay sang nhìn Quân cười toe còn nó chỉ ậm ừ cho xong chuyện. Sau đó nó xách cặp chào anh ra về. Nhìn anh lặng lẽ bước lên cầu thang mà lòng dạ Quân thoáng chút buồn. Buồn vì anh không ra tiền nó về, buồn vì gia đình anh lại bất hạnh như thế mà cũng buồn vì nó chẳng được nói chuyện với anh lâu hơn. Nhưng dù sao gặp anh cũng đã thỏa lòng mong ước của nó rồi. Còn chuyện để anh hiểu tình cảm của nó thì cần phải chờ đợi thời gian. Nó còn nguyên một học kì để chinh phục anh mà. Nghĩ vậy nó vui vẻ cùng thằng Tùng tung tăng ra cổng.

Chỗ thằng Quang về đến nhà trọ, Quân nặng nhọc dắt xe vào trong. Trên đường về, thằng Quang cứ thở dài ảo não làm Quân phát bực phải quát lên.

- Thằng kia, mày bị gì mà cái mặt như đưa đám thế. Đứa học trò nó nghịch phá lắm hả?

- Thôi đừng nhắc nữa. Tao chán lắm mày ơi. Dạy kèm kiểu này có ngày tự sát mất.

- Sao mà chán? Mày nói nghe nghiêm trọng vậy !!

- Thì thằng nhóc đó hiểu chậm lắm. Nó cứ ề à chép bài làm tao lừ đừ theo.

- Cứ từ từ, mới có hai buổi chứ nhiều đâu. Đây là cơ hội tốt để thể hiện nghiệp vụ sư phạm đó, ráng lên!!

- Ủ hý vọng là sẽ thay đổi được cái tật kẻ cà của nó!!

Nhìn bộ dạng thất thủ của thằng Quang mà Quân lắc đầu ngán ngẩm. Chưa chi đã nhụt chí rồi à. Phải thường xuyên động viên nó mới được.

Buổi cuối trong tuần đến nhà anh, Quân quyết định trò chuyện với anh cho bằng được. Nó sẽ hỏi địa điểm nơi anh làm nhiệm vụ để có chiến lược tiếp cận anh dễ dàng hơn. Cũng khá may mắn cho nó, tối nay anh được nghỉ nằm ở nhà coi tivi. Thấy nó đến anh mời vào và bảo nó lên phòng thằng Tùng. Còn anh ngồi đó coi đá banh.

Thấy được cơ hội tốt, tranh thủ lúc thằng Tùng hí hoáy viết bài phân tích tác phẩm, Quân rón rén xuống nhà dưới giả bộ xin ly nước. Thấy anh ngồi yên trên ghế sa lông, nó cất tiếng gọi.

- Anh ơi, cho em xin ly nước được không ạ?

Thấy Quân đứng ở khep nép chân cầu thang, anh lạnh lùng đáp.

- À, cậu đợi chút!

Cầm ly nước trong tay, nó lấy hết can đảm bắt chuyện với anh.

- Ủa hôm nay anh không đi làm sao? Em thắc mắc không biết lịch làm việc của cảnh sát các anh như thế nào nhỉ?

Anh không suy nghĩ gì mà vui vẻ đáp lại.

- Ủa tôi làm việc nhiều nơi lắm. Mỗi ngày một chỗ tùy cấp trên phân công thôi. Cảnh sát giao thông mà, mọi nẻo đường đều là nhà của mình hết. Nhưng nơi chính tổ chúng tôi thường hay tuần tra chính là ngã đường mà hôm bữa tôi phạt cậu đó!! Chỗ đó cũng gần trường của cậu nhỉ??

- Dạ...

Nhắc đến kỷ niệm đầu tiên, Quân thoáng đỏ mặt. Nhưng biết khi nào anh có mặt ở chỗ đó chứ. Thấy đáng vẻ bối rối của nó, anh buông lời bông đùa.

- Sao đỏ mặt thế kia? Tôi đụng chạm đến nỗi đau của cậu à?

- Dạ, đâu có...

Nghe anh đùa thế nó càng mắc cỡ nhiều hơn. Nó xin phép anh lên phòng để dò bài cho Tùng. Còn anh nhìn theo bóng dáng lặt đặt của nó rồi bật cười. Trong đôi mắt anh, một niềm vui chợt hiện lên phút chốc.

Dò bài xong cũng vừa đúng 9 giờ. Thằng Tùng vươn vai sảng khoái khi nghe nó bảo đã hết giờ học. Hai thầy trò đứng đĩnh đi xuống để trình diện với anh.

- Nhóc học xong rồi hả? Thầy dạy có hiểu bài không thế?

- Dạ có mà anh, em viết lên tay lắm đó! Ý tưởng tuôn trào bất tận luôn.

Tùng sà đến bên cạnh anh hai còn anh thì nhìn nó hỏi để kiểm chứng.

- Nó nói đúng không cậu Trung Quân?

- Dạ, đúng ạ. Em Tùng học và hiểu bài nhanh lắm. Cách hành văn của em ấy cũng rất ổn nữa. Anh yên tâm!!

- Thấy chưa, em không có nói khoác đâu nhé! Như vậy anh hai phải thưởng gì cho em đi nè!!

- Lại lợi dụng đòi quà rồi! Mới được khen chút thôi mà đã tham lam rồi.

Thấy hai anh em quần quýt, Quân nhận ra mình hơi thừa thãi bèn xin phép ra về. Họ vui vẻ tiễn nó ra cổng và lại tiếp tục cười nói với nhau. Quân lặng lẽ lái xe đến chỗ dạy của thằng Quang. Đầu nó vẫn vơ suy nghĩ về anh. Hôm nay được nói chuyện với anh có một chút xiu à. Nhưng không sao mình đã biết được nơi anh làm việc. Quân vẫn băn khoăn một điều. Đến khi nào anh ấy thôi gọi mình là cậu nhỉ.

6. Chương 6

File 6: Vùng trời sâu thẳm

Sau ba buổi tối gặp anh, Quân cảm thấy cuộc đời vui tươi hơn bao giờ hết. Những tiết học trên lớp tuy dài lê thê và khá tẻ nhạt không còn buồn ngủ và chán trường như trước. Anh vô tình là động lực tuyệt vời để nó ra sức tập trung học hành cho đằng hoàng. Và nó mong mau thời gian trôi qua thật nhanh đến buổi tối để được gặp anh. Chỉ nghĩ bấy nhiêu thôi là lòng nó mừng rơn lên rồi.

Những hôm không đi dạy kèm, Quân nằm trong phòng tơ tưởng đến anh. Nó hình dung về một người con trai phong trần và cứng chạc. Trên khuôn mặt đầy đặn nam tính ấy hiện hữu một đôi mắt to tròn, trong đáy mắt là một cả vùng trời sâu thẳm huyền bí như muốn mời gọi nó khám phá. Cả con người anh toát lên vẻ lạnh lùng cương trực nhưng Quân cảm nhận một điều rằng trong vẻ bề ngoài mạnh mẽ cứng rắn đó anh vẫn có nét gì đó yếu đuối. Nhưng nó không tài nào biết được cái khoảng trống đó nằm ở góc khuất nào trong tâm hồn anh. Trong những cơn mơ thoáng qua, nó luôn mơ về anh, về một mái nhà hạnh phúc nơi chỉ có anh và nó.

Hôm thứ năm đang ngồi học trong lớp, chợt điện thoại của Quân đổ chuông réo rắt. Chết thật, nó đã quên tắt chuông. Nó vội vàng lao ra khỏi lớp để nghe điện thoại. Ra một khúc khuất ngoài hành lang, Quân vội bấm phím nghe. Đầu dây bên kia là giọng nghẹn ngào của một người phụ nữ lớn tuổi.

- Quân ơi về nhà gấp đi con. Ba con, ba con... mới bị tai nạn giao thông, hiện giờ đang cấp cứu trong bệnh viện... hức hức...

- Trời, thật hả mẹ? Rồi ba có sao không...

- Mẹ không biết nữa... nhưng nghe nói là bị chấn thương nặng lắm...

- Dạ... để con chạy xe về liền!!!

Quân run run cất điện thoại vào túi. Nó lật đật quay trở lại lớp rồi cuống cuống gom sách vở vào cặp. Nó xin phép thầy cho về vì có việc đột xuất. Vì quá lo lắng nên Quân chỉ kịp báo với thằng Quang một câu “Có gì mà vội đón xe buýt về nhà nha Quang!!” rồi chạy hốt hải ra bãi gửi xe. Quang nhìn theo với vẻ ngạc nhiên.

“Thằng này lại gặp chuyện gì nữa vậy?”

Quân vừa lao xe ra khỏi trường và đến chỗ ngã tư thì gặp tín hiệu đèn đỏ. Do quá hốt hoảng và lo nghĩ về ba mình mà Quân quên dừng lại và cứ thế cho xe lao đi. Bất ngờ một tiếng còi vang lên rồi có một anh cảnh sát chạy theo sau nó. Nghe tiếng còi nó giật mình và từ từ tấp vào lề theo hiệu lệnh của anh cảnh sát.

Khi đến gần xe của Quân và định buông lời quở phạt thì anh cảnh sát dừng người nhìn Quân. Rồi một hai giây sau anh tức giận la lớn.

- Lại là cậu à? Cậu có nhìn kỹ đèn đường không mà chạy vượt đèn đỏ như thế hả?

Quân định thần lại mới nhận ra người đứng trước mặt nó là anh Trung. Nó lắp bắp nói.

- Ủa là anh sao? Em chào anh...Do vội quá nên em không để ý là có đèn đỏ...

Anh ngắt ngang lời nó với vẻ mặt khá tức giận.

- Đã lần thứ hai cậu vi phạm rồi. Cậu coi thường luật giao thông quá đấy!!! Lần này tôi buộc lòng phải tạm giữ xe của cậu lại thôi.

Nghe anh bảo vậy, Quân phát hoảng cầu xin.

- Hả? Anh ơi tha cho em thêm một lần nữa có được không vậy? Hic hic. Tại em gấp quá nên không nhìn thấy đèn đỏ...

Thấy nó tái mặt xin xỏ, anh lạnh lùng ngắt lời.

- Không thể tha được. Lần trước tôi đã du di cho rồi. Mặc dù cậu làm gia sư cho em tôi nhưng không vì thế mà để ảnh hưởng đến trật tự an toàn giao thông được!! Thấy anh tỏ thái độ kiên quyết, Quân sợ hãi cầm tay anh van xin. Khóe mắt nó đã bắt đầu ươn ướt.

- Làm ơn đi mà anh. Ba em mới bị tai nạn giao thông đang cấp cứu trong bệnh viện. Em phải về gấp để xem thế nào. Em cầu xin anh đấy!!

Nghe Quân kể hoàn cảnh như vậy, Trung bất chợt im lặng nhìn nó. Nhìn vào đôi mắt đã ướt nhòe của Quân, anh cảm thấy trái tim mình như ai đó đang bóp nghẹt. Anh nhẹ nhàng bảo nó.

- Thôi được rồi...cậu lái xe về thăm ba cậu đi. Nhưng nhớ từ đây đi về phải chú ý quan sát đường xá cho cẩn thận nghe chưa? Lần này tôi bỏ qua nhưng sẽ không có lần sau nữa đâu đấy.

Quân mừng rỡ quệt nước mắt và cảm ơn anh rồi rít. Nó vội vàng leo lên xe rồi chạy thẳng về phía trước. Một số người dừng đèn đỏ gần đấy chứng kiến cảnh tượng đó liền xì xầm bàn tán.

“Cảnh sát giao thông gì mà làm ăn tùy tiện dễ dãi thế kia... Bảo đảm có đút lót hối lộ!!”

Trung bỏ mặc ngoài tai lời xì xầm và xếp đồ nghề vào cốp xe. Anh nhìn theo bóng dáng nhỏ xíu của Quân rồi chau mày suy tư. Trong đôi mắt anh, một vùng trời sâu thẳm lại hiện về bao phủ một màn đen tối tăm buồn tủi trong quá khứ.

Quân vừa về đến nhà chị hai thì thấy mẹ nó nước mắt ngấn dài đang đứng đợi trước cổng. Bà bảo nó.

- Chị hai con bảo ba đã qua cơn nguy kịch rồi con ạ! Cũng may kịp thời đưa vào bệnh viện nên không ảnh hưởng đến tính mạng...

Nó nghe mẹ nói vậy mà thở phào nhẹ nhõm. Từ thành phố về đây nó luôn cảm thấy khẩn trương trong bụng cho ba nó được bình yên. Mẹ nó bảo.

- Giờ vô thay đồ rửa mặt đi con. Rồi mẹ với mày vô thăm ông! Chị hai con đang làm giấy tờ nhập viện trong đó!!

- Dạ!

Nó vội cất cái ba lô vào phòng rồi ra nhà sau rửa mặt. Xong đâu đấy, Quân chở mẹ mình đến bệnh viện Đồng Nai, nơi mà ba nó đang được cấp cứu. Đến cổng bệnh viện, điện thoại của Quân reo lên. Là số máy của thằng Quang đang gọi.

- Có chuyện gì mà mày bỏ về giữa chừng vậy Quân?

- À, ba tao bị tai nạn giao thông. Ông đang cấp cứu ở bệnh viện. Tao lo quá nên không kịp báo ày.

- Trời vậy hả? Rồi chú Huy có sao không?

- Ba tao bị chảy máu chân nhiều lắm nhưng cũng may không ảnh hưởng đến tính mạng..

- Hú hồn. Mày cho tao gọi hỏi thăm chú Huy nha! Rồi khi nào mày lên thành phố lại?

- Ừ cảm ơn mày. Tao cũng chưa biết nữa để xem sao đã.

- Ê ê mày về quê còn tao ở trên đây xoay sở ra sao?? Ai chở tao đi học, ai nấu cơm cho tao ăn?

- Một mày quá. Làm như tao là má mày không bằng. Lớn rồi chứ còn con nít gì đâu. Thôi ráng đi Quang. Một hai bữa nữa tao lên. Có gì mày chịu khó đi học bằng xe buýt và nấu mì gói ăn tạm nhé!!

- Hic hic, sao tự nhiên khổ thế này không biết? Thôi ráng thu xếp lên sớm nha!

- Rồi rồi. Mày ở trên đó một mình cẩn thận, coi nhà cửa đồ đạc hàng hóa cẩn thận đấy!!

- OK. Mày vô thăm ba mày đi. Tao ra ngoài ăn cơm bụi đây. Khổ ghê!

Cúp máy, Quân vội vàng cùng mẹ lên phòng ba nó. Các bác sĩ bảo rằng bệnh nhân cần được theo dõi chăm sóc một hai ngày nữa. Nói chung tình hình của ba nó đã qua giai đoạn nguy hiểm. Ngày mai ba nó có thể tỉnh lại. Nghe vậy hai mẹ con nó mừng lắm. Chị hai nó nãy giờ đi làm một số thủ tục nhập viện đã quay trở lại.

- Em chào chị hai, ba vì sao mà gặp tai nạn vậy ạ? – Quân hỏi chị hai mình.

Chị hai nó đưa tay lau mồ hôi rồi trả lời.

- Út mới về đó hả? Chị đang làm việc ở công ty thì nghe có người thông báo rằng ba bị va quệt xe ở chỗ ngã ba Tam Hiệp. Cũng may người ta kịp thời đưa ba đi cấp cứu sớm. Nếu không thì mọi chuyện còn tệ hại hơn. Chị nghe mà muốn đứng tim luôn.

- Ông trời còn thương nhà ta đó con. Trong cái rủi lại có cái may. Mà thằng Quân về đây vậy còn việc học trên đó sao con? – Mẹ nó lên tiếng hỏi.

- Dạ, mẹ và chị hai yên tâm. Con xin phép thầy cô rồi. Để hai ba bữa nữa ba khỏe lại rồi con lên đó sau. Chắc nhờ thằng Quang xin phép lo liệu dùm con!

- Ủ, giờ Út chở mẹ về nhà chị nghỉ ngơi đi. Có gì tối vô thăm ba.

Nhà chị hai Quân ở gần đó nên cũng tiện việc chăm sóc. Chị hai nó tên Yến, lấy chồng đã hơn 1 năm. Chị hiện đang làm nhân viên văn phòng trong một công ty sản xuất quần áo thời trang. Nhà chồng chị ở phường Long Bình Tân cũng gần nơi nhà hàng mà ba nó làm việc. Lâu lâu hai cha con có thể qua lại thăm nhau. Nói chuyện thêm một hồi, Quân chở mẹ về nhà chị để nghỉ ngơi. Tối đến, hai mẹ con lại tiếp tục vào bệnh viện thăm ba. Cả ba mẹ thằng Quang cũng đến để hỏi thăm tình hình ba nó.

Sau một tuần chăm sóc, vết thương ngoài lẫn tinh thần bên trong của ba Quân đã dần bình phục. Ông đã có thể đi lại bình thường nhưng còn chưa linh hoạt lắm. Sau khi lên thành phố lại, Quân vẫn thường xuyên gọi điện về nhà để thăm hỏi ba nó. Những lúc rảnh rỗi nó cũng gọi điện cho ba và nhắc nhở ba giữ gìn sức khỏe.

Từ hôm ba nó bị tai nạn, Quân đã nghỉ học hai buổi. Thằng Quang cho nó mượn vở chép bài và thông báo một số tin tức đáng chú ý trong lớp. Nó cũng đã bỏ hai buổi dạy ở nhà anh rồi. Không biết thằng nhóc Tùng học hành có hiểu bài và nhớ nó không nữa. Tối thứ ba tuần sau, nó đến nhà anh thật sớm. Thằng nhóc Tùng thấy bóng dáng nó thì chạy thật nhanh ra mở cổng. Nó bám lấy tay Quân liến thoắng hỏi.

- Sao hai hôm rồi thầy không đến dạy cho em vậy? Làm em chờ thầy muốn chết!!

- À... ba anh bị tai nạn nên anh phải về nhà... Thông cảm cho anh nha...

- Vậy hả thầy?? Thôi thầy vào nhà đi. Em có nhiều vấn đề thắc mắc lắm đó.

- Ủ...mà anh hai em đâu? Anh ấy đi đâu rồi à?

Quân vừa bước vào nhà vừa cất tiếng hỏi. Thằng Tùng nũng nịu trả lời nó.

- Dạ, anh em đi họp giao ban rồi ạ! Chắc khoảng 9 giờ anh về. Thôi mình vô học liền nha thầy!!

- Ủ...

Thằng nhóc Tùng vẫn cứ lú lo không ngừng. Nó ngây ngô đáng yêu làm sao. Quân cảm thấy thật may mắn khi có đứa học trò quan tâm mình như vậy. Nó dạy xong vừa đứng lúc anh về. Thấy nó anh sốt sắng hỏi.

- Cậu Quân lên thành phố từ khi nào vậy? Ba cậu đã ổn hơn chưa?

Thấy anh quan tâm cho nó như thế, trong lòng Quân chợt hiện lên một niềm vui khôn xiết. Nó từ từ trả lời những câu hỏi của anh.

- Dạ, cảm ơn anh đã quan tâm. Em mới lên hôm chủ nhật tuần trước. Ba em đã khỏe và đi lại bình thường được rồi anh ạ.

- Vậy thì may quá. Chẳng giống như ba tôi...

- Dạ anh nói gì cơ???

Anh thì thăm khe khẽ khiến Quân không thể nghe được câu nói đó của anh. Anh ậm ừ bảo.

- À.. không có gì đâu. Cho tôi hỏi thăm sức khỏe của ba cậu nhé!!

- Dạ em cảm ơn anh nhiều lắm...

Anh chào nó rồi lẳng lặng bước lên lầu. Đường như Quân thoáng nghe thấy tiếng thở dài phát ra từ anh. Nó cảm nhận được trong tiếng bước chân và tiếng thở dài nào nề đó là một nỗi buồn miên man đã ngự trị lấy con người anh từ lâu lắm rồi.

Quân ra về mới sức nhớ là mình quên cảm ơn anh về cái vụ anh thả nó đi khi nó vượt đèn đỏ. Không những anh không phạt tiền, giữ bằng lái xe mà còn để cho nó đi nữa chứ. Tự nhiên Quân thấy hơi khó hiểu. Chắc khi nghe nó kể về chuyện ba bị tai nạn nên anh động lòng thương xót cũng nên. Nhưng dù gì thì nó cũng phải làm một điều gì đó để cảm ơn anh mới được. Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó. Lần này có cơ hội để ghi điểm với anh rồi. Thế là Quân chạy xe về nhà, vừa đi vừa huýt sáo lú lo mặt mày rạng rỡ hết cỡ.

7. Chương 7

File 7: Cảm giác thân quen

Beta: Triệu Duy Nhất

Sáng hôm sau Quân bắt tay ngay vào kế hoạch mà nó đã lên ý tưởng từ tối qua. Nó sẽ làm một món quà ý nghĩa để cảm ơn anh. Với một ít kinh nghiệm nấu ăn do ba truyền lại, Quân sẽ nấu một bữa cơm thật ngon, thật chân thành bằng tất cả tấm lòng từ lúc nó gặp anh cho đến tận bây giờ.

Ngay từ tờ mờ sớm, Quân lượn xe lòng vòng quanh chợ. Nó dự định sẽ trở tài nấu món cơm chiên trứng để tặng anh. Quân còn nhớ hồi mới lên 10 tuổi, mỗi khi ba nó nghỉ phép về nhà ông thường hay hướng dẫn con trai chế biến những món ăn phổ biến dân dã nhưng lại đậm đà mùi vị yêu thương. Trong đó món cơm chiên trứng và cháo gà là hai món mà Quân tự tin nhất với tay nghề của mình. Nghe ba nó bảo hai món ăn này cũng chính là những thử thách đầu tiên của người đầu bếp. Mỗi lần hai cha con quần quýt bên nhau, ba nó xoa đầu nó cười bảo:

“Con trai của ba có biết không? Để làm ra những món ăn ngon không chỉ quan trọng ở cách nấu, hiểu biết của người đầu bếp mà điều đặc biệt hơn hết chính là tâm hồn và tấm lòng của họ khi nấu. Khi con vui thì người ăn mới cảm thấy niềm vui và hạnh phúc trong các món ăn. Còn khi con buồn, chán nản thì những món ăn con nấu sẽ khiến người ăn cảm thấy ngẹn ngào và không nuốt nổi.”

Khi học đến lớp 12, Quân muốn trở thành một đầu bếp chính hiệu như ba nó nhưng ông lại không đồng ý. Ông muốn nó vào đại học và kiếm được một tấm bằng tốt nghiệp loại ưu. Ông bảo rằng:

“Tuổi trẻ như con nên trau dồi học vấn và cố gắng học lên cao học và thạc sĩ. Còn nghề đầu bếp thường rất cực và nhiều áp lực. Nếu có thể sau này, khi lập gia đình thì con hãy nấu cho vợ con những món ăn ngon nhất là được rồi!!”

Nghĩ lại những lời căn dặn của ba mà Quân khẽ cười. Không biết sau này nó có lấy được vợ không nữa. Đi chợ xong, Quân tất tả mang đồ xuống nhà bếp. Thằng Quang vẫn còn đang ngáy o o trên phòng. Nó cẩn thận rửa mớ rau xanh và vài quả trứng vịt rồi đem cất vào tủ lạnh. Sau đó nó bắc nồi cơm điện và leo lên phòng học.

Khoảng tầm mười giờ, Quân cất sách vở rồi hí hửng xuống nhà bếp. Sau khi chuẩn bị đầy đủ các thứ, nó bắt đầu trở tài nấu nướng. Đầu tiên Quân bỏ tất cả các gia vị và nguyên liệu cần thiết vào chảo rồi đảo qua đảo lại. Một mùi thơm phưng phức của hành tỏi bốc lên sộc vào mũi. Nó hít lấy hít để rồi đổ nguyên tô cơm mới xới vào chảo. Sau cùng nó cho thêm một chút dầu ăn. Nó vừa làm vừa dăm chiêu suy nghĩ.

“Hôm nay là đến phiên làm việc của anh ấy. Không biết anh có canh gác ở chỗ gần trường mình không nhỉ. Cầu trời là có. Chứ mà để cơm của mình bị bỏ ửng thì tội lắm. Cứ hy vọng vào phép màu của Đức Phật vậy!!”

Quân đảo cơm qua lại rất thuần thục. Thỉnh thoảng nó đưa tay lên lau mồ hôi trán vì hơi nóng tỏa ra từ bếp ga. Thằng Quang đi chơi ở đâu về ngủ thấy mùi thơm liền sập lại bên cạnh nó.

- Wow, mày đang nấu món gì mà thơm và hấp dẫn thế? Nấu cho tao ăn hả Quân?

Quân vẫn tập trung vào việc nấu nướng trả lời Quang.

- Tao đang làm món cơm chiên trứng kinh điển. Mày đừng làm tao mất tập trung!!

- Cha cha, ra vẻ đầu bếp thực thụ kia!! Tao nhớ món này hồi nhỏ ba mày hay làm cho tụi mình ăn lắm phải không?

- Đúng rồi ông nội!! Giờ đến lượt tao làm để tặng ột người bí mật!!

- Cái gì? Không phải làm cho tao ăn sao?

- Đúng vậy, món đặc biệt này sao để ày tấp được. he he

- Trời. Người đặc biệt của mày là con nhỏ nào đó trong lớp hả? Ghê nha...

- Không dám đâu, mày đoán trật lất.

Quang lại tiếp tục suy đoán.

- Hay là mày làm tặng cho người nhà gia sư hả?

Nó chợt đứng hình khi thấy thằng bạn nói trúng tim đen. Quang cười khi chọc nó.

- Vậy là đã rõ rồi nha. Trúng tim đen rồi kia. Em gái hay bà chị thằng nhóc gia sư hộp hồn mày phải không Quân!!

- Làm gì có... không nói chuyện với mày nữa. Tránh ra để tao làm nốt công đoạn cuối cùng coi.

Dừng việc nấu nướng với thằng Quang, Quân đập hai quả trứng vịt cho vào chảo. Rồi nó trộn đều với cơm và rắc thêm hành ngò lên phía trên. Đậy nắp vung một lát, Quân vội tắt bếp và cầm cái môi múc cơm cho vào một cái cà mên mới vừa mua hồi sáng. Xong nó lại bỏ một mớ rau xanh phía trên và đổ vào một ít nước chấm. Sau khi đã đóng nắp cẩn thận, Quân cho cà mên vào cặp và chuẩn bị mang ra ngoài xe. Thấy lạ thằng Quang tiếp tục soi mói.

- Ê thằng kia mày tính đem tặng đồ cho người ta thật hả?

- Chứ tao nói giỡn mày làm gì!! Ở nhà có gì đói ăn cơm trước đi nha!!

- Ờ ờ. Mày đúng là khó hiểu và quái lạ thật đó!!

Không đôi co với thằng Quang nữa, Quân khoác cặp lên vai rồi phóng xe đến chỗ anh làm nhiệm vụ. Nó hồi hộp chờ đợi gặp anh trong chốc lát nữa. May quá. Mới đến gần chỗ cầu Thị Nghè thì nó đã thấy thấp thoáng bóng dáng mấy ông cảnh sát đang làm nhiệm vụ ở trạm xe gần đài truyền hình. Hình như anh cũng đang có mặt ở đó thì phải. Cái dáng người dong dong cao và đỉnh đạc của anh nó không thể nào nhầm lẫn được. Đúng là trời không phụ lòng người.

Càng đến gần tìm nó càng đập nhanh hơn. Nó đã có ý định quay về nhưng nửa muốn nửa không. Vì món quà này mà nó cất công thức dậy thật sớm. Dù anh có nhận hay không nhận thì nó cũng quyết đưa cơm cho anh. Quân âm thầm cho xe chạy nhanh vào trường rồi xách cặp đi bộ ra hướng ngã tư. Khi tới cột đèn giao thông, nó thấy anh đang đứng nói chuyện điện thoại với ai đó.

Thấy được cơ hội tốt, Quân hít thật sâu rồi vội vàng cầm cái cà mên mà bạo dạn đến chỗ anh đứng. Mấy ông bạn đồng nghiệp của anh họ đang tụ tập nói chuyện gì đó. Anh cất điện thoại vào túi và tiến lại chỗ những người bạn. Bất ngờ hấy bóng dáng quen thuộc của nó, anh ngạc nhiên hỏi.

- Ủa cậu Trung Quân, cậu làm gì ở đây?

- Dạ... em tiện đường đi qua. Tình cờ thấy anh nên lại nói chuyện đó mà...

- Uhm, Cậu định nói chuyện gì với tôi? Giờ tôi phải đi ăn trưa cái đã.

- Dạ.. dạ.. Em có cái này... muốn.. tặng cho anh.

Thấy nó ấp úng đến vãi cả mồ hôi, anh gắng hỏi.

- Ủa tặng cho tôi cái gì? Dịp gì mà tặng?

- À không, chuyện là thế này.. Hôm bữa anh đã tha cho em cái vụ vượt đèn đỏ. Em cảm ơn anh nhiều lắm. Để tỏ lòng biết ơn, em muốn làm cái này cho anh ăn. Mong anh nhận dùm em...

Quân nói xong thì ngượng ngùng chìa ra trước mặt anh một cái cà mên khá bụi mà nãy giờ nó giấu lén lút sau lưng. Anh tròn xoe mắt ngạc nhiên. - Cái gì đây? Cậu làm tôi khó hiểu quá!!

- Dạ là cơm chiên ạ. Em không biết tặng anh cái gì nên làm món ăn này cho anh dùng bữa trưa đó!!

Quân trao quà xong thì ngượng ngùng chạy biến vào trong trường để lại anh ở đó cầm cái cà mên mà cứ nhìn mặt nhíu mày, hai mắt to tròn không hiểu ý đồ của thằng nhóc là gì. Bất chợt anh nở nụ cười rồi xách cà mên lại chỗ đồng nghiệp. Thấy anh họ lên tiếng cười đùa.

- Ủa cậu cái kiếm cái cà mên ở đâu ra vậy? Người nhà mang đồ ăn trưa tới hả?

- À không, đây là của một người bạn cho tôi...

- Tính không ăn cơm trưa với tụi này sao. Chắc là người yêu làm cho phải không? Cậu còn trẻ thế này thì chắc có ai đó để ý đến rồi!!

- Đúng rồi đó!! Trung là đứa đẹp trai nhất trong tổ tụi mình mà!! Ha ha

- Thôi các anh đừng đùa nữa. Chúng ta đi ăn trưa thôi. Sáng nay xử phạt nhiều ca thấy mệt ghê!!

- Ủ đi thôi các cậu!!

Ngồi rình một góc ở quán cà phê bệt, Quân theo dõi thái độ cử chỉ của anh thì hơi thất vọng. Anh chẳng buồn mở cà mên của nó ra xem nữa. Nó thất thế lái xe quay về phòng. Vào đến nhà nó đi thẳng một mạch lên phòng chẳng buồn ngó ngang đến thằng Quang.

Trung đến một quán cơm khá đông khách cùng những người bạn của mình. Anh cầm lấy cà mên của Quân và gỡ ra xem thử.

“Ồ là cơm chiên trứng à??”

Anh nhủ thầm trong bụng rồi vội lấy cái muỗng trên bàn ăn xúc một miếng cơm đưa lên miệng. Vừa nếm thử một vài miếng thì bỗng nhiên trong lòng anh xuất hiện một cảm giác lạ lùng. Cái mùi vị sao mà thân quen đến thế. Nó vừa chan chứa sự yêu thương vừa tràn đầy những cảm giác thân thuộc. Chợt sống mũi anh cay cay. Những kí ức ngày xưa chợt ùa về trong trí nhớ.

8. Chương 8

File 8: Va chạm

“...Ba ơi sáng mai đi học, ba làm món cơm chiên trứng cho con nhé!!

- Ủ con yêu. Ngủ đi con trai. Mai ba sẽ dậy thật sớm để làm cho con ăn mà!!

- Dạ con cảm ơn ba!! Con chúc ba ngủ ngon.

Trung nhìn ba khẽ mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ. Cậu không thể ngờ rằng đây là lần cuối cùng cậu được nói chuyện với ba. Còn ba cậu lặng lẽ rời phòng và bước xuống cầu thang. Ông buồn tiếng thở dài nào nề rồi tắt đèn đi ngủ. Sáng hôm sau, khi thức dậy Trung nhận được một hung tin từ người mẹ mình. Bà ôm cậu òa khóc nức nở.

- Sao mẹ lại khóc? Ba làm món cơm chiên trứng cho con chưa thể?

Mẹ cậu không nói gì trong khi nước mắt vẫn tuôn rơi lả chả. Bà khẽ nấc lên từng tiếng nghẹn ngào.

- Trung ơi, ba con bị xe đụng chết rồi. Ba bỏ mẹ con mình rồi Trung ơi. Huhu”

Từng lời của mẹ vang lên bên tai như những vết cắt khiến cơ thể Trung không thể cử động được nữa. Toàn thân cậu như bị đóng băng và mất hết cảm giác. Mắt cậu mờ dần rồi bất ngờ cậu vụt chạy đi thật nhanh, chạy mãi chạy mãi cho đến khi không còn điểm dừng. Cậu thấy ba mình đang nằm bất động trên đường, kế bên là chiếc xe đổ kênh. Vài ba quả trứng vịt vỡ nát gần đó. Một vùng máu đỏ thẫm lan trên người ba cậu. Cậu chạy lại kế bên ba mình lay thật mạnh nhưng ông vẫn không phản ứng. Ông nhắm mắt lạnh lùng nằm đó để mặc cậu gào khóc thật lớn như chưa bao giờ được khóc. Kể từ giây phút này, cậu đã mất đi người thân yêu vĩnh viễn.

*****

Trung bỗng giật mình tỉnh dậy. Thì ra là một cơn mơ. Nhưng cơn mơ này cũng chính là một sự thật đau lòng đã đeo đẳng ám ảnh anh trong suốt 10 năm qua. Anh gượng ngồi dậy chống hai tay xuống thành giường rồi đưa mắt về khoảng không phía trước miên man nghĩ ngợi. Trong đôi mắt anh, một vùng trời sâu thẳm đang dần hình thành. Ngồi im lặng một lúc lâu, anh bật dậy và rửa mặt thay đồ để chuẩn bị đi làm.

Tối đến, Quân dắt xe ra ngoài và chuẩn bị đi dạy kèm. Không hiểu sao lần này nó không còn háo hức gặp anh như trước nữa. Có lẽ nó đã quá hy vọng vào cái món cơm chiên trứng đó. Biết đâu anh ấy đã đi rồi cũng nên. Nghĩ vậy lòng Quân buồn càng thêm sâu. Thăng Quang thấy vậy an ủi bạn.

- Mà có chuyện gì không vui à? Cái mặt như đưa đám ấy!!

- Uhm, kệ tao. Ở đó mà xỉa xối. Thôi khóa cửa nhanh đi để còn đi dạy nữa!!

- Haizzz, cái thằng rõ thật. Lúc nắng lúc mưa chẳng biết đâu mà lần.

Rồi hai đứa phóng thẳng đến đường Võ Thị Sáu. Khi đến nhà anh, Quân bấm chuông cửa như thường lệ. Lần này anh ra mở cổng cho nó. Chẳng thèm nhìn anh nó đi thẳng vào nhà. Anh đi theo sau và nói với nó một câu khiến Quân thay đổi thái độ.

- Cậu Trung Quân à, cảm ơn cậu về món cơm chiên trứng nha. Nó ngon lắm đấy.

- Anh... anh đã ném thử qua rồi sao??

Quân lắp bắp như không tin vào tai mình.

- Ủ. Sao cậu lại hỏi vậy?

- À không. Em cứ tưởng anh không ăn nó chứ!!

Khi đã ngồi xuống ghế salông, anh tiếp tục hỏi Quân.

- Mà cho tôi hỏi, sao cậu lại biết làm món ăn này vậy? Cậu cũng rành nấu ăn quá ha!

- Dạ, là do ba em dạy em. Em cũng làm đại thôi à không ngon bằng ba em đâu.

- Vậy à...Hồi nhỏ ba tôi cũng hay làm món này cho tôi lắm!

Nói đến đây, mặt anh thoáng buồn. Còn nó thì đã biết lý do tại sao anh lại như thế. Nó rụt rè hỏi.

- Em nghe Tùng kể ba anh mất cách đây 10 năm rồi phải không ạ?

- Ủ, ba tôi bị tai nạn giao thông...Lúc đó ông ấy đã bỏ tôi đi mà không nói lời từ biệt nào.

Quân dường như cảm thấy những sự đau đớn và nỗi uất hận trong giọng nói của anh. Anh vỗ vai nó bảo.

- Mà thôi không nói chuyện này nữa. Lát nữa về, cậu lấy cà phê hộ tôi. Tôi đã nhờ thằng Tùng rửa sạch rồi đó.

- Dạ...

Nói rồi anh lên lầu kêu thằng Tùng. Một phút sau, Quân thấy nó cầm sách vở te te xuống cầu thang. Nhưng lần này nó không còn hăm hở háo hức chào đón Quân như trước. Chắc cu cậu đang có gì buồn bực đây. Ngồi dạy hơn nửa tiếng bỗng điện thoại của thằng Tùng có chuông báo tin nhắn. Nó gãi đầu nhìn Quân nói.

- Thầy cho em ra ngoài hẻm tí nha. Bạn em nó nhắn ra gặp có chút chuyện!!
- Ờ em đi đi.
- Dạ, cảm ơn thầy.

Nói xong, Tùng chạy biến ra khỏi nhà. Trên tay nó còn cầm theo một vài quyển vở. Đang nhấp một ngụm nước mát lạnh thì Quân chợt nghe thấy tiếng của anh vọng ra từ nhà tắm.

- Tùng ơi, lấy dùm anh hai khăn tắm với!!!

Quân bỗng nhiên cảm thấy hơi hồi hộp vì không có biết có nên trả lời anh hay không. Một lần nữa anh lại cất tiếng gọi khá lớn. - Tùng ơi, em đâu rồi lấy dùm anh khăn tắm nhanh lên nào!! Anh đang vội.

Lần này, Quân đành phải cất tiếng trả lời, giọng nó hơi run run.

- Dạ, anh ơi. Tùng nó ra ngoài hẻm gặp bạn nó rồi anh ạ!! Chút nữa nó mới về...
- Cậu Quân đó hả. Vậy cậu có thể lấy dùm tôi cái khăn tắm treo ở chỗ sau bếp được không?
- Dạ...
- Cậu đưa dùm tôi nhanh đi. Tôi sắp có việc phải ra ngoài rồi!!

Anh vẫn vô tư hồi thúc nó ở bên trong nhà tắm còn Quân ở ngoài này khá căng thẳng và hồi hộp khi phải thực hiện một công việc tưởng chừng như rất đơn giản. Nó hít một hơi thật sâu rồi đi lại chỗ nhà bếp để tìm khăn.

- Là cái khăn màu trắng lớn nhất phải không anh?
- Ờ đúng rồi. Vào đây đưa nó dùm tôi.

Quân đẩy cửa nhà tắm và từ từ bước vào. Anh đang ở đằng sau cửa phòng tắm có vòi hoa sen còn đầu thì hé ra ngoài. Thấy nó anh dục.

- Cậu làm gì mà lâu thế. Đưa đây cho tôi nhanh nào!!

Vừa định đưa anh cái khăn tắm thì bất thành thành Quân trượt chân ngã nhào về phía trước do vũng nước đọng lại dưới chân nó. Nó mất đà chống hai tay lên thành cửa rồi ôm chầm lấy anh. Sức nặng của Quân cộng với nền phòng tắm trơn ướt khiến anh cũng mất đà ngã ngửa ra đằng sau, đầu đập nhẹ vào cái xô nước.

Trong tình cảnh oái ăm này, Quân và anh đều cảm thấy người mình cứng đờ. Nó đang nằm đè trên tấm thân trần trụi của anh. Mắt nó cứ dán vào mắt anh rồi cả hai nhìn nhau không chớp. Phải đến giây thứ mười, nó mới kịp định thần lại và lồm cồm đứng dậy rồi tất tả chạy thẳng ra phòng khách. Mặt Quân lúc này đã ứng đỏ như ớt chín. Tim thì đập thình thịch và các mạch máu nóng dồn hết lên não. Nó quên mất cặp kính đã rơi ra khỏi mặt từ lúc nào.

Quân lập cập cầm lấy ly nước tu hết một hơi thì thằng Tùng từ ngoài cổng trở vào nhà. Thấy cái mặt đỏ chót và bộ dạng ướt nhem của nó, thằng Tùng bèn hỏi.

- Ủa thầy bị sao vậy thầy? Sao mặt thầy đỏ lên thế kia? Còn người sao ướt hết thế này?
- Ờ ờ thầy không sao đâu. Tại thầy bị sặc nước đó mà...Thôi chúng ta học tiếp đi.

Nó chống chế vài câu rồi lật từng tranh sách ra. Lúc này anh cũng vừa bước ra từ phòng tắm. Trên người quần áo đã được mặc đầy đủ. Trên tay anh là cặp kính của nó. Anh tiến lại gần chỗ Quân và bảo.

- Cậu làm rơi kính rồi này. Cho tôi xin lỗi vụ hồi nãy nha.

Anh điềm nhiên cất lời còn nó thì cứ cà giạt cà giạt trông đến tội.

- Dạ...có gì đâu anh... em phải xin lỗi anh mới đúng...
- Vậy thì tốt rồi. Cậu cứ tiếp tục dạy thằng Tùng đi.

Anh nói xong liền bước lên lầu còn Quân đeo vội cặp kính vào và nhìn chăm chăm vào cuốn sách văn học. Thăng Tùng cứ nhìn anh và nó với vẻ mặt khó hiểu. Trong đầu Quân giờ đây chỉ toàn những thứ rối bù chứ chẳng liên quan đến chữ nghĩa nào cả. Chỉ đến khi chào thăng Tùng ra về, Quân mới lấy lại bình tĩnh.

Trên đường đến chỗ thăng Quang, Quân cứ nghĩ lại cái cảnh tượng dở khóc dở cười với anh. Lần đầu tiên trong đời, nó đã tiếp xúc với cơ thể của một người con trai trong tình trạng không mảnh vải che thân. Điều đó mới khủng khiếp làm sao. Cái cảm giác này thật khó để diễn tả. Dù đã nhiều lần chiêm ngưỡng trạng thái Adam của thăng Quang nhưng không hiểu sao khi tiếp xúc với cơ thể anh nó lại cảm thấy xấu hổ và ngượng ngùng đến như vậy.

Một lần nữa, thăng Quang lại cảm thấy thăng bạn mình có vấn đề. Cứ hễ đụng vào người Quân là nó giật thót và nóng như lửa đang cháy. Kiểu này phải khuyên nó đi khám bác sĩ ngay mới được. Chứ để lâu thì bệnh tình sẽ diễn biến khôn lường, lúc đó sợ không còn cứu kịp nữa. Thăng Quang vô tư nghĩ vậy còn Quân thì cứ mãi hồi tưởng lại chuyện ấy mặc dù nó không muốn chút nào cả. Đêm đó có một người thật khó khăn mới có thể đi vào giấc ngủ.

9. Chương 9

File 9: Trong cơn say

Sau cái vụ đụng chạm thể xác không hề muốn đó, mỗi lần đối diện với anh là Quân lại đỏ hết cả mặt. Nhất là những lúc anh chuẩn bị đi tắm hoặc lên lầu thay đồ. Nó ngồi bên cạnh giảng bài cho thăng Tùng mà trong đầu cứ hiện lên những hình ảnh mắt mẽ của anh rồi cái cảm giác tiếp xúc lên cơ thể không mảnh vải che thân thiếu điều làm nó muốn xịt cả máu mũi.

Điệu bộ lúng ta lúng túng như gà mắc tóc của nó khiến thăng Tùng ngồi bên cạnh cứ nhíu mày khó hiểu. Nó nghĩ rằng anh hai nhà nó đã làm điều gì đó không phải với người thầy gia sư đáng yêu của mình.

- Ủa thầy ơi, làm gì mà khi thấy anh hai của em là thầy không được tự nhiên vậy? Bộ anh ấy la mắng hay là trừ lương của thầy hả?

Nghe nó hỏi vậy, Quân gượng cười tìm cách lấp liếm.

- Không phải vậy đâu! Chẳng qua do thầy hơi bị ám ảnh tí xíu khi đối mặt với cảnh sát giao thông đó mà...

- À, có phải thầy bị anh hai em phạt đúng không?

- Ờ... cứ cho là như vậy đi! Thôi chúng ta học bài tiếp nào.

Quân trả lời qua loa rồi lấy lại bình tĩnh tiếp tục giảng bài cho thăng Tùng. Khuôn mặt của Quân lúc này đã bớt thẹn thùng. Chỉ có điều tay của nó thì cứ run run và đầu óc lúc nào cũng hiện lên ý nghĩ khá là đen tối.

Một tuần sau, cơn xấu hổ và ngại ngùng của Quân mới dần tan đi. Vụ va chạm thân xác với anh đã thôi không còn ám ảnh nó. Dù gì thì chỉ có anh khóa thân chứ thể xác của nó vẫn còn nguyên vẹn và được quần áo bảo hộ bên ngoài. Nhưng Quân đâu ngờ rằng nó sẽ phải đối mặt với tình huống dở khóc dở cười với anh thêm lần nữa.

Vào thứ bảy cuối tuần, khi dừng xe trước cổng nhà anh, bỗng Quân thấy anh từ đâu chạy xe về. Đằng sau xe là một đồng hồ ăn thức uống, trong đó có cả bia hơi và đồ nhậu. Thấy Quân, anh mỉm cười chào nó.

- Ồ hôm nay cậu tới sớm nhỉ? Vào nhà đi, thăng Tùng sáng nay bị điểm thấp môn văn. Cậu xem thế nào rồi an ủi nó với.

- Dạ, vậy hả anh!!

- Ủ, nó đang nằm một đống trên phòng kia. Cứ luôn miệng rửa thằm cô giáo và đòi gấp mặt cậu mới chịu ăn cơm đấy!

- Dạ để em coi thử xem thế nào.

Quân giúp anh xách đồ vào nhà. Vừa phụ anh khiêng thùng bia, nó mở miệng hỏi.

- Ủa sao tối nay anh mua nhiều đồ vậy? Bộ anh chưa ăn tối hả?

Anh loay hoay gỡ bịch đồ rồi giải thích cho nó.

- À, hôm nay đồng nghiệp của tôi đến chơi. Tiện thể tổ chức ăn mừng vì tổ chúng tôi được cấp trên tuyên dương khen thưởng. Có gì lát nữa cậu lên phòng dạy em thôi nhé!

- Dạ em biết rồi ạ!

Quân chần chừ tính lên lầu nhưng thấy anh bận rộn nó ngổ lời giúp đỡ.

- Mà anh có cần em phụ giúp nấu nướng gì không?

- Thôi được rồi. Cậu lên dạy em thôi đi, nó mong cậu này giờ đó!!

- Dạ...

Quân lẳng lặng bước lên phòng, thở hắt ra tỏ ý tiếc nuối. Thấy mặt của Quân, thằng Tùng gào lên tức tưởi.

- Thầy ơi, em tức quá. Em làm văn hay thế này mà cô cho có 5 điểm à. Em làm theo sự chỉ dẫn của thầy đấy!!

- Từ từ đã nào. Đưa bài kiểm tra đó cho anh xem! Nói rồi, Quân ngồi xuống bên cạnh và chăm chú đọc kỹ nội dung bài làm của thằng Tùng. Bài viết phân tích tác phẩm “Mùa Lạc” của Nguyễn Khải của thằng Tùng rất sáng tạo và cách trình bày cũng khá rõ ràng chi tiết nhưng cô giáo lại phê rằng bài viết thiếu logic và lúng túng trong cách dùng từ đặt câu. Bố cục phần thân bài quá rườm rà và phần kết lại gây hụt hẫng.

Quân đọc lời phê mà không thể hiểu ý đồ của cô giáo là gì. Bụng nó đang tức anh ách vì cách làm của mình bị cô giáo dạy văn của thằng Tùng xỉ vả, chê bai không thương tiếc. Quân cảm thấy điều này là một sự xúc phạm ghê gớm. Cô giáo kia vô tình gián tiếp hạ thấp trình độ văn chương của nó xuống. Thằng Tùng kể bên cũng nhất trí đồng tình với thái độ chống đối của Quân. Thế là hai thầy trò trẻ măng được dịp tung hứng với nhau về việc chấm điểm vô lối của cô giáo. Nhưng cuối cùng thì cả hai vẫn phải ngậm ngùi chấp nhận con điểm 5 đáng ghét kia. Quân đành xin lỗi động viên thằng Tùng và hướng dẫn cho nó cách hành văn khác.

Khoảng 8 giờ, Quân nghe thấy dưới nhà có tiếng còi xe và tiếng bước chân của một tốp người. Chắc là bạn anh tới rồi. Họ nói cười vui vẻ chào anh rồi xách đồ bước vào nhà. Nó nghe thấy tiếng anh chào hỏi từng người rồi cả tiếng chén ly chạm nhau nữa. Mùi của cá nướng và mực xào đã xông lên đến tận phòng của thằng Tùng. Bất giác Quân hỏi nó.

- Tùng à em ăn cơm chưa?

- Dạ rồi. Mà có gì không thầy? Thầy đói bụng hả?

- Không phải. Tại thầy ngửi thấy mùi thơm của thức ăn đó mà.

- Hi hi. Hôm nay anh hai em có bảo là bạn anh đến chơi nên chuẩn bị đồ nhậu đó. Em thì không thích đám đông ồn ào nên ăn cơm trước rồi. Thấy ham vui thì xuống nhậu với anh Trung đi. Hôm nay em chỉ thất mắc có bấy nhiêu thôi à.

- Thôi thôi, thầy cũng không ưa đám đông với lại thầy đâu có biết nhậu đâu.

- Thầy nói thật hả? Vậy thời gian rảnh còn lại, thầy với em chơi cờ tướng đi.

Hôm nay tâm trạng em không vui nên chơi cái này cho thư giãn nha thầy. hihi

Không đợi Quân đồng ý, thằng Tùng lôi ra từ trong học bàn một bộ cờ tướng mới cấu và xếp chúng lên giường. Thế là Quân đành phải leo lên giường chơi cờ với nó. Hồi ở dưới quê, Quân cũng thường xuyên đấu cờ với thằng Quang. Và phần thắng lúc nào cũng nghiêng về nó.

Chơi cờ đến gần 9 giờ, Quân ngỗ ý muốn về. Thằng Tùng mặt mày bí xị thu dọn cờ và sách vở vào cặp. Nó còn cạy cú vì bị Quân ăn trắng 3 ván không gỡ. Còn Quân thì vờn vai ngáp dài vì tốc độ di chuyển quân cờ của thằng Tùng thuộc hàng rùa bò ốc sên. Chơi cờ vốn để thư giãn đầu óc thể mà tác dụng của nó thì trái ngược hoàn toàn.

Xách cặp xuống đến cầu thang thì Quân nghe tiếng cười nói, tiếng cụng ly rõ mồn một. Dường như bữa ăn mừng đã lên đến khúc cao trào. Tất cả 7 người đàn ông trong đó có anh đều cùng nâng ly và gào “1, 2, 3 Zô” mấy hiệp. Nó khép nép chào chủ nhà tính ra về thì có một người con trai chạc tuổi anh nói lớn với giọng bắc kì.

- Ủa cậu nhóc này là ai vậy Trung? Sao mình chưa thấy lần nào nhỉ?

Anh cười khề khà vỗ đùi giải thích. Mặt mày đã lấm tấm đỏ vì men bia.

- À, xin giới thiệu với mọi người! Đây là cậu Trung Quân, gia sư dạy văn cho em trai tôi đó!!

-Ồ vậy hả? Trông cậu nhóc này cũng đẹp trai dễ thương nhỉ!!

- Dạ em chào các anh!

Quân khẽ cúi đầu nhe răng cười cho có lệ rồi tính chuồn nhanh ra ngoài cửa thì tự nhiên một ai đó gọi giật lại.

- Sao về sớm thế em? Ở lại đây nhậu với tụi anh cho vui.

Thế là nó phải quay mặt lại líu rú đáp.

- Dạ, em không biết nhậu mấy anh ơi! Em còn phải về sớm để sáng mai đi học nữa..

- Em trai xạo quá, mai chủ nhật mà học cái gì? Con trai mà không biết nhậu thì sao gọi là con trai nữa??

Nhận ra mình bị hớ nặng, Quân bối rối đến đỏ cả mặt ấp úng chống chế.

- Dạ...mai em học bù anh ơi.

- Thôi nào, vô đây nói chuyện với tụi anh một tí. Con trai gì mà nhát thế, sau này sao kiếm được người yêu.

- Phải đó!! Đàn ông con trai như vậy yếu đuối lắm em ơi!!!

Nghe họ khiêu khích như vậy, Quân bỗng dưng nổi cơn tự ái. Cộng với cái vụ cô giáo thằng Tùng chê bai ý tưởng hành văn của nó làm nó tức tối nãy giờ. Thế là Quân hùng hổ quay trở vào quăng cặp lên bàn và ngồi sụp xuống bên cạnh anh. Mấy người kia khoái chí phá lên cười.

- Phải vậy mới là đàn ông đích thực chứ! Uống một ly lấy tinh thần coi nào.

Một anh con trai tướng tá bệ vệ đưa ngay cho Quân một ly bia đầy. Quân không nghĩ ngợi gì nữa mà nốc một phát gần cạn ly. Rồi nó khẽ nhăn mặt lại vì vị đắng bắt đầu lan tỏa trong miệng. Mọi người vỗ tay reo hò tán thưởng.

- Thế mà bảo là không biết nhậu. Thêm một ly nữa đi em trai dễ thương!!

Lần này người con trai kể bên nó nhét ly bia của mình vào tay Quân. Nó liền chộp lấy và tu nguyên một hơi. Đám người lại ồ lên thích thú. Lúc này Trung không biểu hiện thái độ nào mà chỉ chăm chú quan sát cử chỉ hành động của Quân. Và rồi anh khẽ mỉm cười. Không ngờ thằng nhóc này lại lì lợm đến thế. Một người bạn của anh vui vẻ hỏi Quân.

- Em trai học trường nào vậy? Tửu lượng cũng khá lắm đấy!

Nó đưa tay khẽ chùi mép rồi lễ phép đáp.

- Dạ, em là sinh viên năm nhất trường Nhân văn, học ngành Lịch sử ạ!

- Ô vậy là dân chuyên văn rồi. Mới năm đầu thôi đã đi làm gia sư rồi, giỏi quá ha!

- Dạ có gì đâu anh...

- Thế em đã có người yêu chưa nè?

Thường thì khi đối diện với những câu hỏi đại loại như vậy Quân sẽ cảm thấy xấu hổ và e thẹn nhưng lần này vì có men bia trong người nên nó vô tư trả lời mà sắc mặt không hề biểu lộ cảm xúc ngại ngùng nào cả.

- Dạ chưa có ạ! Em muốn tập trung vào việc học hơn là yêu đương nhăng nhít ạ!!

Vừa dứt lời, Quân uống thêm một ly bia nữa. Không hiểu sao có điều gì đó đang thôi thúc nó cứ uống và uống. Mọi người nghe Quân trả lời khí thế thì bật cười vỗ tay ủng hộ. Men bia đã làm cho Quân dần mất hết kiểm soát và không còn kiềm chế được lời nói nữa nên nghĩ gì nó cứ phang đại ra. Trung ngồi bên cạnh nó cũng đã ngà ngà say. Anh cứ để mặc cho nó thể hiện bản lĩnh đàn ông của mình. Quân bắt đầu trò chuyện với mọi người như những người bạn thực sự mặc dù có sự chênh lệch về tuổi tác.

- Mấy anh cũng là cảnh sát giao thông hết ă? Em thấy mọi người ở đây hiền khô hài hước thế này nhưng sao khi ra ngoài đường lại bắt phạt mắng mỏ bà con dữ dội vậy anh?

Người con trai kế bên nó cười khà trả lời.

- Vì công việc mà em. Không làm dữ sao người ta chịu nghiêm chỉnh chấp hành luật lệ giao thông được. Vậy mà có ai hiểu cho tội anh đâu. Cứ suốt ngày đi nguyên rửa ghét bỏ cảnh sát giao thông hoài!!

- Hi hi anh nói cũng đúng. Người ta đi đường vì muốn nhanh chóng đến nơi làm việc mà hơi bất cẩn tí xiu. Thế là khi gặp các anh thì họ cảm thấy hoang mang và hơi khó chịu đó mà.

- Ô, tội anh chỉ làm tròn bổn phận của mình thôi! Có như vậy mới giữ gìn đường phố an toàn được chứ!! Em biết không có khi trời nắng chang chang tội anh phải rong ruổi trên khắp các ngã đường, nhiều lúc còn bị người ta hành hung nữa đấy!!

- Cảm ơn anh. Bây giờ thì em đã hiểu nỗi khổ của nghề mấy anh rồi. Zô một cái để chúc mừng các anh hoàn thành tốt bổn phận của mình nè!!

Nói rồi Quân nâng ly của mình lên cao cùng đôm đốp vào những ly bia khác. Mọi người đều nhìn nó cười sáng khoái. Khoảng 10 giờ rưỡi, tiệc bắt đầu tàn. Mấy người bạn của anh lục tục đứng dậy chào nhau ra về. Sau khi chiếc xe cuối cùng ra khỏi cổng, anh quay vào nhà thu dọn chiến trường. Lúc này Quân cũng loạng choạng đứng dậy cầm cặp bước ra cửa. Đầu óc nó giờ đây toàn trắng với sao và quay cuồng cả lên. Nó lè nhè chào anh.

- Anh Trung, em xin phép về nhé...giờ khuya lắm rồi...Hức hức...Thằng bạn em nó chờ ở nhà chắc đang sốt ruột lắm.

- Cậu xin thế kia có về được không đấy?

Anh có vẻ đã tính tảo trở lại còn Quân thì mới lần đầu nếm mùi bia nên cơ thể cứ lảo đảo. Nó vẫn nói với cái giọng lèm bèm của một người say.

- Anh yên tâm, em còn tỉnh lắm...Hẹn gặp anh vào tuần sau...hức...

Mới nói hết câu bỗng Quân ngã sập xuống. Thấy vậy anh chạy lại đỡ nó dậy. Quân giờ đây rũ rượi như một con mèo ướt. Cơ thể nó mềm nhũn ra. Anh lo lắng hỏi.

- Cậu sao vậy? Có chạy xe về được không đấy!

Quân không trả lời nữa mà cứ lè nhè trong miệng mấy câu gì đó. Thấy vậy anh diu nó vào trong và để nó ngồi trên ghế salông. Khi đã cất ly chén vào bồn rửa, anh vội đi lấy khăn lau mặt cho nó. Thằng nhóc vẫn chưa tỉnh. Lúc này khi nhìn kỹ vào gương mặt hồng hào của Quân, Trung nhận thấy nét hồn nhiên đáng yêu tỏa ra từ đôi mắt và cái miệng đang chu ra của nó.

Chợt anh nhìn lên đồng hồ. Đã hơn 11 giờ đêm rồi. Anh bế sóc nó đưa lên phòng mình. Phòng bên cạnh, thằng Tùng đã ngủ từ lúc nào. Anh đặt Quân ngay ngắn trên chiếc giường rộng rãi của mình. Mới định đi ra cửa để cất khăn lau mặt thì bỗng nhiên anh nghe thấy tiếng nói mê sảng của Quân.

“Anh Trung ơi...Em thích anh nhiều lắm...Anh có thích em không...Thật sự là em rất nhớ anh...”

Trung khựng người lại vài phút rồi đi xuống nhà dưới. Thăng nhóc uống say quá rồi. Nhưng sao cậu ta lại nói như vậy nhỉ. Chẳng lẽ cậu ta là...Chắc cậu ta nói mơ thôi chứ làm sao lại như thế được.

Dọn dẹp mọi thứ đầu vào đây, anh bước nhẹ lên lầu và đẩy cửa vào phòng. Quân đã ngủ say, thỉnh thoảng nó chớp chớp miệng rồi quay đầu qua lại. Anh nhẹ nhàng cởi áo ra và đặt mình xuống giường. Anh cẩn thận đắp mền cho nó và để chiếc gối ôm ở giữa. Mùi bia và mùi thức ăn trong dạ dày khiến cơ thể anh rất mệt mỏi. Thế rồi anh nhanh chóng khép hai bờ mắt.

Thăng Quang ngồi chờ ở nhà mà mãi chẳng thấy nó về. Lấy điện thoại gọi thì máy báo là không liên lạc được. Cũng may hôm nay Quang được nghỉ dạy chứ nếu không thì đã bị nó cho ngủ bờ ngủ bụi rồi. Ca cảm một hồi thì Quang cũng tắt đèn đi ngủ. Chẳng lẽ thằng Quân bị người nhà đưa gia sư rù quyền rồi chẳng. Cầu trời khẩn phật cho nó được bình an.

10. Chương 10

File 10: Mùi vị yêu thương

Sáng chủ nhật hôm sau, Quân vẫn còn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh và không hề nhận ra mình đang nằm trên chiếc giường ấm áp của một người lạ. Lúc này đồng hồ đã điểm 8 giờ nhưng nó thì vẫn còn nằm khoan khoái trên giường, tay chân đang ôm lấy cơ thể của một ai đó. Đầu nó khẽ rúc vào một cái ổ gì đó thật ấm áp. Nhưng đến khi cảm nhận được hơi ấm đang dần chuyển sang hơi nóng thì nó mới giật mình thức dậy.

Vừa mở mắt ra thì một khối thịt mềm mềm trắng trắng đập vào mắt Quân. Người này là ai và đây là đâu thế này. Sau một vài phút hoàn hồn, Quân mới có thể nhớ lại mọi chuyện. Hình như tối qua, nó đã ở lại nhậu với mấy người bạn của anh rồi nó say quá thế là ngủ luôn tại trận. Mà lạ thật tối qua nó uống cũng khá nhiều nhưng sáng dậy lại thấy người khỏe khoắn dễ chịu lạ kì. Người con trai kể bên nó khẽ cử động và rên rĩ. Đến lúc này nó mới nhận ra đó là anh cảnh sát yêu dấu, người mà đã ngủ chung với nó suốt từ tối qua đến giờ. Chẳng lẽ anh đã bế nó lên đây rồi sau đó thì mọi chuyện diễn ra như thế nào nhỉ. Chợt nó đỏ mặt khi nghĩ đến tình huống rất ư là trong sáng.

Thấy anh vẫn chưa tỉnh, Quân bèn ngồi dậy rón rén chồm người qua sát bên anh. Khi được dịp ngấm thật kĩ gương mặt của anh, Quân nhận thấy anh thật đáng yêu và nam tính làm sao. Nó lấy hết can đảm đưa tay chạm nhẹ lên má anh nhưng vừa mới đụng một tí vào da thì Quân thấy người anh nóng hơn mức bình thường. Rồi anh lại rên lên khó nhọc giống như là đang gặp ác mộng vậy.

Sao người anh nóng ran vậy nè. Nó đưa tay sờ soạng những nơi khác trên người và tất cả đều nóng hổi. Quân vội nhảy xuống giường và cuống quýt tìm cách giải quyết vấn đề. Chắc phải kêu thằng Tùng dậy chở anh đi khám bác sĩ quá. Đang định mở cửa phòng thì Quân chợt nghe thấy giọng anh mê mẩn.

“Ba ơi đừng bỏ con...Làm ơn ở lại với con ba ơi...Con nhớ ba nhiều lắm...”

Anh ứ ớ từng lời nặng nhọc như thế còn gương mặt nhăn nhó và đầm đìa mồ hôi. Thấy thế, lòng Quân như lửa đốt. Nó vội vã chạy xuống nhà dưới và tìm một cái khăn mặt pha chút nước lạnh. Đoạn nó lên phòng anh và đắp tấm khăn lên trán. Nó ngồi gần đó và cảm nhận người anh đang nóng hừng hực. Quân cẩn thận đắp chăn ngay ngắn cho anh và lau khuôn mặt đang lấm tấm ướt. Lâu lâu anh lại rên rĩ.

“Ba ơi đừng bỏ con...Con nhớ ba lắm. Ba đừng đi mà ba...”

Nghe những lời như thế mà Quân cảm thấy lòng dạ xót xa. Nó càng thương anh nhiều hơn. Bây giờ nó đã hiểu được cái cảm giác mất đi người thân yêu là như thế nào. Vậy mà anh vẫn có thể sống tốt và mạnh mẽ đến tận bây giờ. Chắc ba anh ngày xưa thương yêu anh lắm. Một lúc sau có vẻ cơ thể anh đã bớt nóng. Thằng Tùng thức dậy nghe tiếng động lạ trong phòng anh mình thì đẩy cửa bước vào. Thấy Quân, nó ngạc nhiên thốt lên.

- Ủa thầy Quân sao thầy lại ở đây? Tối qua thầy không về à?

- À ừ, tối qua thầy bị ép ở lại nhậu nên ngủ quên...

- Vậy sao? Thế rồi anh hai em sao nằm một đồng thể kia?

Nghe thằng Tùng nói vậy mà Quân đỏ hết cả mặt. Nó hỏi thể như thể mình là nguyên nhân khiến anh hai nó bị như vậy vậy. Quân lúng túng giải thích.

- Anh hai em tối qua nhậu không biết ăn uống trúng cái gì mà sáng nay thức dậy thấy nóng dữ lắm. Chắc anh ấy bị trúng gió rồi...

Thằng Tùng nghe nó bảo vậy thì lo lắng chạy gần đến bên giường anh. Nó đưa ánh mắt lo âu nhìn Quân.

- Vậy phải làm sao bây giờ hả thầy? Liệu anh hai em có bị làm sao không?

- Em yên tâm, thầy đã chườm khăn lạnh lên trán cho anh hạ sốt rồi. Giờ để thầy chạy ra ngoài tiệm thuốc. Em ở nhà coi chừng anh hai nha. Một lát thầy về liền.

- Dạ em cảm ơn thầy...

Trước khi ra ngoài Quân còn dặn thêm.

- Tùng à, em chịu khó bắc nồi nước rồi bỏ một ít gạo vô nồi thầy được không?

- Dạ, được rồi thầy!!

Dặn xong, Quân phóng xe nhanh ra hiệu thuốc mua hai liều thuốc trị cảm sốt nhức đầu. Rồi nó vòng xe qua khu chợ gần đó mua thêm một miếng ức gà đã luộc chín và vài cọng hành ngò. Khi bước vào nhà, thằng Tùng từ cầu thang đi xuống. Thấy Quân, nó sốt sắng hỏi.

- Thầy đi lâu thế. Cháo đã sôi 5 phút rồi đó. Thầy có cần em giúp gì không?

- Ờ cảm ơn em. Giờ lên chăm sóc anh hai em đi để dưới này thầy nấu cháo gà cái đã. Lát thầy bưng lên cho anh hai em liền!!

- Dạ!

Quân nhắc thằng Tùng xong liền bắt tay chuẩn bị nấu món cháo gà đặc biệt để giải cảm cho anh. Nó cẩn thận rửa sạch hành ngò và cắt những miếng thịt gà vừa vụn. Đoạn nó đem bỏ vào nồi cháo đang sôi sôi sùng sục này giờ. Hầm một lúc khá lâu, nó mở vung ra và ột ít gia vị đặc biệt. Đây được xem là bí quyết giúp món cháo trở nên đặc biệt và thơm ngon hơn mà ba nó đã tốn công nghĩ ra khi ông mới vào nghề đầu bếp. Cuối cùng, Quân múc cháo ra tô và rắc lên trên bề mặt một ít hành ngò. Xong đâu đấy, nó cẩn thận bưng tô cháo lên phòng anh.

Khi vào phòng thì Quân thấy anh đã ngồi dậy từ lúc nào. Thằng Tùng ngồi kế bên đang lau mặt cho anh. Thấy nó, anh nặng nhọc cất lời.

- Cậu Trung Quân đây à! Sao cậu chưa về?

- Dạ, em thấy anh bị sốt nặng nên mới đi mua thuốc và nấu cháo cho anh đây!! Anh thấy trong người thế nào?

Quân đặt tô cháo xuống cái bàn kế bên giường và hỏi thăm anh. Anh ho mấy cái rồi trả lời với giọng mệt mỏi.

- Ừ cảm ơn cậu, đã đỡ hơn rồi nhưng trong người vẫn còn mệt lắm.

- Em có nấu cháo gà cho anh đây. Anh ăn ngay cho nóng rồi còn uống thuốc nữa!

Quân chậm rãi bưng tô cháo nghi ngút khói đến bên cạnh anh ngồi còn thằng Tùng cầm chiếc khăn xuống nhà dưới pha lại nước ấm. Mùi thơm từ tô cháo tỏa ra khiến anh cảm thấy rất dễ chịu. Và một lần nữa mùi vị này lại làm anh nhớ đến những kí ức tươi đẹp ngày xưa. Đến khi anh cầm muỗng múc một miếng cháo đưa lên miệng thì cái cảm giác đó lan tỏa khắp cơ thể và khiến nước mắt anh phải tuôn rơi. Nó gợi về một nơi nào đó xa xôi sâu thẳm trong tiềm thức, vừa rất thân quen và rất gần gũi.

Quân trông thấy anh khóc thì hơi bất ngờ. Không hiểu sao nó cũng muốn khóc theo anh. Nó thương anh quá. Nhà anh chỉ có hai người con trai. Ba thì mất sớm còn mẹ lại đi làm ăn xa và em trai anh còn quá ngây thơ và chưa thực sự trưởng thành. Nó mong sao được hàng ngày đến đây để chăm sóc cho anh, để động viên bên cạnh anh những lúc anh buồn tủi cô đơn. Anh đặt tô cháo xuống bàn và nói với nó.

- Tôi cảm ơn cậu nhiều lắm. Không có cậu chắc bệnh tôi đã nặng hơn rồi!!

- Dạ có gì đâu anh. Dù gì thì em cũng đáp lại lòng tốt của anh khi đêm qua đã cho em ngủ lại trên giường anh mà.

Nói đến đây tự dừng Quân cúi đầu bẽn lẽn và quay mặt nhìn ra phía cửa sổ. Anh đưa tay gạt giọt nước mắt còn đọng ở khóe mi và nói với nó với giọng đặc biệt ngọt ngào khiến Quân không thể nào tin được.

- À tôi còn phải cảm ơn cậu về món cháo này nữa chứ. Nhờ nó mà tôi có được những giây phút hồi tưởng lại kí ức ngày xưa về ba tôi.

- Dạ, thế hả anh?

- Ủi tôi không ngờ cậu lại nấu món cháo giống ba tôi đến thế. Từ mùi vị cho đến hình thức đều rất giống...

- Chắc tại trùng hợp...Mà anh uống thuốc đi chứ. Để mau khỏi bệnh rồi mai còn đi làm nữa.

- Ồ cảm ơn cậu!! Sau khi thấy anh đã tươi tỉnh trở lại, Quân chào anh ra về. Giờ đã hơn 11 giờ trưa rồi, chắc ở nhà thằng Quang đang lo lắng đây. Nãy giờ lo cho anh mà Quân quên gọi điện thoại về cho nó. Quân dặn dò thằng Tùng một vài điều rồi lật đật phóng xe ra khỏi cổng.

Còn lại một mình ở trên phòng, anh lặng lẽ bước xuống giường và đi ra phía cửa sổ. Trên tay anh là khung hình của một người đàn ông trung niên. Anh nhìn thẳng vào đó và chợt hai dòng nước mắt lại trào ra. Sao mà món ăn của em ấy lại giống ba mình đến vậy. CƠM CHIÊN TRỨNG và cả món cháo gà nữa. Anh khẽ ôm khung hình vào lòng và nghẹn ngào thì thầm.

“Ba ơi con nhớ ba nhiều lắm. Ước gì ba có thể ở bên con lúc này...”

Nguyên tối chủ nhật hôm đó, Quân bị thằng Quang chửi ột trận té tát đến nỗi cái bụng nó no căng vì lời chì chiết quát tháo ầm ĩ của thằng Quang. Đợi cho đến khi thằng Quang có dấu hiệu thối mệ thì Quân mới lí nhí xin lỗi.

- Thôi mà bạn hiền, tao đã nói là do có chuyện đột xuất nên mới quên báo ày.

- Mày hay quá. Mày có biết nguyên tối qua đến sáng nay tao lo sốt vó cỡ nào không? Tao còn tưởng mày bị bắt cóc đánh đập nên định báo công an nữa đấy!!

- Ủi thì tao biết lỗi rồi mà. Mày thôi đừng giận nữa. Có gì tao đền bù thiệt hại cho. Tối nay tao dẫn đi ăn kem nè chịu không?

- Ờ tao nói vậy thôi chứ mày không sao thì tốt rồi. Nhớ lần sau có việc gì về muộn thì nhớ báo cho tao một tiếng với!!!

- OK. Tao hứa mà. Giờ tao với mày đi ra quán ăn kem nhé!!

- Tất nhiên. Còn phải hỏi nữa sao!!

Quân chộc lét thằng Quang rồi dắt xe ra ngoài cổng. Sau khi ăn kem xong Quân còn chở thằng Quang lượn mấy vòng quanh trung tâm thành phố. Gương mặt Quân dưới ánh đèn đường trông tươi vui rạng ngời hết sức. Có vẻ như anh đã quên nó hơn thì phải. Hy vọng một ngày nào đó anh sẽ hiểu được và đáp lại tấm chân tình của nó.

11. Chương 11

File 11: Rất gần rất xa

Hai hôm sau, anh đã khỏe trở lại và làm việc bình thường. Công nhận những người con trai có thân thể cường tráng dễ mau hết bệnh ghê. Hôm tối thứ ba đến nhà anh, Quân thấy sắc mặt anh đã trở lại vẻ nghiêm nghị lạnh lùng vốn có. Nó thì không thích vẻ mặt này chút nào. Mới thấy bóng dáng nó, anh liền nở nụ cười thân thiện đến khó tin.

- Cậu đến rồi à. Vào nhà đi!!

- Dạ. Trông anh đã khỏe lại rồi ha.

- Ủ đã khỏi hẳn từ hôm thứ hai cơ. Công nhận cháo của cậu chữa bệnh hữu hiệu thật đấy!

- Hi. Có gì đâu anh.

“Tại em bỏ tình cảm và sự quan tâm đặc biệt cho anh đấy.” (Đây chỉ là suy nghĩ của Quân thôi. ^^)

- Thôi cậu vào nhà nhanh đi. Tôi mới mua một ít trái cây cho cậu đó. Ăn xong rồi hãy dạy cho em tôi nhé!

- Wow, em cảm ơn anh!

Được anh tận tay mua quà ình, Quân sung sướng vô cùng. Nó lủi vào nhà thật nhanh và chén hết mớ trái cây đó trong tích tắc. Trong lúc ăn nó còn tranh giành với cả thằng Tùng nữa. Anh nhìn hai đứa mà phì cười. Ăn xong, thằng Tùng dẫn nó lên phòng còn anh ở nhà dưới xem đá banh.

Nửa tiếng sau, thấy Quân từ nhà vệ sinh bước ra, anh bất chợt gọi nó lại và trò chuyện.

- Này cậu Quân, hôm bữa nhậu nhẹt cậu uống bia cũng dữ quá ha?

Nghe anh nhắc lại chuyện đó, Quân tự nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Không biết khi say quá cần câu nó có làm chuyện gì tổn hại đến anh không nữa. Nó từ từ lại ghé ngồi và ấp úng đáp.

- Dạ từ trước đến nay em có bao giờ đụng đến miếng bia rượu nào đâu. Hôm đó tại bạn anh ép em quá nên em mới chịu uống thôi!!

- Ồ mấy người bạn của tôi hay đùa lắm. Cậu đừng để bụng nhé!!

- Dạ em hiểu mà...

Ngập ngừng một lát, anh hỏi nó thêm một câu thiếu điều làm Quân muốn té ngựa.

- Thế cậu còn nhớ những gì đã nói trong lúc say không?

Đột nhiên anh nhắc tới điều này làm Quân cảm thấy chột dạ. Chẳng lẽ mình đã để lộ ra bí mật nào sao. Nó lúng túng hỏi lại.

- Em có nói gì sao anh? Lúc đó say quá nên em chẳng nhớ gì nữa cả...

- Ủ... cậu lắm bầm mấy câu mà tôi cảm thấy khó hiểu vô cùng. Không biết đó có phải là sự thật không nữa!

Nghe anh cứ úp úp mở mở càng khiến Quân hồi hộp hơn. Trên trán nó mồ hôi bắt đầu tuôn ra.

- Em nói gì vậy anh??

- Thì cậu nói là cậu thích tôi và còn nhớ tôi nữa!!

Mới nghe đến đây, tự dưng cả cơ thể Quân cứng đờ như bị điện giật. Mặt mày nó trắng bệch rồi chuyển sang xanh mét. Thôi xong rồi. Anh đã phát hiện ra bí mật của nó rồi. Giờ phải làm sao đây. Hay là nói huych tặc ra luôn. Nhưng như thế hơi vội vàng và sỗ sàng quá. Đó là còn chưa kể anh sẽ nổi điên lên mà tổng cổ nó ra khỏi đây nữa. Chỉ trong 2 phút ngắn ngủi mà Quân cứ mãi đấu tranh nội tâm dữ dội. Nửa muốn nói ra sự thật, nửa lại thôi. Cuối cùng nó đành phải chọn cách thứ hai.

- Làm gì có anh ơi. Chắc là anh nghe nhầm hoặc có thể do em say quá nên nói bậy bạ ấy mà...

- Ủi tôi cũng nghĩ thế. Chứ cậu con trai sao đi thích tôi được đúng không? Với lại tôi còn là cảnh sát giao thông nữa cơ. Con gái còn chưa dám thích chứ đừng nói đến con trai!

Nói đến đây anh nhìn nó cười xòa còn Quân thì ngồi im cười gượng gạo. Mặt nó vừa buồn vừa xui xẻo. Cũng may anh không để tâm đến chuyện này. Nhưng mà Quân lại cảm thấy mình đã mất đi cơ hội bày tỏ tình cảm đối với anh. Nó nghĩ có lẽ sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội nói được hai tiếng thích anh nữa. Đang đắm chìm trong suy nghĩ thì anh đập vai Quân khiến nó giật mình.

- Này cậu Trung Quân, làm gì mà ngồi thừ ra thế? Nãy giờ cậu có nghe tôi gọi không đấy!!

- Dạ. Anh bảo em cái gì cơ?

Nó nghếch mặt ra nhìn anh hỏi lại. Anh đành hắng khe khẽ mỉm cười trả lời.

- Cậu này hay để tâm trí đi đâu vậy? Tôi có chuyện này nhờ cậu không biết cậu có thể giúp tôi được không?

- Dạ anh cứ nói đi. Nếu trong khả năng cho phép em sẽ giúp anh liền.

Quân tỏ ra phấn khởi khi anh ngỏ ý nhờ vả nó. Anh ngập ngừng đôi ba giây rồi mới nói tiếp.

- Tôi tính nhờ cậu làm giúp mấy món ăn cho tôi vào ngày thứ bảy khi cậu tới đây dạy thằng Tùng. Không biết chuyện này có làm phiền cậu không nhỉ?

- Anh nói sao cơ? Anh muốn em nấu ăn cho anh hả?

Nó như không tin vào tai mình cái điều mà anh vừa ngỏ ý muốn nó giúp. Sự ngạc nhiên của nó làm anh bối rối.

- Việc này tôi không ép buộc cậu đâu! Nếu mà làm mất thời gian của cậu thì thôi vậy...

Anh khẽ thở dài còn nó thì xua tay nói lại.

- Không phiền gì đâu anh. Em rảnh mà. Em đồng ý giúp anh mà!!

Thấy nó gật đầu lia lịa, mặt anh rạng rỡ vô cùng.

- Vậy thì tốt quá. Cậu chịu khó giúp tôi, tôi sẽ trả thêm lương cho cậu. Còn tiền mua đồ ăn tôi sẽ đưa trước cho cậu luôn!! Cậu chỉ cần làm cơm vào tối thứ bảy là được rồi!!

- Dạ.

- Tôi cảm ơn cậu nhiều lắm khi đã nhận lời giúp tôi.

- Dạ có gì đâu anh!

Nó mỉm cười thật tươi khi nghe những lời dịu dàng của anh. Nó ước gì ngày nào cũng được nấu ăn cho anh thì hay biết mấy. Vậy là mình có thêm cơ hội để thể hiện tình cảm yêu thương với anh rồi.

- Ủa mà tại sao anh lại nhờ em nấu ăn vậy ạ?

Anh trầm ngâm rồi từ từ trả lời. - À tại món ăn của cậu khá giống với món ăn mà ba tôi làm ngày trước. Tôi không ngờ mùi vị của chúng lại giống nhau đến như vậy! Đặc biệt là món cháo gà và cơm chiên trứng đấy!

- Vậy hả anh? Em nghe ba kể hai món này là những thử thách đầu tiên đối với những ai mới vào nghề đầu bếp. Hồi nhỏ ba em hay dạy cho em chế biến hai món đó lắm.

Anh ngạc nhiên hỏi lại.

- Ủa vậy ba cậu là đầu bếp à?

- Dạ. Ba em học nấu ăn nhà hàng từ hồi còn trẻ lặn. Giờ ông ấy đang làm việc trong một nhà hàng lớn ở Thành phố Biên Hòa đó anh.

- À thì ra là vậy. Ba tôi cũng từng là đầu bếp. Thảo nào mùi vị lại giống nhau đến như thế.

Quân tỏ ra rất ngạc nhiên và thích thú khi anh nói về thân thể của ba mình. Không ngờ ba nó và ba anh lại cùng làm một ngành nghề mới thú vị làm sao.

Trò chuyện thêm một lát, nó xin phép anh lên lầu coi bài cho thằng Tùng. Anh mỉm cười chào nó và cũng lên phòng mình. Khi bước vào trong, anh đi lại cạnh giường và cầm lấy khung hình trên bàn. Người đàn ông trong ảnh nhìn anh mỉm cười hiền hòa. Anh chăm chú ngắm nhìn và khẽ lẩm bầm trong miệng.

“Ba ơi từ nay con có thể được ném những mùi vị yêu thương ngày xưa của ba rồi...”

Tối hôm đó về nhà, Quân nằm trên giường suy nghĩ miên man. Đầu óc cứ lộn xộn hình bóng anh và câu hỏi có nên nói cho anh biết tình cảm thật trong lòng mình hay không. Nếu mà nói thẳng ra nó sợ anh sẽ ghê sợ nó, sẽ xa lánh nó và không còn muốn gặp mặt nó nữa. Nó không muốn điều này xảy ra đâu. Một tuần mà không được nhìn thấy anh chắc nó điên lên mất. Hơn một tháng vừa qua, nó nhận ra rằng anh đã trở thành một phần quan trọng đối với cuộc đời nó. Thôi thì cứ tạm thời để mọi chuyện trong vòng bí mật vậy. Chuyện gì đến sẽ đến. Dù gì thì anh đã chủ động nhờ nó giúp làm cơm cơ mà. Nghĩ đến điều này lòng nó bỗng trở nên phấn khích tột cùng.

Thứ bảy tuần này là ngày đầu tiên Quân làm cơm theo đơn đặt hàng như lời đề nghị ngọt ngào mà anh dành cho nó. Tất nhiên nó sẽ cố gắng hết mình để trở tào nẩu ăn và khiến cho người khách hàng đặc biệt của nó khi ném thử sẽ phải trầm trồ suýt xoa. Nó hy vọng anh sẽ cảm nhận được niềm yêu thương chân thành trong các món ăn rồi anh sẽ chủ động mở lời yêu nó. Nhưng có vẻ như ước mơ của nó quá xa vời với thực tế thì phải.

Đến khi tận mắt nhìn anh ném từng miếng cơm miếng canh mà Quân cảm thấy thật sung sướng và hạnh phúc. Từ trên cầu thang, nó để ý thấy anh vừa ăn vừa tũm tũm cười. Hình như anh đã nhịn đói từ chiều đến giờ thì phải. Cái miệng nhai nhóp nhép của anh mới đáng yêu làm sao. Rồi nó liên tưởng đến cái cảnh môi anh chạm vào môi nó cùng với thao tác như vậy. Bất giác Quân chợt đỏ mặt. Tự nhiên lại hình dung cảnh tượng kì cục quá đi. Nó lấy sách đập đầu mình rồi nhẹ nhàng trở vào phòng thằng Tùng.

Đến khi hết giờ dạy, Quân lật đật xuống nhà thì nó thấy anh đã ngồi chờ ở đó. Anh trao nó cái cà mên đã được rửa sạch sẽ và ân cần nói.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm!! Tay nghề nấu nướng của cậu cũng khá đấy chứ! Kiểu này chắc ba cậu nấu ăn còn tuyệt vời hơn nữa.

- Dạ anh quá khen rồi. Em còn phải học hỏi nhiều lắm anh ơi!!

Quân gãi đầu bối rối trước lời khen ngọt ngào của anh. Bất chợt nó hỏi anh.

- Mà anh ơi cho em hỏi trước đây khi còn sống ba anh không dạy anh nấu món ăn nào sao?

Anh đưa mắt nhìn ra ngoài phía cửa rồi khẽ trả lời nó.

- Ở lúc đó tại tôi ham chơi và tay chân hậu đậu nên có làm được trò trống gì đâu. Với lại tôi cũng không thích công việc bếp núc cho lắm. Đến giờ nghĩ lại mới thấy hối tiếc làm sao...

- Dạ, em xin lỗi anh đã nhắc đến chuyện không vui. Thôi em chào anh em về nhé!!

- Ủ. Cậu về nhanh đi! Trời sắp mưa rồi đấy!

- Dạ.

Trên đường ghé qua chỗ Thằng Quang, Quân cứ tũm tũm cười hoài. Nó nhìn trời nhìn đất nhìn dòng người xe cộ mà lòng ngập tràn hạnh phúc. Ai ngờ đâu món ăn của nó lại có ấn tượng tốt với anh đến thế. Quân hy vọng nó sẽ thay người cha kính yêu của anh làm cơm cho anh suốt cuộc đời. Còn người mà được nó nhớ nhung yêu thầm thì cũng đang nằm trên giường và nghĩ lại những kỉ ức tuổi thơ êm đềm. Món ăn của ai đó đã giúp anh được sống lại những giây phút thơ ngây ngày xưa. Nơi có người cha thân yêu ngày đêm luôn bên cạnh quan tâm yêu thương đứa con trai bé bỏng.

12. Chương 12

File 12: Chơi với

Những buổi dạy sau đó, Quân nhận thấy cách cư xử của anh đối với nó niềm nở và thân thiện hơn trước rất nhiều. Anh không còn giữ khoảng cách xa lạ mà thay vào đó là một mối quan hệ gần gũi thân thiết và vô tư giống như là một đại gia đình vậy. Nhưng như thế hóa ra tình cảm của anh dành cho nó chỉ đơn giản là người anh dành cho đứa em trai thôi sao. Như vậy thì đâu có phải là mong muốn của nó.

Quân cắn răng bặm môi nghĩ vậy nên nó quyết định sẽ nói ra tình cảm thật của mình cho anh biết. Dù gì thì anh cũng đã đối xử ân cần tử tế với nó. Nó sợ sẽ không còn cơ hội để ngỏ lời yêu anh nữa. Nếu mà anh từ chối bất quá nó sẽ chịu khổ đau một thời gian rồi nhanh chóng quên đi thôi. Còn nếu may mắn, biết đâu anh sẽ gật đầu chấp nhận và yêu thương nó thì sao. Đành phải liều một phen vậy, chứ yêu đơn phương thế này hoài nó thấy mình cô đơn tủi khổ lắm sao. Với lại Quân nghĩ nên sớm thổ lộ tình cảm với anh chứ nếu để lâu nó sợ rằng mình không thể quên được anh.

Thế là chiều thứ bảy hôm đó, Quân xắn tay áo chuẩn bị vào bếp. Nó dự định sẽ làm một phần cơm thật công phu thật hoành tráng để cho anh thấy được tấm lòng thành của nó. Nếu mà vụ tỏ tình lần này thất bại thì coi như đây là bữa cơm cuối cùng mà nó làm riêng cho anh. Trong lúc nấu nướng, nó còn cầu nguyện Đức Phật phù trợ nó thành công phen này.

Lúc hai đứa vi vu trên đường phố, thằng Quang thấy lạ bèn hỏi nó.

- Sao dạo này tao thấy mày hay mang cơm đến nhà học trò vậy?

Quân vẫn tập trung lái xe. Nó nhìn thằng Quang qua kính chiếu hậu và đáp với giọng bí ẩn.

- Chuyện này bí mật không thể tiết lộ được, mày nhiều chuyện quá!

- Xì khỏi nói tao cũng biết. Tao chỉ hỏi cho có lệ vậy thôi chứ tao biết mày thương thầm nhớ trộm người nhà bên ấy rồi. Thế mà trước đây mày còn bảo lo tập trung học chứ chưa muốn yêu. Đúng là bốc phét!!!

- Ô. Mày toàn vu khống thôi. Tao có yêu ai đâu...

- Thôi khỏi phải giấu. Từ trước đến giờ tao có thấy mày chịu khó bỏ công sức nấu nướng cho ai đâu. Tao biết tổng bụng dạ của mày rồi. Có thì thừa nhận đi, tao không cười nhạo mày đâu mà lo!!

- Tao nói thật mà...

Quân què độ quá nên chỉ thốt được bấy nhiêu từ. Thằng Quang cười khi hỏi thêm.

- Nhưng sao hôm nay tao thấy mày có vẻ căng thẳng quá vậy? Quyết định tỏ tình với người ta hả?

- Đâu có đâu...Cái thằng đùng nói bấy nữa có được không!!

- Thôi thôi. Điều bộ của mày lộ rõ hết sự thật rồi kìa. Nếu mà tỏ tình thì phải tự tin lên chút xíu. Mày phải cho người ta thấy được thái độ hết sức chân thành của mày vào. Mà điều quan trọng là phải hẹn người ta ra nơi nào đó lãng mạn hữu tình một chút. Chứ mà làm ngay tại nhà tao e không có kết quả như mong muốn đâu!!

Nghe thằng Quang bày cho kinh nghiệm mà Quân thấy nó nói rất chí lí. Sao nó không nghĩ ra cách này nhỉ. Thế là nó ngập ngừng hỏi lại thằng Quang.

- Theo mày tao nên phải thể hiện như thế nào? Từ trước đến giờ tao đâu biết tỏ tình ra sao đâu!!

Thấy Quân vô tình thừa nhận sự thật mà thằng Quang cười phá lên. Nó chọc lét Quân chọc ghẹo.

- Vậy đã rõ rồi nha. Thế mà nãy giờ cứ chối bay chối biến!!

Thấy mình lộ sơ hở, Quân què độ đến đỏ cả mặt. Nó không còn có thể giấu diếm được nữa nên nói thẳng ra luôn.

- Ô thì tao đã biết yêu rồi đó! Mày nói rõ xem phải nên tỏ tình thế nào đây?

Quang vẫn cười ha hả còn nó thì xấu hổ vung tay lia lịa ra đằng sau. Sau khi dừng xe trước con hẻm quen thuộc. Thăng Quang bày cho nó cách tỏ tình phổ biến nhất.

- E hèm. Với tư cách là một người bạn thân lâu năm, tao nghĩ mày nên chủ động hẹn người ta đi uống nước hay xem phim gì đó. Hoặc có thể đi dạo công viên rồi chờ thời cơ chín muồi mà nói ra tình cảm của mày thôi. “Em yêu, em đồng ý làm bạn gái anh nhé!!” ha ha

- Cái thằng làm giống trong phim tình cảm Hàn quá đi. Nhưng mà có chắc ăn không đấy!!

- Mày yên tâm, tao có kinh nghiệm đây mình mà. Hồi cấp ba tao đã từng tán tỉnh mấy chục em lận đấy!!

- Thôi xạo quá đi! Mau vào dạy cho người ta đi kìa. Tao cảm ơn mày nhiều nha!!

- Ủ. Tao chúc mày thành công. Lúc đó nhớ kể lại tình hình ình nha bạn!! ke ke

- Tào lao quá! Tao đi đây!!

Nói rồi, Quân phóng xe thật nhanh đến nhà anh. Theo như những lời thăng Quang vừa tư vấn thì Quân chắc sẽ phải tiến hành phương án hai thôi. Coi như phần cơm hôm nay sẽ lấy một chút may mắn vậy. Ít nữa, chắc nó sẽ mời anh đi uống nước quá. Nhưng lí do để mời là gì thì nó còn đang hơi phân vân. À lớp nó đang có bài tập môn xã hội học đại cương về đề tài giao thông đô thị. Thế là trong đầu Quân lóe lên một kế hoạch hẹn hò khá lý tưởng.

Khi đã hoàn thành nhiệm vụ gia sư cho thằng Tùng, Quân vội xuống nhà dưới để lấy cà phê. Như mọi lần cà phê được rửa rất sạch và anh thì trông vui vẻ và hạnh phúc hơn ngày thường. Thấy anh như thế, Quân bèn mở lời hẹn anh đi uống nước. Trông thấy điệu bộ lúng túng của nó anh khẽ bật cười. - Sao tối nay trông cậu có vẻ rụt rè vậy? Tính đòi trả lương sớm hả?

- Dạ không phải! Em tính nhờ anh chuyện này...

- Ủa chuyện gì thế? Có quan trọng lắm không?

- Dạ...em muốn mời anh đi uống cà phê vào tối mai, không biết anh có rảnh không ạ?

Nói xong nó co người khép nép và chờ đợi câu trả lời từ anh. Còn anh thì nhìn nó với vẻ khó hiểu.

- Ủ tối mai tôi rảnh. Nhưng mà cậu mời tôi uống cà phê vì lí do gì?

- Dạ dạ...Tại em có đang thực hiện một bài nghiên cứu xã hội học về hành vi tham gia giao thông của người dân thành phố nên muốn phỏng vấn anh một vài điều.

- Ồ ra là vậy. Nhưng tôi vướng về trong khoản này lắm. Hay là tôi giới thiệu một vài người bạn của tôi cho cậu nhé!!

- Không không... Em không muốn làm phiền họ đâu. Em chỉ hỏi anh mấy câu thôi à, đơn giản lắm không có gì phức tạp đâu!!

- Ừm, vậy cũng được. Coi như tôi giúp cậu để trả ơn việc cậu làm cơm cho tôi vậy. Nhưng chỉ phỏng vấn thôi sao lại phải đi uống cà phê nhỉ? Chỗ đó vừa tối vừa đông người thì làm sao tập trung trả lời cho được!!

Thấy anh phát hiện ra điểm không bình thường trong chuyện này chợt nó run bắn người. Quân vội trấn tĩnh tìm cách lấp liếm.

- Dạ... Tại vì em muốn buổi trao đổi có không khí một chút đó mà. Trả lời xong có gì em mời anh uống nước thư giãn luôn. Em sẽ dùng máy điện thoại ghi âm lại lời anh ạ!!

- Ồ. Thế cũng tốt. Có gì mai cậu gọi điện báo cho tôi biết địa điểm nhé!!

- Dạ em cảm ơn anh đã nhận lời! Thôi chào anh em về đây!!

- Ồ chào cậu!!

Quân đi vội ra cửa và leo lên xe phóng thật nhanh. Tim nó còn đang đập thành thịch vì hồi hộp. May quá cuối cùng anh cũng chịu nhận lời hẹn. Chỉ cần ngày mai anh chấp nhận tình cảm của nó nữa là ổn. Nhưng sao Quân có linh cảm nó sẽ thất bại trong vụ này.

Tối chủ nhật, sau khi chuẩn bị quần áo thơm mát thơm tho, nó cầm điện thoại và nhắn tin cho anh. Địa điểm cuộc hẹn là một quán cà phê tre gần trung tâm thành phố. Theo lời thằng Quang tư vấn thì chỗ này khá lí tưởng cho những đôi lứa hẹn hò và tỏ bày tình cảm. Hơn nữa nơi này cũng không quá ồn ào mà lại rất êm đềm lãng mạn. Quân nghe thằng bạn mách nước mà gật đầu tâm đắc. Có lẽ nó sẽ tự tin hơn khi đối diện với anh.

Sau khi đã bước vào quán gần 5 phút thì Quân thấy anh đến. Anh mặc một chiếc áo thun đen khỏe khoắn và chiếc quần kaki màu kem sữa trông rất bảnh bao và cuốn hút. Khi anh bước tới chỗ nó khiến một số người trong quán ai cũng đưa mắt liếc nhìn. Còn Quân thì cũng hơi mất bình tĩnh vì ánh đèn mờ ảo trong quán tỏa ra khiến khuôn mặt anh trở nên cuốn hút lạ thường. Thấy anh đến nó đứng dậy thổn thức chào.

- Cảm ơn anh đã đến. Anh ngồi đi!

- Ủi tôi trễ 5 phút thì phải. Cậu không phiền đấy chứ?

- Dạ có gì đâu anh. Anh đến là em mừng lắm rồi.

Sau khi gọi thức uống xong, Quân bắt đầu hỏi anh một số câu liên quan đến bài điều tra mà nhóm nó đảm nhận. Điện thoại trên tay nó đã bật sẵn chế độ ghi âm. Lâu lâu gặp một số câu hóc búa thì anh lại gãi đầu bối rối. Cứ chỉ đó càng làm anh trở nên đáng yêu hơn. Đến khi hỏi xong hết các câu hỏi thì Quân mới ngập ngừng đi vào chủ đề chính. Nó lắp bắp mà không dám nhìn vào mặt anh.

- Anh à có điều này em muốn nói với anh...Sau khi nói ra anh đừng giận em nhé!!

Thấy vẻ không được bình thường của nó, anh cau mày nghi ngại.

- Có chuyện gì nữa vậy? Sao cậu lại nói thế?

- Dạ...Em biết anh sẽ sốc lắm khi nghe được điều này. Nhưng cứ giấu nó trong lòng em không chịu nổi...

- Là chuyện gì chứ? Cậu cứ nói thẳng ra đi đừng úp mở như thế!!

- Dạ...Sự thật là em thích anh đấy ạ!

Quân vừa mắc cỡ vừa căng thẳng khi phải nói ra câu này. Còn anh thì quá đỗi bất ngờ trước lời thú nhận tình cảm của nó.

- Cái gì!!! Cậu vừa nói gì đấy? Tôi có nghe nhầm không???

Quân cúi đầu khẳng định lại.

- Dạ. Những lời nói trong cơn say hôm bữa mà anh nghe thấy đó là sự thật... Em đã thích anh ngay từ lần đầu gặp đầu tiên. Nhưng vì em không dám mở lời nên giấu nó trong lòng. Em nhận ra mình đã yêu anh từ lúc nào không biết nữa...

- Cậu đang đùa đấy phải không? Cậu là con trai tại sao lại có thể đi yêu người cùng giới như vậy được chứ??

- Thật ra em cũng không hiểu nổi chính mình nữa...Trước đây em chưa hề xuất hiện cảm giác này trong lòng... Nhưng từ khi gặp anh em nhận ra trái tim mình đã đập lỗi nhịp và không thể khống chế cảm xúc của bản thân được nữa...

Trung lặng người ngồi đó khi nghe thằng nhóc thổ lộ tâm tình. Trong lòng anh dấy lên những cảm giác rối bời cứ đan xen vào nhau lẫn lộn khiến anh cảm thấy thật ngọt ngào khó chịu. Quân bỗng đứng dậy nhìn thẳng vào mặt anh và nói dứt khoát.

- Em thích anh đó là sự thật. Em rất mong anh sẽ đón nhận tình cảm của em có được không anh? Em chỉ cần có vậy thôi anh à...

Nói xong nó ngồi phịch xuống ghế và hồi hộp chờ đợi câu trả lời cuối cùng từ anh.

- Không thể nào... Làm gì có chuyện lạ lùng như vậy!! Cậu có vấn đề thật rồi. Tôi không thể chấp nhận được chuyện này đâu. Thôi chào cậu tôi về đây. Cảm ơn vì chân thành và thẳng thắn...

Anh cắt ngang lời nó rồi vùng đứng dậy bước ra khỏi quán. Quân ngồi bất động trên ghế và cúi đầu lặng lẽ. Mặt nó đượm buồn rồi nước mắt từ đâu tuôn ra nhỏ từng giọt xuống nền đất. Bài hát Giác mơ có thật

chợt vang lên càng làm không khí xung quanh trở nên u buồn ảm đạm. Quân ngồi im lặng thêm một lúc rồi uể oải đứng dậy ra về.

Nó dắt xe chạy ra chỗ ghế đá công viên gần đó rồi ngồi thừ ngắm cảnh vật xung quanh. Mắt nó đỏ hoe và trên khóe mi vẫn còn ướt ướt. Chỉ cách đây một tiếng nó còn hồi hộp mong ngóng đến cỡ nào nhưng giờ đây nỗi thất vọng lại lan tỏa khắp cõi lòng và khiến nó như chìm vào một màn đêm tĩnh mịch sâu thẳm.

Thế là hết. Hy vọng nhỏ nhoi của nó đã bị dập tắt. Lời nguyện cầu đến đáng tới cao không được đáp lại. Anh đã không chấp nhận tình cảm của nó. Phải rồi anh là một người con trai bình thường chứ đâu giống nó đi yêu đương khác thường đâu. Hơn nữa anh lại là cảnh sát giao thông thì làm sao nó có cơ hội yêu thương anh được chứ. Bất giác Quân mỉm cười thật khê rồi đứng dậy leo lên xe chạy vọt đi. Từ nay nỗi nhớ về anh chắc sẽ càng khắc khoải da diết hơn nữa.

13. Chương 13

File 13: Khoảng lặng

Sau khi về đến nhà trọ, Quân dắt xe vào trong và nặng nề bước lên phòng mình. Thăng Quang đang ngồi coi tivi thấy nó về thì chạy lại hỏi thăm. Nhưng Quân chẳng nói tiếng nào chỉ thở dài náo nức. Thấy bộ dạng thất thểu như vậy, Quang đoán ra ngay thăng bạn mình đã thất bại trong vụ tỏ tình rồi. Không biết con bé người nhà đứa học trò như thế nào mà nó lại chê bai, từ chối thăng Quân nhỉ. Hay là con bé đó tự nhận mình không xứng đáng với nó sao ta. Thôi có gì để sáng mai đợi nó bình tâm lại rồi hỏi sau vậy.

Sáng hôm sau, trên đường đến trường Quang khều eo Quân hỏi.

- Ê tối qua vụ tỏ tình sao mà thất bại vậy? Hay là mày làm vớ vẩn quá khiến con nhà người ta sợ hãi?
- Làm gì có pa, người ta không có yêu tao!! Mới nói ra mấy câu người ta đã bỏ đi rồi.
- Hừm, xem ra mày chưa tới số yêu rồi! Đừng quá buồn nữa Quân à. Ngoài kia thiếu gì con gái đẹp nét na. Tao không tin mày đẹp trai dễ thương thế này mà không kiếm được người yêu đâu!
- Mày chẳng hiểu gì cả. Tao yêu người đó vì duyên trời định thôi chứ chẳng phải do ước muốn khát khao như mày đâu. Giờ chắc phải lo tập trung học để quên nỗi đau này quá!!
- Ủ mày muốn sao mày làm. Còn bây giờ sẽ đến lượt tao tỏ tài tỏ tình ày coi. Ke ke
- Xí, cái đồ yếu đuối và lẳng lơ như mày con gái nó không thích đâu!!
- Để rồi xem, con gái bây giờ khoái ngọt lắm. Chỉ cần nói lời dịu dàng ngon ngọt là khối đứa ngã rạp.

Để mặc thăng Quang tiếp tục ngồi sau lưng mơ mộng, Quân phóng xe như bay đến trường nhưng với tốc độ cho phép. Lúc này hình bóng anh lại lớn vồn trong đầu nó vì bên lề đường thấp thoáng mấy gã cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ. Nó nhìn lướt qua rồi lại hướng mắt về phía trước. Tự dưng Quân cảm thấy tủi thân lắm sao. Thế là nó đâm ra oán trách và hờn dỗi anh. Sao anh không cho nó một cơ hội chứ. Sao anh không hiểu nỗi lòng của nó chứ. Xe Quân vừa khuất sau ngã tư thì một anh cảnh sát giao thông ngẩng mặt nhìn theo nó. Trong mắt anh một nỗi muộn phiền tiếc nuối dâng trào từng đợt.

Trong giờ học hôm đó, Quân không tài nào tập trung nghe giảng được. Trong lòng nó cứ dấy lên những cảm xúc u buồn tuyệt vọng. Cả giờ giải lao nó vẫn ngồi thừ trong lớp, mắt hướng về khoảng không trước mặt. Rồi nó gục đầu xuống bàn bất lực. Tại sao ông trời lại bắt nó yêu anh cơ chứ. Trước đây nó có bao giờ biết yêu người cùng giới là gì đâu. Ngay cả cái cảm giác thích con gái nó cũng chưa từng nếm trải. Nó chỉ lo học và ăn chơi chứ chẳng phải phiền muộn nhớ nhung như bây giờ.

Nhưng từ khi gặp anh, cái cảm giác yêu thương nhưng nhớ cứ mãi bao trùm lấy tâm trí nó và khi sự thật phũ phàng ập đến thì nó không thể nào dung nạp được. Lần đầu tiên trong đời Quân biết mùi vị thất tình

là như thế nào. Nó vừa đắng cay mà lại chua chát làm sao. Nhất là lại đi yêu một người con trai mới khổ chứ. Phải làm sao trong những ngày tháng về sau đây.

Mãi đến tận đêm khuya, Quân mới thấy trong lòng nguôi ngoai dần. Sau một ngày dài suy nghĩ mãi miết, nó đã hiểu ra rằng tình yêu của nó dành cho anh quá mơ hồ mong manh và không có điểm tựa vững vàng. Giờ nó chỉ còn biết chờ đợi vào phép màu của Đức Phật mà thôi. Tuy không được anh đáp lại nhưng nó sẽ vẫn giữ hình ảnh của anh trong tim mình và luôn đối xử tốt với anh cho đến khi nào hình ảnh ấy phai nhạt dần trong tâm trí. Quân nở một nụ cười thanh thản rồi khẽ chìm vào giấc ngủ ướn ắt.

Tối hôm sau, Quân chuẩn bị cặp sách đến nhà anh. Trong khi Quân mặt mũi rầu rĩ lái xe thì thằng Quang lại vô tư cười nói hớn hở với nó về kế hoạch tán tỉnh của mình.

- Tao báo ày một tin vui nè. Thảo Vy, lớp phó học tập lớp mình chính thức nhận lời hẹn hò của tao rồi đó. Ke ke

Quân ngạc nhiên hỏi lại để kiểm chứng thực hư.

- Mà nói thật đấy hả? Mà mày dùng chiêu gì để con bé đó nhận lời vậy? Hay là lạy lục van xin nó?

- Xì không dám à nha. Mày coi thường tao quá. Đơn giản tao chỉ dùng sự chân thành mà thôi!! Không rào đón không vụ lợi, vậy là nằng đồng ý ngay.

- Thiệt không đó pa? Mày làm tao ngạc nhiên quá thể!!

- Thật 100%!! Bởi vậy tao mới khuyên mày nên dùng sự chân thành của tâm hồn để ngỏ lời yêu mà!!

- Nhưng người tao yêu đặc biệt lắm, có chân thành đến mấy cũng vô tác dụng thôi...

Quân khẽ thì thầm trong miệng làm cho thằng Quang nghe tiếng được tiếng không. Nó không nói thêm gì nữa mà tập trung suy nghĩ về điều gì đó. Đến khi thằng Quang nhảy xuống xe thì Quân mới bảo nó.

- Mày thật may mắn và hạnh phúc làm sao!!

- Cảm ơn!! Nhưng mày nói vậy là có ý gì???

Quân không trả lời mà cho xe chạy đi. Thằng Quang vừa đi vào con hẻm vừa gõ gõ trán bắn khoả về câu nói của thằng bạn thân. Khi đã đứng trước cổng nhà anh, Quân ngập ngừng bấm chuông cửa. Sao tự dưng lúc này nó lại cảm thấy hồi hộp khi đối diện với anh thế không biết. Liệu anh có còn nhận nó làm gia sư nữa không đây. Một phút sau có người đi ra mở cổng. Là anh. Nhưng anh lại nhìn nó bằng ánh mắt e dè xa lạ. Anh lạnh lùng cất lời "Mời cậu vào.." rồi đi thật nhanh vào nhà chẳng để cho Quân kịp nói lời chào anh. Mặt nó đượm buồn rồi lặng lẽ dắt xe theo sau.

Đúng như Quân nghĩ, anh bắt đầu cảm thấy ghê sợ và xanh lách nó. Anh không còn cười nói vui vẻ và thân thiện như những lần gặp trước. Mỗi khi tiếp xúc, anh luôn giữ khoảng cách nhất định và buông ra những câu chào xã giao vô hồn. Điều này làm trái tim Quân đau nhói. Nó ngồi giảng bài cho thằng Tùng mà đôi mắt cứ nhìn đâu đâu. Mặc dù anh không hề nhắc đến vụ tỏ tình hôm trước và vẫn để cho nó làm gia sư nhưng sao Quân thấy mình như vô hình lơ lửng trước mặt anh. Nó ước gì mình chưa từng nói câu yêu anh để giờ đây nó khỏi phải chịu đựng cái cảm giác ghê lạnh này. Nhưng dẫu sao thì nó cũng đã thổ lộ hết những điều bí mật chất chứa trong lòng. Anh phán quyết thế nào nó làm sao mà có quyền định đoạt được chứ.

Buổi thứ hai trong tuần đi dạy kèm, anh vẫn lạnh nhạt đứng đưng với nó. Anh mở cổng để nó vào rồi lại dắt xe đi ra khỏi nhà. Quân nhìn theo bóng anh mà trái tim như có ai đó đang bóp nghẹt. Cứ như thế nỗi đau trong tâm hồn của nó cứ lớn dần lên từng ngày. Dù đã tự nhủ rằng sẽ không nghĩ đến anh nhưng sao nó vẫn thấy trong lòng tràn ngập những nỗi niềm day dứt.

Đến buổi thứ ba đi dạy, vừa mới dừng trước cổng thì Quân thấy anh chạy xe từ đâu về. Xe vừa tắt máy thì bỗng nhiên nó thấy cả anh và xe đổ ập xuống đất. Quân hốt hoảng xuống xe chạy lại chỗ anh đỡ anh dậy. Hình như anh mới đi nhậu về, trên người nồng nặc mùi rượu. Nó lo lắng hỏi thăm anh.

- Anh có sao không anh? Để em đưa anh vào nhà...

Anh lồm cồm đứng dậy, hai mắt mở hờ rồi vung tay nói lè nhè.

- Cậu tránh xa tôi ra!! Cậu cứ để mặc tôi...ọe ọe..

Anh gặp người ngồi bệt xuống đất rồi ới ra một đồng thức ăn. Nghe anh nói lạnh lùng như thế mà lòng Quân càng thêm đau thất. Tuy nhiên nó vẫn cố đỡ anh đứng thẳng dậy rồi gọi thằng Tùng ra mở cổng. Bộ dạng của anh lúc này say khướt rũ rượi từ trên xuống dưới. Gương mặt anh đỏ gay còn quần áo thì sộc sệch lấm bẩn. Khi thằng Tùng lật đật chạy ra mở cổng thì Quân bảo nó dắt xe vào còn mình dìu anh tiến vào trong nhà. Người anh khá nặng khiến nó phải vất vả lắm mới lôi anh vào được đến phòng khách. Thở dốc một hồi, nó lại cùng thằng Tùng dìu anh lên phòng ngủ rồi để anh nằm vật xuống giường.

Thằng Tùng mặt mày xanh mét vì chưa bao giờ thấy anh hai mình say xỉn như thế. Nó cứ lóng ngóng nhìn Quân chăm sóc cho anh. Quân nhẹ nhàng tháo giày và đặt chân tay anh ngay ngắn. Đang định cởi áo ngoài của anh ra thì chợt anh ôm chầm lấy người Quân khiến nó mất đà ngã dúi xuống ngực anh. Thằng Tùng vội thốt lên.

- Ô kìa anh hai...

Quân bối rối tìm cách gượng người dậy. Nó nhìn thằng Tùng e dè rồi ngập ngừng bảo.

- Anh hai em có vẻ say quá rồi! Em có thể đi lấy dùm thầy một cái khăn pha nước ấm được không?

- Dạ... Thầy chờ em chút.

Nói xong nó tót xuống bếp để lại Quân ngồi bên cạnh trông chừng anh. Lúc này anh nằm bất động trên giường, đôi môi khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó. Bất giác Quân đưa tay định chạm nhẹ lên má anh thì bỗng nhiên anh vùng tay cầm lấy tay nó và đặt lên ngực mình.

“...Ba ơi đừng bỏ con đi mà! Con nhớ ba nhiều lắm...”

Quân chợt mất bình tĩnh và ngượng ngùng khi anh làm thế. Nhưng nó vẫn để vậy để cảm nhận hơi ấm từ bàn tay của anh. Ngay lúc này đây nó muốn được sà vào tấm ngực săn chắc của anh hơn bao giờ hết. Rồi anh lại tiếp tục mê man.

“...Cậu Trung Quân... sao cậu lại ...thích tôi chứ...”

“.....”

“...Thật sự là... tôi cũng mến em lắm...nhưng tại sao trái tim tôi lại không thể chấp nhận được chuyện này...”

Nghe anh nói thế, Quân như không tin vào tai mình. Giả như anh có thể nói câu này trong lúc tỉnh táo thì hay biết mấy. Khi thằng Tùng mang khăn lên, nó vội gỡ tay anh ra và cầm lấy khăn lau mồ hôi cho anh. Đường như anh đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Nó ở đó thêm vài phút rồi cùng thằng Tùng đi sang phòng bên cạnh. Cả hai bắt đầu bài giảng ôn ngữ văn vào ngày mai. Tranh thủ lúc giải lao, Quân trò chuyện với thằng Tùng.

- Tùng này, anh hai em đi nhậu ở đâu mà sao say mềm thế?

- Dạ em nghe anh ấy nói là đi ăn tiệc chúc mừng một người bạn mới mua được nhà mới. Ai ngờ đâu anh nhậu say bí tỉ như vậy, đã thế lại còn té xe nữa chứ!! Cũng may là hôm nay có thầy đấy, chứ một mình em không biết phải xoay sở ra sao nữa!!

- Ủ...cũng khổ nhỉ! Thế mẹ em có hay về thường xuyên không? Nhà không có bàn tay phụ nữ thì sao mà mọi thứ thu xếp ổn thỏa cho được!

- Dạ em biết chứ nhưng chuyện dài dòng lắm thầy à. Tất cả cũng do anh hai em không muốn rời xa ngôi nhà này...Nhưng dù sao thì em vẫn có thể làm được những việc vặt vãnh trong nhà mà. Đi học về em chịu khó rửa chén nấu cơm là xong thôi. Còn anh hai em hết giờ làm là ghé chợ mua đồ về cho em nấu. Lâu lâu hai anh em ra ngoài ăn cơm bụi cũng vui lắm...

- Vậy hả?

Quân im lặng một lát rồi lại hỏi tiếp.

- Từ trước đến giờ anh hai em có từng yêu ai chưa?

- Dạ chưa anh ạ! Từ lúc anh xuất ngũ đến giờ em chẳng thấy anh quen ai cả!! Bạn gái cũng chẳng thấy khi nào dẫn về nhà! Mà sao thầy lại hỏi chuyện này?

- À không không có gì đâu!! Tại thầy thấy anh hai em sống cô đơn một mình không ai tâm sự chăm sóc đó mà!

Nghe Quân bảo vậy tự nhiên thằng Tùng rơm rớm nước mắt. Nó khẽ sụt sùi tự trách mình.

- Dạ... Nhiều lúc em cũng thấy mình sao mà vô dụng quá. Cơ thể thì nhỏ xíu yếu ớt chẳng làm được việc gì ra hồn cả...

Thấy thằng Tùng khóc ngon lành, Quân bổi rỗi an ủi nó.

- Ấy sao em lại nói thế!! Em vẫn còn có trí óc và đôi tay mà! Em cứ học cho giỏi và yêu thương mọi người xung quanh là coi như đã trở thành một người công dân tốt rồi đó!!

- Dạ em cảm ơn thầy đã động viên em. Em sẽ nghe lời thầy. Từ khi thầy xuất hiện em thấy mình trở nên thông minh mạnh mẽ hơn nhiều đấy. Hi hi

- Ừ. Có gì đâu. Tất cả là do sự nỗ lực của em mà.

Thằng Tùng lấy tay quệt nước mắt và mỉm cười nhìn nó đầy âu yếm. Quân cười lại rồi cả hai lại tiếp tục vào bài giảng. Ngồi trò chuyện một lúc với thằng Tùng, Quân cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Trước khi ra về Quân còn ghé qua phòng anh để nhìn anh lần nữa. Nó khẽ đến gần anh và thì thầm.

“Anh Trung ơi, ước gì em chưa từng bao giờ gặp anh...Em cũng không muốn làm anh khó xử đâu nhưng hiện tại em không thể điều khiển được trái tim của mình nữa rồi...Nếu anh nghe được những lời em nói thì em xin anh...hãy cho em cơ hội được yêu anh một lần thôi. Em rất muốn là người được mang lại niềm vui và hạnh phúc cho anh...Như vậy là em đã mãn nguyện lắm rồi...”

Nói đến đây chợt Quân thấy sống mũi mình cay cay. Nó vội vàng lao thẳng xuống nhà và sách cặp bước thật nhanh ra cửa. Khi tiếng xe của Quân khuất dần, Trung nặng nhọc từ từ hé mở đôi mắt thâm quầng mệt mỏi. Anh lặng lẽ gác tay lên trán âm thầm nghĩ ngợi.

“ Trung Quân ơi cho tôi xin lỗi...Tôi tự nhận thấy mình không thể đem lại hạnh phúc cho em...”

14. Chương 14

File 14: Thốn thức

Sau cái đêm hôm đó, Quân tự nhiên thấy lòng mình le lói chút hy vọng. Vậy là anh cũng có cảm tình với nó đấy chứ. Mặc dù đó chỉ là lời nói của người say nhưng sao nó lại thấy ấm lòng đến lạ. Ước gì anh và nó không cùng một thế giới thì hay biết mấy. Một lần nữa Quân lại chấp tay và thầm khấn cầu đến đấng tối cao. Nó xin Đức Phật linh thiêng ban ột điều ước đó là được anh hiểu và chấp nhận lời yêu thương chân thành từ nó.

Nó cần có thời gian để anh hiểu ra rằng tình cảm nó dành cho anh lớn lao vô cùng và tình cảm đó sẽ vượt qua tất cả những rào cản giới hạn của cuộc sống. Nhưng Quân không biết đến khi nào thì anh mới thật sự hiểu nó đây. Quân sợ sau khi kết thúc 3 tháng dạy kèm, nó sẽ không còn được gặp mặt anh nữa.

Khoảng một tuần từ sau vụ tổ tình bất thành, Quân vẫn còn nhớ như in cái khoảnh khắc anh sưng sờ nhìn nó rồi lảng lảng bỏ đi trước khi nói lời từ chối vô tình. Giây phút đó cứ mãi ám ảnh nó khiến việc học chẳng đâu vào đâu. Nó chẳng còn thiết tha gì đến việc đọc giáo trình và tìm tài liệu nữa. Thấy vậy, thằng Quang lên tiếng nhắc nhở.

- Ê Quân mày bị sao vậy? Chỉ vì thất tình mà không chịu học bài hả? Thi cuối kì sắp đến rồi đó nha pa!!

Quân trầm ngâm mấy giây rồi uể oải đáp.

-Ồ dạo này tao thấy hơi mệt trong người. Học bài có vô nổi chữ nào đâu!

-Mày đó, chỉ giỏi ngụy biện thôi!! Tao biết mày buồn lắm khi yêu người ta mà không được đáp lại. Nhưng yêu là yêu, học là học!! Mày đừng để ba cái chuyện linh tinh đó ảnh hưởng đến việc học nghe chưa! Mới năm nhất mà như vậy là dễ bị mất căn bản lắm đó!

-Ồ biết rồi ông nội. Mày nói nhiều quá làm tao nhức đầu thêm đây nè!

-Tao nói để ày tỉnh ra mà lo học hơn thôi. Trước khi lên đây, mẹ mày dặn tao như vậy đó! Chứ còn lâu tao mới tốn nước bọt mà đi khuyên cái đứa bướng bỉnh như mày.

Biết thằng Quang có ý tốt, Quân cố gắng nở nụ cười xuống nước.

-Thôi cho tao xin lỗi. Tao sẽ cố gắng tập trung học, được chưa nào!!

-Ồ vậy thì tốt!

Quân đi vào nhà vệ sinh để rửa mặt cho tỉnh táo. Mấy ngày qua vì suy nghĩ quá nhiều khiến cho nhan sắc của nó tụt dốc thảm hại. Tất cả là cũng tại do anh mà ra. Nhìn vào trong gương bỗng Quân bật cười rồi suy nghĩ vãn vơ. Trước đây nó còn hùng hồn tuyên bố là sẽ không yêu ai mà lo tập trung việc học. Thế mà giờ đây nó phải gặm nhấm nỗi thất tình và còn bị thằng Quang lên lớp lại nữa chứ. Có phải ông trời đang chơi khăm nó chăng.

Hôm sau vào trường, trong khi Quân đang ngồi ghế đá đợi thằng Quang đi vệ sinh thì một người con trai lạ tiến về phía nó. Người đó lại gần rồi cất tiếng hỏi.

-Em trai cho anh hỏi, phòng đào tạo ở đâu vậy em?

Quân vừa ngẩng mặt lên tính trả lời thì nó hơi ngạc nhiên vì người trước mặt nó trông khá quen. Người kia cũng sững sờ một lát và nói to.

-Ủa trông em quen quen. Hình như em làm gia sư cho nhà anh Trung đúng không ta?

-Dạ...còn anh là bạn anh Trung phải không?

-Ừ đúng rồi. Em học trường này luôn hả?

Anh ta khẽ mỉm cười và ngồi xuống bên cạnh Quân. Nó đã nhận ra người con trai trước mặt mình là một trong số những người bạn đồng nghiệp hôm bữa đến nhà anh nhậu.

-Dạ, em học bên khoa Lịch sử...Mà tại sao anh lại vào trường em thế?

-À anh có đứa em cũng học trường này. Hôm nay nó bận đi chơi xa nên nhờ anh đến để xem điểm dùm nó. Mà anh mới vào đây lần đầu nên chẳng biết phòng đào tạo nằm ở đâu cả.

-Dạ, Phòng Đào tạo ở bên dãy B kia anh. Anh đi một chút xíu là tới liền à!

Vừa nói Quân vừa nhào người chỉ tay về phía đó. Anh con trai hướng mắt theo rồi mỉm cười bảo nó.

-Ồ anh thấy rồi cảm ơn em nhiều nha!! Anh tên Minh còn em tên gì nhỉ? Anh quên mất tiêu rồi...

-Dạ, em tên Quân.

-Chà cái tên dễ thương quá. Hôm bữa nhậu với tụi anh, em uống cũng dữ lắm đấy.

-Dạ...có gì đâu anh...

Nghe Minh nhắc lại chuyện cũ, Quân thấy hơi xấu hổ khiến đôi má nó đột nhiên ửng hồng. Bất giác mặt Minh thoáng chút bối rối mà Quân không hề hay biết.

-Ừ. Thôi chào Quân anh đi đây! Bữa khác anh em mình nói chuyện tiếp nhé!

-Dạ, em chào anh!

Nói xong Minh đi thẳng đến phòng đào tạo. Quân dõi theo anh cho đến khi Minh mở cửa bước vào bên trong. Nó để ý thấy anh vừa đi vừa gỡ đầu trông rất đáng yêu. Không ngờ nghề cảnh sát giao thông này

cũng lắm người đẹp trai đến thế. Chỉ tiếc là khi làm nhiệm vụ thì họ lại quá cứng rắn và nghiêm khắc khiến thiên hạ ai cũng không ưa.

Vài phút sau, Thăng Quang cũng vừa từ nhà về sinh bước ra. Thế rồi hai đứa nó cùng nhau leo lên cầu thang bộ vào lớp vì thang máy hôm nay tự nhiên dở chứng không hoạt động. Sáng nay lớp tụi nó học môn Lịch sử Đảng do thầy Phong giảng dạy. Từ đầu năm đến giờ, Quân để ý thấy ông thầy trẻ măng này buổi nào đi dạy cũng rất đúng giờ và giảng bài rất nhập tâm. Điều đặc biệt hơn nữa là mỗi khi giải lao hay ra về, thầy Phong luôn nhìn tụi nó bằng ánh mắt rất bí ẩn cứ như là thám tử đang theo dõi tội phạm ấy.

Quân chỉ nhận ra điều này hơn hai tuần nay. Nó định nói ra bản khoăn của mình với thăng Quang nhưng lại thôi vì chuyện ấy tầm phào quá. Khi tụi sinh viên chuẩn bị cất tập vở ra về, thầy Phong lại nhìn theo hai đứa nó với ánh mắt rất lạ. Anh khẽ thở dài và chậm chạp cất bước về phòng giảng viên.

Buổi tối khi đến nhà anh, Quân thấy anh lặng lẽ ra mở cồng rồi để nó dắt xe vào trong. Nó thấy mặt anh hôm nay trông khá mệt mỏi và hốc hác. Định đi lên phòng thăng Tùng thì chợt anh gọi nó lại.

- Cậu Trung Quân, lại đây nói chuyện với tôi một tí được không? Hôm nay thăng Tùng bị bệnh rồi, cậu không cần phải giảng bài cho nó đâu!!

- Dạ...

Quân hơi ngạc nhiên khi nghe anh thốt ra điều đó. Tại sao anh không thông báo với nó lúc còn ngoài cổng cơ chứ. Chẳng lẽ anh muốn nói gì với nó sao. Quân rón rén đến ngồi đối diện với anh. Về mặt nó khá là căng thẳng. Một lúc lâu, anh chợt nhìn thẳng vào nó và bảo.

- Cậu nói thích tôi chỉ là do ngộ nhận thôi đúng không? Cậu lầm tưởng đó là tình cảm anh em bình thường thôi phải không?? Quân bỗng nhiên trùn người xuống khi nghe anh hỏi thế. Nó cứ tưởng anh sẽ cho nó một cơ hội nhưng tiếc thay anh lại nghĩ rằng nó đang lầm tưởng. Tuy nhiên Quân vẫn quả quyết nhắc lại ý muốn của mình.

- Thưa anh, em thích anh em yêu anh là chuyện thật. Em không hề coi anh là anh trai mà là một người yêu thực sự...Em vẫn mong anh sẽ đáp lại tình yêu của em. Một tuần qua, em nhớ anh lắm...

- Thôi cậu hãy từ bỏ cái ý nghĩ điên rồ đó đi. Cậu là con trai thì sao lại đi yêu con trai giống tôi được chứ!!! Từ trước đến giờ làm gì có chuyện hoang đường như thế!!

Quân cúi đầu im lặng một lúc rồi run run cất lời. Mắt nó đã rưng rưng.

- Anh ơi, em biết việc yêu anh là sai lầm là cấm kị nhưng ...Tình cảm em dành cho anh là những điều chân thành nhất xuất phát từ tận sâu thẳm đáy lòng em...Mong anh hãy hiểu cho em có được không?

- Thôi đi...Cậu đừng nói nữa!! Tôi không có cảm giác yêu đương gì với cậu đâu! Cậu hãy về nhà suy nghĩ lại đi!!!

Anh bỗng dấm mạnh xuống mặt bàn làm nó giật bắn người vì sợ. Rồi anh đưa hai tay ôm lấy mặt tỏ vẻ chán nản thất vọng. Quân thấy anh như thế liền ôm cặp đứng dậy bước vội ra khỏi nhà. Nó bật khóc tức tưởi trước sự vô tình của anh. Cuối cùng thì anh vẫn là anh, vẫn là con người nghiêm nghị, cương quyết như cái nghề cảnh sát giao thông mà anh đang theo đuổi. Liệu có còn cơ hội nào cho nó nữa hay không khi mà anh đã đối xử phũ phàng với nó như thế.

Những gì anh nói trong cơn say lần trước chỉ là băng quơ thôi sao. Xem ra nó đã quá ảo tưởng rồi. Nhưng sao anh không dứt khoát cắt đứt tình cảm với nó chứ. Cứ dằng dằng mãi thế này chỉ làm Quân càng nuôi thêm hy vọng mà thôi. Quân nghĩ từ đây đến cuối năm sẽ chẳng còn có cơ hội nào để anh nhận ra tình cảm sâu đậm của nó nếu như không có một vụ tông xe gần trường mà nạn nhân lại chính là Quân.

Chiều thứ sáu, Quân phải lên trường để tập văn nghệ với mấy người bạn trong lớp. Mấy anh chị sinh hoạt trong đội văn nghệ của khoa đề nghị nó tham gia một tiết mục ca múa để dự thi liên hoan tiếng hát sinh viên toàn trường. Ban đầu nó cứ nằng nặc từ chối nhưng sau đó vì bọn bạn năn nỉ nhiệt tình quá thế là nó đành gật đầu chấp nhận.

Quân được chọn bởi vẻ ngoài dễ thương và gương mặt thanh tú của mình. Suốt buổi tập, Quân luôn được các chị em trong đội đối xử rất dịu dàng cởi mở. Họ không la mắng hay “đánh đập” những khi Quân tập sai

tư thế và thậm chí có mấy đứa con gái còn đi mua nước cho nó uống. Hồi còn học cấp 3, Quân nhớ mình cũng hay được đối xử ưu ái như thế nhưng tiếc thay sau nhiều lần tiếp xúc, bọn con gái đều lắc đầu thờ dài vì đối tượng của mình khá là ngây thơ, khờ khạo không thể nhận ra tình cảm đặc biệt của họ.

Sau khi cả bọn tập xong thì trời cũng vừa nhá nhem tối. Quân ngó ra ngoài cổng trường thì thấy đèn xe, đèn cửa hiệu đã bật lên sáng lóa. Nó chợt nhìn đồng hồ trên tay rồi vội vã chào mấy đứa bạn ra về. Không biết ở nhà thằng Quang đã đi chợ nấu cơm chưa nữa. Mới lấy xe chạy ra khỏi cổng trường thì Quân bỗng nghe thấy tiếng còi hú vang lên gần đó. Cho tới khi Quân định băng sang đường thì đột nhiên một chiếc xe máy từ đâu lao tới và vào xe nó.

“Kettttttttttttt!!!”

“Rầm!!”

Sau tiếng phanh gấp và tiếng xe tông sầm vào nhau, Quân ngã nhào xuống mặt đường. Xe hai người kia do thắng gấp cũng mất đà đổ kênh sang một bên. Nghe tiếng động khủng khiếp, mọi người xung quanh đó đều hướng mắt về phía vụ va chạm. Chừng vài phút sau, hai chiếc xe cảnh sát giao thông trở tới và dừng lại ngay chỗ hai chiếc xe bị ngã.

Tất cả sự việc diễn ra trong chớp mắt khiến Quân không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó ôm đầu lồm cồm bò dậy thì thấy một anh cảnh sát bước vội xuống xe, tay cầm dùi cui chạy thật nhanh đến chỗ tên cầm lái bẻ quặt tay hắn. Tên đồng bọn còn lại thấy vậy bất thành linh lấy từ trong cốp xe một chiếc côn sắt chạy đến tính nện xuống đầu anh cảnh sát. Quân không kịp suy nghĩ gì mà lao thẳng đến, đưa người đỡ cú đánh cho anh. Nó hét lên.

“Anh ơi coi chừng!!!!”

Bốp!!!!

Một tiếng bốp vang lên khô khốc rồi máu ở đầu nó bắn ra. Quân ngã xuống lòng đường còn tên kia hoảng sợ buông chiếc côn xuống đất vội vàng bỏ chạy. Lúc này một anh cảnh sát khác liền đuổi theo tóm cổ tên đó lại và đẩy hắn vào lề đường. Mấy người dân hiếu kỳ bu quanh đông nghịt. Hai người đàn ông lực lưỡng ven đường giúp anh cảnh sát khống chế tên tóc vàng còn anh vội ôm thân thể Quân lay mạnh, máu sau gáy nó dính trên tay anh be bét. Trước khi bất tỉnh, Quân mơ hồ nhận ra gương mặt đang lo lắng ình chính là người yêu trong mơ của nó. Trung cũng nhìn nó với ánh mắt ngỡ ngàng. Rồi Quân khẽ mỉm cười khép mắt và từ từ chìm vào một vùng không gian tối tăm vô định. Anh hoảng hốt gào lên.

“Trung Quân, cậu có sao không? Cậu tỉnh lại đi, cậu đừng chết!!”

Quân không đáp trả mà chỉ có tiếng xe cảnh sát và xe cứu thương vang lên từng hồi trong buổi chiều tối lạnh lẽo.

15. Chương 15

File 15: Như giấc chiêm bao

*****

Quân nằm mơ thấy mình đang bay lơ lửng giữa chín tầng mây cao vút. Xung quanh nó những đám mây trắng bồng bồng trôi dạt vào chân. Hình như nó đang đứng trước cổng thiên đường thì phải. Quân thấy vị thần canh cổng giơ tay mỉm cười chào nó. Chẳng lẽ nó đã chết thật rồi sao. Không thể nào, nó cần phải sống để nghe tiếng yêu từ anh chứ. Nhưng liệu anh có thật sự đáp lại tình cảm của nó không. Nó sống tiếp chỉ thêm đau khổ và thất vọng hơn mà thôi. Thà mãi mãi không gặp mặt nhau như vậy có lẽ sẽ tốt hơn cho anh và nó.

Đang định bước qua cánh cửa thiên đường rộng mở thì Quân chợt nghe tiếng anh vang vọng đâu đó. Anh gọi to tên nó bằng chất giọng nghe phảng phất sự tiếc nuối và ân hận. Anh muốn nó quay trở về cuộc sống

thực tại ư. Anh đã hiểu ra được tình cảm sâu đậm của nó rồi phải không. Quân hướng ánh mắt mừng rỡ xuống phía dưới đám mây và từ từ bay xuống mặt đất. Quân thấy từ đằng xa anh mừng rỡ chạy đến và dang vòng tay rộng lớn đón mình. Anh nở nụ cười thật tươi và ôm nó vào lòng....Thật chặt, thật ấm áp và đầy ấp yêu thương...

*****

Quân khẽ tựa mình tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Khi vừa mới mở đôi mắt yếu ớt ra thì một màu trắng toát hiện lên xung quanh nó. Rồi tiếng tích tắc của máy điện tâm đồ từng nhịp vang lên bên tai. Nó đang ở đâu thế này. Quân đưa mắt liếc nhìn xung quanh đầy sự lạ lẫm. Phải chăng mình lại quay trở về với thiên đường hay sao.

Rồi Quân từ từ nhớ lại những gì đã xảy ra với nó. Hình như nó bị ai đó đụng xe và nó còn đưa người ra đỡ ột anh cảnh sát nữa. Một vật gì đó khá nặng đánh trúng đầu nó khiến nó bất tỉnh. Đang chột nghĩ đến gương mặt anh thì Quân thấy một người con trai nằm gục đầu bên thành giường. Tay anh hình như còn đang nắm tay nó thì phải.

Cảm nhận được sự cử động của tay Quân, anh giật mình thức giấc. Thấy nó đã tỉnh lại anh mừng rỡ đến rơi nước mắt, hai tay anh vội siết chặt bàn tay nhỏ bé của nó.

- Em tỉnh rồi sao? Em làm anh sợ quá!!

Thì ra là anh cảnh sát giao thông của nó đây mà. Anh đã ở bên cạnh nó suốt từ lúc nó bất tỉnh đến giờ sao. Quân càng ngỡ ngàng hơn khi nghe anh gọi nó bằng em. Ôi đây có phải là một giấc mơ không nhỉ. Nó khẽ nhăn nhó vì vết thương trên đầu chột nhói lên. Đầu nó được quấn một dải băng trắng toát. Thấy thế anh vội vàng đứng dậy bảo nó.

- Em đừng cử động nhiều kẻo ảnh hưởng đến vết thương. Để anh đi gọi bác sĩ đến...

Nói xong anh tất tả chạy ra khỏi phòng. Còn Quân ở lại một mình đắm chìm trong niềm vui khôn xiết. Thì ra nó đã trở về cuộc sống thực tại và được gặp lại anh. Tuyệt vời hơn nữa là anh đã quan tâm lo lắng cho nó. Hai tay Quân lúc này đã linh hoạt hơn và khẽ miết nhẹ lên tấm chăn mềm mại. Một nụ cười nhẹ nhõm chột hiện trên môi nó. Khoảng vài phút sau, anh cùng một vị bác sĩ già bước vào phòng và đến bên giường bệnh. Sau khi vị bác sĩ khám mắt cho Quân và quan sát những hình ảnh võ não được chụp từ tia X Quang, anh nhìn ông sốt sắng hỏi.

- Bác sĩ ơi tình trạng em ấy hiện giờ ra sao ạ?

Vị bác sĩ chậm rãi ghi kết quả vào sổ theo dõi bệnh nhân và ngẩng đầu nói với anh bằng giọng vui vẻ.

- Bệnh nhân cần ở đây thêm vài ngày để theo dõi tình hình. Nhưng nhìn chung thì cậu bé đã qua khỏi giai đoạn nguy hiểm. Rất may trạng thái não bộ đã ổn định trở lại. Chỉ cần tịnh dưỡng và ăn uống điều độ là có thể sớm ra viện thôi!

- Dạ cảm ơn bác sĩ nhiều lắm!!

Nét mặt anh giãn ra khi nghe được những điều tốt lành từ bác sĩ. Mấy đêm vừa qua, anh luôn túc trực ở bên cạnh Quân khi nó chìm trong trạng thái hôn mê sâu. Anh luôn cầm tay Quân cầu mong cho nó sẽ mau chóng hồi phục. Khi vị bác sĩ bước ra khỏi phòng, anh gạt giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi và âu yếm nhìn nó.

- Hiện giờ em thấy trong người thế nào rồi Quân?

- Dạ...Em vẫn còn... hơi mệt...

- Em có đói không? Để anh đi mua chút cháo cho em nhé!

- Dạ...Em đói lắm...

Khó khăn lắm Quân mới có thể nói rõ thành từng tiếng một. Trong lòng nó giờ đây ngập tràn những cảm giác lâng lâng khó tả. Lần đầu tiên anh gọi nó bằng em. Lần đầu tiên Quân thấy anh khóc vì nó. Chột mắt Quân nhòe đi và rồi cứ thế nước mắt ở đâu trào ra vì niềm vui sướng ngỡ ngàng. Anh cũng nhìn nó xúc động và vội bước ra khỏi phòng.

Khi anh vừa ra ngoài được một lát thì Quân thấy thằng Quang đẩy cửa bước vào. Theo sau nó là ba mẹ Quân và chị hai. Cả nhà nó đã vào đây thăm con từ hồi hôm thứ bảy khi nhận được tin báo từ phía cảnh sát. Chính anh đã nhờ người liên lạc với bạn bè của Quân để báo cho gia đình nó biết vụ việc. Khi thấy Quân đã tỉnh lại, anh liền lập tức gọi điện thông báo ngay cho ba mẹ nó đang ngồi chờ ở nhà trọ.

Mẹ Quân nghẹn ngào sờ trán nó nói trong tiếng nấc. Đã ba ngày nay bà lúc nào cũng thấp thỏm lo âu và khóc sụt sùi.

- Cầu trời con đã tỉnh lại. Con làm mẹ sợ quá Quân ơi. Huhu

- Dạ, con xin lỗi mẹ...

Quân rơm rớm nước mắt trước sự lo lắng của mẹ mình. Bà nhìn nó xúc động.

- Con tỉnh lại là may lắm rồi. Mẹ cứ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại mày nữa đó...

Nghe vậy, ba nó lớn tiếng bảo.

- Bà này con nó bình an là tốt rồi, đừng nói gở như thế chứ!

- Tại tui thấy xót con chứ bộ! Lần trước ông bị đụng xe tui linh tính có chuyện chẳng lành rồi. Lần nào đi chùa xin xăm cũng gặp phải quẻ xui hết, ai ngờ đâu lại xảy ra chuyện lớn thế này...

- Ủ thì ai biết trước được tai nạn đâu! Mà thôi ráng lo cho thằng nhỏ mau khỏe lại rồi còn tiếp tục việc học nữa! Kiểu này chắc thằng Quân phải nghỉ học hơi lâu đấy!

Mẹ nó không nói gì nữa mà chỉ nhìn Quân đau đáu. Nhà bà chỉ có mỗi mình nó nói dối tông đường. Nó mà có mệnh hệ gì không biết ăn nói sao với bà con họ hàng nữa. Thăm con được một chút, ba Quân ra về trước vì có chuyện quan trọng cần phải giải quyết ở nhà hàng. Lúc xuống đến cầu thang tầng trệt bệnh viện, chợt ông Huy khựng người khi thoáng nhìn thấy một chàng trai trẻ đang cầm một bịch cháo đi lên. Cả hai sọt qua nhau một hai giây rồi lại tiếp tục cất bước. Khi ra đến chỗ gửi xe, ông Huy vẫn còn bần thần vì cậu trai ấy có nét mặt khá giống với một người bạn trước đây của ông. Đã lâu lắm rồi, cách đây hơn 30 năm ông và người đó đã từng có những kỉ niệm rất êm đềm và tuyệt đẹp.

Một lát sau, anh mang cháo vào phòng Quân. Thấy có nhiều người tụ tập, anh lễ phép chào mẹ nó và cẩn thận đặt bịch cháo lên chiếc bàn kê bên giường bệnh.

- Con chào cô và mọi người! Con mới đi mua chút cháo cho em Quân. Cô vào lâu chưa ạ?

- Ủ cô mới đến. Cô cảm ơn con nhiều lắm vì mấy ngày qua đã bỏ thời gian chăm sóc canh chừng cho con trai cô!! Cô làm phiền con quá...

- Dạ có gì đâu cô. Dù sao em Quân cũng là ân nhân của con mà. Nếu không có em ấy chắc con là người phải nằm trên chiếc giường kia ấy chứ!

- Trông con có vẻ mệt mỏi rồi lắm đó. Hai mắt thâm quầng hết rồi kìa. Mau về nghỉ ngơi lấy sức rồi còn đi làm nữa chứ!!

- Dạ, con biết rồi cô ạ!!

Nói xong anh khẽ bưng tô cháo lại gần Quân và nói với giọng dịu dàng.

- Em ngồi dậy ăn miếng cháo đi cho nóng.

Quân khẽ gượng người tựa vào thành giường. Vì cơ thể nó còn yếu nên anh đành phải múc cháo cho nó ăn. Nó xấu hổ húp cháo mà hai má hồng lên trông rất dễ đáng yêu. Ăn được vài miếng, anh đặt tô cháo lên bàn và xin phép về trước vì có việc gấp ở cơ quan. Thằng Quang thay anh dứt nốt miếng cháo còn lại cho Quân. Vì nó mới tỉnh táo trở lại nên mọi người không hỏi han gì nhiều.

Nửa tiếng sau, chị y tá khuyên cả nhà nên về sớm để căn phòng yên tĩnh cho Quân lấy lại sức. Khi chỉ còn một mình trong phòng, Quân chợt suy nghĩ vẩn vơ. Không ngờ mọi chuyện lại diễn biến theo chiều hướng thuận lợi thế này. Lúc đỡ cú đánh cho anh nó có cảm giác như người mình cần phải cứu chính là anh vậy. Và rồi anh đã bất ngờ thay đổi thái độ, đối xử với nó ân cần tử tế hơn trước. Điều kì diệu hơn nữa là nó

lại cảm thấy mình bình phục rất nhanh chóng. Mọi chuyện cứ như là một giấc mơ vậy. Mãi suy nghĩ Quân thiếp đi lúc nào không hay.

Khoảng chiều tối, sau khi tỉnh dậy, Quân lại thấy anh ở bên cạnh nó từ lúc nào. Lúc này Quân đã cảm thấy khỏe hơn một chút. Nó ngáp một cái thật to và hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ.

- Ủa anh đến từ lúc nào vậy?

- Ủ anh mới đến. thấy em ngủ chưa dậy nên ngồi đây chờ đó mà!!

- Dạ...

- Em đói không để anh bóc cam cho em ăn nhé!

- Dạ...

Quân cứ ngoan ngoãn vâng dạ mà không biết phải nói thêm gì nữa. Trong lòng nó giờ đây cảm thấy ngại ngùng làm sao ấy. Nó cứ nhìn anh say sưa rồi hai má lại đỏ lên vì mắc cỡ. Anh nhìn nó âu yếm.

- Em ngốc lắm, tại sao lại liều mình cứu anh chứ! Em mà chết đi là anh có lỗi lắm em biết không hả?

Quân cụp mắt xuống xấu hổ vì những lời đó của anh. Nó thỏ thẻ nói.

- Dạ, lúc đó em cũng hoảng quá nên chẳng còn kịp suy nghĩ gì nữa...Em có cảm giác người bị đánh chính là anh nên em mới...

- Em không nghĩ đến bản thân mình sao?

- Dạ...Cũng tại vì em yêu anh quá...

Nói đến đây Quân thấy anh cúi đầu im lặng. Nó quay mặt sang một bên khẽ thì thầm.

- Nhưng anh lại không hề yêu em. Em ước gì chưa từng gặp được anh thì hay biết mấy...

Đang đợi câu nói tiếp theo của anh thì bất ngờ anh ghé mặt mình sát gần với khuôn mặt thon nhỏ của Quân. Anh khẽ đưa tay chạm nhẹ lên má nó và rồi một nụ hôn thật sâu vội vàng áp đến khiến Quân tròn xoe hai mắt kinh ngạc. Rồi nó khẽ nhắm mắt lại tận hưởng cái hương vị ngọt ngào đó một lúc khá lâu. Anh rời khỏi đôi môi nó và cất lời dịu dàng khiến Quân không thể nào tin nổi.

- Thật ra anh cũng mến em lắm. Từ lúc em cứu anh, anh đã cảm nhận được tình yêu của em rồi...

- Anh nói thật chứ! Hay anh đang đùa em vậy?

- Là thật đấy! Mấy ngày qua anh suy nghĩ nhiều lắm. Mỗi khi ngồi đây một mình anh lại nghĩ về em, về món ăn em nấu và cả sự quan tâm lắng nghe của em nữa. Đến khi em hy sinh bản thân vì anh, anh mới nhận ra cuộc sống này mà không có em trên đời thì anh sẽ rất cô đơn và khổ sở lắm...

“.....”

- Lúc đầu, anh cứ mãi trốn tránh không dám đối diện với tình cảm của em nhưng giờ đây em lại làm cho anh lo lắng và quan tâm đến em nhiều hơn. Và anh đã hiểu ra rằng anh không còn có thể che giấu cảm xúc của mình được nữa...

Quân im lặng nghe anh thổ lộ tình cảm mà nước mắt nó trào ra, lăn từng giọt dài trên má. Nó nhìn anh mỉm cười hạnh phúc và thầm cảm ơn Đức Phật linh thiêng. Quân ước gì thời gian có thể dừng lại ngay lúc này đây để nó có thể cảm nhận hết được những niềm vui khôn xiết và giây phút hạnh phúc mà anh bất ngờ đem đến cho nó.

16. Chương 16

File 16: Nụ hôn ngọt ngào

Sau một hồi để lòng mình trôi theo những nỗi niềm cảm xúc lâng lâng, Quân chợt hướng ánh mắt nghi ngại về phía anh. Hạnh phúc đến quá đột ngột khiến Quân cảm thấy hơi ngỡ ngàng. Nó vội rút tay mình ra khỏi bàn tay rắn rỏi của anh và hỏi câu hỏi vu vơ.

- Có phải em đang nằm mơ không anh? Không phải hôm bữa anh bảo em đừng có ảo tưởng nữa cơ mà...Sao giờ đột nhiên lại chấp nhận tình cảm của em vậy...

Anh chợt tắt nụ cười và thay vào đó là một vẻ mặt trầm ngâm khác khoải.

- Thật ra anh cũng không thể hiểu nổi chính mình nữa em à. Ngay từ lần đầu gặp em ở gần trường, anh đã cảm thấy có chút gì đó miễn em rồi. Anh không nghĩ rằng mình lại có cảm giác yêu đương người cùng phái như hiện tại. Từ trước đến giờ anh vẫn ỉn là một người đàn ông mạnh mẽ và luôn sống với bản chất thật của mình. Nhưng khi gặp em anh lại thấy xuất hiện những cảm giác kì lạ trong tâm hồn. Anh cứ nghĩ đó chỉ là tình cảm anh em bình thường thôi nhưng khi em thổ lộ tâm tình với anh thì anh lại thấy rất sốc và không tài nào chấp nhận được chuyện đó...

Anh thở dài một lúc rồi nói tiếp.

- Anh cứ nghĩ em đang ngộ nhận và có những ý nghĩ lệch lạc sai lầm. Bởi vậy anh kiên quyết từ chối vì không muốn em phải khổ sở. Anh cứ luôn tự nhắc mình phải lẩn tránh phải lạnh lùng để khiến em từ bỏ việc yêu đương kì quặc đó. Anh không muốn chúng ta bị thiên hạ dèm pha và bẽ tắc trong cái thế giới nghiệt ngã này. Nhưng đến khi em hy sinh thân mình cứu anh, anh mới thực sự biết cảm giác lo lắng ột người là thế nào. Tình cảm và sự hy sinh của em đã làm cho tâm trí anh không còn có thể bình thường như trước đây nữa...

Khi anh nói đến đây, Quân bỗng ngập ngừng cắt lời anh.

- Có phải anh yêu em vì đang thương hại em? Anh chỉ đáp lại tình yêu của em vì mang ơn em thôi đúng không?

Anh vội đặt tay nhẹ nhàng lên đôi môi nó. Rồi anh ân cần giải thích.

- Không phải như thế đâu, em đừng nghĩ vậy! Anh thật sự rất yêu em đấy. Giờ đây em quan trọng với cuộc đời anh lắm. Anh không bao giờ xem em là cục nợ của anh đâu.

- Da, em hiểu rồi...

- Em biết không lúc em hôn mê, anh thật sự rất sợ. Anh sợ rằng mình không còn được nói chuyện với em nữa. Chính lúc đó tình yêu trong anh bỗng nhiên trở dậy mạnh mẽ. Nó đã làm thay đổi suy nghĩ của anh và khiến mọi thứ cảm xúc trong anh vượt qua tất cả những rào cản mà anh cố tạo dựng nên. Giờ anh chỉ mong sao em mau chóng khỏe trở lại và đến nhà anh dạy thằng Tùng là anh vui lắm rồi!!

- Dạ...Em cảm ơn anh nhiều lắm!

Anh trò chuyện với Quân thêm một lúc rồi đứng dậy ra về. Rồi cả gia đình nó từ nhà trọ cũng tranh thủ vào thăm nó ngay sau khi anh đi. Ai cũng mừng vì Quân đã có dấu hiệu hồi phục.

Tối hôm đó là một khoảng thời gian cực kì ý nghĩa và hạnh phúc trong đời Quân. Nó vẫn còn chưa thoát khỏi cái trạng thái lơ lửng và bay bổng trên trời cao xanh với vợi. Ôi tình yêu đã đến với nó thật bất ngờ và ấm áp làm sao. Quân khẽ chạm lên môi mình để cảm nhận nụ hôn ban nãy của anh. Nó thật ngọt ngào và đọng đầy những cảm xúc yêu thương chân thành nhất.

Hóa ra giấc mơ dạo nợ đã trở thành sự thật. Và lời cầu nguyện lên Đức Phật cũng đã trở thành sự thật. Nó ước gì tình yêu chớm nở này có thể tồn tại lâu dài không bao giờ tắt.

Ngày hôm sau, thằng Quang dẫn mẹ Quân vào thăm nó. Thấy nó đã có dấu hiệu tươi tỉnh hơn, thằng Quang mới bắt đầu huyền thuyên.

- Ê thằng kia, đầu mày còn đau không? Mày xem ra cũng anh hùng dữ quá hen?

- Thì tại tao muốn làm người tốt thôi mà. Bởi vậy ông trời đâu có để tao chết đúng không?

- Mày hay quá...Mày không chết nhưng khiến cho bao nhiêu người phải lo âu vì mày đấy! Đã vậy còn gây ảnh hưởng đến biết bao nhiêu chuyện khác nữa!

- Thì...thì có ai muốn như vậy đâu! Hên xui thôi mà..

Quân đã bắt đầu đuổi lí nên chống cự yếu ớt. Mẹ nó ôn tồn bảo hai đứa.

- Hai đứa bay vẫn còn giữ cái thói đôi co hoài vậy sao? Đã trưởng thành hết rồi đó nha con! Thành Quân đói không dậy ăn miếng bánh canh mẹ mới mua nè con.

- Dạ con đói lắm rồi đây!

Vừa xì xụp, Quân vừa trò chuyện với mẹ nó.

- Mẹ biết con bị thương từ lúc nào thế ạ? Từ lúc bắt tỉnh đến giờ con chẳng nhớ được gì cả.

- Ủ thì cái cậu đưa con vào đây nhờ thằng Quang báo ẹ biết chuyện ngay đêm hôm đó luôn. Nghe nó nói xong mà mẹ xay xẩm hết cả mặt mày. Rồi 3 ngày ngồi chờ mày tỉnh lại mà mẹ khóc lên khóc xuống vậy đó, chẳng còn thiết làm việc gì nữa cả. Quân nghe mẹ nói vậy thì thấy mình hơi có lỗi. Chỉ vì hy sinh cho người nó yêu mà khiến người thân phải chịu cảnh khổ sở thế này. Thằng Quang ở ngoài chêm vô.

- Đúng rồi đó cô, con hay tin thì cũng rụng rời chân tay. Cứ tưởng sẽ không còn được gặp lại cái tên bằng hữu chí cốt như nó nữa. Không có nó chắc con cô đơn buồn tủi lắm!!

- Ê thằng kia, trù ẻo ha! Tao chết đi thì mày sẽ thoát khỏi được gánh nặng còn gì!

- Ai bảo mày thế, ngày nào tao cũng vái trời ày mở mắt ra đó con!!

- Mày sạo quá! Sao lúc hôn mê tao không mơ đến mày vậy?

- Ai biết được mày. Mày có coi tao ra kí-lô-gram nào đâu!

Hai đứa nó cứ chu mỏ ra đấu khẩu khiến mẹ Quân cũng phải phì cười. Bà khẽ đập vai cả hai thằng.

- Thôi ẹ xin hai đứa. Ở đây là bệnh viện đó nha!

Rồi bà quay sang hỏi chuyện của Quân.

- Mà sao con quen biết cậu ta vậy? Cái cậu mà đưa con vào đây đó!!

Nghe mẹ hỏi vậy Quân chột bối rồi ấp úng trả lời.

- Dạ, con đi làm gia sư cho nhà anh ấy đó mẹ. Ảnh tên Trung, ảnh có đứa em trai đang học lớp 11 dễ thương lắm. Với lại mỗi lần đi học cũng hay gặp ảnh vì ảnh là cảnh sát giao thông mà...

Quân chỉ nói sơ sài thế thôi chứ không nhắc đến cái vụ bị anh phạt cho 200 ngàn cay đắng ngay lần đầu gặp mặt. Thằng Quang nghe nó kể vậy thì cũng thấy khá tò mò. Nó nghếch mặt ra thắc mắc.

- Ủa vậy anh ấy là người nhà đứa học trò của mày à? Tao nhớ mang máng là đã từng gặp thằng chả ở đâu rồi thì phải...

- Ủ cảnh sát giao thông mà. Tao chở mày đi học nên thấy dọc đường hoài đó thôi.

Thằng Quang vẫn cứ chau mày suy nghĩ còn Quân vội gặm miếng bánh bông lan mà mẹ nó mua. Cho đến lúc này, chuyện tình cảm của nó và anh vẫn được giữ trong vòng bí mật. Nhưng nó linh cảm mối quan hệ đặc biệt này sẽ chẳng còn được giữ kín bao lâu nữa. Lỡ mà để ẹ nó biết được chuyện động trời này thì sẽ thế nào nhỉ. Nghĩ đến mà Quân muốn rùng mình. Chợt bà Huyền nở nụ cười hiền từ cất lời.

- Ô. Cậu đó trông cũng được người quá chứ. Tính tình cũng vui vẻ và tốt bụng nữa. Hôm báo tin con bị bắt tỉnh, mẹ thấy cậu ấy lo cho con lắm đấy. Khi mọi người về hết thì cậu ấy vẫn nhất quyết ở lại trông chừng cho con.

Quân từ từ nhấm nháp lời mẹ nó rót vào tai. Ôi anh thương nó đến thế cơ à. Càng nghĩ Quân càng thấy sự hy sinh của mình rất có giá trị. Đang trò chuyện vui vẻ thì anh đẩy cửa bước vào. Trên tay là một giỏ trái

cây và một bó hoa hương thơm ngào ngạt. Anh chào mọi người rồi đặt chúng lên chiếc bàn trong phòng. Bà Huyền cất lời.

- Con vào thăm thằng Quân nhà cô đấy hả? Bày vẽ làm chi mà nhiều thứ thế này!
- Không có gì đâu cô, đây chỉ là chút tấm lòng thành để mong em Quân mau khỏe lại thôi mà!
- Ủi cô cảm ơn con nhiều lắm.

Thằng Quang xin phép ra về để chuẩn bị cho tiết học buổi chiều. Còn mẹ Quân thì ở lại với con thêm một chút nữa. Bà kêu anh ngồi xuống ghế hỏi chuyện.

- Con làm cảnh sát giao thông chắc cực lắm phải không Trung?
- Dạ, cũng gặp khó khăn tí nhưng không sao. Lâu rồi cũng quen cô à!
- Cô nói thiệt con đừng buồn nghe. Cô cũng ít khi lên thành phố lắm nhưng hay nghe bà con cô bác trên đây nói những điều không tốt về cảnh sát giao thông nên đâm ra cũng có ác cảm tí.
- Dạ cũng bình thường thôi cô à. Vì tụi con làm việc hơi nghiêm khắc và dứt khoát nên phải chịu nhiều hắt hủi như vậy...
- Chắc trong nghề, con cũng chịu nhiều áp lực lắm đúng không con?
- Dạ cô nói chính xác đấy ạ! Bọn con ngày nào đi làm cũng gặp phải những tình huống dở khóc dở cười với người tham gia giao thông mà hay vi phạm luật lắm. Như trường hợp của em Quân vừa rồi đấy. Cứ chiều tối là bọn con đồ chạy xe ầm ầm gây nguy hiểm cho người dân đi trên đường. Bị cảnh sát thổi còi mà chúng vẫn cứ phóng xe như điên. Khi bắt được rồi chúng còn dở thói hành hung chống đối nữa.
- Thế cơ à?

Bà Huyền tắc lưỡi khi nghe anh kể lại sự tình còn Quân thì chăm chú theo dõi từng cử chỉ của anh. Anh tiếp tục say sưa kể.

- Dạ, mấy anh bạn đồng nghiệp của con cũng từng nhiều phen khốn đốn khi đụng phải những tên ma cô như vậy. Khi có rượu vào người chúng còn nguy hiểm hơn gấp đôi. Tụi con phải vất vả lắm mới có thể khống chế được bọn chúng.
- Ủi nghề nào mà chẳng có cái khó cái khổ. Chỉ cần con nghiêm túc dè dặt, chăm chỉ làm việc là coi như giúp xã hội ổn định trật tự rồi.
- Dạ.

Bà Huyền khẽ nhấp một ngụm nước từ chai nước suối rồi đứng dậy nói với anh.

- Thôi cô phải đón xe về quê đây. Nhà cửa trang trại mấy bữa nay chẳng ai trông coi chắc bụi bặm ngổn ngang hết trơn rồi. Bữa nào rảnh, con nhớ về quê cô chơi nhé!
- Dạ khi nào có dịp con nhất định sẽ lên Đồng Nai thăm cô ạ!
- Ồ, cô cũng nhờ con chăm sóc dùm thằng Quân nhà cô với. Vài bữa nữa cô lại lên coi nó xem thế nào!
- Dạ con chào cô! Cô về cẩn thận ạ!

Sau khi căn dặn đủ điều với thằng con quý tử, bà Huyền xách giỏ bước ra cửa phòng. Đợi khi mẹ Quân đi khỏi, anh đến bên giường đưa tay lên trán nó bảo.

- Hiện giờ em thấy sao rồi? Đầu óc đã tỉnh táo hơn chưa?
- Dạ vết thương vẫn còn ê ẩm lắm anh ạ...
- Ủi chắc em còn phải ở trong đây cho hết tuần này đấy!!

Anh vừa nói dịu dàng vừa mỉm cười nhìn nó bằng ánh mắt đầy yêu thương. Ánh mắt đó nó chưa bao giờ thấy trước đây cả. Đến bây giờ Quân vẫn còn nghĩ mình đang sống trong mơ nên nó buột miệng hỏi anh mà không suy nghĩ gì.

- Anh yêu em thật không vậy? Anh làm em cảm thấy khó tin quá đi thôi!

Anh chau mày bẹo má nó.

- Em vẫn chưa chịu tin anh hả? Nụ hôn hôm qua không phải đã chứng minh những gì anh nói hay sao?

Nghe anh nói thế Quân lại đỏ hết cả mặt. Phải rồi, nụ hôn đầu đời vẫn còn phảng phất trên môi nó đây mà. Quân còn đang đung đưa đôi mắt vì mắc cỡ thì bất chợt anh cúi đầu ghé sát vào mặt nó và trao thêm một nụ hôn thứ hai. Không gian xung quanh nó dường như trở nên bất động và ngập tràn một sắc hồng tươi thắm.

Cả cơ thể Quân mềm nhũn ra khi hai đôi môi chạm vào nhau. Những mật ngọt đắm say lan tỏa khắp toàn thân khiến Quân như chìm vào một trạng thái mê mê và đầy thơ mộng. Lần này thì nó chắc rằng mình không còn nằm mơ nữa. Nó thật sự đã cảm nhận được tình yêu của anh trong nụ hôn ngọt ngào ấy.

17. Chương 17

File 17: Lời hẹn hò

Quân đã ở trong bệnh viện được hơn một tuần kể từ khi nó bị đánh trọng thương bởi tên du côn vô danh nào đó. Chính xác hơn là nó tự nguyện đưa đầu ra đỡ ột người mà nó yêu thương nhất lúc này. Nó cảm thấy sức khỏe trong người đang dần hồi phục và vết thương sau gáy cũng không còn gây cảm giác nhức nhối nữa. Quân muốn sớm được ra viện để có thể bay nhảy bình thường mặc dù trong lòng nó thì rất muốn ở lại đây lâu hơn để ngày nào cũng được anh kề bên chăm sóc.

Chiều nào sau khi hết giờ làm, anh cũng tranh thủ tạt qua bệnh viện thăm nom nó. Lúc thì gọt trái cây cho nó ăn, lúc thì anh mua truyện tranh cho nó đọc để giải khuây. Mỗi lần như thế, Quân đều nhìn anh cười thật tươi và anh cũng nhìn nó với ánh mắt tràn ngập yêu thương. Nó để ý thấy anh hốc hác tiêu tụy đi hẳn vì phải thức đêm trông nom nó trong những ngày vừa qua. Nó bảo anh về thì anh nói rằng mình vẫn còn đủ sức để lo cho nó. Điều đó làm Quân cảm động đến rơi nước mắt.

Phải nói những ngày này Quân thấy mình cực kì may mắn và hạnh phúc. Những khi chớp mắt, Quân đều mơ thấy anh, mơ thấy những khung cảnh thiên nhiên hữu tình, nơi có anh và nó đang nắm tay nhau bước đi trên con đường có hoa rơi và tiếng chim hót thánh thót.

Vài ngày sau, thấy tình hình có vẻ khả quan, các bác sĩ bảo Quân có thể ra viện. Nó mừng lắm khi nghe được điều đó. Hôm làm thủ tục xuất viện, cả nhà Quân có mặt đông đủ để chào đón thành viên nhỏ nhất trở về từ cõi chết. Nhưng anh lại không thể có mặt vì bất chợt đổ bệnh. Điều này khiến Quân cảm thấy rất bất an và nó nôn nóng mong muốn được về nhà ngay để chăm sóc cho anh. Chắc những ngày vừa qua anh dồn sức lực lo lắng cho nó nên mới đổ bệnh như thế.

Quân theo ba mẹ và chị hai xách đồ đạc ra xe. Thăng Quang đi tung tăng bên cạnh cứ cù nhây khiến nó la oai oái. Cuối cùng thì Quân cũng được trở về với cuộc sống thường nhật. Còn một đồng bài vở giáo trình đang đợi nó ở nhà. Chao ôi nghĩ đến thôi là muốn nản rồi. Nhưng chợt nghĩ đến hình bóng của anh thì nó lấy lại tinh thần và nở một nụ cười thoải mái. Giờ có anh yêu rồi thì mọi chuyện chỉ nhỏ như con thỏ. Nghĩ vậy nó cùng mọi người leo lên taxi và trở về nhà trọ của mình.

Ngay buổi sáng hôm sau Quân tức tốc chạy xe đến nhà anh mặc dù không phải buổi dạy kèm cho thăng Tùng. Hôm qua, nó nghe giọng anh nói qua điện thoại thều thào kèm theo tiếng ho khù khụ, hình như bị bệnh nặng lắm. Trước khi đi, nó còn tự tay mình làm món cháo gà thật công phu dành cho anh. Chiếc xe của Quân hôm bữa bị tông trúng đã được anh đem đi sửa và cho người mang đến tận nhà trọ của nó.

Nghe tiếng xe quen thuộc dừng trước cổng, thăng Tùng vội vàng từ trong nhà lao ra đón Quân. Thấy thầy gia sư đã trở về từ tay tử thần, thăng Tùng mừng rỡ như bắt được vàng. Nó ôm chầm lấy Quân và gào lên phấn khởi.

- Thầy ơi được gặp lại thầy em mừng quá. Nghe anh hai nói thầy bị đánh trọng thương mà em muốn xỉu luôn!!

Thằng Tùng suýt phát khóc khiến Quân cũng cảm thấy nghèn nghẹn. Quân đặt tay lên vai nó và bảo.

- Thầy không sao rồi. Em đừng lo nữa nhé!

- Dạ, em nhớ thầy lắm đó. Muốn vào thăm thầy mà anh hai không cho đi!

- Ủ thầy cũng nhớ em lắm!

Huyền thuyên một hồi thằng Tùng sức nhớ ra điều gì, bỗng dưng hỏi nó.

- Mà hôm nay sao thầy đến nhà em sớm vậy? Thầy mới ra viện sao không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi!

- À à...Thầy nghe nói anh hai em bị bệnh nên đến thăm đó mà. Với lại cũng muốn gặp mặt em luôn.

- Dạ, anh hai em vừa đi làm vừa phải vào bệnh viện thăm thầy nên cơ thể suy nhược đang nằm rên hừ hừ trong phòng kìa. Nguyên ngày hôm qua, anh nằm ngủ li bì làm em lo muốn chết.

- Vậy à? Để thầy lên coi anh ấy xem sao!

Nói đoạn Quân cẩn thận đổ cháo từ cà mên ra một cái tô và vội vàng bưng lên phòng anh. Còn thằng Tùng chạy vào phòng nó để nghe điện thoại. Quân vừa đẩy cửa bước vào thì thấy anh nằm run rẩy trên giường. Chốc chốc lại lấy tay đưa lên miệng ho. Thấy nó anh vội gượng ngồi dậy thì Quân bảo.

- Anh cứ nằm đó đi. Em mang cháo cho anh đây.

- Ủ cảm ơn em...Khụ khụ.

Anh cố gắng mỉm cười với nó mặc dù trong người đang cảm thấy rất mệt mỏi. Quân lo lắng hỏi han.

- Anh thấy trong người sao rồi? Sao anh không đi bệnh viện để bác sĩ khám xem thế nào?

- Thằng Tùng cũng nói y chang em vậy nhưng anh thấy chỉ là bệnh xoàng thôi mà...Khụ khụ...

- Anh đó cứ xem thường thế nào bệnh cũng nặng hơn. Dậy ăn tô cháo cho khỏe người nè anh.

Ngửi thấy mùi cháo gà quen thuộc, mặt anh bỗng tươi tỉnh hơn một chút. Quân vừa dứt cháo cho anh vừa bưng lên nhìn ngắm gương mặt lấm tấm mồ hôi. Rồi tự nhiên nước mắt ở đâu trào ra trên khóe mắt Quân làm anh bối rối.

- Ô kìa em sao lại khóc? Anh chỉ bệnh nhẹ thôi mà!

- Cũng tại vì anh lo lắng chăm sóc cho em suốt tuần qua nên mới thành ra như vậy...

- Thôi nào đó là việc nên làm đối với người anh yêu mà. Vì yêu em cho dù có chịu mệt nhọc một tí cũng đâu có sao. Khụ khụ...

Nghe anh nói thế mà lòng Quân ầm ập kì lạ. Trong lòng nó dấy lên những cảm xúc yêu thương vô bờ bến. Bất giác Quân đưa tay lên má anh và nói nhỏ nhẹ.

- Anh cũng phải mau chóng khỏi bệnh đó nha.

Anh đưa bàn tay nóng hổi cầm lấy tay nó và trấn an bằng giọng chắc nịch.

- Ủ thân thể anh cường tráng thế này sao có thể dễ dàng bị cơn suy nhược khuất phục được chứ. Hơn nữa, có em bên cạnh nấu cháo gà cho anh ăn mỗi ngày thì còn gì bằng.

- Dạ...

Bất giác Quân gồi đầu lên tấm ngực rắn chắc của anh để lắng nghe nhịp tim đập nhẹ nhàng. Anh đưa tay vuốt tóc nó và nở một nụ cười thư thái. Rồi anh dịu dàng hỏi nó.

- Em đã bình phục hoàn toàn chưa? Vết thương có còn gây đau nhức không?

- Dạ, em khỏe lắm rồi. Mấy ngày nằm không ở bệnh viện em thấy chán ghê. Giờ được tự do rồi thấy khoan khoái lắm sao.

- Ủi vậy thì tốt rồi. Hôm qua anh không đến đón em ra viện, em có buồn không Quân?

- Dạ...cũng có chút nhưng không sao...

- Anh xin lỗi, tại anh bị bệnh nên...Khụ khụ

Thấy anh ho nó ngóc đầu dậy và cất lời nhắc nhở như một ông cụ non.

- Em biết mà. Anh nằm nghỉ đi đừng nói nhiều quá kéo đau họng đấy. Ăn cháo xong rồi uống thuốc luôn nha. Uống thuốc xong là phải đi ngủ cho em đó.

- Ủi biết rồi ông cụ non!

Anh phì cười cốc đầu nó một cái. Ở với anh thêm một hồi, Quân nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng để không gian yên tĩnh cho anh ngủ. Qua phòng thằng Tùng, Quân mới bắt đầu hỏi chuyện học hành của nó.

- Tùng nè, một tuần qua khi thầy bỏ bê bài vở, em có chỗ nào không hiểu không? Có bài kiểm tra nào gây khó cho em không? - Dạ, nói thật là em lo cho thầy quá nên tâm trí cứ để đâu. Học không vô thầy à!!

- Ấy chết, vậy sao được. Em có chỗ nào thắc mắc khó hiểu thì ghi lại tất cả vào một tờ giấy, tối mai đến buổi dạy thầy qua nhà em xem luôn một thể nha!

- Dạ, dạ. Hi hi.

Quân tán dóc với thằng Tùng thêm một lát rồi đứng dậy ra về. Thằng Tùng tiễn nó ra tận cổng và còn luôn miệng nhắc nhở nó cẩn thận. Công nhận Quân thật là may mắn khi có nhiều người quan tâm cho nó đến như vậy. Đặc biệt là anh.

Tối hôm sau khi Quân sang nhà dạy cho thằng Tùng thì nó thấy anh chậm chạp ra mở cổng. Dáng người trông vẫn còn uể oải lắm. Mới vào nhà nó đã hỏi anh dồn dập.

- Anh đã khỏi hẳn chưa thế? Anh đi làm lại được chưa? Thằng Tùng có mua đồ tắm bỏ cho anh không?

- Cậu Trung Quân này làm như tôi là con nít không bằng!

- Thì em lo cho anh mà...

Nghe anh xưng hô kiểu cũ mà mặt Quân xụi lơ. Thấy thế anh vội phân bua.

- Anh đùa em đấy, anh đã khỏe lại rồi. Tuy còn hơi mệt nhưng sáng mai có thể đi làm lại được rồi.

- Dạ...

Quân cứ đứng thừ người ra nhìn anh mà chẳng biết nên làm gì tiếp theo. Bây giờ mỗi lần đứng gần anh là nó cứ cảm thấy ngại ngùng lúng túng. Ngỡ lời yêu rồi mà sao nó lại bối rối như lúc mới gặp thế này. Bỗng tiếng thằng Tùng vọng ra từ trong phòng cắt đứt dòng suy nghĩ rồi ren của nó. Nó chợt sực tỉnh rồi lật đật leo lên cầu thang. Anh nhìn theo nó mỉm cười triu mến.

Hết giờ dạy, Quân xuống nhà dưới tìm nước uống thì thấy anh đang ngồi xem tivi. Anh nhìn nó triu mến và dịu dàng bảo.

- Tối mai em có rảnh không Quân? Đến nhà anh được chứ!

Nghe anh nói bằng giọng hết sức ngọt ngào khiến Quân cảm thấy tim mình xốn xang.

- Dạ có chuyện gì hả anh?

- Ủi thì anh muốn mời em đi uống nước đó mà...

Thấy điệu bộ bối rối của anh, Quân càng yêu mến anh nhiều hơn. Nó vội gật đầu đồng ý ngay mà không cần do dự.

- Dạ em rảnh. Em đi được! Mà mấy giờ hả anh?

- Bảy giờ tối được không?

- Dạ cũng được!

- Vậy anh chờ em.

Quân nhìn anh cười bên lên rồi chào anh ra về. Nó đã ngầm hiểu lời mời của anh giống như một lời hẹn hò vậy. Vậy là nó đã chính thức bước vào lối yêu với anh rồi. Ôi chao nó mong chờ đến tối mai quá đi mất. Nó nhất định phải làm inh thật ấn tượng vào tối mai. Nó sẽ ăn mặc thật đẹp và chuẩn bị những lời nói ngọt ngào với anh nữa. Cứ mừng tượng đến điều đó là tim nó đập rộn ràng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Và tâm trạng ai kia cũng giống như nó. Cũng xốn xang bồi hồi trước lần đầu mở lời hẹn hò với người thương. Trung khê nở một nụ cười nhẹ nhõm trước khi chìm vào giấc ngủ.

18. Chương 18

File 18: Dưới ánh sao đêm

Tối hôm sau, Quân chuẩn bị thay đổi xiêm y để đến nhà anh như đã hẹn. Sau khi ăn bữa cơm chiều xong, Quân phóng nhanh lên lầu để thử bộ quần áo nó mới mua hồi sáng. Nó còn tranh thủ mua cả nước hoa và gel vuốt tóc để làm cho cơ thể thật thơm tho trước lần đầu hẹn hò với anh. Sau khi quàng quần áo lên người, Quân ngắm kĩ lại mình trong gương một lần nữa. Trước mặt nó là một chàng trai đến tuổi trưởng thành với ngoại hình dễ nhìn và cân đối.

Sau khi nằm viện tịnh dưỡng gần một tuần, cơ thể Quân lên cân thấy rõ. Điều này khiến bộ quần áo mới mặc rất vừa vặn làm toát lên vẻ đáng yêu của nó. Quân chọn một chiếc áo sơ mi trắng được cách điệu trông rất cuốn hút và chiếc quần kaki nâu đen phẳng phất mùi vải mới. Cuối cùng chân nó đeo một đôi giày thể thao màu đen hòa hợp với gấu quần. Tóc Quân được chải một mái theo kiểu Hàn Quốc và phủ một lớp gel vừa đủ để giữ nếp tóc. Xong đâu đấy, nó xịt một chút nước hoa vào cổ tay và xung quanh mình rồi tự tin bước xuống dưới nhà.

Thấy Quân chăm chút dung nhan khác với ngày thường, thằng Quang lên tiếng thắc mắc.

- Ê Quân, hôm nay tính đi đâu mà chải chuốt điệu đà thế kia? Lại còn sức nước hoa thơm phức nữa chứ. Chẳng lẽ con bé nhà đứa học trò thấy mày bị thương nên đổi ý rồi hay sao?

Quân đứng tần ngần một lúc rồi nạt lại nó.

- Mày nhiều chuyện quá. Tao đi công chuyện tí thôi. Mày ở nhà trông coi cẩn thận nha, khoảng 9, 10 giờ tao về!!

- Công chuyện gì mà đi ban đêm trời!! Chăm mắmmày hú hí với con nhỏ nào rồi. Nói đại ra đi bày đặt công chuyện này công chuyện nọ!!

- Ờ thì tao đi hẹn hò với người ta được chưa!!! Mày chỉ giỏi soi mói chuyện đời tư của người khác thôi!

- Ờ hay tao quan tâm thì mới hỏi mày. Mà mày thay đổi 180 độ trước mặt tao thì sao tao giả vờ làm ngơ được. Nhưng tao nhớ mày bảo là thất tình rồi mà. Chẳng lẽ mày quen một con bé mới hay sao?

- Thôi đi, đừng ở đó đoán già đoán non nữa. Nói chung là người cũ. Người ta nhận ra tình cảm thật sự của tao rồi. Mà thôi tao đi đây kéo trễ. Tạm biệt mày nha!

- Ờ đi đi, chúc mày một đêm hẹn hò lãng mạn và sung sướng nha Quân. Lát nữa tối về nhớ kể cho tao nghe tình tiết mở màn và kết thúc nhé. He he.

Quân chẳng thèm đối đáp lại thằng Quang mà nhanh tay dắt xe ra ngoài cổng. Nãy giờ bị thằng Quang chọc ghẹo mà má Quân ửng đỏ hết lên. Bao nhiêu tự tin nó dồn lên lúc nãy, giờ bay biến đi đâu mất. Dọc đường đi, nó cứ suy nghĩ mong lung chuẩn bị trước những câu nói sẽ nói với anh khi gặp nhau. Tập hoài mà lú lờ cả lữ. Khi dừng xe trước cổng nhà anh mà tim nó đập thình thịch. Nghe tiếng chuông reo lên, anh vội vã đi ra mở cổng cho nó. Hình như anh chưa thay đồ thì phải. Quân thấy anh vẫn còn mặc đồng phục cảnh sát trên người.

- Vào nhà đợi anh tí nha Quân, hôm nay lo nhiều việc ở cơ quan quá nên anh về hơi trễ.

- Dạ...Không sao đâu anh. Vẫn còn sớm mà.

Quân liếc nhìn đồng hồ thì sắp 7 giờ. Nó ngồi xuống ghế đợi anh lên phòng thay đồ. Một lát sau, anh đã thay hình đổi dạng với bộ cánh khá đơn giản nhưng lại vô cùng ấn tượng. Chiếc áo thun đen hôm nọ anh mặc gấp nó ở quán cà phê và chiếc quần kaki nâu sẫm. Bỗng dưng chi tiết này gợi cho Quân nhớ về bữa thất tình lần đó. Thấy vậy anh đặt tay lên vai nó bảo.

- Em dắt xe vào nhà đi! Để anh chở em cho tiện!

- Dạ...

Nó định đi ra cửa thì anh chợt gọi nó lại.

- Này Quân đợi anh chút.

Nói xong, anh tiến sát lại gần khiến nó không kịp phản ứng rồi đâm ra lúng túng. Chợt anh vòng tay ra sau lưng nó để lấy cái gì đó. Quân nhắm mắt lại bủn rủn hết chân tay. Nó nhận thấy hơi thở của anh đang ở rất gần. Giọng trêu chọc của anh cất lên làm Quân sực tỉnh cơn mê.

- Em mới mua áo hay sao mà quên gỡ tem ra này!

Nói rồi anh chìa tay cho nó xem. Quân mắc cỡ vô cùng và chạy nhào ra khỏi cửa. Anh chỉ nhìn theo cười thật nhẹ. Hôm nay trông em ấy mới đáng yêu làm sao.

Khi đã ngồi sau lưng anh trên chiếc xe cánh én, Quân vẫn còn thấy xấu hổ vô cùng. Nó ngồi xa anh và chống hai tay lên yên dè dặt. Cũng tại cái tính hậu đậu quên trước quên sau khiến nó phải làm trò cười cho anh. Bỗng Quân nghe tiếng anh nhắc.

- Em ngồi sát lại gần anh đi để cho dễ chạy. Nếu em lạnh thì ôm anh cho ấm...

Nghe anh nói vậy Quân càng ngượng ngùng hơn. Tuy nhiên nó vẫn ngồi xích lại gần anh và từ từ đưa đôi tay nhỏ bé giữ lấy thắt lưng anh. Khi có gió thổi ngang qua Quân cảm nhận rõ rệt mùi cơ thể anh thoang thoảng. Nó êm dịu nhẹ nhàng và lẫn át hết mùi nước hoa trên người nó. Rồi Quân lấy hết can đảm tựa đầu vào tấm lưng rộng lớn của anh. Giờ đây nó bị mùi hương tự nhiên trên người anh quyến rũ mất rồi.

Khi đã đến chỗ hẹn, anh cùng nó ngồi xuống ghế kêu đồ uống. Quán cà phê ngày nào nó và anh cùng nhau trao đổi về đề tài nghiên cứu không ngờ lại trở thành chỗ hẹn hò đầu tiên. Dù không muốn nghĩ tới chuyện buồn lần trước nhưng Quân không thể ngăn cái cảm giác tủi thân ập đến khi trở lại nơi đây. Anh nhìn nó với vẻ mặt ân hận.

- Anh xin lỗi chuyện lần trước. Đáng lẽ ra anh không nên dẫn em đến nơi này.

- Dạ...Không sao đâu anh. Em thích nơi này đó chứ. Dù sao thì anh cũng đã...chấp nhận yêu em rồi mà.

- Ủ. Vậy em phải vui lên đó nha.

- Dạ.

Quân hít một hơi thật sâu và mỉm cười nhìn anh. Giờ nó đã cảm thấy khá thoải mái và tỉnh tại. Nó đưa ánh mắt nhìn ra xung quanh để ngắm cảnh vật. Quán cà phê đã được thiết kế khác lần trước kèm theo các vật trang trí rất đẹp. Có dải đèn neon chớp tắt trông rất thích mắt. Dưới chân nó là một hồ cá lung linh ánh đèn. Khách đến đây tối nay không đông lắm. Thấp thoáng vài cặp tình nhân đang cười nói với nhau. Tiếng nhạc bài Bức thư tình đầu tiên du dương vang lên khiến không gian càng trở nên bình bồng thư thái.

Bỗng Quân thấy anh nhìn chăm chú về phía mình, ánh mắt hiện lên một sự trêu chọc lạ lùng. Nó thẹn thùng cụp mắt xuống, liếc nhìn đàn cá tung tăng bơi lội. Chao ôi, sao mà ngượng thế này. Biết nói gì với anh bây giờ đây. Lúc ở nhà nó đã tập kị lắm rồi mà. Đang bối rối trong lòng thì bất chợt anh cất lời.

- Quân này, sao không nhìn anh mà nhìn cá bơi hoài thế?

- Dạ. Dạ...

Quân chợt hướng mắt bên lên về phía anh và buông một câu hỏi hơi bị vô duyên.

- Sao anh lại mời em đi uống cà phê vậy?

Hỏi xong nó lấy tay gãi đầu còn anh cười xòa đáp lại.

- Thì coi như đây là bữa gặp mặt ăn mừng em tui qua nạn khỏi đi. Và cũng là để chúng ta tâm sự với nhau nhiều hơn. Mà hình như em chưa biết nhiều về anh đúng không?

- Dạ phải. Em cũng có nhiều chuyện thắc mắc muốn hỏi anh lắm mà chưa có cơ hội.

- Ủ. Em có biết tại sao anh theo nghề cảnh sát giao thông không?

- Dạ, em không biết! Anh nói cho em nghe đi!

- Anh theo nghề này vì nó có liên quan đến cái chết của ba anh. Mặc dù anh không muốn nhắc lại kỉ niệm đau buồn đó nhưng vẫn muốn kể cho em nghe. Anh chậm rãi nhấp ngụm cà phê vừa mới mang ra và kể lại câu chuyện bằng một giọng trầm buồn.

- Ba anh lúc còn sống thương anh lắm. Luôn chiều chuộng anh và sẵn sàng làm mọi thứ mà anh yêu cầu. Ông lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ và đối xử với anh hết mực ân cần. Nhưng không may 10 năm trước vào một buổi sáng, ba anh ra chợ mua trứng vịt về để chiên cơm cho anh thì bị tai nạn giao thông. Một tên lái xe chạy xe bất cẩn vì say rượu khiến ba anh lạc tay lái và bị một chiếc xe tải lớn đâm trúng.

- Trời ơi! Rồi sao nữa anh?

- Rồi ba anh mất khi trên đường đưa đến bệnh viện. Lúc anh ngủ dậy thì mới biết ba đã qua đời. Lúc đó anh đứng chết trân một chỗ và cảm thấy thế giới xung quanh dường như sụp đổ. Anh tưởng mình không thể tiếp tục sống nếu như ba không hiện về báo mộng cho anh. Thế là anh cố gắng sống kiên cường đến ngày hôm nay và quyết tâm vào ngành cảnh sát giao thông để răn đe thức tỉnh mọi người không để xảy ra tình trạng tai nạn thương tâm giống như ba anh nữa.

- Thì ra là thế. Tội nghiệp ba anh quá.

- Ủ ai cũng có cái số hết mà em. Thế nên lần đầu thấy em phạm lỗi chạy quá tốc độ anh mới làm nghiêm đấy chứ. Đáng lẽ ra anh còn giữ xe và phạt em nặng hơn nữa cơ.

- Dạ. em cảm ơn anh...

Quân khép nép ngượng ngùng khi anh nhắc lại kỷ niệm đầu tiên. Rồi nó ngẩng mặt hỏi anh.

- Mà hình như lần thứ hai em vượt đèn đỏ để về thăm ba bị tai nạn giao thông, anh thả cho em đi cũng vì nó làm anh gợi nhớ đến chuyện buồn của ba anh phải không?

- Ủ đúng rồi. Lần đó anh lo cho ba em lắm đấy. May mà ông ấy vẫn bình an...

Cả hai trầm tư một lúc rồi Quân khẽ mỉm cười trêu anh.

- Anh làm cảnh sát giao thông không sợ bị thiên hạ ghét bỏ hả? Thú thật là lúc bị anh phạt, em thấy ghét ghét anh sao đó. Tối về còn rửa thầm anh cho bỏ tức nữa cơ...

Anh bật cười và chấp hai tay để lên mặt bàn.

- Vậy nữa cơ à. Em dám nói xấu anh ư. Hèn chi hôm đó anh hất xì quá trời luôn.

- Hi hi. Ai biết!

- Ủ thì anh phải phạt nghiêm để răn đe mọi người, chứ làm qua loa bị cấp trên khiển trách làm sao. Với lại, nếu lơ là quá thì em sẽ tái phạm thêm lần nữa à coi.

- Dạ. Em nói đùa vậy thôi chứ em biết anh làm thế là vì công việc mà. Nhưng nếu sau này em vô tình để bị vi phạm anh có bắt em không vậy?

- Cái này hên xui à. Để xem thái độ của em đối với anh sau này ra sao nữa. Hi hi

- Anh thật là...

Nói chuyện với anh một hồi bỗng dưng Quân cảm thấy hết hồi hộp mà thay vào đó là một không khí vui vẻ thoải mái. Lời anh đùa nhẹ như làn gió thoảng qua khiến trái tim Quân chìm vào một trạng thái êm đềm khó tả. Nó thấy mến anh hơn bao giờ hết. Nó mến cái dáng người rắn rỏi và cương trực của anh. Nó còn yêu quý cái nét dí dỏm hài hước của anh nữa. Ngồi uống cà phê được một tiếng, anh chở nó ra công viên chơi.

Thoát khỏi ánh đèn đường chói lóa, anh và nó dắt xe đi bộ đến một chiếc ghế đá sạch sẽ, đối diện là một lùm cây con xào xạc. Bầu trời hôm nay chỉ chít các vì sao. Mặc dù không có trăng nhưng ánh sáng dịu vợi của các ngôi sao âm thầm soi xuống nét mặt tuần tú của anh và nó. Anh cùng nó ngồi xuống ghế rì rầm tâm sự về cuộc sống của Quân khi còn học ở quê. Khi không còn biết nói chuyện gì nữa, Quân quay mặt qua bên phải nhìn ngó xung quanh còn anh thì dang hai tay dựa người vào thành ghế và ngẩng mặt lên ngắm sao trời. Chợt nó cất lời thổ lộ hỏi anh, trong đôi mắt hiện lên một nỗi ưu tư trăn trở.

- Anh yêu em có sợ mọi người dị nghị không anh?

Anh khẽ vuốt tóc nó và nhẹ nhàng bảo.

- Anh cũng cảm thấy hơi băn khoăn về việc này nhưng cuối cùng anh đã nghĩ thông suốt rồi. Em đã quên mình hy sinh vì anh thì có gì anh phải sợ thiên hạ dèm pha chứ. Dù ai có nói gì đi nữa thì anh vẫn luôn yêu em, vẫn sẽ mang lại cho em hạnh phúc bằng mọi giá!

- Em cảm ơn anh nhiều lắm. Em không thể tin được có ngày em lại ở bên cạnh anh thế này. Nó giống như một phép màu cổ tích vậy.

- Đến chính anh còn không tin nổi chuyện này nữa cơ mà.

- Có khi nào tình yêu của chúng ta cũng như phép màu kia sẽ biến mất không anh?

- Em đừng nói gở như vậy. Tình yêu của chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi. Còn chuyện tan biến hay tồn tại hãy để cho thời gian trả lời. Còn bây giờ anh chỉ biết yêu mình em và luôn ở bên cạnh em che chở cho em mà thôi. Nếu em không tin thì hãy lắng nghe nhịp đập trái tim anh đi. Nó đang thổn thức vì em đấy. Anh yêu em Quân à, anh yêu em...

Vừa nói anh vừa ghì sát khuôn mặt nó vào trong lồng ngực mình và cúi xuống hôn nhẹ lên đôi má nó. Ở trong vòng tay anh, Quân cảm nhận được nhịp tim anh đang đập rộn ràng. Từng mạch máu trong cơ thể anh như muốn hòa quyện vào từng tế bào của cơ thể nó. Trong vũ trụ bao la, ngàn ánh sao đêm vẫn tỏa sáng lung linh nổi bật trên nền trời trong xanh không một gợn mây. Ánh sáng huyền ảo tự nhiên đó như lấn át cả ánh đèn điện lập lờ và soi xuống đôi tình nhân đang say sưa trong niềm hạnh phúc bất tận.

19. Chương 19

File 19: Điều bí mật

Từ sau cái đêm hẹn hò lãng mạn ấy, Quân hầu như ngày nào cũng đến nhà anh. Chỉ trừ những lúc bận rộn với bài vở hoặc kẹt tiền đồ xăng thì nó mới chịu ở nhà. Quân cảm thấy nỗi nhớ và tình yêu dành cho anh càng ngày càng lớn và sắp đạt đến đỉnh điểm. Trong các buổi học, thay vì nhìn lên bục giảng lắng nghe giảng viên thuyết trình thì nó lại ngồi ở dưới mơ mộng cười vu vơ và luôn nghịch bút hoặc cuốn vở của mình.

Thằng Quang bên cạnh chỉ lắc đầu thở dài. Chỉ mình nó hiểu vì sao thằng bạn thân lại bị hấp dẫn như vậy. Khi bắt đầu yêu, ai cũng thơ thơ thẩn thẩn như thế. Hồi học cấp 3, Quang cũng thường hay mơ mộng mơ đến các cô gái xinh xắn nào đó lớp kế bên. Và khi trở thành một đôi thì nó luôn cười một mình khi nghĩ đến các nàng. Duy chỉ một điều nó chưa biết người yêu của thằng bạn nó chính là anh cảnh sát giao thông.

Lúc ở nhà cũng vậy, đang trao đổi bài tập nhóm về môn Lịch sử văn minh thế giới thì Quang lại thấy Quân tùm tùm cười giống như đang mơ mộng du vậy. Nó khẽ đằng hắng một tiếng và lấy bút cốc đầu Quân.

- Ê thằng kia, mấy bữa nay sao mày giống như bị hâm vậy? Có cần tao kêu bác sĩ tâm thần đến không?

Quân đang say sưa mơ mộng bỗng nhiên bị đánh thì nó tức tối giờ nắm đấm dọa thằng Quang.

- Ê sao đánh tao thằng ôn?

- Thì tao thấy mày không được bình thường nên mới kéo mày trở về thực tại mà!

- Nhưng gọi không được hay sao mà phải đánh?

- Hì hì gọi ăn thua gì! Mày phải dùng bạo lực mới thức tỉnh được. lêu lêu.

Thế là hai thằng lao vào nhau vật lộn chọt lét cho đến 15 phút sau mới chịu dừng lại. Thông thường những trận chiến mini như vậy thì lợi thế luôn thuộc về Quân. Sau khi vờn nhau đã đời, hai đứa lại nằm dài ra nệm cười sặc sụa. Chợt Quân im lặng và hỏi thằng Quang.

- Ê Quang, nếu tao nói tao thích con trai mày có sợ tao không?

- Cái gì?? Mày bị khủng hay sao mà giả sử kì quặc vậy? Bộ mày là bê đê hả?

- Cái thằng, hết từ để nói rồi hay sao mà dùng từ “bê đê” nghe thấy ghê quá!

- Thì hai thằng con trai yêu nhau thì gọi là bê đê chứ gọi là gì nữa! Ở xóm mình, cũng có mấy đứa ổng a ổng ọ như vậy đó thôi.

- Trời, mày nghĩ nông cạn quá. Mày thấy tao có yếu điệu như tụi nó đâu. Tao chỉ đơn giản là thích con trai thôi mà.

- Nhưng mày nói thật hả? Mày yêu con trai ư? Tao có nghe lầm không đấy??

Thằng Quang ngồi bật dậy há miệng sững sờ. Quân cũng chồm người dậy và nói với giọng nghiêm túc.

- Đến lúc này tao nói thật ày biết luôn. Tao đang yêu một người con trai đấy. Tao biết chuyện này cũng kì nhưng không thể kiểm soát được bản thân mày ơi...

- Trời đất quỷ thần ơi, vậy là mày “hai thì” thật rồi. Nhưng mày yêu ai mới được? Chẳng lẽ là...

- Ủ là anh cảnh sát giao thông mày gặp trong bệnh viện đó. Chứ thật ra chẳng có con bé người nhà học trò nào như mày tưởng tượng đâu.

- Ôi trời phật ơi, mày yêu ổng thật hả? Tao sốc đến hai mắt muốn lòi ra rồi! Mày có bệnh không đấy???

Thằng Quang đưa tay lên trán nó để kiểm chứng nhưng nó gạt phắt đi và nói rất đồng dạng đường hoàng.

- Quang à, tao nói thật. Mày tin hay không thì tùy. Nhưng tao xin mày giữ kín dùm tao chuyện này nha. Nhất là đừng để cho ba mẹ tao biết.

Thằng Quang vẫn còn đang quá choáng váng trước bí mật động trời mà thằng bạn thân vừa khai ra. Nó không tin được một người mạnh khỏe vui vẻ như Quân mà lại đi thích con trai.

- Thằng kia có nghe tao nói không đấy? Bộ mày đang suy nghĩ có nên nghỉ chơi với tao không chứ gì?

- Ờ ờ... thì tao thấy bất ngờ. Nhưng tao sẽ làm theo mong muốn của mày. Còn chuyện nghỉ chơi sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Dù mày có là ai đi chăng nữa thì mày vẫn là người bạn thân nhất của tao trong cuộc đời này đấy!!

- Tao cảm ơn mày nhiều lắm, Quang ơi!!

Quân cảm động vội lao tới ôm chầm lấy thằng Quang hôn lấy hôn để. Thằng Quang la oai oái trước cử chỉ tình thương mến thương đó. Tuy vậy nó vẫn ôm lấy Quân thật chặt và cùng cất tiếng cười thoải mái. Một hồi sau, Quang bảo.

- Mà anh cảnh sát đó cũng bê đê giống mày hả Quân? Tưởng tá ổng ngon lành menly thế kia mà yêu mày sao trời?

- Ủ, tại tình yêu mãnh liệt của tao đã cảm hóa được ổng đó. Giờ tao chỉ chờ cơ hội tốt để nói với ba mẹ chuyện này thôi.

- Mày kể chuyện mà cứ như cổ tích thời hiện đại vậy. Tao thật không hiểu nổi mày luôn đó!
- Ủa. Tao cũng đâu hiểu nổi tao đâu. Bởi vậy mày phải giúp tao giữ kín bí mật này. Vì mày là tri kỉ của tao nên tao mới dám tâm sự ày nghe.
- OK. Mày yên tâm. Có chết tao cũng không khai đâu.
- He he cảm ơn bạn hiền!!

Thế rồi hai đứa lại tiếp tục giỡn nhau một hồi nữa mới chịu học bài và đi ngủ. Quân cảm thấy lòng mình đã bớt gánh nặng khi sẽ chia nỗi lòng với người bạn thân. Nó không biết khi công khai mối quan hệ đặc biệt này trước mặt ba mẹ thì có được họ dễ dàng chấp nhận không nữa. Thôi thì cứ để thời gian trả lời vậy.

Sáng hôm sau, đang ngồi ăn sáng với thằng Quang thì nó nghe thấy tiếng xe máy dừng trước cửa nhà trọ. Ra mở cổng thì Quân sững sốt khi trước mặt nó là anh cảnh sát thân yêu. Sao anh biết nhà của nó nhỉ. Như hiểu được thắc mắc của nó, anh mỉm cười nói.

- Anh biết nhà từ hôm bữa đem trả xe máy của em đó!
- Dạ chào anh, mời anh vào nhà! Anh xuống xe cởi mũ bảo hiểm và dắt xe vào trong. Thằng Quang nói vọng ra.
- Ai vậy Quân? Nhà mình hôm nay có khách à?
- Ủ. Mày lo dọn dẹp chén bát dùm tao cái.

Quân dẫn anh vào nhà và đi lấy một ly nước cho anh uống. Ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, anh cất lời.

- Nhà trọ của em cũng rộng quá nhỉ?
- Dạ ba mẹ em mượn cho hai đứa em ở đó. Cũng nhiều thứ tiện nghi lắm. Anh ăn trái cây không em gọt cho?
- Thôi được rồi. Anh uống nước không cũng được!
- Thằng Quang ở nhà bếp chườn mặt lên thì nhận ra vị khách lạ mà không lạ. Nó khẽ gật đầu chào Trung rồi lẳng lặng lên phòng học để nhường chỗ tâm sự cho hai nhân vật chính. Quân ngồi đối diện anh và hỏi.
- Hôm nay anh không đi làm sao?
- Ủ hôm nay tổ anh được nghỉ phép năm. Ở nhà không biết làm gì nên anh sang thăm em nè! Em ăn sáng chưa?
- Dạ cảm ơn anh. Em mới ăn xong...

Quân khấp nép nhìn anh mà hai mắt cứ đong đưa vì ngại ngùng. Còn anh vừa nhấp ngụm nước vừa tìm cười khi thấy điệu bộ bối rối của nó. Anh lên tiếng xua tan không khí tĩnh lặng.

- Bây giờ em rảnh không đi siêu thị với anh nhé! Hôm nay anh cần mua ít đồ dùng trong nhà và một số sách tham khảo cho thằng Tùng.
- Dạ được. Chiều nay em mới đi học.
- Ủ thôi em thay đồ đi, anh ra ngoài xe chờ em nhé!
- Dạ.

Nói xong nó lật đật leo lên phòng ngủ để thay bộ đồ khác. Anh đến đột ngột thế này làm nó cứ lóng la lóng ngóng, mãi một lúc mới hoàn tất việc thay đồ. Thằng Quang ra cổng đứng nhìn nó leo lên xe anh và khuất dần. Trong lòng Quang tự nhủ.

“Thật không thể tin nổi thằng Quân và anh cảnh sát đó lại có tình cảm với nhau. Đúng là thế giới này chuyện gì cũng có thể xảy ra được. Haizzz”

Trong siêu thị, anh và nó vừa thong thả lựa đồ vừa nói chuyện vui vẻ với nhau. Đến từng các gian hàng, trước khi chọn đồ anh đều cầm lên ngắm thử và hỏi ý kiến nó. Thấy Quân gật đầu đồng ý anh mới chịu bỏ

nó vào xe đẩy. Ngoài những món vật dụng trong nhà, anh còn đến quầy lưu niệm mua tặng cho Quân một chiếc móc khóa bằng gỗ hình trái tim rất đẹp.

Rời siêu thị, anh và Quân dạo qua các hiệu sách để tìm mua sách nâng cao cho thằng Tùng. Về việc chọn sách tốt và hay thì Quân là nhất. Hồi thi học sinh giỏi văn ở quê, Quân cũng thường hay rủ thằng Quang đi mua sách cũ giá rẻ. Khi đã sắm sửa đầy đủ các thứ, anh chở nó đến công viên quen thuộc ngồi nghỉ. Trên chiếc ghế đá màu xanh dương, anh và nó ngồi sát bên nhau vừa gặm bánh bông lan, món bánh mà nó thích ăn nhất vừa vui vẻ tâm sự.

- Quân này, ba em làm đầu bếp lâu chưa? Hôm bữa trong bệnh viện anh vẫn chưa được gặp mặt ba em đấy!!

- Dạ! Tại ông ấy có việc đột xuất ở nhà hàng nên về sớm.

- À, thế còn mẹ em làm gì dưới quê? Hôm bữa anh nghe cô nói là ở nhà có nông trại gì đó phải không?

- Dạ đúng rồi anh, mẹ em có quản lí một trang trại lớn ở dưới quê được thiết kế theo mô hình V.A.C.B. Ở đó trồng cà phê, lúa, ngô và nuôi heo, cá nhiều lắm. Tết này nếu được anh về quê em thử đi, đảm bảo thích lắm đó.

- Ủ nhất định anh sẽ lên đó thăm ba mẹ em như lời đã hứa mà. Với lại về quê em để ra mắt gia đình nữa chứ!

Nói đến đây anh nhìn nó cười khi còn Quân thì dậm ra ngượng ngùng. Chợt Trung nảy ra một trò thú vị. Anh lấy miếng giấy nhỏ kèm theo trong chiếc bánh bông lan xếp thành một con hạc giấy. Quân chăm chú nhìn anh tỉ mỉ gấp từng nét giấy mà mặt hiện lên hai chữ tò mò. Cho đến khi tác phẩm đã hoàn thành, Quân mới vỗ tay kêu lên. - Ôi con hạc giấy đẹp quá! Công nhận anh gấp đẹp thật!

- Tặng cho em này. Hồi còn ở trong quân đội, anh cũng thường hay gấp hạc những khi buồn lắm. Từ nay mỗi khi em ăn bánh bông lan là phải nhớ đến anh đó nghen!

- Dạ. Em nhớ mà. Hihi

Quân cũng chợt nghĩ ra một trò. Nó lấy cây bút lông và xấp giấy nhắc nhỏ màu vàng mà nó mua ở trong siêu thị hồi nãy ra. Đoạn Quân dùng bút viết lên trên một mảnh giấy dòng chữ thật to “Quân yêu Trung mãi mãi”. Anh quan sát cử chỉ của nó rồi cứ tùm tùm cười. Xong xuôi đâu đấy nó đứng dậy và nói.

- Để chứng minh tình yêu của em, em sẽ treo mảnh giấy này lên bụi cây này. Cứ mỗi lần cùng anh ra đây, em cũng sẽ viết một cái tương tự và treo nó lên cây như một lời hẹn ước nhé!

Anh không nói gì mà từ từ tiến lại chỗ bụi cây Quân đang đứng. Sau khi treo tờ giấy lên cây bằng một sợi dây ri bằng nhỏ, Quân nhìn anh cười thật tươi. Bất chợt anh cúi người hôn lên má nó khiến Quân tròn xoe mắt. Nó giấy nãy.

- Anh này, ban ngày đó nha người ta nhìn thấy kì chết!

- Anh mặc kệ! Anh yêu em mà. Em làm anh cảm động quá. Hi hi

- Anh này...

Quân giấu khuôn mặt đang hồng lên và nhìn xuống tờ giấy hẹn ước của mình. Nó nhẹ bay trong gió va vào lá cây tạo ra âm thanh vui tai. Từ nay lùm cây này sẽ là cây uyên ương của anh và nó. Quân mỉm cười nghĩ vậy rồi cùng anh lên xe trở về nhà trọ.

Tối hôm đó Quân mơ thấy một giấc mơ kì lạ. Nó thấy mình bị nhốt trong một kho cũi tối tăm cùng với một người phụ nữ lạ. Rồi anh chạy đến giải cứu cho nó nhưng lại bị ai đó đánh đến ngất xỉu. Nó hoảng loạn la hét trong màn đêm tĩnh mịch.

Khi cơn ác mộng vừa đi qua thì thằng Quang nằm kế bên ngáp ngáp dài cau có.

- Ê Quân sao tự dưng la toáng lên thế?

Quân ngồi bật dậy thở hổn hển và đưa tay lau mồ hôi trên trán. Nỗi sợ hãi ập đến khiến trái tim nó đập thình thịch.

- Xin lỗi mày nha. Tại tao gặp ác mộng...

- Ờ ờ...oáp...Thôi ngủ tiếp đi.

Quân không trả lời mà ngồi đó thêm một lúc lâu mới dám nằm xuống ngủ tiếp. Nó hy vọng giấc mơ đó không phải là sự thật.

20. Chương 20

File 20: Đê mê

Trưa hôm sau, khi kết thúc buổi học môn lịch sử Đảng, hai đứa nó đang chuẩn bị xách cặp ra về thì chợt thầy Phong cất tiếng gọi. Thầy ấy tiến nhanh lại chỗ hai đứa nó và bảo.

- Em có rãnh không giúp thầy một chuyện nhé?

Quân và thằng Quang tròn xoe mắt hỏi lại.

- Có việc gì vậy thầy? Mà thầy nhờ ai trong số hai đứa em?

Thầy Phong chợt gãi đầu bối rối rồi chỉ tay về phía thằng Quang.

- Em này hình như tên Quang phải không?

Thằng Quang trở mặt ra ngáp ngừng còn Quân cũng tỏ vẻ khó hiểu.

- Dạ! Em tên Quang còn nó tên Quân.

- Ờ. Thầy thấy em trong lớp học rất khá và chịu khó chăm chú theo dõi bài giảng của thầy. Bài thi giữa kì của các em đạt điểm khá cao đấy. Do vậy thầy muốn mời em tham gia vào một đề tài nghiên cứu của thầy. Không biết em có chịu tham gia không?

Thấy lời đề nghị khá hấp dẫn, thằng Quang gật đầu mừng rơn. Nó rất háo hức ba cái vụ nghiên cứu đề tài này.

- Dạ được thầy! Mà khi nào chúng ta bắt đầu vậy? Em sợ em mới năm nhất thôi nên chưa có nhiều kinh nghiệm.

- Không khó lắm đâu. Thầy sẽ hướng dẫn cụ thể cho em mà! Có gì bữa nào em gặp riêng thầy để trao đổi kĩ hơn nhé!

- Dạ. Nhưng cho em hỏi, có thể cho thằng bạn em làm chung cái phi vụ này không thầy?

Quang hướng mắt về phía Quân còn thầy Phong chau mày một lúc rồi nói.

- Cũng được nhưng bạn em có đồng ý không?

- Nó là bạn thân của em chắc phải đồng ý thôi, đúng không Quân?

- Ờ mày làm gì tao làm theo cái ấy!

Quân lấy tay che miệng ngáp và trả lời cho có lệ. Thầy Phong mím môi tỏ vẻ không hài lòng nhưng anh không để cho hai đứa sinh viên trông thấy điều đó. Anh mỉm cười nói.

- Vậy thì từ tuần sau chúng ta bắt đầu tiến hành tham khảo đề tài. Em có thể cho thầy số điện thoại để tiện liên lạc được không?

- Dạ được ạ!!

Nói rồi, thằng Quang nhanh nhẩu nhá máy mình qua số của thầy Phong. Cả Quân cũng vậy. Xong đâu đấy, hai đứa chào thầy rồi bước xuống cầu thang. Quân vô tình để ý thầy Phong nhìn theo tụi nó bằng ánh

mắt khá kì lạ và rồi nở một nụ cười nhẹ nhõm. Nó nhận thấy có điều gì đó không được bình thường toát ra từ ông thầy trẻ măng ấy.

Tối thứ tư, anh lại hẹn Quân ra công viên ngồi hóng gió. Trời Sài Gòn đã bắt đầu vào đông nên không khí se lạnh bao trùm khắp các ngõ ngách đường phố. Ngồi sau lưng anh, Quân ôm hai cánh tay run cầm cập trước những đợt gió lạnh thổi qua. Trước khi đi nó quên bồng mang theo một chiếc áo len phòng hờ. Thấy thế, anh đưa tay trái ra sau lần tìm bàn tay nó. Khi đã nắm được tay Quân, anh nhẹ nhàng đặt tay nó lên hông mình.

- Em lạnh lắm phải không Quân, ôm sát người anh cho ấm...

Quân bỗng dưng đỏ hết cả mặt. Nó mắc cỡ vòng cả hai tay ôm lấy eo anh và áp mặt vào tấm lưng rộng lớn. Chỉ trong giây lát, dường như cơn lạnh đã tiêu tan đi hết. Khi đã ngồi xuống ghế đá, anh và nó vừa nhấm nháp miếng bánh bao nóng hổi vừa rì rầm tâm sự. - Sắp đến sinh nhật anh rồi đó. Chủ nhật này em nhớ sang nhà anh dự tiệc nha Quân!

- Vậy hả anh? Mà anh tính tổ chức lúc mấy giờ? Anh có cần em giúp gì không?

- À khoảng 7 giờ em đến là được rồi. Hôm đó mẹ anh sẽ về nên không cần nấu nướng gì nhiều đâu! Chỉ cần em đến đúng giờ và ăn mặc đẹp là ổn rồi.

Anh cười nhẹ làm trái tim nó xao xuyến suýt nữa nuốt miếng bánh bao còn đang nhai dở. Nghe anh nhắc đến mẹ, Quân ngập ngừng hỏi anh.

- Lỡ như mẹ anh về mà phát hiện ra chuyện của mình thì sao hả anh?

- Không sao đâu em. Mẹ anh dễ tính lắm. Anh sẽ cố gắng thuyết phục bà ấy!

- Dạ.

Nó đáp thật nhẹ và lại suy nghĩ vẩn vơ. Dường như trong lời nói của anh vẫn còn ẩn chứa một chút trăn trở và điều muộn phiền nào đó. Quân chưa gặp mẹ anh bao giờ nhưng nó cảm thấy có điều gì đó chẳng lành sắp sửa xảy đến. Bất giác Quân rung mình vì có cơn gió mạnh thổi qua. Lùm cây con con trước mặt khẽ đung đưa xào xạc. Anh vội cởi chiếc áo khoác mình đang mặc choàng lên người Quân. Rồi anh ôm nó tựa vào vai mình nói dịu dàng.

- Anh yêu em nhiều lắm Quân à! Anh chưa bao giờ cảm thấy mình lại yêu thương một người nhiều đến như thế. Anh còn yêu em nhiều hơn cả bản thân mình nữa!

- Em cũng vậy, em cũng yêu anh lắm!

- Vậy em hứa sẽ bên cạnh anh đến suốt cuộc đời này nhé! Sẽ luôn làm cơm chiên trứng và nấu cháo gà cho anh mỗi ngày nhé!

- Dạ. Em hứa.

- Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh vẫn sẽ chỉ yêu mỗi mình em mà thôi...Hãy tin tưởng anh nhé...

Thế rồi anh từ từ đặt nhẹ lên môi Quân một nụ hôn thật nồng nàn và ấm nóng. Nụ hôn nồng ấm ấy như kéo dài bất tận và xua tan hết hơi lạnh mùa đông. Gió vẫn thổi từng cơn nhẹ nhàng làm bay bay những mẩu giấy xinh xinh mà anh và nó cùng nhau gắn lên bụi cây uyên ương trước mặt. Tuy gió khá mạnh nhưng vẫn không thể nào làm đứt tuột sợi rì bằng mong manh buộc trên đó. Ngàn ánh sao lung linh vẫn thay phiên nhau nhấp nháy trên bầu trời cao vợi vợi.

Sau một tuần chán trường mệt mỏi lo đối phó với các bài giảng dài lê thê và bài kiểm tra bắt đắ k kì tử, Quân mong ngóng mau đến ngày chủ nhật để đến nhà anh dự tiệc sinh nhật. Vì lần này khá đặc biệt nên Quân chau chuốt kĩ lưỡng từ đầu đến chân. Giống như lần đầu hẹn hò, Quân cũng xịt nước hoa thơm lừng và trét gel lên tóc. Nhưng đặc biệt đêm nay nó còn đeo thêm một chiếc nơ xinh xắn trước cổ. Chiếc nơ này Quân tình cờ thấy trong gian hàng lưu niệm khi nó đi mua một món quà dành tặng cho anh.

Nhắc đến quà, Quân phải mất hai ngày hai đêm để suy nghĩ ra một món đồ thích hợp để tặng anh. Đầu tiên nó định mua đồng hồ hay ví tiền nhưng lại thấy đắt quá. Thế nên nó phải nhờ thằng Quang tư vấn và cuối cùng cái áo sơ mi là lựa chọn phù hợp nhất. Tuy chiếc áo bình thường nhưng mỗi lần anh mặc trên

người là sẽ nhớ đến nó à coi. Quân khấp khởi cầm gói quà đi ra khỏi phòng. Thằng Quang thấy Quân vừa bước xuống dưới nhà thì há hốc miệng đơ người. Nó thốt lên.

- Chao ôi chàng hoàng tử nào xuất hiện thế này? Bữa nay mày đẹp trai hết sảy Quân ơi!!!

Được khen, Quân hếch mặt hãnh diện. Nó còn đi qua đi lại như người mẫu trên sàn catwalk. Thằng Quang ôm bụng ho sặc sụa.

- Trời ạ mới có khen mấy câu mà thể hiện chưa kìa.

- Kệ tao!

- Nhưng trông mày bảnh quá cơ. Kiểu này cô ấy, í quên anh ấy thế nào cũng đổ gục à coi!

- Tất nhiên còn phải nói! Thôi tao đi đây kéo trễ mất.

- Ủi bye mày. Lát nữa xong tiệc có định về không hay tính qua đêm ở nhà anh luôn ta?

- Hên xui! Có gì tao gọi điện cho! Mày rảnh quá.

Quân hí hửng dắt xe ra cổng và phóng thật nhanh ra đường quốc lộ. Những câu đùa có chủ đích chọc quê của thằng Quang bắt đầu mất tác dụng rồi. Nó đã tự tin và thoải mái hơn trước rất nhiều. Không biết hôm nay có những vị khách nào đến nhà anh đây ta.

Khi Quân bước xuống xe bấm chuông cửa thì nó thấy thấp thoáng bóng dáng một người phụ nữ đi ra. Khi đã mặt đối mặt thì cả hai nhìn nhau dò xét. Dưới ánh đèn huỳnh quang từ trong sân hắt ra, Quân để ý thấy người phụ nữ ăn mặc quý phái đứng đơ người ra nhìn nó. Gương mặt son phấn của bà ta thể hiện sự kinh ngạc tột độ.

- Cậu là...

Quân lễ phép cúi đầu chào và ngập ngừng nói lí nhí.

- Dạ con là thầy gia sư cho em Tùng. Bác có phải là mẹ của em ấy không ạ?

Bà ta vẫn không đáp lại mà cứ nhìn nó không rời. Vài giây sau, bà lấy lại bình tĩnh và nói.

- Ủi bác là mẹ của thằng Tùng. Con đến đây có việc gì?

- Dạ. Con đến để dự sinh nhật của anh Trung...

- Vậy con vào trong nhà ngồi đi. Thằng Trung đi mua bia rồi.

- Dạ.

Đến khi bước vào trong rồi, Quân thấy mẹ anh vẫn cứ nhìn theo mình với đôi mắt tròn trọc. Chẳng lẽ hôm nay nó ăn mặc cầu kì quá chăng. Vào phòng khách, Quân thấy lác đác hai ba người đã ngồi đợi ở ghế. Tất cả đều là những người bạn đồng nghiệp của anh mà nó đã từng gặp trong buổi liên hoan lần trước. Trông thấy nó ai cũng quay đầu lại nhìn đắm đuối như thể đang gặp sinh vật ngoài hành tinh. Nó lúng túng mở miệng chào và chọn một vị trí ngồi xuống. Mẹ anh niềm nở bảo mọi người.

- Các con ngồi đây chờ tí nha. Bác sắp làm xong món mực xào đu đủ rồi!!

- Dạ.

Mọi người đồng thanh đáp còn nó thì bối rối hướng mắt về phía tivi. Có vẻ như vẫn còn có người đang sắm soi quần áo nó thì phải. Trời ạ, biết thế ăn mặc đơn giản cho nó xong. Vài phút sau, thằng Tùng đi đâu về thấy Quân thì la toáng lên.

- Wow thầy Quân đến lâu chưa? Hôm nay thầy mặc đồ đẹp quá à!

Quân gượng cười và đáp lại.

- Cám ơn em. Thầy mới đến. Em vừa đi đâu về đấy!!

- Dạ em mới đi uống sinh tố với nhỏ bạn. Thầy đã chuẩn bị quà cho anh hai em chưa?

- Rồi. Tất nhiên là có chứ!

Quân cảm thấy thoải mái hơn khi có sự xuất hiện của thằng Tùng. Mà anh đi đâu sao lâu về thế nhỉ. Mới nhắc đến anh thì nó nghe thấy tiếng xe ngoài cổng. Rồi anh xuống xe khệ nệ vác thùng bia vào trong. Thấy vậy một anh con trai tướng tá cao to bước ra phụ anh khiêng nó đặt vào xô bếp. Khi đồ ăn thức uống đã đầu vào đầy, anh mới gạt mồ hôi và vui vẻ cười nói với mọi người trong phòng khách. Khi trông thấy Quân trong bộ cánh áo sơ mi trắng sơ vin và chiếc nơ hồng xinh xắn đang đứng khép nép ở góc phòng, anh đơ mặt ra nhìn một cách ngỡ ngàng. Về đẹp thơ ngây thánh thiện của Quân khiến anh như đang trông thấy một thiên thần vậy.

Quân cảm thấy xấu hổ vô cùng và cúi mặt xuống đất để tránh ánh nhìn đăm đăm đuổi ấy. Tay nó mân mê gói quà và không biết phải làm gì. Anh chợt sực tỉnh vì tiếng xe máy dừng trước cổng. Những người bạn khác của anh đã đến đông đủ. Cả anh Minh hôm bữa nó tình cờ gặp ở trường cũng xuất hiện với bộ sơ mi trắng tinh. Trung ra chào đón họ và mời vào nhà còn mình lên phòng thay một bộ đồ mới.

Đúng bảy giờ rưỡi, mọi người đã ngồi quây quần trước mâm cơm thịnh soạn. Trước khi dùng tiệc, anh đứng dậy trình trọng phát biểu.

- Đầu tiên xin cảm ơn mọi người đã đến đây chung vui trong ngày sinh nhật lần thứ 24 của mình. Cảm ơn các anh các bạn đồng nghiệp bỏ chút thời gian rảnh rỗi đến đây. Cảm ơn mẹ cảm ơn em trai và cảm ơn thầy gia sư của thằng Tùng nữa. Chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ và ấm cúng!!

Khi anh phát biểu xong thì mọi người vỗ tay rất nồng nhiệt. Rồi sau đó là nghi thức cắt bánh. Thằng Tùng cùng mẹ anh mang bánh gato ra và yêu cầu anh thổi nến. Bài hát Chúc mừng sinh nhật được cất lên bởi giọng hát của mọi người. Câu cuối vừa dứt cũng là lúc anh thổi tắt 24 cây nến được cắm trên bánh. Mọi người vỗ tay cười vang một lần nữa rồi tắt cả cùng nâng ly nói câu chúc mừng sinh nhật anh.

Lúc này Quân cảm thấy không còn lúng túng nữa, nó đã hòa nhập với không khí vui vẻ của đám đông. Ngồi bên cạnh anh, nó gấp thức ăn bỏ vào chén của mình. Anh thì nói chuyện cởi mở với đám bạn. Một anh tướng to cao giờ ly bia lên nói.

- Chúc cậu Quân sang tuổi mới kiếm được bạn gái nha!

- Dạ cảm ơn anh!

Nghe câu nói đó chợt Quân khựng người và đỏ hết cả mặt. Nó vội cầm ly bia tu một mạch gần hết. Còn anh thì gãi đầu liếc nhìn sang nó như ngụ ý muốn bảo.

“Người yêu tôi đang ngồi kế bên đây này!!” Minh vội tiếp lời.

- Thằng Trung đẹp trai nhất phòng mình mà lại. Nếu mà không làm cảnh sát giao thông thì gái nó còn bu đây ấy chứ!!

Khi nghe đến điều này chợt sắc mặt mẹ anh không được vui. Quân để ý thấy nét mặt bà tối sầm lại trong tích tắc và dằng ly xuống nền nhà. Tuy nhiên sau đó thì bà cũng nở nụ cười với đám bạn của anh và xin phép về khách sạn. Quân thấy hơi ngạc nhiên vì chuyện này nhưng anh vội trấn an nó.

- Em ăn nhiều vào. Cứ tự nhiên đi nha!

- Dạ!

Mẹ anh kêu thằng Tùng ra dặn dò một vài điều rồi đón taxi đến khách sạn. Trước khi đi bà còn nhìn xoáy vào Quân một lần nữa. Quân cảm thấy dường như giữa anh và mẹ có mâu thuẫn gì đó. Đang bận tâm suy nghĩ thì Minh mở lời hỏi nó.

- Em Quân học hành ra sao rồi? Năm nhất mà đi làm gia sư thì có ảnh hưởng đến việc học không cưng?

Nghe hỏi vậy nó hơi bối rối vì anh Minh cũng là một đối tượng khá đẹp trai và nam tính.

- Dạ...Cũng không ảnh hưởng gì nhiều đâu ạ. Năm nhất tụi em chỉ mới học mấy môn đại cương thôi!

- Ừ thế thì được! Ráng học cho giỏi rồi sau này phát triển sự nghiệp nghen em!

- Dạ em cảm ơn!

Hỏi xong Minh tặng cho nó một nụ cười đầy ẩn ý nhưng Quân vì quá ngượng ngùng nên chẳng nhận ra được điều đó. Ăn uống no say, thằng Tùng xin phép lên phòng ngủ sớm để sáng mai còn đi học. Quân mỉm cười chào nó rồi tiếp tục nói chuyện rôm rã với mọi người. Giờ thì nó đã sắp quen với việc uống bia rồi. Vị đắng không còn gây cảm khác khó chịu cho nó nữa.

Đến gần 11 giờ đêm thì tiệc bắt đầu tàn. Một người bạn loạng choạng đứng dậy chào anh ra về. Quân cảm thấy đầu hơi choáng nhưng nó vẫn nhận thức được mình còn khá tỉnh táo. Khi anh tiễn mọi người ra cổng thì nó ở lại ngồi dọn dẹp bát đĩa. Đến khi mọi thứ xong xuôi, Quân định chào anh ra về thì chợt anh cầm tay nó và nói nhẹ nhàng.

- Quân à em đừng về, đêm nay ở lại ngủ với anh được không?

Quân chợt bẽn lẽn hết chân tay, miệng lắp bắp đáp lại.

- Em em...sợ thằng Tùng.

- Giờ đã khuya lắm rồi. Anh lo em chạy xe về nhà không an toàn. Thôi tối nay ngủ lại nhà anh nha!

- Dạ. Dạ được...

Quân ấp úng trả lời mà trong lòng cứ rối bời. Hiện giờ bị men say áp đảo lý trí, nó chỉ còn biết răm rắp nghe theo lời anh mà thôi. Anh vội dắt xe nó vào trong và quét dọn sàn nhà. Đoạn anh nắm tay nó từ từ leo lên cầu thang bước vào phòng mình. Đường như trong bữa tiệc anh uống bia cầm chừng để còn giữ một chút tỉnh táo dành cho giờ phút đặc biệt này.

Khi đèn ngoài vừa tắt thì anh vội thấp vài ngọn nến được cắm sẵn trong phòng từ lúc nào. Rồi anh khóa trái cửa lại và nhẹ nhàng nắm tay nó đi lại kề bên giường. Dưới ánh sáng mờ ảo tỏa ra từ các ngọn nến, cả hai im lặng nhìn vào mắt nhau một lúc lâu. Chợt gương mặt nó ửng hồng vì men say và vì nét đẹp cuốn hút từ đôi mắt anh nữa. Bản nhạc Ánh sáng của đời tôi từ chiếc điện thoại của anh đập dìu vang lên hòa vào không khí lãng mạn trong căn phòng.

Như không thể tự chủ được bản thân mình, anh chậm rãi cúi sát mặt thật gần và trao một nụ hôn ngọt ngào lên môi Quân. Nó từ từ khép mắt lại để cảm nhận niềm yêu thương đang lan tỏa từ đôi môi ấm nóng đó. Không gian xung quanh giờ đây dường như chỉ còn lại riêng anh và nó. Anh vội rời khỏi đôi môi nó và cất tiếng nói rất nhẹ nhàng êm dịu.

- Hôm nay em đẹp lắm Quân à! Trông em như một thiên thần vậy!

- Dạ em thấy anh cũng đáng yêu lắm...

.....

- Em có yêu anh không Quân?

- Dạ em rất yêu anh! Em yêu anh vô cùng...

- Anh cũng yêu em lắm lắm!

.....

Rồi anh đưa tay lên ngực nó cởi từng cúc áo ra một cách nhẹ nhàng nhất. Quân như rơi vào trạng thái mê mê và cũng cởi áo cho anh. Trong không gian tĩnh lặng xung quanh, nó cảm nhận hơi thở anh gấp gáp và từng nhịp đập các mạch máu vang lên rộn ràng. Dưới ánh nến chập chờn trong căn phòng ấm cúng, cả hai tấm thân trần hòa quyện vào nhau và trao nhau những nụ hôn vội vàng thật nồng nàn say đắm.

21. Chương 21

File 21: Hoang mang

Sau một đêm ân ái mặn nồng với anh, Quân khê mở mắt thức dậy. Nó vươn vai ngáp một cái thật to và quay người sang định ôm anh. Nhưng Quân ngạc nhiên khi thấy anh không còn trên giường. Chợt nó thấy một mẫu giấy nhỏ bị để dưới gối quạ trên chiếc bàn kê bên. Quân nhoài người với tay lấy tờ giấy và đọc.

“Quân yêu dấu, anh phải dậy sớm để đi làm. Khi nào em về nhà thì khóa cổng lại dùm anh nha! Chia khóa anh để trên bàn đó. Chúc em yêu một buổi sáng tốt lành!!”

Quân đọc xong thì hai má ửng hồng vì thẹn. Nó nhoẻn miệng cười và rúc người vào chiếc chăn ấm áp. Hơi ấm của anh vẫn còn đọng lại trên đây. Cũng hên là tiết học hôm nay bị đổi sang ngày khác nên Quân mới có được một đêm chủ nhật hạnh phúc và sung sướng thế này. Nhớ lại đêm qua, lần đầu tiên nó biết mùi vị cơ thể của một người con trai là thế nào và lần đầu tiên nó được đắm chìm trong những khoái cảm bồng bềnh mà trước đây nó chưa bao giờ nghĩ đến.

Bỗng Quân chợt nhớ đến cái cảnh giáp lá cà với anh trong nhà tắm lần trước. Lúc đó nó quá bối rối ngượng ngùng nên chẳng thấy được gì trên cơ thể anh cả. Còn đêm hôm qua thì nó đã được khám phá toàn bộ tấm thân mạnh mẽ của anh với những đường nét vạm vỡ săn chắc. Đêm qua cả anh và nó chỉ dừng lại ở mức đụng chạm xác thịt chứ chưa tiến đến quan hệ. Một phần vì cả hai chưa chuẩn bị cho chuyện này, phần còn lại anh muốn để dành ột dịp thật đặc biệt, thật ý nghĩa.

Đang hồi tưởng lại cái khoảnh khắc hạnh phúc đêm qua thì chợt Quân nghe tiếng động lạ dưới nhà. Chẳng lẽ có trộm đột nhập hay là thằng Tùng về đột xuất vậy trời. Thế là nó cuống cuống nhảy xuống giường vội vã tìm quần áo mặc vào người.

Quân vừa rón rén bước xuống cầu thang thì thấy bóng dáng một người phụ nữ lớn tuổi đang loay hoay dưới bếp. Rồi một người đàn ông mái tóc hoa râm từ cửa chính bước vào. Chẳng lẽ họ là mẹ anh và ba kế của nhóc Tùng hay sao. Đang suy tính nên làm gì thì bất ngờ Quân trượt chân ngã bịch xuống bậc cầu thang. Nghe âm thanh đó, cả hai người giật mình hướng mắt về phía nó. Rồi mẹ anh thốt lên.

- Ô kìa Quân, sao con vẫn còn ở đây?

Quân vội vàng đứng dậy chỉnh tề quần áo và gãi đầu giải thích.

- Dạ thưa cô, đêm qua say quá nên con mới ngủ lại...

Bà Trang vẫn còn chưa hết kinh ngạc hỏi nó.

- Con ngủ với thằng Trung hay thằng Tùng?

- Dạ.. Ở phòng anh Trung ạ...

Quân càng mất bình tĩnh khi mẹ anh hỏi thế. Nó nói thêm câu nữa để tự trấn an mình.

- Anh dậy sớm đi làm để lại cho con chìa khóa nhà để lúc về thì khóa cổng lại.

Nét mặt bà Trang hơi đành lại khi nghe được câu trả lời từ nó. Tuy nhiên bà trở lại vẻ bình thường và đặt ấm trà trên tay xuống chiếc bàn ở phòng khách. Còn người đàn ông có mái tóc hoa râm ngồi kế bên mẹ anh và họ bắt đầu tra hỏi Quân.

- Cháu Quân ngồi xuống đây cho cô hỏi chuyện một chút.

- Dạ!

Quân gãi đầu gãi tai khép nép ngồi xuống đối diện với họ. Bà Trang chậm rãi rót nước trà vào ly rồi cất giọng vui vẻ hỏi Quân, nhưng trong đó là một sự đe dọa và ẩn chứa những thái độ dò xét.

- Con dạy thằng Tùng lâu chưa? Nhà con ở đâu? Ba con làm nghề gì?

Nghe mẹ anh hỏi dồn dập, tim Quân đập thình thịch trong lồng ngực. Đặc biệt là các câu hỏi hơi bất thường kiểu này. Tuy vậy nó vẫn lễ phép trả lời.

- Dạ, con mới dạy hồi cuối tháng 9. Nhà con ở tận Đồng Nai lận còn ba con thì làm đầu bếp.

Khi nghe đến hai chữ đầu bếp thì bà Trang đột nhiên trợn tròn mắt, nét mặt ngỡ ngàng hiện lên trên gương mặt trắng bệch. Rồi chiếc ly trà trên tay bỗng nhiên rớt xuống nền nhà. Thấy vậy, chồng bà lo lắng hỏi.

- Em bị sao vậy Trang? Có cần anh gọi bác sĩ không?

- À, em không sao...Anh đừng lo!

Mẹ anh chợt nghiêm nét mặt lại. Trong đầu bà những hình ảnh năm xưa chợt ủa về một lúc rồi lại bay đi rất nhanh. Còn Quân thấy vậy cũng giật mình hỏi thăm.

- Cô vẫn ổn chứ ạ??

- Ủ tại cô thấy hơi bất ngờ khi nghề của ba con giống nghề ba thằng Trung đó mà. Khổ cho ổng, đang còn trẻ mà phải chết sớm...

- Dạ! Mà cô ơi cho con hỏi hiện tại thì cô đang kinh doanh gì đấy ạ? Sao lại phải sống xa con cái thế cô?

- À, cô đang kinh doanh vàng bạc đá quý trên Đà Lạt ấy. Cô muốn hai thằng con nhà cô lên trên đó sống nhưng tụi nó không chịu. Nhất là thằng Trung cứ nằng nặc đòi ở lại đây làm cảnh sát giao thông mà không chịu lên đó làm quản lý giúp cô. Thế là thằng Tùng cũng muốn ở bên cạnh anh nó và học tập luôn ở thành phố. Cô đành phải để vậy chứ không biết phải làm sao nữa. Lần này sinh nhật thằng Trung, cô và dưỡng mới về quyết thuyết phục nó đây nè. Hiện giờ công ty trên đó đang có nhiều việc phải lo lắm, một mình cô lo không xuể.

- Dạ. Ra là vậy...

Quân nghe mẹ anh kể mà nó cứ ngồi im ru. Thì ra đây là lí do mà anh lại sống một mình với em trai ở thành phố này. Hèn chi nó thấy mẹ và anh có điều gì đó không hòa hợp cho lắm. Chợt bà Trang nói tiếp trong khi ông dưỡng đi ra ngoài nghe điện thoại.

- Quân nè, con quen với hai đứa con nhà cô cũng lâu rồi thì giúp cô khuyên nhủ thằng Trung được không? Con thấy đó cái nghề cảnh sát giao thông làm thì cực mà toàn bị thiên hạ chửi rủa. Cô muốn nó làm quản lý công ty thì có gì sai đâu. Vừa an nhàn mà lại dễ làm nữa. Với lại cô cũng sắp già đến nơi rồi. Mai này gia đình cũng cần có người nối nghiệp trông coi công ty nữa chứ! Thế mà thằng Trung lại không chịu nghe mới tức chứ!

- Dạ..cái này con thấy hơi khó. Anh Trung cứng rắn kiên quyết như vậy thì sao mà thay đổi quyết định của anh được!

- Hừm bởi vậy cô mới nhờ con giúp sức. Có gì tối nay con qua nhà cô để lựa lời nói cho thằng Trung hiểu nha con. Giờ con có bận gì không?

- Dạ. giờ chắc con phải về để chuẩn bị học bài nữa. Có gì tối nay con qua xem thế nào.

- Ủ chào con! Nhớ giúp cô lần này nha con! Tất cả cô hy vọng vào con đó!

Quân dạ một tiếng rồi lẳng lặng dắt xe ra cổng. Nó cúi đầu chào ông dưỡng rồi phóng xe đi. Vừa chạy nó vừa suy nghĩ mong lung. Mẹ anh muốn anh làm quản lý sao. Như vậy anh sẽ rời Sài Gòn và lên Đà Lạt xa xôi. Điều này đồng nghĩa với việc nó sẽ phải xa lìa anh. Nó không muốn điều đó xảy ra đâu. Còn mẹ anh tại sao lại tỏ vẻ bất ngờ khi nghe nó bảo ba mình làm đầu bếp cơ chứ. Quân cảm nhận có điều gì đó không ổn trong chuyện này.

Trên đường về nó cứ giả thiết thế này giả định thế nọ. Nhưng chung quy lại là nó không muốn phải xa anh. Còn anh thì sẽ thế nào đây. Khi không chịu làm theo ý mẹ mình thì chuyện gì sẽ xảy ra. Quân bắt đầu cảm thấy những chông gai thử thách đang thật sự ập đến với nó.

Trưa hôm đó, bà Trang vừa dọn dẹp nhà cửa vừa âm thầm suy tính kế hoạch của mình. Không lẽ cậu bé đó là đứa con trai của ông Huy sao. Mình nhất quyết không để cho chuyện năm xưa lặp lại. Xã hội này làm gì có thể còn tồn tại thứ yêu đương khác người như thế.

Đến chiều Quân sửa soạn quần áo đến nhà anh như lời đã hứa với mẹ anh. Nó do dự không muốn đi nhưng vì mẹ anh đã nài nỉ hết lời nên nó đành cắn răng mà lái xe đến. Mới vừa đến cổng thì Quân nghe tiếng cãi vã khá lớn phát ra từ trong nhà. Hình như nhà anh đang có chuyện. Thằng Tùng nghe tiếng chuông thì ra mở cổng cho Quân. Nó nhìn Quân rụt rè. - Thấy ơi hôm nay nhà em xảy ra chuyện lớn rồi!!

- Ồ...Thầy với em vô xem thế nào..

Cả hai lúu rúu bước vào nhà để xem sự tình đang đến hồi căng thẳng. Tiếng tranh cãi ngày càng lớn.

- Con đã nói bao nhiêu lần với mẹ rồi!! Con chỉ thích làm cảnh sát giao thông thôi, không có quản lí, trợ lí gì hết!!!

- Sao con cứng đầu thế hả? Làm cái nghề đó có sung sướng gì cho cam? Mai này mẹ già rồi thì lấy ai trông coi công ty đây??

- Mẹ cứ kệ con! Sao cứ phải bắt con làm thứ mà con không thích!

Bỗng dưng anh nói chêm vào.

- Mẹ con nói đúng đó! Bây giờ ai ai cũng lên án cảnh sát giao thông hối lộ, làm ăn cầu thả hết. Không khéo còn bị ngồi tù, hành hung nữa! Con nghe lời mẹ lần này đi, trên công ty làm việc thoải mái hơn mà.

- Tôi không cần dượng dạy đời. Tôi biết những gì tôi đang làm! Xin mấy người làm ơn đừng nhắc đến chuyện này trước mặt tôi nữa có được không hả!!

Lần này anh thực sự rất bức tức và dậm mạnh xuống bàn. Đến khi trông thấy bóng dáng của Quân khép nép ngoài cửa, anh sững người kinh ngạc.

- Ủa Quân sao em lại đến đây??

Đang chờ câu trả lời từ nó thì bà Trang đáp thay.

- Mẹ kêu cậu ấy đến đây đây. Mẹ định nhờ Quân khuyên con thay đổi cái quyết định ngu ngốc ấy!!

- Mẹ...

Anh không thèm nghe mẹ mình nói nữa mà đưa mắt nhìn Quân tỏ vẻ khó hiểu. Nó ấp úng nói mà không biết mình đang thốt ra những lời gì.

- Anh nên nghe theo lời mẹ anh đi. Về Đà Lạt làm quản lí đi cho bớt khổ...

- Em đang nói gì vậy Quân. Anh không muốn đi đâu hết. Bởi vì hiện giờ anh đang rất yêu em. Em cũng biết điều đó mà!!

Mọi người nghe anh hét lên như vậy đều ngỡ ngàng nhìn anh kinh ngạc. Nhất là mẹ anh. Bà không thể ngờ câu chuyện cách đây 30 năm lại tái diễn một lần nữa. Bà Trang không tin vào tai mình nên hỏi lại.

- Con nói sao?? Con yêu ai??

- Bây giờ thì con nói rõ ràng ẹ biết. Con đang yêu em Quân. Cho nên con không muốn về Đà Lạt hay đi đâu hết. Mẹ và dượng mau trở lại đó đi!!

Bà Trang nghe thế thì không giữ bình tĩnh được nữa chột khuyu người xuống ôm đầu choáng váng. Ông dượng kê bên vôi đỡ bà ngồi xuống ghế. Thằng Tùng chưa hết ngỡ ngàng với bí mật của anh hai liền chạy đến kề bên mẹ mình hét lên.

- Mẹ ơi, mẹ ơi mẹ làm sao thế này???

Còn Quân và anh đứng chết trân nhìn nhau khi trông thấy cảnh tượng đó. Nó không ngờ tình huống lại diễn ra thế này. Nó phải quyết định ra sao đây.

22. Chương 22

File 22: Lạc mất niềm tin

Được một lúc sau, bà Trang mới trở lại trạng thái bình tĩnh và mở miệng thều thào.

- Tùng lấy ẹ cốc nước...

- Dạ...

Thằng Tùng mặt tái xanh vội chạy đi lấy một ly nước trong tủ lạnh. Uống một ngụm nước xong, bà trừng mắt nhìn anh và nó quát lên.

- Con nói gì hả Trung? Sao lại đi yêu con trai là sao? Chẳng lẽ con bị điên rồi à?

- Con không có điên. Con rất tỉnh táo!!

Trung vẫn đáp trả mẹ mình một cách dứt khoát. Chợt bà Trang liếc nhìn Quân với ánh mắt hằn lên sự tức giận như thể nó đã rù quẩn con trai của mình.

- Còn cậu Quân, cậu có yêu nó không hay là chỉ ngộ nhận thôi? Chắc cậu cũng ầm đầu phải không?

- Dạ...con con..

- Mẹ đừng hỏi nữa. Quân yêu con rất thật lòng. Tình cảm của Quân dành cho con rất lớn lao. Em ấy còn hy sinh thân mình để cứu con thoát chết nữa.

- Nhảm nhí hoang đường!!! Trên đời này làm gì có chuyện ngược đời kì lạ như vậy!!

Dượng cũng ngập ngừng bảo.

- Mẹ con nói đúng. Tại sao hai đứa lại đi đến quyết định ngu ngốc này chứ? Dừng lại bây giờ vẫn còn kịp đấy!

- Không đời nào. Ông không có quyền gì ở đây mà khuyên bảo ai hết cả!

- Trung thôi ngay! Sao con lại ăn nói hỗn hào với dượng như vậy!! Mẹ van con đấy! Làm ơn từ bỏ cái ý nghĩ điên rồ đó đi. Lên Đà Lạt quản lý công ty của mẹ đi con. Rồi sau đó mẹ sẽ cưới vợ đáng hoàng cho con mà...

Anh gạt phắt lời của mẹ mình và đến bên cạnh Quân nắm tay nó nói rất chắc chắn.

- Bây giờ con chỉ yêu mình em Quân thôi. Con không muốn làm những việc mà phải xa rời em ấy cả.

Mặt Quân đỏ ửng nhìn vào đôi mắt anh. Nó cảm nhận tình yêu lớn lao mà anh dành cho nó. Chợt nó xúc động đến nỗi hai mắt nhạt nhòa vì lệ rơi. Chưa bao giờ nó thấy lòng mình lại dạt dào hạnh phúc đến vậy.

Thấy cảnh gai mắt đó, bà Trang đột nhiên đập bàn hét lên khiến mọi người trong phòng đều giật mình sợ hãi.

- Trung thôi ngay cái trò ghê tởm đó đi! Con có còn coi mẹ là mẹ không hả?

- Con xin mẹ đấy! Mong mẹ hiểu tâm trạng của con lúc này. Mẹ hãy để cho con được quyền lựa chọn hướng đi mình được không?

- Nhưng điều này sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của con đấy Trung ơi!! Rồi mọi người sẽ đàm tiếu bêu rếu cho xem. Cả gia sản nhà mình nữa. Còn tương lai của con nữa mà... Con không thương mẹ sao con??

- Mẹ à! Con biết chứ! Nhưng con yêu Quân rất nhiều. Trước đây khi ba mất, mẹ cũng đi bước nữa đấy thôi. Con có xen vào quyết định của mẹ đâu!

- Con... - Hơn nữa không có con thì còn thằng Tùng mà. Nó học giỏi thì sau này quản lý được sự nghiệp thôi. Mẹ cần gì phải bận tâm chứ!

Bà Trang có vẻ đuối lí khi nghe anh nói như thế. Chợt ông Lâm cúi người xuống ghé sát vào tai bà xì xào. Một hồi sau bà đành hắng bảo.

- Đã vậy thì mẹ không cần bàn thêm nữa. Nhưng mẹ vẫn không muốn hai đứa đi đến quyết định gàn dở ấy đâu. Giờ mẹ sẽ về Đà Lạt và để cho con suy nghĩ lại một thời gian. Tốt nhất là hãy nghe lời mẹ đi không thôi thì đừng trách sao mẹ ác độc đấy!!

- Sao mẹ lại nói thế chứ?

- Tất cả cũng vì mẹ muốn mày có cuộc sống tốt đẹp hơn về sau này thôi! Mà thôi, mẹ tin là con sẽ thay đổi suy nghĩ của mình trong nay mai còn bây giờ con ráng lo cho thằng Tùng ăn học đàng hoàng đùm mẹ.

Nói xong bà cùng dựng đi thẳng ra khỏi nhà và đón taxi đến khách sạn. Trước khi đi bà còn lườm Quân một cái trông thật đáng sợ. Nó cảm thấy rùng mình ớn lạnh trước ánh mắt cảnh cáo ấy. Chờ mẹ mình đi khỏi, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

- Em có sao không vậy Quân? Mẹ anh có làm em sợ không?

- Dạ cũng có chút...

Chợt Quân đưa ánh mắt e ngại về phía thằng Tùng. Bây giờ trông nó mới khó hiểu làm sao. Bỗng nó ngập ngừng cất tiếng.

- Bộ thầy Quân với anh hai yêu nhau thật hả?

Anh thay lời Quân trả lời cho nó, gương mặt vẫn giữ nét thản nhiên.

- Ủ, tụi anh mới yêu nhau đây thôi. Em không bị sốc đấy chứ?

- Dạ em thấy cũng hơi bất ngờ...Mà hai người đều là con trai, tại sao lại...Em không hiểu?

Trung chau mày nhìn đứa em trai đang ngơ ngác nhưng cũng cố gắng tìm những câu từ để giải thích cho nó hiểu. Trước khi bước vào con đường yêu lạ lẫm này, chính anh còn không thể hiểu được bản thân nữa cơ mà. Rồi anh khẽ xoa đầu thằng Tùng bảo.

- Tình yêu mà em, nó ẩn chứa nhiều điều phức tạp lắm. Mai này lớn lên một chút em sẽ hiểu và thông cảm cho tụi anh. Xin lỗi em vì anh đã không làm tròn bổn phận như một người anh trai đúng nghĩa...

- Anh đừng nói vậy. Dù em còn nhỏ và chưa hiểu chuyện nhưng nếu có chuyện gì xảy ra đi nữa thì anh mãi là người thân quan trọng nhất trong lòng của em. Em nói thật đó!

- Cảm ơn em đã hiểu cho anh! Em trai yêu quý bé bỏng của anh ạ!

Nói rồi anh ôm đầu thằng Tùng vào lòng và nở một nụ cười triu mến. Quân nhìn cảnh tượng đó mà hai mắt rưng rưng. Dù không có em trai nhưng nó ước gì chị hai nó cũng sẽ thông cảm với nó như vậy. Đang đưa tay chùi khóe mắt thì anh chợt đến bên cạnh nó và dịu dàng bảo.

- Em ở lại đây thêm một chút nữa rồi về! Anh có chuyện này muốn nói với em.

Rồi anh quay sang phía thằng Tùng nhắc.

- Thôi em lên phòng học bài đi Tùng. Rồi tranh thủ ngủ sớm để sáng mai đi học đúng giờ nữa đó!! Nhớ đừng lo nghĩ nhiều quá nha em!

- Dạ...Em biết rồi ạ!

Thằng Tùng ngoan ngoãn leo lên cầu thang đẩy cửa vào phòng mình. Vừa đi nó vừa lén ngoái đầu lại nhìn hai người một lần nữa. Trên gương mặt nhóc Tùng thoáng hiện lên một nỗi buồn kì lạ mà chưa bao giờ nó thể hiện ra điều đó trong suốt 17 năm qua.

Khi chỉ còn lại anh và Quân ở dưới nhà, anh đưa tay mình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó, trong đôi mắt lại hiện lên một nỗi ưu tư trầm trở.

- Tại sao hồi nãy em lại nói ra câu đó với anh! Có biết là anh lo lắng và đau lòng lắm không hả? Tại sao em lại nghe lời mẹ anh chứ? Em không muốn yêu anh nữa phải không??

Nghe anh nói hờn vậy, Quân vội lên tiếng phân bua.

- Không phải vậy đâu anh, lúc đó trong lòng em rối tung chẳng còn biết mình đang nói gì nữa...Cũng chỉ tại em không muốn anh khó xử với mẹ anh mà...

Anh vội ngắt lời nó và nghiêm mặt bảo.

- Nghe này Quân, hiện giờ em quan trọng với anh biết dường nào. Anh mất em là anh sẽ mất tất cả. Dù cho ai có ngăn cản đi nữa thì anh quyết sẽ mãi yêu mình em thôi!! Bởi thế đừng bao giờ nghĩ đến những chuyện không đâu nữa nhé! Hãy để cho anh bảo vệ cho em!

- Nhưng còn mẹ anh thì sao! Em sợ làm tổn thương mẹ anh lắm...Hơn nữa bà ấy làm thế là cũng muốn tốt cho anh...

- Anh biết, anh biết chứ! Nhưng chúng ta yêu nhau là có tội sao. Tình yêu ấy cũng bình thường như của bao người trên thế giới này mà, sao có thể cấm cản một cách vô lý thế được. Cho nên em cứ yên tâm đừng lo lắng quá rồi lại đánh mất niềm tin. Còn mẹ anh, anh sẽ tìm cách thuyết phục bà ấy cho bằng được. Anh tin chúng mình sẽ có được hạnh phúc! Em cũng hãy tin anh nhé!

- Dạ...

Quân không biết nói gì nữa khi nghe những lời nói tin yêu ấy từ anh. Niềm tin và niềm hy vọng đó liệu có tồn tại mãi mãi hay không hay chỉ là nhất thời bùng lên rồi chợt dập tắt vào một lúc nào đó. Mặc dù hai bàn tay nó được đôi tay anh siết chặt và khuôn mặt nó tựa vào bờ vai anh vững chắc nhưng sao Quân vẫn cảm thấy có điều gì đó bất an và lo âu đang dần hình thành trong lòng. Dường như có những mối nguy hiểm đang bắt đầu bủa vây lấy cuộc sống của nó bằng những ánh mắt vô hình đang dõi theo nó một cách đầy đe dọa. Tối hôm đó sau khi về nhà, thấy vẻ mặt của Quân không vui, thằng Quang khêu vai nó hỏi.

- Này Quân, sao từ lúc từ nhà anh cảnh sát về đây là mặt mày bí xị và không nói năng gì hết trơn vậy? Có chuyện lớn xảy ra rồi hả?

Quân khẽ thở dài và dành trút bầu tâm sự với thằng bạn chí cốt.

- Quang ơi, liệu tình yêu của tao với anh ấy có kết thúc tốt đẹp không vậy? Nếu tao dừng lại ở đây thì còn kịp không vậy?

- Mày nói vớ vẩn gì thế! Yêu cho cố bây giờ lại có ý định buông xuôi là sao? Mà ai khiến ày mất niềm tin dễ dàng vậy hả?

- Là mẹ anh ấy đó...Trước đây khi bị trúng tiếng sét ái tình, tao chỉ biết cầm đầu cầm cổ lo yêu mà không nghĩ đến những hệ lụy phát sinh sau này. Giờ khi nếm mùi rồi tao thấy lo quá mày ơi. Tao đang bần loạn không biết phải giải quyết ra sao nữa đây nè...Hic hic

- Thế à, gay nhỉ?? Mà tao cũng không biết phải khuyên mày ra sao nữa...Tại cái tình yêu của mày kì lạ quá...Hết người đi yêu hay sao mà dính vô người cùng giới mới chết chứ!!

- Hu hu...Tao đâu muốn thế đâu. Kiểu này chắc chết quá Quang ơi!!

Mặc cho thằng bạn than thở, Quang ngồi bên cạnh chỉ còn biết thờ mặt ra và cúi đầu nhìn xuống cuốn vở học tỏ vẻ bất lực. Còn Quân nằm đó kêu ca một hồi rồi cũng lăn quay ra ngủ. Nó vừa ngáy khò khò vừa mơ tưởng đến những thứ tồi tệ nhất có thể xảy đến với mình trong tương lai. Nhưng có một điều Quân mãi canh cánh trong lòng vài ngày sau đó là dường như nó cảm thấy niềm tin tình yêu của bản thân đang dần trở nên nhạt nhòa và lung lay dữ dội.

23. Chương 23

File 23: Một linh cảm xấu

Chiều thứ bảy, đang ngồi học bài trong phòng thì bỗng Quân nhận được cuộc điện thoại từ anh yêu. Nội dung đại khái là chủ nhật ngày mai sẽ có một buổi liên hoan nhỏ mừng anh được cấp trên khen thưởng. Anh hẹn nó tối mai đến nhà mình để anh chở đến nhà hàng Phương Nam, nơi diễn ra bữa tiệc chung vui cùng với đồng nghiệp của anh.

Nhận được tin báo đó, Quân vừa vui mừng nhưng cũng cảm thấy chút bồn khoăn. Nó vui vì công việc của anh tiến triển thuận lợi còn lo lắng vì lại sẽ phải đối diện với những người bạn của anh thêm một lần nữa. Liệu mối quan hệ quá đặc biệt này có khiến mọi người nghi ngờ hay không. Cuối cùng Quân đành thở dài một tiếng rồi cất tập vở đi nấu cơm.

Đến khoảng chiều tối, thằng Quang từ ngoài hẻm chạy xồng xộc vào nhà. Quăng chiếc cặp nặng trĩu xuống bàn, nó vội nằm lăn ra nền thờ dốc. Nguyên cả buổi chiều nó phải đi gặp thầy Phong để bàn chuyện làm bài nghiên cứu còn Quân thì thấy hơi chóng mặt nên không đi được. Thấy Quân lui cui từ bếp bước ra, thằng Quang liền buông lời than thở.

- Một quá Quân ơi! Rót dùm tao miếng nước với!!

- Khiếp, tính bắt tao làm phục vụ ày hả? Mà chuyện nghiên cứu đến đâu rồi? Thầy Phong đã phân công gì chưa?

- Rồi. Không ngờ làm mấy cái vụ nghiên cứu này mệt thiệt. Nguyên cả buổi chiều ngồi ê mông nghe ông thầy phổ biến mấy cái chi tiết đề cương mà oải chè đậu.

- Ha ha đáng đời lắm. Ai biểu mày ham hố làm chi!

- Nhưng ông thầy bảo là sẽ cho tao điểm cao với lại việc nghiên cứu sẽ giúp tao có kinh nghiệm thực tiễn nhiều hơn sau này đó nha! Bởi thế tao mới chịu phối hợp với ông chứ bộ!

Nói đến đây chợt Quân chau mày nghĩ ngợi. Thấy điệu bộ ông cụ non của Quân, thằng Quang giật giật gấu quần nó.

- Ê nghĩ gì đó! Tuần sau lo chuẩn bị tổng hợp tài liệu và phân tích đề cương đi nhá!

- Nhưng tụi mình có laptop hay máy vi tính đâu. Sao có thể đánh máy được đây!

Nghe được thắc mắc đó, thằng Quang cười thản nhiên và uống hết miếng nước cuối cùng trong ly.

- Cái đó mày khỏi lo, ông thầy Phong bảo là mượn laptop của ông. Hoặc có thể đến nhà ông để làm bài cũng được. Nhà ông có dàn máy vi tính hiện đại lắm nha mày.

- Ủa ủa, mày đến nhà ông luôn rồi hả??

Quân tròn xoe mắt ngạc nhiên hỏi lại Quang. Còn nó thì trả lời một cách rất đỗi bình thường, tay lôi ra đồng tài liệu từ trong cặp.

- Ủ thì chiều nay ông chở tao qua nhà lấy một xấp tài liệu to đùng này nè. Chính ông cũng chở tao về nhà luôn. He he. Đỡ phải đi xe buýt.

- Thế à? Rồi ông có nhần nhủ gì nữa không?

- Hết rồi! Mà kể cũng lạ. Thấy tao đi một mình ông không có thắc mắc gì về sự vắng mặt của mày cả. Lại còn vui vẻ mà nói chuyện trao đổi với tao nữa chứ! Suốt buổi ngồi trong quán cà phê, ông cứ nhìn tao cười hoài à. He he. Chắc kiểu này tao sắp trở thành học trò cưng của ông rồi. Từ nay khỏi phải lo điểm số môn Lịch sử Đảng nữa. Mà hình như ông không có thích mày hay sao ấy Quân ạ. Ke ke

- Gớm chưa! Tao cũng cóc cần ông. Mấy môn khác tao cũng có giảng viên nâng đỡ chứ bộ!

Nói rồi Quân đi te te xuống dưới bếp tranh thủ vo gạo nấu cơm và chuẩn bị làm món lòng xào dưa chua. Vừa nấu ăn, Quân vừa nghĩ ngợi về ông thầy Phong kì lạ đó. Sao ông lại đối xử nhiệt tình với thằng Quang thế nhỉ. Hay là ông đang có ý đồ gì với nó...

*****

Tối đến, sau khi học bài xong, hai thằng nằm tâm sự đêm khuya trước khi khép mắt đi ngủ. Thằng Quang lên tiếng trước.

- Chuyện của mày với anh cảnh sát sao rồi Quân? Mẹ anh có làm khó dễ ày nữa không?

Quân chấp tay gối đầu rồi thở dài trả lời.

- Chẳng biết nữa. Từ hôm đó đến giờ tao không thấy mẹ anh ấy xuất hiện. Còn anh ấy trông buồn buồn sao ấy. Thấy tao lo lắng hoang mang, anh cứ bứt rứt không yên. Dù động viên tao bao nhiêu cũng không thấy yên lòng chút nào...
- Công nhận, tao thấy anh yêu mày sâu đậm quá nhỉ! Dám công khai trước mặt mẹ và em trai luôn.
- Hic hic. Bởi thế tao càng cảm thấy có lỗi. Giá như tao đừng gặp anh ấy và đừng yêu anh ấy thì có lẽ mọi chuyện đã không rối thế này.
- Hơ hơ. Mày nói hay quá. Yêu cho đã đời rồi giờ lại muốn buông xuôi. Tao thật không hiểu nổi mày rồi đó Quân.
- Ồ. Nhiều lúc tao thấy mình ngớ ngẩn, man mát thật. Không biết liệu tao còn giữ được tình yêu của mình trong bao lâu nữa.
- Thôi đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Mày cứ lo đáp lại tấm chân tình của anh ấy là được rồi. Chuyện gì đến sẽ đến thôi.
- Uhm. Mày nói cũng đúng... Tao sẽ cố gắng vượt qua giai đoạn khó khăn này mới được.

Thế rồi cả hai thằng lại quay mặt về hai hướng khác nhau và chìm đắm vào những suy nghĩ của riêng mình. Trong khi thằng Quang tằm tằm cười thích thú khi hồi tưởng lại chuyện thầy Phong đối xử ưu ái với mình thì với Quân, nó cảm thấy một điều chẳng lành sắp sửa xảy đến với nó trong nay mai. Cũng chính đêm đó, nó lại mơ thấy cơn ác mộng khủng khiếp mà cách đây một tuần Quân đã từng gặp phải. Vẫn là hình ảnh nó và người đàn bà lạ mặt bị nhốt trong kho cũi tối tăm và khi anh cảnh sát chạy đến cứu nó thì bị tên du côn đánh thật mạnh vào đầu ngất xỉu... Chiều chủ nhật êm đềm dịu mát vào những ngày đầu tiên của tháng 12 cũng đến thật nhanh như để khép lại một tuần nhiều bộn bề lo toan thường nhật. Sau khi đánh một giấc ngon lành từ 2 giờ chiều đến tận 5 giờ, Quân tỉnh dậy lết thân vào nhà vệ sinh rửa mặt và chuẩn bị quần áo thơm mát để đến dự tiệc cùng anh.

Rút kinh nghiệm đợt trước, lần này nó sẽ ăn mặc đơn giản hơn một tí và cũng không xịt nước hoa bôi gel màu mè nữa. Khi đã tròng chiếc áo thun hai lớp lên người và mặc một chiếc quần kaki đen thanh lịch, Quân tự tin bước xuống nhà dưới và dắt xe ra cổng. Cũng như mọi lần, thằng Quang trầm trồ xuýt xoa trước vẻ đẹp rạng ngời của bạn mình.

- Ui chu choa, mỗi lần mày đi chơi mặc toàn đồ đẹp không hen? Chỉ dành cho anh ấy thôi chứ gì? Ke ke
- Mày nham nhở quá đi! Tao đẹp sẵn rồi nên tự nhiên quần áo nó đẹp theo thôi. He he
- Ặc ặc, tự tin quá đáng!
- Mà thôi ở nhà chịu khó nấu cơm và ăn một mình nhé! Chắc tối nay khoảng 10 giờ tao về hoặc có khi sáng mai tao mới về cũng nên...
- Ồ mày muốn sao mày làm, nhưng nhớ là cẩn thận đề phòng mọi bất trắc nhé! Không hiểu sao tao có cảm giác mày sẽ gặp chuyện xui đó Quân à!!
- Eo ôi, dám trù tao ha thằng kia! Mày làm tim tao đập thành thịch rồi này!
- Tao nói phòng hờ thế thôi! Đừng nghĩ ngợi nhiều quá nghe chưa...
- Ủ, Tao cảm ơn! Bái bai, tao dong đây!

Tán dóc một hồi, Quân cũng leo lên xe và phóng thẳng đến nhà anh cho kịp giờ. Thằng Quang nhìn theo bóng dáng Quân cho đến khi mất hút. Bỗng dưng Quang cảm thấy lạnh xương sống và máy mắt liên tục. Không lẽ thằng Quân sắp có chuyện rồi. Hy vọng là mình linh cảm sai.

Khi đã đến nhà anh, Quân vội dắt xe vào trong và ngồi chờ anh tắm rửa thay quần áo. Trước khi đi nó trò chuyện cùng anh cho bớt căng thẳng.

- Anh Trung ơi, em thấy hơi hộp quá à. Lỡ mấy người bạn của anh nghi ngờ chúng ta thì sao?
- Nghe Quân bảo vậy, anh vội trấn an nó.

- À, em yên tâm đừng lo nghĩ làm gì. Em cứ tỏ vẻ bình thường là được mà. Nếu mà họ có hỏi chuyện thì anh trả lời dùm cho.

- Nhưng lần này là lần thứ ba em tham gia mấy cái vụ tiệc tùng này rồi đó. Em chỉ sợ họ sinh nghi rồi đồn đại này nọ...

- Không sao đâu Quân à. Bất quá anh công khai mọi chuyện luôn. Như vậy đỡ phải giấu diếm ệt. Anh không muốn ngày vui của anh thiếu vắng em đâu.

Nghe anh phán một câu xanh rờn, Quân xua tay phân bua.

- Ấy ấy vậy đâu có được. Anh làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của mình đó. Dù sao anh cũng làm trong ngành cảnh sát mà...

- Cảnh sát thì đã sao. Anh yêu em thì có chết ai đâu chứ!

- Thôi em không chịu đâu. Cứ tạm thời để trong vòng bí mật đã. Em không muốn làm anh mất mặt với đồng nghiệp đâu....

- Uhm. Em nói sao anh nghe vậy. Hihi. Thôi ra ngoài xe anh chở đi nào! Hôm nay trông em dễ thương lắm.

- Dạ!

Được anh khen, Quân ngượng đến đỏ cả mặt. Sau đó anh còn hôn má nó một cái nữa khiến Quân lại càng mắc cỡ hơn. Rồi anh nói vọng lên lầu trước khi ra khỏi nhà.

- Tùng ơi, xuống khóa cửa lại dùm anh. Có gì ăn cơm luôn đi nha, anh nấu sẵn đồ ăn rồi đó!!

Nghe tiếng anh hai, thằng Tùng lật đật phóng xuống nhà và bảo.

- Dạ, em biết rồi. Anh hai với thầy đi chơi vui vẻ nhé!

- Ờ cảm ơn em!

Đợi Quân và anh hai đi khỏi, thằng Tùng mới lủi thủi bước vào nhà. Nó ngồi phịch xuống ghế và đưa ánh mắt thần thờ nhìn về phía tivi. Trong lòng nó, một nỗi buồn không tên lại ập đến khiến cả cơ thể nhỏ bé bị bủa vây bởi những cảm giác mệt mỏi chán chường.

Trên đường đến nhà hàng Phương Nam gần vòng xoay Điện Biên Phủ, Quân và anh vẫn tiếp tục nói chuyện say sưa để khóa lấp khoảng thời gian trống trải và cũng để giúp nó bình tâm hơn. Khi đã đến trước cổng nhà hàng, anh bảo Quân xuống xe đứng chờ còn mình đi tìm chỗ gửi xe. Đang đứng tần ngần ngó nghiêng xung quanh thì chợt một giọng con trai quen thuộc vang lên bên tai làm Quân giật mình.

- Ủa em Quân phải không?

Khi quay đầu lại Quân mới nhận ra người vừa hỏi nó chính là anh Minh. Xem ra nó và anh ấy cũng có duyên nói chuyện quá chứ. Lần nào gặp anh cũng chủ động hỏi chuyện nó cả.

- Dạ, em chào anh Minh. Hôm nay anh Trung mời em đến dự tiệc mừng anh ấy được khen thưởng...

- À, vậy à! Thế Trung đâu rồi?

- Dạ anh ấy đi cất xe rồi, chắc cũng sắp quay lại.

Minh không hỏi gì thêm mà chăm chăm nhìn Quân từ đầu đến chân. Điều đó làm Quân hơi e ngại, mặt nó lại thoáng ửng đỏ. Trước vẻ mặt bối rối ấy, Minh không kìm chế được cảm xúc liền đánh ực một cái thật khê nhưng Quân không hề để ý thấy. Được chừng vài giây sau thì Trung cũng đến bên cạnh nó. Thấy người bạn thân nhất đã đến, Trung hồ hởi bắt chuyện.

- Minh đến rồi đấy à. Mau cất xe rồi tập trung đội hình liền nha. Tụi mình đặt ở phòng trong cùng ở lầu trệt ấy!

- Ok. Chào cậu và em Quân, mình đi gửi xe đây.

Rồi Trung ra hiệu cho Quân cùng đi với mình vào chỗ đặt tiệc. Mọi thứ đã được phục vụ dọn sẵn bên trong từ trước. Quân lú lú theo anh và ngó nghiêng những vật dụng đặt trong nhà hàng. Tất cả đều bố trí rất

bắt mắt với những tông màu được phối hợp hài hòa tao nhã. Ghế ngồi và bàn ăn được làm bằng gỗ xà cừ trông rất sang trọng sạch sẽ.

Bước vào sâu bên trong Quân chợt nhận ra những gương mặt quen thuộc. Họ đang ngồi nói chuyện sôi nổi ở căn phòng trong cùng. Thấy Quân xuất hiện, họ trở mắt ngạc nhiên.

- Ủa thầy gia sư nhà thằng Trung này. Lần thứ 3 tụi anh gặp lại nhóc rồi đấy!

- Dạ em chào mấy anh...

Quân khép nép ngồi vào chỗ của mình còn anh thì ngồi kế bên cầm tay trấn tĩnh cho nó bớt run.

- Là mình mời em ấy đến đây chung vui với mọi người. Dù gì thì em Quân cũng giúp đỡ em trai mình với lại cho em ấy đi theo để học hỏi kinh nghiệm nhậu nhẹt. Hi hi

- Ở tụi này có nói gì đâu càng đông càng vui mà. Cả đội đã đến đông đủ chưa đấy, chúng ta nhập tiệc thôi nào, tở đời quá!!

Cái anh nói giọng bắc kì quen thuộc mở miệng đòi ăn làm ai cũng bật cười. Quân cũng nhăn răng cười phụ họa theo. Anh Minh ngồi bên trái Quân cũng phát biểu vài câu tạo không khí sôi nổi.

- Hình như đã đủ người rồi đó. Đội của mình đã tập trung hết rồi còn đâu. Chỉ mỗi anh Phương đội trưởng xin cáo lui vì bận đi chăm sóc vợ ở bệnh viện thôi.

Thế rồi, mọi người vui vẻ bắt đầu cầm bát muỗng và mời mọc nhau dùng đồ ăn. Lần lượt các món ăn hấp dẫn nhất của nhà hàng như Heo sữa quay, Vịt xiêm 3 món, Sườn cừu đút lò, Giò heo quay, Cá lăng nấu măng chua, Đùi ếch chiên nước mắm...được mang ra đặt ngay ngắn trên bàn. Quân chỉ nhìn sơ qua mà đã nuốt nước miếng ừng ực vì từ chiều đến giờ nó đã cho gì vào bụng đâu.

Đám bạn của anh thi nhau cụng ly rồi chúc tụng nhân vật chính. Thi thoảng họ cũng hỏi Quân vài câu cho có lệ rồi lại nâng ly uống mừng. Chỉ khổ cho Quân vừa ăn vừa phải khép nép không dám ho he câu nào. Phải đợi đến khi Minh ngồi bên cạnh chủ động bắt chuyện thì nó mới trả lời bằng giọng ngập ngừng.

- Quân thi cử gì chưa em?

- Dạ cũng sắp rồi anh...

- Có thi nhiều môn không?

- Dạ cỡ 5, 6 môn gì thôi à.

- Ồ. Vậy em có hay về nhà thường xuyên không?

- Dạ. 2 tuần em về một lần. Nhà cũng gần nên cũng hay về chơi lắm.

- À.

Minh không hỏi nữa mà cầm ly bia nhấp vài ngụm rồi nhìn Quân mỉm cười một cách khó hiểu. Nó thì mắc cỡ cứ cúi gầm mặt xuống bàn. Còn mấy người khác chỉ lo tập trung chọc ghẹo nhau và cụng bia côm cốp nên Quân may mắn thoát khỏi những ánh nhìn sắc soi tò mò. Nó chỉ tức một điều là anh bỏ bê nó ngồi đó mà cứ đáp lễ mấy lời chúc của đồng nghiệp. Thấy nó co người ngồi ru rú, Minh bèn mời nó một ly bia.

- Uống với anh một ly nào! Nãy giờ sao mặt bí xị vậy? Vui lên đi em!

- Dạ...

Nghe anh Minh nói vậy Quân đành gượng cười và cầm ly bia lên uống một hơi gần hết. Không hiểu sao hiện tại nó lại tỏ ra phần khích thế này. Liên ngay sau đó Minh vỗ tay kích động nó.

- Oh yeah, vậy mới sung đúng chất sinh viên chứ! Uống thêm ly nữa để chúc mừng cho anh Trung đi nào!

Không nói không rằng Quân cầm lấy ly bia từ tay Minh nốc hết không còn một giọt. Mọi người bỗng đập bàn hò hét vì thấy tinh thần uống bia của Quân. Cả anh lúc này đang ngà ngà say cũng mỉm cười vỗ vai nó ủng hộ.

- Em uống giỏi quá! Hôm nay anh vui lắm đó!

Minh ngồi kế bên lại nhìn Quân nhếch môi mỉm cười. Anh tiếp tục rót bia đầy ly cho nó và cứ thế Quân uống, uống mãi như bị thôi miên. Mọi người lại tiếp tục cười nói và nâng ly chúc mừng Trung.

Khoảng tầm 10 giờ đêm thì tiệc bắt đầu tàn. Lúc này Quân cảm thấy trong người nóng hừng hực, mặt nó đỏ gay còn tay chân bủn rủn không thể kiểm soát được nữa. Còn đám người kia cũng say bết nhè nhưng do có nhiều kinh nghiệm nhậu nhẹt nên họ vẫn còn tỉnh táo một chút. Sau một hồi đáp lễ đồng nghiệp hơn chục ly bia, Trung nằm gục đầu trên bàn miệng nhai chóp chép. Bạn anh lay mãi mà Trung vẫn cứ nằm một đống ra đấy.

Thấy vậy, Minh vội nói với bạn mình.

- Cậu Tấn đưa thằng Trung về nhà đi. Nó say quá rồi sao mà chạy xe được nữa!
- Ờ thế còn nhóc Quân kia tính sao? Em ấy cũng say mềm rồi kìa! Cậu chở nhóc ấy về hả?
- Ủi chắc vậy! Còn xe thằng Trung cứ tạm thời để đây đi! Sáng mai đến lấy!
- OK!!

Sau khi thanh toán hóa đơn ở quầy thu ngân, hai người con trai to con đi đến chỗ ngồi của Trung kéo anh dậy và dìu ra ngoài chỗ để xe còn Minh cũng đỡ Quân đứng lên bước nặng nề ra khỏi nhà hàng. Giờ đây Quân như một con mèo rũ rượi, không biết trời trăng là gì. Nó vừa đi loạng choạng vừa lè nhè câu được câu mất. Vì Quân nhỏ con nên Minh dễ dàng nhấc nó lên xe của mình. Để cơ thể Quân tựa vào lưng mình, Minh cẩn thận lái xe ra đường quốc lộ. Trong đầu Minh lúc này đang nghĩ đến một chuyện mà anh không bao giờ dám nghĩ đến. Hơi men trong người Minh đang bốc lên cộng với khối thịt mềm nóng hổi ở sau lưng đang khiến anh bị kích thích dữ dội. Thay vì chở Quân về nhà Trung nhưng Minh lại quyết định cho xe rẽ sang đoạn đường hướng về nhà mình.

24. Chương 24

File 24: Nỗi sợ hãi

Đêm chủ nhật này có vẻ dài hơn mọi ngày vì không khí se lạnh của những tháng mùa đông len lỏi khắp mọi nơi trong thành phố. Lác đác bên lề đường, những hàng quán vẫn còn đông người tụ tập ăn uống hò hét. Suốt dọc đường về, Minh vừa lái xe vừa căng mắt nhìn sang hai bên đường để cho đầu óc được minh mẫn. Nhưng khối thịt ấm nóng ngồi sau xe tựa sát vào người anh trong vô thức càng khiến Minh mất bình tĩnh.

Sau khi chở Quân về đến nhà mình, Minh quên mất việc khóa cổng mà vội vàng dìu nó đẩy cửa bước vào phòng khách. Tuy vẫn còn khá tỉnh táo nhưng hiện tại cơn say đang bắt đầu dần lan tỏa khắp người khiến Minh không thể làm chủ được bản thân. Giờ đây trong đầu anh chỉ hiện lên mỗi một chuyện ham muốn vật chất tầm thường. Minh tiến sát lại gần cơ thể nhỏ bé của Quân đang nằm rũ rượi trên ghế. Nó vùng tay lên không trung rồi lại chếp miệng lè nhè những câu gì đó không rõ. Những hành động dễ thương đó vô tình khiến cho ham muốn bản năng trong người Minh trở dậy mạnh mẽ.

Bất giác Minh khẽ đánh ực một cái rồi đưa bàn tay nóng hổi của mình chạm nhẹ lên đôi má hồng hào của Quân. Những ngón tay cứng cáp khẽ trượt nhẹ lên làn da trắng trẻo. Rồi chúng chậm rãi di chuyển xuống đôi môi ửng hồng đang chum chím của Quân. Chưa bao giờ Minh thấy mình lại hưng phấn trước vẻ đẹp của một cậu con trai nào mạnh đến vậy. Những năm tháng rèn luyện học tập trong quân ngũ, anh cũng đã từng bị thu hút bởi những tấm thân trần lực lưỡng của đồng đội nhưng lần này thì lại khác. Khối cơ thể bé nhỏ đang nằm nhoài trước mặt lại mềm mại, dịu dàng và tinh khiết vô cùng.

Không thể chịu đựng lâu hơn, Minh vội vàng bế sốc Quân dậy rồi đưa lên phòng ngủ trên lầu. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa và đặt nó ngay ngắn lên giường. Minh đứng đó lặng ngắm Quân trong khoảng mấy giây rồi chợt đổ ập người xuống đè lên cơ thể Quân. Từng hơi thở nóng hổi pha lẫn hơi men của Minh khẽ phả vào mặt nó. Quân vẫn không hề có phản ứng gì mà chỉ cựa quậy người trong vô thức. Vì uống quá nhiều bia

nên Quân chẳng biết mình sắp đối diện với một tình huống trở trêu. Rồi Minh nhanh chóng cởi phăng chiếc áo sơ mi trên người anh và đưa đôi môi ướt át di chuyển khắp gương mặt Quân.

*****

Mấy người bạn của Trung sau khi chở anh về đến nhà thì anh mới dần tỉnh táo trở lại. Bước loạng choạng xuống xe, anh giương đôi mắt mở hờ hời bạn mình trong khi đầu óc vẫn còn khá choáng váng.

- Ủa em Quân đâu rồi mấy cậu? Em ấy không đi về cùng tôi à?

Hai người kia tỏ ra ngạc nhiên khi thấy anh vừa mới tỉnh lại đã quan tâm đến thằng nhóc gia sư. Anh bạn có giọng nói Bắc kì cất tiếng trả lời.

- À, Minh chở nó về ở đằng sau ấy, không biết giờ này sao chưa thấy hai người ấy tới nơi nữa. Đường xá cũng đâu có xa lắm đâu nhỉ?

-Hay là bọn họ bị té xe hay va quệt ở đâu cũng nên!

- Đừng nói gở vậy chứ!

- Thì ai biết đâu! Giả sử vậy mà... Mà hình như tớ để ý thấy Minh cho xe chạy rẽ sang hướng về nhà cậu ấy thì phải...

Nghe mấy người bạn đồng nghiệp suy đoán, Trung đưa tay bóp trán nhíu mày nghĩ ngợi trong chốc lát. Trực giác mách bảo anh hình như sắp có chuyện không hay xảy đến. Ngay lập tức, anh cố gượng người dậy rồi lảo đảo trèo lên xe một người bạn.

- Phương, ỉnh mượn xe cậu một chút!

- Này Trung, có chạy được không đấy...

Không kịp để cho người bạn nói hết câu, anh đã phóng xe thật nhanh ra khỏi cổng khiến hai người kia ngơ ngác nhìn theo. Không hiểu sao trong lòng Trung giờ đây cảm thấy bất an vô cùng. Vừa chạy xe vù vù trên đường, anh vừa cắn răng siết chặt tay lái và không ngừng trách mình đã uống quá chén. Anh sợ rằng mình sắp để vuột mất đi một điều gì đó quan trọng lắm.

*****

Lúc này ở nhà của Minh, anh đang cố ngấu nghiến vò vập đôi môi mềm mại thì Quân bất ngờ tỉnh người và trợn tròn hai mắt vì cảm thấy đau rát nơi bờ môi. Sau một hồi định thần thì Quân mới nhận ra một tấm thân con trai trần trụi đang nằm đè lên người nó. Hoảng hốt tột độ, nó cố thoát khỏi đôi tay rắn chắc ấy nhưng không thể. Vì bị cơn say lấn át nên sức nó rất yếu và không thể kháng cự lại được. Lúc này Minh như một con hổ bị bỏ đói lâu ngày. Lại thêm con mồi trong tay đang vùng vẫy giãy dụa càng khiến Minh phần khích hơn. Anh gượng người dậy siết chặt bàn tay Quân và khê rít lên từng tiếng xen lẫn hơi thở nồng nặc mùi bia.

- Quân à, hãy làm cho anh hạnh phúc đêm nay nhé em!!

Nhận ra giọng nói quen thuộc của Minh, Quân hét lên hoảng loạn.

- Á...Buông tôi ra. Anh Minh, anh đừng làm thế mà!!

- Quân ơi, anh xin em đấy! Anh không thể chịu đựng được nữa! Cho anh yêu em chỉ đêm nay thôi...

- Khônggggggggg!! Anh say quá rồi! Cho em về nhà đi anh!!

Vừa gào lên yếu ớt, Quân vừa bật khóc nức nở. Nhưng điều đó chẳng thay đổi được suy nghĩ hành động của Minh. Anh bỏ mặc ngoài tai lời van xin thống thiết của Quân và khóa chặt tay nó, miệng bắt đầu hôn mạnh bạo lên gương mặt đang đầm đìa nước mắt.

- Quân à, anh xin lỗi...

- Khônggggggggg! Anh Trung ơi, anh ở đâu cứu em với. Hu hu...

Minh đang cố gắng cởi bỏ bộ quần áo vướng víu trên người Quân thì bất ngờ từ dưới nhà có người chạy sộc lên. Rồi cánh cửa phòng bật mở, Trung hùng hổ lao vào trước sự ngỡ ngàng của Minh. Thấy cảnh tượng đau lòng đang bày ra trước mặt, Trung hét lên nhào tới chỗ Minh đẩy ra khỏi người Quân. Anh giận dữ giáng một cú thật mạnh vào mặt Minh khiến Minh mất đà té xuống người dội vào tường. Rồi Trung vội đến bên cạnh Quân và ôm chầm lấy nó vào lòng.

- Không sao rồi! Có anh đây rồi em đừng khóc!

- Hu hu! Anh Trung ơi, em sợ quá... Hu hu

Quân bật khóc tức tưởi như một đứa trẻ. Nó ôm chầm lấy anh để khóa lấp nỗi sợ hãi. Trung nhìn nó đau đớn và luôn miệng lẩm bẩm.

- Là lỗi của anh! Đáng lẽ ra anh không nên uống nhiều như thế, đáng lẽ ra anh phải trông chừng em...

Bị đánh đến chảy máu miệng, Minh như tỉnh hẳn cơn say. Anh dựa hẳn người dậy rồi đưa tay lau vết máu đang ứa ra nơi khóe miệng.

- Trung à, mình không cố ý...Tại mình say quá nên...

- Cậu im đi! Tôi thật không ngờ, cậu lại giở trò đồi bại với một thằng nhóc! Cậu có còn là con người nữa không vậy Minh??

Nghe những lời quát mắng, Minh chỉ biết cúi gằm mặt im lặng. Như không thể chấp nhận được chuyện động trời vừa xảy ra, Trung điên tiết quát lên một lần nữa, đôi mắt hẳn lên sự tức giận tột cùng.

- Tại sao cậu lại hành xử như vậy hả Minh??? Trời ơi!!

- Cho mình xin lỗi! Tất cả là tại mình...

Không nói thêm lời nào nữa, Trung để mặc Minh ngồi thừ ở đó và dìu Quân bước thật nhanh ra khỏi phòng. Trước khi đi anh còn liếc mắt nhìn Minh cảnh cáo. Người Quân lúc này co rúm lại, hai mắt dờ dẩn và gục lên vai Trung. Nó như rơi vào trạng thái lạc lõng vô hồn và không hề biết thứ gì đang tồn tại xung quanh nữa. Trên đường về, Trung nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Quân và thầm oán trách bản thân đã quá ham vui mà không nghĩ đến tình huống éo le này. Anh không ngờ người bạn thân nhất lại khiến anh bị tổn thương. Giá như anh đừng ham nhậu nhẹt, giá như anh để ý Quân kĩ hơn, giá như...Biết bao nhiêu giả định đưa ra càng làm Trung thêm nhức nhối. Nếu anh không đến kịp thì chắc anh phải ân hận cả đời mất. Sau khi chờ Quân về đến nhà, Trung trả xe cho bạn mình rồi đưa thẳng nó lên phòng. Hai người bạn của anh nhìn nhau ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang diễn ra rồi họ cũng lái xe ra cổng. Đêm đó nằm trên giường, Quân vừa ôm anh vừa khóc thút thít. Cảnh tượng hãi hùng vừa mới xảy ra tức thì chột hiện về ám ảnh nó. Trung nằm bên cạnh ôm chặt lấy Quân vào lồng ngực mình, tay anh truyền hơi ấm qua tay nó vỗ về. Quân khẽ nấc nghẹn ngào rên rĩ.

- Anh Trung ơi em sợ quá...

- Anh xin lỗi em nhiều lắm! Anh đã không bảo vệ được em. Em cứ trách anh đi!

Quân không thể nói gì hơn và chỉ biết nằm khóc thổn thức. Anh hôn lên trán nó và nói thì thầm.

- ...Thôi em ngủ đi. Đừng nghĩ ngợi gì nữa. Sáng mai rồi sẽ ổn thôi...

Cả hai không nói thêm gì nữa mà chìm vào giấc ngủ nhạt nhòa. Phải đến sáng hôm sau, Quân mới có thể bình tâm trở lại mặc dù chuyện nó bị anh Minh bắt ngờ cưỡng hiếp khó mà có thể phai mờ trong tâm tưởng. Đề Quân lấy lại tinh thần, anh quyết định nghỉ làm buổi sáng để ở nhà chăm sóc cho nó. Dù gì thì anh cũng đang mệt trong người và có làm thì cũng không thể tập trung được. Pha cho Quân một cốc sữa nóng, anh âu yếm nhìn nó mới vừa mở mắt thức dậy.

- Quân dậy uống sữa nè em! Có cần ăn sáng không để anh đi mua cho.

Quân mở đôi mắt thâm quầng đỏ hoe nhìn anh. Chuyện đêm qua bất giác hiện về khiến nó rùng mình.

- Anh không đi làm sao?

- Không! Em bị như vậy sao anh còn tâm trí đâu mà đi làm được! Tất cả cũng tại thằng bạn khốn kiếp của anh...

Trung tức tối nắm chặt tay nắm mạnh xuống bàn còn Quân không đáp lời mà nét mặt nó thoáng chút buồn bã. Chợt hình ảnh anh Minh lại hiện lên trong đầu Quân. Không lẽ anh ấy cũng là gay giống nó hay chỉ nhất thời vì ham muốn xác thịt mà anh ấy làm chuyện bậy bạ với nó. Cũng may là anh Trung đến cứu nó kịp thời chứ nếu không thì mọi chuyện sẽ rất tồi tệ với nó rồi...

- Nay Quân em đang nghĩ gì đấy?

Thấy nó có vẻ suy tư, anh lay người nó hỏi nhẹ. Quân bặm môi nói với giọng ngập ngừng.

- Không ngờ anh Minh lại hành động như thế... Liệu anh ấy có nghĩ ngờ tụi mình không anh?

- Hẳn nghĩ gì mặc kệ! Từ nay hẳn mà còn đụng vào em nữa là anh không tha cho hẳn đâu!

- Dạ...

Nó và anh đang ngồi tâm sự thì ở ngoài cổng có tiếng chuông cửa. Trung vội bước xuống dưới nhà thì thấy thấp thoáng bóng dáng Minh đang đứng lấp ló sau mấy cái thanh chắn cổng. Thấy thế, Trung bước thẳng ra ngoài và nói với giọng lạnh lùng vô cảm.

- Cậu đến đây làm gì? Sao không đi làm đi! Tôi thật sự không muốn nhìn thấy mặt cậu tí nào cả!!

- Minh...mình muốn xin lỗi cậu và em Quân! Cho mình vào nhà đi!

- Thôi đủ rồi! Giờ cậu nói gì cũng đã quá muộn rồi! Uống cho tôi đã từng coi cậu là người bạn thân thiết nhất.

Minh đứng tần ngần cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi. Anh nhìn Trung với nét mặt rầu rĩ.

- Trung à, cậu cứ chửi cứ mắng mình thoải mái. Mình chỉ xin cậu ỉnh có cơ hội được xin lỗi em Quân thôi! Xin lỗi xong mình sẽ đi ngay.

- Bây giờ mà cậu còn có thể nói được những lời đó ư?? Dù đang rất bức tức trong người nhưng Trung vẫn mở cổng để Minh vào nhà. Thấy được sự thành khẩn của bạn mình nên anh đã có chút mềm lòng. Khi đã ngồi đối diện ở phòng khách, Trung lịch sự rót nước cho Minh uống rồi ngồi đó khoanh tay trước ngực. Minh uống một ngụm nước và khó khăn cất lời vì vết thương nơi khóe miệng.

- Trung à! Thật sự tồi qua do mình say quá nên mất tự chủ. Cậu có thể vì tình bạn thân thiết của chúng ta mà bỏ qua ỉnh lần này được không?

- Cậu nói sao mà dễ nghe thế! Cậu có biết đã suýt hại đời một thằng nhóc không hả? Đáng lẽ ra người xin lỗi phải là em Quân kia kia! Nói với tôi thì có ích gì!

- Mình biết...Thế nên mình bởi xin nghỉ làm buổi sáng để đến đây xin lỗi cậu và em Quân, chỉ mong hai người tha thứ cho hành vi hèn hạ của mình.

Trung quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn Minh. Tại sao người bạn thân của anh lại đối xử với anh như vậy chứ. Đúng là ông trời đang muốn trêu ngươi anh mà. Quân từ trên phòng đang định xin phép anh ra về thì thấy Minh ngồi lù lù ở ghế. Thấy Minh nó hơi run nhưng vẫn bước đến bên cạnh Trung.

- O kìa, sao em không nằm nghỉ mà xuống đây chi vậy?

- Dạ, em muốn về phòng trọ. Em sợ thằng bạn em nó đợi lâu rồi lại lo lắng...

Thấy Quân, Minh vội đứng bật dậy hướng mắt về phía nó đầy sự chân thành.

- Quân à, cho anh ngàn lần xin lỗi. Tồi qua, anh thật sự không phải với em...

Nó đứng núp người sau lưng Trung, ánh mắt ánh lên sự oán hờn. Thấy vậy, Minh đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt nó.

- Quân à, anh thành thật xin lỗi chuyện xấu hổ đêm qua! Từ tối qua đến giờ anh hối hận lắm rồi! Chỉ mong em có thể bỏ qua cho anh lần này được không? Em muốn đánh muốn mắng anh bao nhiêu anh cũng chấp nhận!!

- Ô kìa, cậu làm gì vậy...

Cả anh và nó đều bất ngờ khi thấy hành động đó của Minh. Quân không biết nói gì hơn ngoài việc lặng người đứng nhìn. Nó không hiểu sao bản thân mình lại không hề có ác cảm với anh Minh chút nào. Ngược lại giờ đây nó thấy trong lòng có chút lay động và cảm thông với sự ăn năn đầy chân thành của anh ấy. Quân buột miệng nói lí nhí.

- Dạ... Em đồng ý... tha thứ cho anh mà. Anh đứng lên đi. Anh làm thế em ngại lắm...

Nghe được những lời vàng ngọc đó, Minh mừng rỡ như bắt được vàng. Anh lật đặt đứng dậy rồi gỡ đầu cảm ơn rồi rít. Nhưng điều đó lại khiến trong lòng Trung xuất hiện một cảm giác khó chịu. Anh không ngờ người yêu của mình lại dễ dàng bỏ qua như thế.

- Quân nói thế thôi chứ cậu cũng nên kiểm điểm bản thân đi! Cậu có biết tối qua đã làm cho em ấy bị ám ảnh không hả? Nhưng tại sao cậu lại đi làm chuyện ghê tởm đó với một đứa con trai chứ!!

- Mình không biết nữa. Lúc đó do có men bia trong người nên mình mất tự chủ...Cậu làm ơn hiểu tình hình với.

Nghe Minh giải bày như thế, Quân lại thấy nghi ngờ của mình càng thêm có cơ sở. Nó không dám chắc anh ấy có là gay hay không nhưng có một điều nó cảm nhận được dường như anh Minh đang che giấu một thứ tình cảm gì đó. Trung vẫn lạnh lùng nói với giọng khó chịu.

- Thôi cậu về đi! coi như mọi chuyện đã được giải quyết xong! Làm ơn đừng để chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa...

- Được được, mình hứa. Chào cậu và em Quân, mình về đây.

Nói xong Minh lật đặt ra về như vừa trút được gánh nặng. Trung nhìn theo bạn mình thở dài suy nghĩ miên man. Còn Quân sau khi ở bên cạnh anh một lúc cũng xin phép về nhà trọ. Ngay lúc này đây, nó muốn trở về chỗ ngủ ấm cúng của mình để được bình yên thanh thản hơn. Trung nhờ nó chở mình đến nhà hàng để lấy chiếc xe tối qua gửi nhờ. Ngồi sau lưng nó, anh cảm nhận được một điều gì đó mơ hồ đang dần xen vào mối quan hệ đặc biệt của mình. Anh sợ một ngày nào đó tình yêu lạ thường mà mình hy sinh đánh đổi sẽ có nguy cơ phai mờ dần và trôi tuột mãi mãi. Khi thả lỏng người trên chiếc nệm thân quen, Quân hít một cái thật sâu và thở hắt ra. Nó vẫn không thể tin được anh Minh lại làm chuyện bậy bạ với nó và nó lại càng khó hiểu hơn khi bản thân lại quá rộng lượng như thế. Chẳng lẽ nó đã có tình cảm gì đó với anh ta rồi sao. Không, không thể nào. Người nó yêu nhất và quan trọng nhất đối với nó chỉ có một mình anh Trung mà thôi. Nghĩ ngợi một hồi thì nó cũng ngủ thiếp đi vì quá mệt mỏi.

Thằng Quang từ lúc thấy bạn mình về thì cảm thấy có gì đó khác thường biểu hiện trên nét mặt. Hai mắt nó đỏ hoe còn gương mặt thì bần thần lo lắng. Gặng hỏi mãi mà nó chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện. Sau mỗi chuyến đi chơi về là lần nào Quang cũng cảm nhận được sự kì quặc đó từ Quân. Đúng là tình yêu có thể làm cho con người ta biến đổi cảm xúc từ đơn giản đến phức tạp chẳng biết đâu mà lần. Chẳng buồn suy nghĩ thêm, Quang leo lên phòng thay đồ và chuẩn bị đi đến nhà thầy Phong. Thầy ấy có dặn hôm nay qua nhà thầy lấy máy tính xách tay về làm bài nghiên cứu.

Khoảng tầm 12 giờ thì Quân bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại reo lên bên tai. Quân ngáp dài một cái cảm lên và thấy số máy lạ hoắc của người nào đó không có tên trong danh bạ. Quân bấm nghe thì đầu dây bên kia là giọng của một người phụ nữ trung niên.

- Quân đó phải không con? Là cô Trang, mẹ của Trung đây!

Quân giật mình suýt đánh rớt điện thoại. Sao mẹ anh lại biết số của mình thế này. Quân lắp bắp đáp lại vì biết có chuyện chẳng lành sắp sửa xảy đến.

- Dạ... Có, có chuyện gì vậy cô!

- À, cô muốn gặp con một chút. Cô có chuyện rất quan trọng muốn trao đổi với con.

- Dạ...

- Chiều nay khoảng 5 giờ, con chịu khó ra nhà hàng Quán Biển dùng cơm tối với cô. Chỉ riêng mình con và cô thôi được chứ??? Con làm ơn đừng để thằng Trung nó biết.

- Dạ...

- Thế nhé! Cô hy vọng con sẽ chịu đến gặp cô cho dù thế nào đi nữa. Chào con!

- Tút..tút..tút

Trước giọng nói lạnh như băng của mẹ anh, Quân chỉ biết đáp lại từng câu run rẩy và cảm thấy đầu óc rối tung. Sau khi tắt máy, nó thu người vào một góc phòng nhìn về khoảng không trước mặt. Quăng điện thoại lên bàn, Quân uể oải gục đầu lên gối hoang mang. Giờ nó biết phải làm gì đây. Tại sao mẹ anh lại muốn gặp nó trong lúc này. Nó sợ quá. Nó sợ mình sẽ không đủ dũng cảm để cố níu giữ tình yêu mới vừa chớm nở của anh và nó. Sao sóng gió cứ liên tục ập đến với nó thế này. Có lẽ mọi thứ đã sắp quá giới hạn...

25. Chương 25

File 25: Hy vọng và tuyệt vọng

Rồi buổi chiều đông lạnh lẽo cũng đến thật nhanh chóng như chỉ mới vừa có một tiếng đồng hồ trôi qua. Từ trưa đến giờ Quân không tài nào ngủ thêm được miếng nào nên nó đành bước xuống dưới nhà mở tivi ngồi xem phim. Không biết giờ này anh đang làm gì nhỉ. Tự dưng nó muốn gặp anh và được sà vào vòng tay ấm áp của anh quá. Ước gì nó đừng vội về nhà để có thể ở bên anh trong lúc tuyệt vọng thế này. Liệu có nên nói chuyện mẹ anh hẹn gặp nó cho anh biết không. Sao nó đau đầu quá. Đã hơn ba lần anh gọi điện hỏi han nhưng Quân vẫn chỉ cười gượng gạo đáp lại bằng giọng buồn buồn mà không hề nhắc đến chuyện mẹ anh muốn gặp nó.

Cuối cùng thì Quân cũng có quyết định của riêng mình. Gần đến giờ hẹn, nó cầm bộ quần áo uể oải bước vào nhà tắm. Dưới làn nước lạnh của vòi hoa sen, Quân ngẩng mặt lên để cho những tia nước cuốn trôi hết nỗi muộn phiền lo âu. Bỗng dưng trong lòng nó chợt le lói một chút hy vọng nhỏ nhoi. Nhìn lại khoảng thời gian quen và yêu anh, Quân tự nhận thấy bản thân mình quá yếu đuối và hay nản lòng trước những khó khăn trở ngại.

Nó chợt hiểu rằng mình cần phải vững lòng kiên cường lên để đối diện với mọi chông gai thử thách. Nó cần phải đấu tranh cho tình yêu của mình. Nó sẽ dùng mọi cách có thể để khiến mẹ anh hiểu và chấp nhận mối quan hệ của nó. Chốc nữa gặp mẹ anh nó sẽ cầu xin bà cho nó cơ hội. Chỉ cần thành khẩn và thiết tha một chút, biết đâu mẹ anh sẽ động lòng. Nghĩ vậy Quân thấy đã tự tin và phần chấn hơn. Thay vì cứ mãi loay hoay với những tâm trạng lo sợ ban đầu thì sau một hồi suy nghĩ thấu đáo, Quân thở phào rồi lấy hết dũng khí lái xe đến điểm hẹn gặp mẹ anh. Nó hy vọng Đức Phật một lần nữa sẽ giúp nó toại nguyện.

Bước vào nhà hàng Quán Biển, Quân rụt rè đưa ánh mắt tìm vị trí ngồi của mẹ anh thì nó đã thấy bà ấy ngoắc tay ra hiệu. Bà Trang mặc bộ đồ đen sang trọng, trên vai đeo một chiếc túi hiệu khá đắt tiền. Thấy Quân, bà vẫy tay bảo.

- Quân đến rồi hả con! Cô ngồi ở bàn bên đây này!

- Dạ con chào cô...

- Ừ, cuối cùng thì con cũng chịu đến gặp cô. Mà con có nói chuyện này cho thằng Trung biết không đấy??

- Dạ...Không...

- Sinh viên như con không nuốt lời như vậy là tốt! Thằng Trung mà biết chuyện thì ảnh hưởng đến cuộc trao đổi giữa cô và con nhiều lắm đấy!

Bà nở nụ cười xấu giao với nó nhưng thực chất ẩn trong nụ cười ấy là một sự miệt thị khinh khi hiện rõ trên khuôn mặt. Bà Trang đằng hắng một tiếng rồi chậm rãi hớp ngụm nước trà sâm vừa mới mang ra. Quân cười từ tốn rồi bình tĩnh ngồi xuống ghế. Bỗng dưng khi thấy khuôn mặt lạnh như tiền của mẹ anh là Quân chợt rung mình. Nhưng rồi nó cũng mạnh dạn đặt vấn đề mặc dù đã đoán biết được phần nào lí do.

- Cô có chuyện gì muốn nói mà hẹn con ra đây vậy ạ?

Bà Trang vội bỏ ly nước đang uống dở xuống và nhìn xoáy vào Quân. Bà nói thật chậm rãi, nhấn mạnh từng lời từng chữ vô tình như tiếng sét nổ lòng bùng bên tai nó.

- Chắc không cần cô nói ra thì con cũng hiểu chuyện gì rồi nhỉ. Với tư cách là một người mẹ thương con, cô yêu cầu con chấm dứt mối quan hệ bệnh hoạn với thằng Trung nhà cô ngay lập tức! Từ nay con hãy chủ động cắt đứt liên lạc với nó và đừng đến gặp nó nữa. Còn tiền công gia sư cho thằng Tùng cô sẽ trả gấp đôi và nhiều hơn nếu con muốn! Cô chỉ cần con rời xa thằng Trung, con muốn gì cô cũng chấp nhận cả! Con đồng ý chứ?

Nghe mẹ anh nói hai chữ “bệnh hoạn” thản nhiên không một chút cảm xúc, Quân bàng hoàng đến độ không thể thốt lên lời. Người nó chết lặng và cảm thấy không gian xung quanh mình như bị đóng băng. Nhưng rồi Quân cố đè nén cảm xúc và mở lời cầu xin mặc dù khuôn mặt nó giờ đây trắng bệch không còn chút tự tin nào.

- Cô ơi, con yêu anh Trung lắm thì làm sao có thể xa rời anh ấy hả cô. Tình yêu của tụi con đâu có xấu xa và gây tổn hại cho ai đâu...Con cầu xin cô cho con một cơ hội. Con sẽ giấu kín không cho ai biết hết...

- Thôi đi. Giấu là giấu thế nào?? Con đừng mê muội nữa. Con có biết làm như thế là hại đời thằng Trung không hả? Con có bao giờ nghĩ rằng sau này tụi con sẽ đối diện ra sao với lời dèm pha dè bĩu của xã hội không! Thằng Trung nó còn công việc của nó mà lại liên quan đến ngành công an cảnh sát thì phải chịu mất thể diện biết chừng nào.

- Nhưng cô ơi, anh ấy...anh ấy đâu có quan trọng vấn đề đó...

- Nó vì quá nhu nhược nên mới nghĩ đơn giản như thế. Tất cả là tại con mê hoặc, bỏ bùa nó mà thôi. Chỉ cần con chịu buông tha cho nó thì nó sẽ tỉnh ngộ và mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.

- Cô...

Quân như không tin vào tai mình những lời đổ lỗi của mẹ anh. Mặc dù đã chuẩn bị trước tâm lý nhưng nó vẫn cảm thấy sốc tột độ. Tại sao mẹ anh không thể thông cảm cho hoàn cảnh của nó chứ. Trong khi mắt nó bắt đầu đỏ hoe tối sầm lại thì giọng bà Trang vẫn đều đều vang lên tựa như những nhát dao cứa vào trái tim Quân.

- Cô nói không đúng sao! Từ trước tới giờ làm gì có chuyện con trai yêu con trai khác người như vậy đâu! Xã hội ai ai cũng lên án khinh miệt. Có lẽ do con ngộ nhận lầm đường lạc lối nên mới nảy sinh cái thứ tình cảm kì dị ấy!

Quân đã bắt đầu đuối lý nên chống trả yếu ớt.

- ...Nhưng con yêu anh Trung lắm. Con cầu xin cô mà. Cô muốn con làm chuyện gì con cũng chấp nhận, miễn sao đừng để con rời xa anh ấy! Con không chịu nổi đâu cô ơi...

- Sao con cứ đầu lì lợm quá vậy Quân? Nãy giờ cô nói mà con không chịu hiểu sao. Khỏi người ngoài kia sao con không chọn mà cứ đi bám víu thằng Trung nhà cô thế hả? Hay như thế này đi, con muốn bao nhiêu tiền? Cô sẽ đưa!

Vừa nói bà vừa lấy trong túi xách một phong bì lớn và đẩy về phía Quân.

- Đây là 30 triệu đồng. Tuy nó không lớn nhưng chắc cũng đủ để con chi trả học phí trong khoảng thời gian học tập. Coi như đó là tiền công gia sư con dạy thằng Tùng trong ba tháng vừa qua đi. Cô cũng cầu xin con đấy! Con hãy buông tha thằng Trung nhà cô. Nó chỉ mới 24 tuổi đầu và còn cả một tương lai xán lạn phía trước. Con nỡ để nó phải chịu chung cảnh đằm tiếu với con sao? Con muốn nó bị bệnh hoạn suốt đời sao? Con không nghĩ đến mình thì cũng phải nghĩ cho người khác nữa chứ! Cô cũng chỉ là một người mẹ muốn tốt cho con mình mà thôi!!

- .....

- Nếu con vẫn còn cố mê bắt cháp thì đừng trách sao cô dùng biện pháp mạnh. Cô sẽ lên chỗ làm của thằng Trung nói ọi người biết cái sự thật gớm giếc ấy. Như vậy thằng Trung cũng sẽ bị mất việc và về với công ty nhà cô. Con khôn hồn thì lo mà từ bỏ ngay cái ảo tưởng ấy trước khi quá muộn nếu không muốn thằng Trung bị mất mặt trước đồng nghiệp của nó. Còn con cũng sẽ không có một kết thúc tốt đẹp nào đâu. Cô tin con sẽ có sự lựa chọn sáng suốt. Con nhớ lấy và hãy về nhà suy nghĩ kĩ lại đi, cô chào con!! Đay nghiến dọa nạt xong, bà Trang lạnh lùng đứng dậy để mặc Quân ngồi đó sững sờ. Nó co rúm người lại trông mất nhìn xuống món ăn vừa mới dọn ra và túi tiền dày cộm để trên bàn. Chúng nằm đó tro trọng vô hồn rồi bỗng chốc bỗng nhòe đi cùng lúc những giọt nước mắt xót xa của Quân rơi lả chả xuống nền nhà. Bà Trang thần nhiên đi bộ ra vỉa hè đón taxi về khách sạn. Leo lên xe, bà nhếch môi mỉm cười đắc ý và thầm nghĩ.

“Mày tưởng ta dễ dàng để mày rù quyến được con trai ta sao hả Quân. Tuy thằng con ta nó cứng đầu cố chấp nhưng với mày thì ta tin vì lòng tự trọng mà sớm bỏ cuộc thôi. Ba mày đã bệnh hoạn rồi còn sinh ra thêm thằng con bệnh hoạn nữa. Ta nhất quyết không để cho các người đạt được ý nguyện đâu. Rồi mày cũng sẽ như ba mày ngoan ngoãn mà từ bỏ thứ tình yêu kinh tởm đó thôi! Con trai của ta không thể giống như các người được!”

Quân vẫn ngồi bất động trước bàn ăn, hai dòng nước mắt nóng hổi từ khóe mi lăn dài xuống môi mặn chát. Mặc dù đã cố gắng gượng nãy giờ nhưng Quân không thể chịu nổi nữa. Nó lẳng lặng cầm lấy túi tiền vật vờ đứng dậy và đi nhanh ra chỗ gửi xe. Những câu nói sắt đá của mẹ anh cứ văng vẳng bên tai nó suốt dọc đường về. Thế là tất cả mọi hy vọng mà nó trông mong đã sụp đổ trong chốc lát. Sao mẹ anh lại tàn nhẫn như thế, sao bà không thông cảm và cho nó một cơ hội.

Quân đưa tay gạt dòng nước mắt không ngừng chảy dài trên má. Điều nó lo sợ cuối cùng đã xảy ra. Tình cảm của nó và anh sắp không còn tồn tại nữa rồi. Chắc có lẽ nó sẽ phải dừng lại ở đây thôi. Không chạy về nhà trọ mà Quân lái xe đến công viên, nơi mà anh và nó hay ngồi chuyện trò tâm sự. Nó dừng xe lại rồi ngồi chống hai tay xuống đầu gối ngậm ngùi. Chiếc ghế đá thân quen giờ đây lạnh băng và trống trải vô cùng. Những mẫu giấy nhỏ xinh trên lùm cây trước mặt cũng nằm lặng thinh không hề lay động như không còn sức sống.

Quân nhìn khung cảnh xung quanh mình nấc lên thốn thức. Tim nó đau nhói khi nghĩ đến sự lựa chọn sắp tới của mình. Từ lúc nhỏ đến giờ nó chưa bao giờ phải khóc trong sự dằn vặt đắng cay thế này. Chắc nó phải xa rời anh quá. Chia tay ư? Từ bỏ ư? Nhưng nó còn yêu anh lắm. Nó sẽ ra sao khi không còn được gặp anh và ở bên cạnh anh. Nhưng mẹ anh lại không chấp nhận lời cầu xin của nó. Dù gì thì bà ấy cũng thương anh và muốn tốt cho anh. Có người mẹ nào có thể chấp nhận được chuyện con mình vướng vào quan hệ đồng tính chứ.

Nó đã không may mắn trong cái thế giới trái ngang này. Còn tình cảm của nó chỉ là bùng lên nhất thời thôi. Rồi sau này nó cũng sẽ nguội ngoai và quên anh. Cứ nghĩ đến điều đó, lòng Quân lại nhói lên như có kim đâm. Chẳng còn ai có thể cứu giúp nó được trong hoàn cảnh này cả. Sao nó cảm thấy cô đơn quá. Giá như nó chẳng yêu anh, nó chẳng biết đến anh và nó chẳng bị phạm lỗi giao thông thì có lẽ mọi chuyện đã không diễn ra tồi tệ thế này.

Ngồi nghe bài hát quen thuộc từ chiếc điện thoại, Quân buồn bã hướng ánh mắt đỏ hoe về phía xa xăm. Từ tối qua đến giờ nó đã suy nghĩ rất nhiều nên mặt nó hốc hác hẳn đi. Rồi Quân lại ngẩng mặt lên trời thầm oán trách đắng tối cao. Tại sao ông trời lại bắt một thằng con trai 18 tuổi như nó phải trải nghiệm một cuộc tình ngang trái quá sớm thế này. Chỉ vài tháng trước nó còn vô tư yêu đời như bao đứa bạn cùng trang lứa. Rồi khi được anh yêu, nó cảm thấy vui sướng biết chừng nào.

Nó đã quá chủ quan và không lường trước được những sóng gió phong ba bất ngờ ập đến. Nó quá ngây thơ không nghĩ đến chuyện về lâu về dài. Để giờ đây nó phải chịu đựng nỗi hụt hẫng xót xa vô bờ bến. Phải rồi mẹ anh nói đúng. Anh còn cả một con đường dài phía trước. Tình yêu cấm kị giữa anh và nó có thể sẽ ảnh hưởng không tốt đến sự nghiệp tương lai của anh. Nó không thể cướp đi hạnh phúc bình thường của anh được. Tình yêu vẫn đẹp khi có một người hy sinh. Nó sẽ chia tay anh mặc dù điều đó nó không hề muốn chút nào. Đó có lẽ do số trời đã định. Nó làm sao có thể làm trái ý trời được chứ. Với lại mẹ anh còn đe dọa nó, nó không muốn mọi chuyện đi quá xa.

Thế là Quân buồn bã lái xe trở về phòng trọ của mình. Nó bỏ lại đằng sau tất cả những tiếc nuối, những ghen ngào đắng cay tủi thân nhưng chúng vẫn bao vây nó suốt đêm hôm đó. Bên ngoài trời bất chợt nổi cơn giông rồi mưa âm âm đổ xuống kèm theo những tiếng sấm chớp đi đùng. Quân nằm trùm chăn trong phòng mà hai mắt mở trừng trừng. Những hình ảnh vui vẻ lãng mạn bên anh chợt hiện về làm mắt Quân rưng rưng nhạt nhòa. Nó gom góp những kỉ niệm ngắn ngủi ít ỏi cho vào giấc mơ u buồn để tìm chút niềm vui còn sót lại. Chỉ một thời gian nữa thôi là tất cả điều đó sẽ bị chôn vùi trong dĩ vãng. Không biết anh giờ này có cảm nhận được nỗi đau của nó hay không...

*****

Tối hôm sau, Quân quyết định đến nhà anh để kết thúc tất cả mọi chuyện. Nó không quên cầm theo xấp tiền mà mẹ anh dùng để đánh đổi tình cảm thiêng liêng của nó. Vì lòng tự trọng của nó còn lớn hơn cả giá trị vật chất tầm thường kia. Trước khi đi nó còn cất công làm món cơm chiên trứng thật ngon, thật tâm huyết như một món quà kỷ niệm cuối cùng để dành riêng cho anh.

Suốt cả đêm hôm qua, Quân đã nằm trần trọc suy nghĩ đến độ hai mắt nó thâm quầng và nhẩn nhúm trông đến tội. Đến nhà anh, Quân bấm chuông cửa và đợi thằng Tùng ra dẫn vào nhà. Thằng Tùng thấy Quân hốc hác xanh xao thì rụt rè hỏi thăm nhưng Quân vẫn chỉ đáp ậm ờ cho qua chuyện. Nó e dè nhìn Quân mà đôi mắt cứ lú lú như người có lỗi. Từ giây phút này, có thể Quân sẽ chẳng còn được dạy kèm thằng Tùng nữa. Thấy gương mặt gầy sòm và đáng vẻ không ổn của Quân, Trung nhìn nó bằng ánh mắt e ngại thương cảm. Từ chiều qua đến giờ, lúc nào anh cũng không yên tâm và cảm thấy trong lòng như có lửa đốt. Tuy nhiên có một điều anh không thể ngờ rằng mẹ mình đã bí mật hẹn gặp Quân và nói những lời nhẩn tâm gây tổn thương đau đớn cho nó.

- Quân, em làm sao tiêu tụy thế này? Tối qua em không ngủ ư?

Quân không trả lời câu hỏi đó mà chỉ dăm dăm nhìn anh bằng đôi mắt đượm buồn. Nó khẽ đặt chiếc cà mên và túi phong bì lên bàn rồi nói với giọng khàn đục.

- Anh Trung à, đi cùng em đến công viên được không? Em có chuyện muốn nói với anh?

- Là chuyện gì? Không nói ở đây được sao? Em làm anh thấy lo quá!

- Anh cứ đi cùng em đến đó được không?

Quân đáp lại với vẻ mặt u buồn khắc khoải. Vẻ mặt này Trung chưa bao giờ nhận thấy từ người mình yêu từ lúc quen nhau đến nay. Trong lòng anh đang dấy lên những hoài nghi về một chuyện đau buồn sắp sửa xảy đến. Nhưng rồi anh cũng nhẹ nhàng đáp lại.

- Được rồi, chờ anh đi lấy xe.

Trung tắt tả lên phòng thay đồ mà không để ý đến chiếc phong bì nằm dưới hộp cà mên. Còn Quân thì cười buồn nhìn thằng Tùng và nghĩ lại những giây phút hai thầy trò nói chuyện trao đổi cùng nhau. Chỉ bấy nhiêu thôi mà Quân muốn ứa nước mắt. Còn thằng Tùng cũng nhìn nó với ánh mắt rầu rĩ, dường như thằng nhóc muốn nói điều gì đó nhưng lại không dám. Một lát sau anh từ trên phòng bước xuống rồi nắm tay Quân ra cổng nhưng nó khẽ rụt tay lại khiến anh ngỡ ngàng.

15 phút từ nhà anh đến công viên, Quân vừa tập trung lái xe vừa lén nhìn anh qua gương chiếu hậu. Nó ước gì mình được ngồi sau lưng anh, vòng tay ôm lấy anh lần cuối nhưng nó không dám thực hiện. Nó sợ mình không còn đủ can đảm để nó lời chia tay anh. Khi đến nơi, Quân và anh cùng ngồi xuống ghế đá im lặng một lúc thật lâu mới mở lời. Quân nhìn sâu vào mắt anh như để tìm kiếm một chút hạnh phúc nhỏ bé còn anh thì hồi hộp chờ đợi điều mà Quân sắp thốt ra. Quân hướng ánh mắt vô hồn xuống đất và cất lời chua xót.

- Anh Trung à, chúng mình chia tay đi!

- Em nói sao cơ?

- Em nói là chúng ta đừng gặp nhau nữa. Chúng ta nên kết thúc ở đây đi! Em đã hết yêu anh rồi!

Trung sững người đơ mặt ra nhìn nó trân trối. Còn Quân vẫn giữ nét mặt bình thường nhưng trong trái tim là hàng ngàn cơn sóng lớn đang giằng xé tâm can. Vì hạnh phúc của anh, nó đành phải hy sinh hạnh phúc

của mình. Anh ôm lấy hai vai nó lay thật mạnh, miệng gào lên ức chế.

- Em nói cái quái gì thế hả Quân? Sao tự dưng em lại đòi chia tay? Có phải anh không bảo vệ được em? Có phải em trách anh đã không quan tâm em?

- Anh đừng nói gì nữa...Em không muốn giải thích. Đơn giản là em không còn yêu anh nữa vậy thôi.

Nói xong điều cần nói, Quân gạt tay anh ra và leo thẳng lên xe.

- Hai chúng ta kể từ giây phút này đừng bao giờ gặp lại nhau nữa. Em muốn chấm dứt tất cả mọi thứ ở đây...Cám ơn anh đã cho em những cảm giác hạnh phúc ấm áp trong thời gian qua. Cũng cho em gửi lời xin lỗi đến thằng Tùng nữa... Vĩnh biệt anh, em về đây!!

- Quân, Quân...em đừng đi mà. Hãy giải thích cho rõ ràng đi! Tại sao em lại đối xử với anh như vậy??

Quân không đáp lại lời thét gào của anh mà rồ ga phóng thẳng ra lòng đường. Nó không muốn thốt ra thêm lời nói nào nữa. Vì giờ đây có nói gì thì cũng chẳng thể nào thay đổi sự thật mẹ anh không chấp nhận nó. Đi một đoạn khá xa, Quân nghẹn ngào trong nước mắt. Tất cả đã hết thật rồi. Anh Trung ơi, em xin lỗi. Em đã không đủ niềm tin bản lĩnh để tiếp tục yêu anh. Anh cần làm một con người bình thường và có lẽ em cũng sẽ như vậy...

26. Chương 26

File 26: Nhận ra

Về đến nhà trọ, Quân chạy thẳng lên phòng và nằm úp mặt xuống gối khóc nức nở. Nó khóc như chưa bao giờ được khóc đến nỗi thẳng Quang phát hoảng chạy đến vỗ vai nó hỏi chuyện.

- Này Quân, mày bị làm sao vậy? Ai làm ày khóc thế? Lại có chuyện gì rồi à?

- Hu hu, tao khổ quá Quang ơi! Tất cả đã kết thúc thật rồi!

- Kết thúc là sao? Chẳng lẽ anh Trung đòi chia tay mày hả?

- Không...Là tao. Chính tao nói lời chia tay. Mẹ anh ấy ép buộc tao phải rời xa ảnh...

- Trời đất. Thế rồi anh ấy có biết không? Lần trước nghe mày kể ảnh chống đối với mẹ và bảo vệ mày quyết liệt lắm mà...

- Hu hu. Nhưng lần này thì khác...Mẹ ảnh hẹn gặp riêng tao và còn đe dọa nữa. Tao... tao không thể làm gì hơn...Hức hức

- Thế cơ à. Sao mà treó ngoe thế! Khổ ày rồi. Nhưng ít ra mày cũng nên kể cho anh ấy nghe và cùng tìm cách giải quyết chứ!!!

- Nhưng tao...tao không muốn anh ấy phải khó xử. Còn công việc sự nghiệp của anh ấy thì sao. Tao không thể vì hạnh phúc của mình mà khiến anh ấy phải chịu cảnh dèm pha khinh khi từ xã hội...

- Haizzz. Sao mà phức tạp rắc rối thế, thôi thì tao chia buồn cùng mày vậy. Có lẽ chia tay như vậy sẽ tốt hơn đây. Mất công bà Trang lại giở trò hãm hại mày nữa. Dù sao thì ba mẹ mày cũng không muốn thấy mày dính vào chuyện tình cảm khác thường vậy đâu...

Quân không đáp lại nữa mà nằm khóc thút thít. Nó cảm thấy mình thật vô dụng và yếu đuối làm sao. Nhưng nó có thể làm gì hơn được chứ. Nếu cương quyết liều mình chống lại mẹ anh thì tình cảm của nó có trở nên tươi sáng bình yên không. Tối đó, Quân lại nằm thao thức và cố kìm nén dòng lệ đang ứa ra. Từ giờ phút này nó sẽ phải tập quên anh để cho tâm hồn được thanh thản hơn nhưng Quân đâu biết có một người vẫn không muốn bỏ cuộc và cố gắng đấu tranh đến cùng cho tình yêu của mình.

*****

Sáng sớm hôm sau thằng Quang đang cúi nấu đồ ăn sáng trong bếp thì chợt có tiếng xe máy dừng trước cổng nhà trọ. Nó hồi hải chạy ra xem thì thấy anh Trung trong bộ đồng phục cảnh sát giao thông đang đứng chờ ở đó với vẻ mặt khá căng thẳng. Thằng Quang bối rối mở cổng và rụt rè hỏi.

- Ủa anh Trung... sao đến đây sớm vậy?

- Quân đâu rồi em? Anh muốn gặp cậu ấy!

- Quân nó đang ngủ...Mà anh không đi làm sao?

Không đáp lại câu hỏi, Trung đẩy cổng đi thẳng vào nhà và lớn tiếng gọi Quân.

- Quân ơi, em đâu rồi! Xuống nói rõ mọi chuyện cho anh đi! Anh cần một lời giải thích.

Nghe tiếng ồn ào phát ra ở dưới nhà, Quân chợt tỉnh giấc và khê dụi hai mắt. Nó giật mình ngồi dậy khi nhận ra giọng nói đó là của anh. Nó còn đang chưa biết làm gì thì anh đã bước vào phòng nó và điên tiết hét lên.

- Quân, tại sao em lại đòi chia tay anh? Anh làm gì có lỗi với em ư? Sao không nói cho rõ ra hả?

Quân giương đôi mắt bơ phờ nhìn anh như muốn kể toàn bộ sự thật nhưng rồi nó lại cố che giấu cảm xúc và lạnh lùng hét ngược lại anh.

- Hôm qua em đã nói rõ với anh rồi còn gì! Em đã hết yêu anh rồi. Em không muốn tiếp tục nữa. Em chán lắm rồi...

- Quân...Em có biết em đang nói gì không? Tại sao lại chán hả? Không phải lúc trước em từng hứa với anh là sẽ không bao giờ rời xa anh mà!!! Em đang đùa giỡn với anh phải không?

- Thôi được rồi! Đã vậy em nói cho anh được rõ. Em chia tay anh là vì anh quá ham nhậu nhẹt mà để em chịu tải nhục trước bạn anh. Vì anh không bao giờ quan tâm đến ý đến em cả. Anh chỉ suốt ngày lo làm nhiệm vụ rồi lại tiệc tùng. Anh có bao giờ dành nhiều thời gian ở bên cạnh tôi đâu! Anh chẳng cho đem đến cho tôi một chút niềm vui nào cả!!!

Trước những lời nói tuyệt tình của người mình yêu, Trung giận đến tái mặt. Anh khó khăn thốt ra những câu đứt quãng.

- Em...Em nói thế là sao...Em nghĩ tôi tệ đến thế à???

- Đủ rồi. Tôi đã nói hết tất cả lí do rồi đó! Anh hài lòng chưa? Anh làm ơn về đi và đừng đến gặp tôi nữa!!

- Không không. Rõ ràng là em đang giấu tôi điều gì đó! Em muốn chia tay mà sao lại còn làm món cơm chiên trứng cho tôi làm gì? Em coi thường tôi quá Quân à! Em ích kỷ lắm. Em còn yêu anh mà phải không!!

- Anh lầm rồi. Chẳng qua tôi làm món ăn đó chỉ để cảm ơn anh đã chấp nhận yêu tôi mà thôi. Còn giờ thì mọi thứ đã kết thúc rồi anh có hiểu không??

- Quân ơi em điên thật rồi. Những lời nó đó mà em cũng nói được sao. Em tỉnh lại dùm anh đi Quân à!!!

Trung ngồi bên cạnh Quân cố lay người nó như để kéo trở về trạng thái bình thường như trước đây. Anh không thể tin được người mình yêu lại phủ nhận tất cả tấm chân tình của anh như thế. Nhưng Quân vẫn ngồi bất động như người mất hồn. Trong đầu nó giờ đây chẳng hề tồn tại một khái niệm yêu thương nào cả. Đột nhiên nó gạt phất tay anh ra và quát lên không suy nghĩ.

- Anh về đi! Tôi không muốn thấy mặt anh nữa! Anh có lòng tự trọng không vậy, sao mà đuổi mãi không đi thế!!!

Bất ngờ bị dội một gáo nước lạnh, anh bàng hoàng buông vai nó ra và ngồi bệt xuống nền. Anh không tin Quân đáng yêu dễ thương của anh ngày nào giờ lại vô tình và lạnh lùng như thế. Trung nổi cơn tự ái không nài nỉ thêm nữa mà vùng dậy quay mặt đi, bỏ mặc Quân ngồi đó hối hận vì lời nói thiếu suy nghĩ của mình. Nó tính chạy theo anh xin lỗi nhưng cả cơ thể nặng trĩu bắt nó phải ngồi yên tại chỗ.

Ra đến cổng, Trung leo lên xe và lao thẳng ra khỏi con hẻm. Thằng Quang bồn chồn nhìn theo và thông cảm cho anh vì này giờ nó đã nghe hết cuộc đối thoại phát ra trên lầu. Lần này thì nó thấy Quân đã xử

sự quá đáng. Trên đường đến cơ quan, Trung tối sầm mặt tức tối phóng bạt mạng trên đường. Anh không thêm đoái hoài đến một vài người dân ven đường nhìn anh bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Nghĩ lại tối qua, Trung thật sự rất bất ngờ khi đang yên đang lành người yêu lại nói câu chia tay vô cớ. Ban đầu anh cũng nghĩ đến chuyện bạn mình giả trò làm cho Quân bị tổn thương khiến em thấy thay đổi thái độ nhưng khi về nhà anh lại thấy món cơm chiên trứng vẫn còn nằm đó. Anh nghĩ Quân chắc đang gặp phải khúc mắc nào đó mà không nói cho anh biết. Anh thử gọi điện ẹ mình để kiểm tra xem nhưng bà ấy bảo là đã về Đà Lạt mấy ngày trước rồi. Thế nên anh quyết định sáng hôm sau sẽ đến gặp Quân hỏi cho ra lẽ nhưng cuối cùng thì em ấy lại trở thành một con người hoàn toàn khác.

Cho đến bây giờ anh vẫn không thể tin chuyện tình yêu của mình lại kết thúc một cách vô duyên như vậy. Anh đã làm điều gì sai cơ chứ. Anh vẫn dành tình yêu hết mực cho người mình yêu cơ mà. Em ấy nghĩ tình cảm của mình giống như trò chơi, muốn kết thúc là kết thúc dễ dàng vậy sao? Trung càng nghĩ càng phần nộ và cảm thấy quá sức chịu đựng. Suốt giờ làm hôm đó, anh không nói một lời nào và tập trung điều khiển giao thông với vẻ mặt hằm hằm khiến ai đi trên đường đều không khỏi e ngại dè chừng.

Ở phòng trọ của mình, Quân bị thằng Quang lên lớp ột trận.

- Mày bị hâm hả Quân? Sao lại đi nói những lời khó nghe như thế với anh Trung? Mày coi thường người ta quá đấy!

- Tao không biết nữa. Giờ tao hối hận quá mày ơi. Hic hic. Không biết anh có oán trách gì tao không nữa...Tao sợ quá...

- Bớ tay mày luôn! Giờ thì còn làm gì được nữa! Coi như mọi chuyện đã kết thúc rồi đó. Thôi từ bây giờ lo tập trung học hành đi, sắp thi đến nơi rồi.

- Ủ mày nói cũng phải. Nhưng lỡ để anh ấy gặp lại thì biết nói sao hả Quang?

- Thì đừng nhìn anh là được chứ gì. Hay là mày lo tập trung làm bài nghiên cứu với tao đi cho quên bớt nỗi buồn. Mấy ngày qua tao thấy mày xuống sắc quá. Có cần về quê để lấy lại tinh thần không?

Thấy thằng Quang nói có vẻ hợp lý, Quân ngồi bật dậy nói.

- Ồ ha. Ý này hay đó. Tranh thủ mấy ngày này về quê tránh mặt anh luôn. Nhưng kì thi sắp tới đến nơi rồi, liệu về có ổn không?

- Thì về mấy hôm thôi mà. Nếu không, mày mang sách vở về mà ôn trước đi! Có gì đâu mà khó nghĩ.

- Phải rồi nhỉ. Giờ gặp toàn chuyện buồn khiến đầu óc tao cứ lú lẫn cả lên. Cám ơn mày nhiều nha!

- Thôi khỏi! Chỉ cần mày bình thường trở lại là tao thấy khỏe rồi. Hay là chiều nay về luôn đi.

- Uhm. Quyết định vậy đi! Tao thấy cũng nhớ nhà lắm rồi...

*****

Sau một ngày làm việc căng thẳng, Trung dắt xe thẳng vào trong nhà và ngồi thờ ở phòng khách. Bất giác anh đắm mạnh xuống mặt bàn rồi ôm đầu bất lực. Vấn đề nguyên bộ đồng phục trên người, Trung đi lại tủ lạnh lấy một chai rượu ngoại nốc một hơi gần hết. Vì mới lần đầu nếm thử rượu mạnh nên anh cảm thấy đầu óc choáng váng và toàn thân rã rời. Một lúc sau, Trung loạng choạng tính leo lên phòng ngủ nhưng mới đến chân cầu thang anh đã ngã lún ra, người va vào chậu hoa gần đó. Nghe tiếng đổ vỡ, thằng Tùng đang học bài ở trên lầu giật mình chạy xuống thì thấy anh hai mình nằm một đống trên sàn. Nó hoảng sợ đến kẻ bên Trung lấp bắp hỏi.

- Anh Trung anh có sao không? Anh đừng làm em sợ!!

Trung giờ đã ngập chìm trong men say nên không biết trời đất là gì. Anh vung tay nói lè nhè trong vô thức.

- Quân, tại sao em lại đối xử với anh như vậy? Em coi tình cảm của anh là thứ đồ chơi rẻ tiền hay sao?

- Anh hai, anh tỉnh lại đi. Anh say quá rồi...

- Không, anh không say! Cứ để mặc anh...

.....

- Quân ơi anh yêu em nhiều lắm mà! Sao em không thương anh hả Quân? Em nói cho anh một lời rõ ràng đi. Em làm anh đau lắm Quân à!!!!

Thằng Tùng nghe anh mình nắc từng lời như thế mà đôi mắt chợt tối lại. Nó đứng đó lặng nhìn anh hai mình vật vờ trong cơn say mà cảm thấy nghèn nghẹn nơi cuống họng. Nó ra sức đỡ anh mình đứng dậy và để anh nằm tạm trên chiếc ghế sofa đoạn nó lên phòng lấy chiếc mền bông xuống đắp cho Trung. Còn Trung thì đã bết cựa quậy tay chân, thi thoảng anh lè nhẹ buông lời trách móc Quân những câu không rõ. Tùng vội thu dọn chậu hoa bị đổ rồi đóng cửa tắt đèn và lặng lẽ bước về phòng. Nó vừa đi vừa suy nghĩ về một quyết định nào đó.

Tờ mờ sáng, Trung mệt mỏi trở mình thức dậy. Nhìn vào đồng hồ trên tay thì chỉ mới 5 giờ sáng. Anh ôm đầu lảo đảo bước vào nhà vệ sinh để rửa mặt cho tỉnh táo. Bỗng chốc nổi cay đắng bực dọc lại tràn về khiến Trung nhăn mặt cau tiết. Anh chống hai tay lên thành bồn rửa mặt và nhìn đắm đắm vào chiếc gương soi.

“Quân ơi, sao em lại bắt anh phải chịu đựng sự dày vò thế này hả. Anh không cam tâm.”

*****

Khi được trở về ngôi nhà thân yêu, Quân suốt ngày nằm trong phòng đọc sách và rồi lại nhớ đến anh. Nó tưởng về đây sẽ được bình yên thanh thản nhưng không. Hình bóng anh vẫn lớn vồn trong đầu nó. Những nụ hôn ngọt ngào, những cái ôm ấp ấm thoảng chốc hiện về làm tâm hồn nó xốn xang xót xa như có hàng ngàn sóng lớn xô vào vách đá. Những khoảnh khắc hạnh phúc nhỏ nhoi ấy giờ đây Quân nghĩ lại sao mà quý giá thế. Nó ước gì thời gian có thể quay trở lại hoặc là nó sẽ quên tất cả mọi kỉ ức từ lúc gặp anh. Ngẫm lại nó thấy mình thật ngốc nghếch.

Thấy con trai mình trở về tiêu tụy hần đi, mẹ nó xót thương đến suýt rơi nước mắt. Hôm nó về, bà Huyền chạy ra cửa đón con rồi ôm chầm lấy nó. Bà sờ nắn khắp người con trai mình và buông lời than thở.

- Quân ơi, ở trên đó ăn uống kham khổ lắm hay sao mà con gầy sòm đi thế này? Hay là học hành áp lực nhiều quá hả con?

- Dạ...Tại bài vở nhiều quá nên mới thế. Mẹ đừng quá lo lắng nha mẹ.

- Không lo sao được hả con! Nhà này chỉ có mỗi mình con nói dỗi tông đường thôi đó!

Quân chỉ biết cố nở nụ cười để mẹ mình an tâm nhưng bà vẫn xuyết xoa.

- Con rảnh ngày nào thì về nhà đi con, để mẹ đi mua đồ tắm bổ ầy. Từ hôm mày bị chấn thương đến giờ, ngày nào mẹ cũng canh cánh trong lòng, cứ sợ sẽ có diêm gở nào xảy đến nữa thì chết!

- Mẹ à, đừng nghĩ ngợi nhiều quá kẻo ảnh hưởng đến sức khỏe đó.

- Ủ, thế mày cũng lo mà ráng chăm sóc sức khỏe thì mẹ mới yên tâm! Mẹ thấy thằng Quang ở cùng mày mà vẫn mập phây phây đấy thôi!

- Mẹ này, con khác nó khác. Thể trạng từng đứa khác nhau mà mẹ.

- Ờ thì mẹ thấy sao nói vậy! Mà thôi vào nhà rửa mặt thay đồ rồi chuẩn bị ăn cơm, hôm nay mẹ có làm món gà chiên bơ, món mà con thích ăn nhất đó! Ráng ăn nhiều vào nhà con!!

- Dạ vâng con biết rồi mẹ! Hi hi

Thấy người mẹ thân yêu dành sự quan tâm và lo lắng ỉn, Quân đã bớt buồn và vui vẻ trở lại. Nó hôn hờ ôm lấy cánh tay mẹ tung tăng bước vào trong và quên đi hết những nỗi đắng cay tiếc nuối. Nó thấy cuộc sống này không có thứ gì quan trọng, tuyệt vời hơn tình mẫu tử thiêng liêng cao cả cả. Ở trên thành phố, đã ngày thứ hai Trung lái xe đến nhà trọ của Quân nhưng anh chỉ trông thấy chiếc ổ khóa lạnh lẽo nằm bất động trên cánh cổng đã hoen gỉ. Anh đành thất thểu quay đầu xe chạy về nhà. Đáng lẽ ra do cơn giận vẫn còn âm ỉ, anh sẽ không đến tìm gặp Quân nhưng hai ngày trước anh mới biết được lý do vì sao Quân lại đòi chia tay anh một cách bất thường như vậy. Anh tự trách mình quá lơ đãng khi không nghĩ đến mẹ anh, người mà gây tác động nhiều nhất đến mối quan hệ giữa anh và nó. Bà ấy đã nói dối một cách trắng trợn để qua mặt anh.

Đến khi thằng Tùng run rẩy đưa cho anh túi phong bì lớn chứa số tiền 30 triệu thì anh mới vỡ lẽ ra mẹ anh đã chủ động hẹn gặp riêng Quân và nói những điều gì đó khiến Quân phải đành lòng từ bỏ hạnh phúc của mình. Đáng lý ra anh phải nhận ra điều này sớm hơn nhưng vì đầu óc còn bấn loạn chuyện Minh cưỡng bức người yêu nên chẳng thể nhận ra được điều gì.

Anh cũng không ngờ em trai mình lại hòa theo mẹ tiếp tay che giấu chuyện này. Nghe nó kể lại sự tình mà Trung lặng người sửng sốt. Chính thằng Tùng thừa nhận đã ẹ mình số di động của Quân và khi thấy túi tiền nằm trên bàn, nó đã lên đem cất dưới học tủ trong phòng mình. Anh cũng chẳng hiểu tại sao nó lại làm thế với Quân. Anh gắng hỏi mà nó chỉ im lặng nhìn anh thật buồn và cúi đầu xin lỗi.

Anh chẳng oán trách gì em trai mình mà chỉ tức giận mẹ anh vì đã lừa dối dùng thủ đoạn với mình. Sao mẹ anh vẫn không chịu buông tha cho Quân chứ. Đến nước này thì anh không còn cách nào khác là đấu tranh với mẹ đến cùng. Anh không thể vì lý do yêu đương khác người mà từ bỏ hạnh phúc quý báu của mình được. Anh sẽ chứng minh cho bà thấy tình yêu lớn lao của mình có thể vượt qua được những rào cản, định kiến khắt khe của xã hội. Nghĩ cho hoàn cảnh của Quân, anh thấy mình đáng trách vô tâm làm sao. Chắc mẹ anh nói nặng lời lắm nên em ấy mới cư xử nông nổi như thế. Quân ơi, mau trở lại thành phố đi, anh nhớ em nhiều lắm. Anh thật sự đã không hiểu được nỗi khổ tâm của em...Anh đã để em chịu thiệt thòi rồi.

27. Chương 27

File 27: Vượt qua (Part I)

Quân về nhà chơi đã được ba ngày và đến lúc nó phải quay trở lại phòng trọ để chuẩn bị cho kì thi cuối kì sắp đến. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa qua, nó đã cố gắng đem tất cả những khoảnh khắc hạnh phúc bên anh chôn sâu vào dĩ vãng nhưng điều đó thật quá khó khăn. Quân nhận ra trái tim nó đã bị lấp đầy bởi những cảm xúc yêu thương mãnh liệt không thể nào phai mờ trong phút chốc. Có những lúc nó không thể kiềm chế được nỗi nhớ định gọi điện thoại cho anh nhưng những hình ảnh và giọng nói đáng sợ của mẹ anh chợt hiện về làm Quân run rẩy buông rơi điện thoại.

Từ lúc về nhà đến nay, Quân chẳng dám sờ số điện thoại cũ vì sợ anh sẽ gọi điện và nhắn tin cho nó. Nó nhờ thằng Quang mua ính một chiếc sim mới còn chiếc sim cũ nó cất kĩ trong bóp. Cuối cùng thì cũng đến lúc nó và thằng Quang phải trở lại thành phố. Sáng hôm nó đi, bà Huyền ra chợ mua rất nhiều đồ ăn nhét đầy cái vali nhỏ xíu của con trai mình. Bà còn dặn dò nó đủ điều nào là ăn uống đủ chất, học bài không nên thức khuya quá, không được đi chơi bậy bạ...làm Quân cảm động vô cùng. Vẫy tay chào từ biệt mẹ, Quân rồ ga cho xe chạy ra khỏi đường làng. Trong đầu nó giờ đây đang nghĩ đến việc sẽ ứng xử ra sao khi anh đến tìm gặp nó. Điều đó quả là rối rắm phức tạp làm sao. Không biết hiện giờ anh đang làm gì nghĩ gì nhỉ. Dù đã dặn lòng sẽ cố quên anh mà sao nó vẫn cứ quan tâm đến anh nhiều như thế.

Sau gần 3 tiếng đồng hồ bon bon trên chiếc xe máy, Quân và thằng Quang cũng đã dừng trước cổng nhà trọ. Rời khỏi không khí nông thôn trong lành mát mẻ khi trở lại thành phố, Quân thấy rõ sự khác biệt giữa hai nơi. Mùi xe cộ khói bụi đường phố sộc vào mũi khiến hai đứa cảm thấy khá ngột nhưng rồi hai thằng cũng thở dốc và mở cổng vào nhà. Nhưng chưa kịp dắt xe vào trong thì cả hai giật mình vì tiếng xe máy vang lên sau lưng. Tội nó quay đầu lại thì chợt thấy dáng anh Trung đang ngồi bệ vệ trên chiếc xe tuần tra. Quân quá đỗi bất ngờ đến độ không thể thốt lên được câu nào. Nó đứng như trời trồng đơ mặt ra nhìn anh mà không biết phải làm gì. Cùng lúc đó, Trung mở to đôi mắt mừng rỡ và bước xuống xe lao nhanh đến chỗ Quân cầm tay nó lay mạnh.

- Cuối cùng thì em cũng chịu trở lại thành phố rồi sao! Anh nhớ em lắm Quân à. Tại sao em lại lẩn trốn anh chứ??? Tại sao em không chịu nghe điện thoại của anh chứ?

- Anh...anh Trung...

Quân nghẹn ngào lấp bắp từng chữ, nửa vì xúc động khi gặp lại anh, nửa lại cảm thấy tủi thân. Trung bắt chợt ôm chầm lấy nó vào lòng.

- Em đừng nói gì nữa cả. Anh đã biết tất cả sự thật rồi. Lỗi là do mẹ và thằng em trai của anh. Vì họ mà em phải chịu đựng nỗi khổ tâm, anh thật sự đã không thể hiểu...

- Anh...biết hết rồi sao?

- Phải! Thằng Tùng đã đưa cho anh túi tiền ấy. Anh thật không ngờ mẹ anh lại dùng thủ đoạn nhẫn tâm như thế với em. Mấy ngày qua anh đến nhà tìm em để giải thích mọi chuyện nhưng em lại đi vắng, gọi điện thoại cho em thì không thể liên lạc được.

Bỗng chốc trong lòng Quân hiện lên chút niềm vui khi nghe anh nói thế. Nhưng rồi nó lại nghĩ đến những câu nói cay nghiệt mà mẹ anh dành tặng cho nó. Quân đẩy anh ra cúi đầu run run nói.

- Anh Trung à...em không thể quay lại với anh như trước được đâu. Dù sao thì mẹ cũng muốn tốt cho anh. Anh đừng cãi lại bà ấy rồi gia đình xào xáo. Em sẽ hy sinh để cho gia đình anh được yên ổn.

- Em nói vớ vẩn gì vậy? Em không tin vào tình yêu của chúng ta sao? Em không tin tưởng anh sao Quân?

- Không, không phải vậy...Nhưng em sợ sau này khi yêu anh, người ta sẽ dị nghị, dèm pha anh. Anh sẽ mất mặt với đồng nghiệp rồi có nguy cơ bị mất việc nữa. Em không muốn thế đâu. Thà em đau khổ còn hơn để anh bị người ta nói này nói nọ...

- Quân à, em biết anh không màng đến những điều tầm thường ấy mà. Với anh không có gì quan trọng hơn tình yêu của chúng mình đâu. Khi anh quyết định yêu em là anh đã bỏ ngoài tai những điều tiếng của xã hội rồi. Anh nhất định sẽ làm cho chúng ta hạnh phúc cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa! Em có hiểu lòng anh không vậy Quân?

- Nhưng còn mẹ anh...Bà ấy vẫn quyết tâm ngăn cản chúng ta thì sao?

- Em phải có niềm tin vào anh chứ! Em đừng sợ nữa vì anh sẽ thuyết phục mẹ đến cùng cho đến khi nào bà ấy chấp nhận em thì thôi! Anh sẽ bảo vệ cho em mà.

Quân chợt im lặng vì nỗi băn khoăn dấy lên từng đợt trong lòng. Trong thâm tâm nó đâu muốn từ bỏ tình yêu của mình đâu nhưng bức tường rào lớn nhất là định kiến xã hội khó mà có thể vượt qua được. Đang cúi đầu chần chừ thì Trung nắm lấy tay nó siết chặt.

- Nếu em vẫn chưa tin thì đi theo anh đến gặp mẹ! Đến nước này, anh cần phải làm rõ mọi chuyện và nói cho bà ấy biết anh yêu em nhiều như thế nào!!

- Đừng mà anh, làm vậy em thấy không hay đâu...

- Không! Em phải đi cùng anh, nếu không anh sẽ hận em suốt đời đó!

Quân cố dùng dằng chống cự nhưng không tài nào thoát khỏi đôi bàn tay chắc khỏe của anh. Trung hăm hăm bắt nó leo lên xe rồi anh chở nó đến khách sạn nơi mẹ mình đang ở. Anh sẽ nói thẳng với bà ấy không được làm tổn thương người anh yêu nữa và bắt bà phải thừa nhận mối quan hệ này. Thằng Quang đứng xó rổ này giờ nhìn hai người nói chuyện với nhau mà chẳng dám ho he phản ứng gì. Nó nhướn mắt nhìn theo họ rồi lật đật dắt xe vào trong. Thôi coi như thằng Quân phen này khó thoát khỏi lưới tình rồi.

Trên đường đến khách sạn, Trung vừa tập trung lái xe vừa hình dung lại cảnh mẹ mình thừa nhận việc đã làm một cách trơ tráo. Sau khi thằng Tùng nói ra toàn bộ sự thật, anh lập tức gọi điện ẹ mình để hỏi rõ mọi chuyện thì bà Trang cười nhạt bảo.

“- Đúng là mẹ chưa về Đà Lạt nhưng mẹ lừa con thì đã làm sao? Tại mày cứng đầu quá nên mẹ mới dùng đến cách đó để cho thằng Quân biết điều mà tự động chia tay. Con không cảm ơn mẹ mà còn nạt nộ quát tháo thế là sao?

- Mẹ làm thế là quá đáng lắm! Tại sao mẹ lại đánh đổi tình cảm của tụi con bằng tiền bạc được chứ? Mẹ thương con trai mẹ bằng cách đó sao?

- Không làm thế thì sao thằng Quân nó chịu thôi mê muội hả con? Là tại thằng Quân nó bệnh hoạn, nó bỏ bùa con nên mẹ bắt buộc dĩ mới làm thế! Con hãy thôi trách hờn mà hãy cảm ơn mẹ vì giúp con tỉnh táo trở lại đi!

- Mẹ à, con thật không ngờ mẹ lại nghĩ như vậy...Cho dù mẹ giở bao nhiêu cách thì con vẫn sẽ yêu Quân mà thôi! Mà con cảnh cáo mẹ nếu còn làm như thế một lần nữa với Quân là con không tha thứ ẹ đâu!

- Mà, mà vừa nói gì? Mà dám cãi lời mẹ mà à?? Ai đã sinh ra mà hả?

- Con không cần biết. Ý của con là như thế đấy!

- Được rồi, mà thử làm trái ý mẹ xem rồi mà sẽ biết hậu quả!"

Bực tức anh tắt luôn điện thoại và chạy thật nhanh đến phòng trọ tìm Quân nhưng khi đó Quân đã về nhà. Anh liền lấy điện thoại gọi cho Quân nhưng đầu dây bên kia không ai bắt máy và sau đó thì không còn liên lạc được nữa. Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, Trung chống đối với mẹ tới cùng cũng chỉ vì anh đã quá yêu Quân và anh nhận ra cậu nhóc đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của anh. Nhưng đáng tiếc tình cảm đặc biệt này lại gặp nhiều trở ngại lớn và có thể ảnh hưởng đến tình cảm mẹ con anh bấy lâu nay. Nhưng hạnh phúc là của anh, anh phải nắm giữ. Anh không thể vì mẹ mà từ bỏ hạnh phúc thiêng liêng của mình được.

Bất giác anh đưa tay ra sau lưng nắm lấy tay Quân để tìm sự động lòng còn nó thì chỉ biết cúi đầu lặng thinh. Nó đang rất hồi hộp và lo sợ khi phải đối diện với mẹ anh một lần nữa. Và ngay lúc này, tận sâu trong lòng nó chợt le lói một chút hy vọng vì cuối cùng anh đã biết được mọi chuyện. Đức Phật ơi, mong người hãy ban cho con những điều tốt đẹp nhất...

Khi đến cổng khách sạn, anh dẫn nó lên đến tận phòng mẹ mình. Lúc này bà Trang đang ngồi bàn bạc với chồng về chuyện công ty thì bất ngờ nhìn ra phía cửa.

- Trung con không làm việc mà đến đây làm gì thế?

Trung giữ nét mặt bình thường kéo tay Quân ra trước mặt mẹ mình và nói một cách nghiêm túc.

- Con đến để yêu cầu mẹ chấp nhận tình cảm giữa con và em Quân!

Nghe những lời hùng hồn từ con trai mình và thấy bóng dáng khó ưa của Quân, bà Trang trợn mắt quát lên.

- Con dám dẫn cả thằng Quân đến phòng mẹ à? Con vẫn chưa tỉnh ra hả Trung? Con muốn mẹ tức chết phải không?

- Cái đó thì tùy mẹ con không có ý kiến! Con dẫn em Quân đến đây chỉ muốn nói một điều rằng người con yêu nhất bây giờ chính là Quân!

Vừa dứt lời, anh bất ngờ ôm lấy hai vai Quân và đặt một nụ hôn lên môi nó. Hành động đó khiến bà Trang và Dượng Lâm sững người chết lặng vì quá sốc. Còn riêng Quân, nó tròn xoe hai mắt và cảm thấy toàn thân như bị đóng băng. Chừng một phút sau anh khẽ buông nó ra và quay đầu về phía mẹ mình vẫn còn chưa hết kinh ngạc.

- Mẹ đã thấy rồi đó! Tình yêu của con với Quân đã đến mức độ này rồi đó, mong mẹ đừng bao giờ có ý định chia rẽ tụi con nữa!!

Bà Trang ngồi phịch xuống ghế và cầm lấy ly nước uống ừng ực. Rồi bà vuốt ngực hét lên.

- Mà...mà làm cái trò gì thế hả Trung?

Dượng Lâm vừa vỗ vai trấn an bà Trang vừa nhìn Trung nói với giọng mỉa mai.

- Sao con có thể đi hôn một thằng con trai trước mặt mẹ mình hả Trung?

- Các người đừng hỏi làm gì mất công! Tôi đã nói là tôi sẽ làm được, chỉ mong sao các người đừng cản trở phá hoại hạnh phúc của tôi nữa!

Bà Trang bỗng nhiên đứng phắt dậy tiến về phía Quân với vẻ mặt vô cùng giận dữ. Nó hoảng sợ lùi lại núp sau lưng anh. Bà Trang quát lên một cách đáng sợ.

- Được rồi. Đến nước này tao sẽ lên chỗ làm của mà nói cho cấp trên mà biết cái sự thật kinh tởm này.

Để xem mà còn có thể làm cảnh sát giao thông được nữa hay không!!

- Mẹ cứ việc. Con không có sợ đâu! Không cần mẹ nói ra con cũng sẽ công bố mối quan hệ này ọi người biết để mẹ vừa lòng.

Trung đáp lại với vẻ mặt thách thức còn Quân run rẩy khi chứng kiến màn đôi co.

- Trung, mày giỏi lắm! Chỉ vì thằng oắt con này mà mày cãi lời mẹ! Để xem mày ăn nói sao với đồng nghiệp của mày!!! Anh Lâm, xuống tầng hầm lấy xe chở em đến phòng Cảnh sát giao thông Quận 3 ngay lập tức! Bà Trang tức giận tột độ xách giỏ bước thật nhanh ra khỏi phòng. Dương Lâm vội đi theo sau và liếc nhìn Quân tỏ ý trách cứ. Quân luống cuống nhìn theo họ trong lòng cảm thấy bất an.

- Trời ơi... Anh Trung ơi, giờ phải làm sao hả anh?

- Em đừng quá lo, anh không sao đâu! Cấp trên sẽ không đuổi việc anh đâu. Giờ đi theo anh đến cơ quan để xem họ gỡ gạc trò gì.

Nói rồi, anh giục nó xuống chỗ gửi xe và chở nó đến thẳng chỗ làm. Quân không ngờ vì nó mà anh lại chống đối với mẹ mình quyết liệt như vậy. Nghĩ lại nó cảm thấy tình yêu anh dành cho nó quá lớn lao còn nó thì ngược lại, quá yếu đuối và hèn nhát.

Khi đến chỗ làm của con trai mình, bà Trang đẩy cửa xe bước xuống vệ đường còn dương Lâm thì vẫn ngồi yên sau tay lái. Đoạn bà rảo bước thật nhanh đến cổng bảo vệ với gương mặt lạnh như tiền.

- Cho tôi hỏi phòng làm việc của Cảnh sát trưởng nằm chỗ nào vậy cậu?

Anh bảo vệ chau mày vừa chỉ hướng vừa hỏi lại.

- Cô đi thẳng sau đó thì rẽ phải...Mà cô đến vào giữa trưa thế này có việc gì không ạ?

- Tôi muốn tìm gặp cảnh sát trưởng để nói chuyện về thằng Trung, con trai tôi!

- Dạ...

Không để anh bảo vệ hỏi thêm, bà Trang quay đầu đi một mạch đến nơi làm việc của trưởng phòng Cảnh sát giao thông Quận 3. Thấy đồng chí cảnh sát đang ngồi đọc báo cáo, bà Trang đi đến trước mặt ông ta lớn tiếng.

- Tại sao các anh có thể ột thằng con trai không được bình thường vào làm việc ở đây vậy? Bộ Sở công an Thành phố mù hết rồi chẳng?

- Ủa chị là ai? Mà chị nói gì tôi không hiểu?

Ông đại tá ở độ tuổi ngũ tuần ngẩng mặt lên nhìn bà tỏ ý khó hiểu.

- Tôi là mẹ của thằng Trung, người làm cảnh sát giao thông ở đây! Và tôi muốn hỏi các anh là tại sao lại để ột kẻ đi yêu đương khác thường làm cảnh sát được chứ?

Vừa lúc này, một anh cảnh sát giao thông trẻ cầm xấp giấy tờ bước vào phòng. Thấy bà Trang anh ta thốt lên.

- Ủa cô Trang cô làm gì ở đây vậy?

Bà Trang quay đầu lại nhìn thì chợt nhận ra Minh. Vốn dĩ không ưa gì cảnh sát giao thông và căm ghét cái nghề này vì đã khiến thằng con làm trái ý mình nên bà không thêm trả lời anh và gằn giọng nhắc lại từng lời như ra lệnh.

- Mấy người còn chưa biết sao, thằng Trung nó là gay, nó đi yêu con trai đó! Mau đuổi nó ra khỏi ngành dùm tôi đi!

- Chị nói sao? Đồng chí Trung là gay à???

Ông sếp trưởng chau mày ngạc nhiên còn Minh cũng lắp bắp hỏi lại.

- Cô nói sao cơ, thằng Trung... thằng Trung là gay sao?

.....

- Phải!!! Tôi là gay đó! Tôi đi yêu con trai thì đã sao nào?

Đang nói đến đây chợt Trung nắm tay Quân xuất hiện trước cửa phòng. Tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về phía anh còn bà Trang thì trừng mắt quát lên.

- Mày đến đúng lúc lắm... Anh là cấp trên của nó thì giải quyết chuyện này thỏa đáng dùm tôi đi! Làm gì có chuyện cảnh sát mà đi yêu người cùng giới như thế được!

Vị đại tá không vội đáp lời bà Trang mà đứng dậy nhìn Trung thắc mắc.

- Mẹ cậu nói cậu là gay có đúng không vậy Trung?

Trung chợt lặng người mấy giây nhưng rồi anh ngẩng mặt lên nói với giọng khẳng khái.

- Vâng thưa sếp đúng là như vậy! Mấy tháng qua tôi đã quen với một cậu con trai và yêu cậu ấy! Nếu điều này ảnh hưởng đến công việc của tôi thì đại tá có thể đuổi tôi ra khỏi ngành cũng được. Tôi xin chấp nhận mọi khiển trách.

Quân này giờ đứng lú lú không thể thốt lên lời nào. Sợ điều tồi tệ sắp sửa xảy ra, nó vội lao ra đằng trước hốt hoảng cầu xin sếp của anh.

- Không chú ơi, xin chú đừng đuổi anh ấy khỏi ngành! Con cầu xin chú. Lỗi tất cả là ở con! Con sẽ từ bỏ tất cả, chỉ cần chú đừng đuổi việc anh Trung...

- Quân em nói gì thế hả?

Vị đại tá khẽ đằng hắng một tiếng rồi đứng dậy rời khỏi bàn làm việc. Ông hết nhìn Quân rồi lại quay sang Trung và ôn tồn bảo.

- Thật ra chuyện cậu Trung yêu ai thích ai không có liên quan gì đến việc cậu ấy có bị đuổi khỏi ngành hay không. Từ trước đến giờ tôi chưa phải giải quyết trường hợp nào như thế này cả...Nhưng tôi vẫn thắc mắc một điều tại sao hai người là con trai mà lại đi yêu nhau? Các cậu không cảm thấy lạ lùng và ngược đời hay sao?

- Thưa sếp...

Lần này bà Trang nói chen vô, cướp lời con trai mình.

- Anh còn hỏi gì nữa. Nguyên do chính là thằng nhãi con này nó cố tình bỏ bùa mê thuốc lú cho thằng con tôi đó! Mau bắt nó dừng lại để cho con tôi được yên mà trở lại trạng thái bình thường hoặc có thể buộc thằng Trung thôi làm cảnh sát giao thông cũng được.

Trung vô cùng giận dữ trước thái độ đó của mẹ mình. Anh lớn tiếng đáp lại.

- Mẹ nói vậy mà nghe được sao? Con yêu Quân đơn giản vì em ấy đã dành sự quan tâm cho con và hy sinh bản thân mình vì con. Là con chủ động yêu em ấy chứ không phải rù quyến hay bỏ bùa như mẹ tưởng tượng đâu!! Thưa sếp, tình yêu của tôi tuy ngược đời thật nhưng tình yêu đó xuất phát từ một trái tim chân thành, một cảm xúc rất đổi bình thường. Mong sếp hãy hiểu cho tôi...

Lúc này vị đại tá nhìn hai mẹ con anh rồi ông chậm rãi đáp lại lời bà Trang.

- Thưa chị, chị nói vậy là sai rồi! Thứ nhất tất cả chúng ta đều là con người. Cháu trai đây trông hiền lành tử tế thế này thì bỏ bùa được ai. Hơn nữa chúng ta đang sống trong thời đại tiên tiến, làm gì có bùa chú nào tồn tại! Thứ hai, dù cho có là cảnh sát công an hoặc là ai đi chăng nữa thì cậu Trung đây vẫn là con người bình thường sống trong xã hội này. Còn chuyện yêu ai yêu như thế nào là lựa chọn của cậu ấy, chúng tôi không có quyền hạn gì mà bắt tội cậu ấy được. Với lại luật pháp Việt Nam chưa có quy định nào như thế cả.

- Nhưng xã hội Việt Nam từ trước đến giờ làm gì có chuyện yêu đương khác thường như thế bao giờ! Chúng ta phải ngăn cấm để giải trừ mối họa này chứ đâu thể khoanh tay đứng nhìn nó xảy ra được. Nên nhớ các anh là cảnh sát giao thông, là lực lượng an ninh của đất nước đấy!!

Bà Trang vẫn nói rất hăng và ngày càng lớn tiếng khiến ột vài người đang làm việc trong các phòng lân cận tụ tập theo dõi bên ngoài cửa sổ.

- Các anh còn chờ gì nữa mà không trao quyết định sa thải thẳng con tôi đi. Cứ để nó tự do như vậy còn gì là nguyên tắc, là luật lệ nữa.

- Rất tiếc thưa chị. Tôi đã nói rõ ràng rồi! Đó là chuyện nội bộ của phòng cảnh sát giao thông chúng tôi. Chị không có phận sự gì ở đây cả. Chúng tôi tự khắc sẽ có cách xử trí riêng. Mà chị cũng nên xem lại bản thân mình đi. Tôi chưa thấy người mẹ nào mà lại đến tận nơi làm việc của con mình để làm ầm ĩ lên như vậy cả. Chị thích nhìn thấy con mình bị mất thể diện trước mặt mọi người lắm phải không? Chị thương con mình bằng cách đó sao? Đáng lẽ ra chị phải bàn bạc trao đổi với con mình để tìm cách giải quyết phù hợp còn đằng này chị lại làm mọi chuyện rối tung lên mà không cần biết hậu quả thế nào. Mời chị về cho để chúng tôi còn làm việc nữa!

Bị vị trưởng phòng Cảnh sát giao thông buông lời giáo huấn, bà Trang vừa què độ vừa giận tím mặt. Bà gơ ngón tay về phía họ buông lời đay nghiến thậm tệ.

- Các anh...Thôi được tôi về! Các người ở đó mà giải quyết với nhau đi. Dù sao thì các người cũng sẽ phải hối tiếc vì quyết định ngu ngốc của mình thôi! Cả thằng con bất hiếu kia nữa, chúng mày không được yên thân đâu! Đúng là bọn cảnh sát giao thông gàn dở mà...

Bà Trang điên tiết xách giỏ lách qua người Minh đi thẳng ra khỏi phòng. Bà vừa đi vừa lầm bầm mấy câu chửi đổng khi thấy mấy đồng chí cảnh sát nhìn theo bà ái ngại. Còn anh và nó thì im lặng chờ đợi phán xét của vị đại tá. Ông trở lại chiếc ghế ngồi và chống tay lên cằm nhìn hai người.

- Cậu Trung, tôi tạm thời cho cậu nghỉ làm chiều hôm nay để về nhà giải quyết chuyện gia đình. Sáng sớm ngày mai cậu lên phòng gặp tôi để viết bản kiểm điểm. Tôi không có ý kiến gì về sự lựa chọn tình yêu của cậu nhưng chuyện hôm nay cậu để mẹ cậu làm ầm ĩ, nói những lời không hay tại cơ quan là không thể chấp nhận được. Tôi hy vọng vụ việc này sẽ không tái diễn thêm một lần nào nữa. Giờ thì cậu và cậu nhóc này hãy về nhà tự lo liệu lấy đi!

- Dạ vâng! Cảm ơn sếp đã hiểu cho em. Thưa sếp em về...

Trung cúi đầu chào cấp trên và lặng lẽ nắm tay Quân bước ra nhà xe mặc cho nhiều cặp mắt nhìn theo họ tỏ vẻ thông cảm xen lẫn sự ngỡ ngàng, nhất là Minh người bạn thân của anh. Họ không thể tin được người đẹp trai, nam tính nhất phòng cảnh sát giao thông Quận 3 này lại thuộc thế giới thứ ba. Nhiều cái lắc đầu, tiếng bàn tán xì xầm gần đó làm Quân cảm thấy không được thoải mái và càng khiến nó thấy mình giống như là kẻ có lỗi. Còn Trung vẫn giữ nét mặt bình thản vì anh tin rằng sự lựa chọn của mình không có gì đáng phải xấu hổ cả. File 27: Vượt qua (Part II)

Khi đã về đến nhà anh, Trung bảo nó lên phòng mình ngồi chờ trong khi anh vào phòng tắm thay bộ đồng phục cảnh sát. Quân ngồi im lặng trên giường và hồi tưởng lại những chuyện vừa mới xảy ra. Nó giống như một giấc mơ vậy. Thật may mắn khi cấp trên của anh không trách mắng xử phạt gì anh cả. Nhưng còn bạn bè đồng nghiệp của anh thì sao. Liệu khi biết được anh yêu con trai, họ có đối xử bình thường với anh như trước đây hay không. Cứ nghĩ đến điều này, lòng Quân lại cảm thấy khó chịu giống như nó đã gián tiếp đẩy anh vào hoàn cảnh oái oăm này vậy.

Đang miên man nghĩ ngợi thì anh đẩy cửa bước vào. Anh đến ngồi kế bên nó và dành tặng cho nó một cái nhìn tràn đầy yêu thương.

- Em ổn đấy chứ Quân?

- Dạ...Em vẫn còn hơi sợ và lo lắng!

- Em sợ điều gì? Không phải mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao! Từ nay sẽ không còn ai có thể ngăn cản tình yêu của chúng ta nữa.

- Nhưng mà sau này anh sẽ đối diện ra sao với bạn bè anh? Họ có khinh miệt xa lánh anh không?

- Anh đã nói là anh không màng điều đó rồi mà! Ai muốn nghĩ gì thì nghĩ. Anh chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được rồi. Và có hai điều quan trọng nữa anh cần nhất lúc này, em biết là điều gì không?

- Điều gì hả anh?

- Thứ nhất, anh cần em có niềm tin vào anh. Thứ hai, anh cần em yêu anh, không bao giờ rời xa anh cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Em hãy hứa với anh có được không Quân?

Anh vừa nói thật nhẹ nhàng vừa nhìn sâu vào trong mắt Quân. Ngay lập tức nó bị đôi mắt ẩn chứa vùng trời sâu thẳm đó hút lấy và đưa nó đến một nơi thật nhiều hoa tươi và ánh sáng ấm áp. Rồi Quân khẽ trả lời trong vô thức.

- Em...em hứa mà. Em sẽ mãi mãi yêu anh không bao giờ rời xa anh nữa đâu...

Sau câu nói đó, không gian xung quanh hai người chợt như ngưng đọng lại. Rồi anh nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy nó và cả hai đắm chìm vào một giấc mơ êm đềm dịu ngọt.

*****

Trên đường về khách sạn, bà Trang không ngừng bậm môi nghiến răng và đập tay vào cửa kiếng. Không ngờ đứa con bà đứt ruột đẻ đau lại làm bà một phen bẽ mặt trước nhiều người như thế. Thấy vợ mình không vui, ông Lâm liếc nhìn bà qua chiếc gương đồ đạc.

- Em bớt nóng lại đi Trang! Dù cho có tức giận cũng không giải quyết được gì đâu!

- Nhưng em không thể chịu được anh à! Nhìn chúng nó bên nhau mà tức muốn điên lên!

- Lần này em hành xử vậy là anh thấy không được rồi. Vừa thiệt cho em mà chuyện cũng chẳng đi đến đâu!

- Chứ theo anh em phải làm gì bây giờ! Chẳng lẽ cứ để chúng tự do làm bậy như vậy?

Ông Lâm chợt nhích môi cười rồi bảo.

- Thời gian còn dài mà! Cứ từ từ chúng ta sẽ nghĩ cách đối phó bọn nó. Em cứ giao chuyện này cho anh. Đảm bảo anh sẽ có cách khiến cho thằng nhóc con kia thôi bám theo con trai của chúng ta và buộc thằng Trung phải về trông coi công ty cho xem!

- Anh...anh nói chắc chắn đấy chứ?

- Đúng là như vậy! Em hãy tin anh đi! Nhưng trước hết chúng ta phải về công ty để giải quyết chuyện nội bộ đã. Giờ ở trên đó nhiều việc cần phải sắp xếp lại đây!

- Vâng, vậy thì anh cứ làm theo cách của anh đi! Em muốn thằng nhóc đó biến mất khỏi tầm mắt thằng Trung càng sớm càng tốt!

- OK em yêu! Sẽ như ý em muốn mà!

Nói xong ông Lâm vút điều thuốc hút dở vào hộp đựng gạt tàn và cho xe phóng nhanh về phía trước. Khoảng năm giờ chiều, Quân vươn vai thức dậy sau một giấc ngủ sảng khoái. Chưa bao giờ nó lại cảm thấy ngon giấc đến vậy. Nó quay đầu sang thì thấy Trung đang nở nụ cười nhìn nó âu yếm.

- Em dậy rồi à? Ngủ có ngon không em?

Quân mỉm cười bên lên và dụi đầu vào ngực anh nũng nịu.

- Ngon lắm anh à. Còn anh thì sao?

- Anh ấy hả? Không biết có ngon hay không mà anh mơ thấy anh được kết hôn và làm đám cưới với em đó!

- Anh chọc em phải không?

Quân mắc cỡ đỏ mặt nhẹ hai tay vào ngực anh.

- Anh nói thật mà! Em lại không chịu tin anh rồi!

Anh giả bộ làm mặt giận khiến Quân bối rối.

- O ơ đâu có đâu...Anh đừng giận mà.

- Hi hi ai nở giận em chứ! Mà Quân nè, lúc em bỏ anh về quê em có nhớ anh không vậy?

Nghe anh nhắc lại chuyện cũ, Quân thấy chột dạ và có cảm giác tủi thân. Nó lấy tay nghịch áo anh và khẽ thì thầm.

- Em nhớ anh lắm nhưng mà em cũng khó nghĩ nữa. Nhiều lần em định gọi cho anh nhưng lại sợ mẹ anh nên thôi...

- Em ngốc lắm Quân à. Sao lúc đó không nói sự thật cho anh biết để chúng ta cùng tìm cách giải quyết? Em làm thế là lòng anh đau lắm đấy em có biết không?

- Dạ, em xin lỗi nhưng em không còn cách nào khác...Thật sự em cũng không muốn xa anh đâu nhưng vì...

- Anh hiểu, anh hiểu mà. Bởi thế sau khi biết chuyện, anh luôn tự trách mình và lúc nào cũng mong sẽ được gặp lại em để nói rõ mọi chuyện. Giờ thì mọi thứ đã ổn rồi, anh chỉ cần mỗi ngày em luôn ở bên cạnh anh là anh hạnh phúc lắm!

- Anh Trung...

- Quân ơi, em có biết hiện giờ anh yêu em rất nhiều không? Em hãy hứa với anh từ nay về sau cho dù trời đất có sập, dù có vật đổi sao dời, dù ai đó rắp tâm chia rẽ thì chúng ta vẫn sẽ mãi yêu nhau, tin nhau nha Quân! Anh chỉ cần có thể thôi Quân à!

Nghe anh thổ lộ từng lời chân thành từ tận đáy lòng, Quân cảm thấy nghẹn ngào và rồi hai hàng nước mắt nóng hổi của nó lăn dài trên má. Nó nhìn anh hai mắt rưng rưng còn anh đưa tay gạt nhẹ nước mắt nó và dịu dàng bảo.

- Em đừng có khóc. Con trai mà khóc nhè là xấu lắm đó!

Bất chợt Quân ôm chầm lấy anh và nói trong tiếng nức.

- Anh Trung ơi, em cảm ơn anh nhiều lắm. Em đúng là một thằng con trai hèn nhát, suốt ngày chỉ biết trốn chạy và không dám đấu tranh cho tình yêu của mình. Em thật sự không xứng đáng với tình yêu của anh.. Hu hu

Trung không phản ứng gì mà để yên cho Quân khóc ngon lành trên ngực mình. Anh vuốt ve lưng nó và âu yếm bảo.

- Em lại ngốc nữa rồi... Có gì mà phải cảm ơn anh chứ. Chúng ta yêu nhau là phải đấu tranh và giữ gìn hạnh phúc cho nhau. Khi người kia cảm thấy yếu đuối khó khăn thì đối phương phải có bốn phen che chở bao bọc cho người yêu. Như vậy mới một tình yêu trọn vẹn hạnh phúc.

Quân rời khỏi ngực anh và gạt dòng nước mắt trên khóe mi. Nó nở một nụ cười sung sướng vì bản thân đã hiểu ra điều kì diệu của tình yêu. Kể từ bây giờ nó phải sống thật mạnh mẽ, kiên cường để đối diện với những điều khó khăn thử thách trong cuộc sống. Nó sẽ không trốn chạy nữa mà can đảm đón nhận đương đầu với chúng. Có như vậy mới xứng đáng với tình yêu lớn lao mà anh dành cho nó. Nằm thêm một lúc, anh bảo nó.

- Thôi dậy đi nào rồi còn phải đi chợ nữa! Tối nay ở lại nhà anh ăn cơm nha Quân? Lâu rồi mới có dịp vui hiếm có như vậy!

- Dạ...Ấy mà khoan còn thằng bạn em nữa. Chắc giờ nó đang lăn lộn kêu gào ở nhà á!

- Thì kêu bạn em qua đây ăn chung luôn cho vui!

- Dạ thế cũng được! Có gì anh cho em mượn xe chở nó qua nha!

- Ồ. Giờ anh đi tắm đây! Em đợi anh tắm xong rồi chúng mình cùng đi chợ.

- Dạ!

- Hay là tắm chung với anh luôn đi! Hình như anh với em chưa tắm chung lần nào thì phải.

Anh ngược mắt lên trần nhà suy nghĩ còn Quân thì xấu hổ đến đỏ cả mặt. Nó xua tay.

- Ấy ấy, không được đâu anh ơi. Em không có mang theo quần áo...

Thấy thái độ bối rối đó, anh phì cười nhìn nó.

- Anh đùa em đó! Thôi xuống phòng khách đợi anh tí nha!

- Dạ...

Thế là Quân cầm đầu cầm cổ đi xuống dưới nhà, trên mặt nó vẫn còn in hai chữ mắc cỡ to đùng. Quân mới vừa ngồi xuống ghế sofa thì thằng Tùng cũng vừa đi học về. Thấy thầy gia sư bất ngờ xuất hiện, Tùng sững người một hai giây và lắp bắp miệng.

- Em... em chào thầy!

Quân cũng hơi mất bình tĩnh khi thấy thằng Tùng. Mặc dù thằng nhóc đã gián tiếp giúp mẹ anh gỡ trò với Quân nhưng Quân không hề có ác cảm với nó chút nào. Ngược lại Quân thấy bồi hồi khi một tuần qua không đến để giảng bài cho nó.

- Thầy chào em, mới đi học về à?

- Dạ...

.....

- Thầy ơi... cho em xin lỗi về chuyện của mẹ em...Em đúng là một thằng nhóc xấu xa, hèn hạ...

- Tùng, em đừng có nói vậy, thầy không vui đâu! Chuyện đã qua rồi đừng nhắc lại làm gì nữa. Thầy hiểu hoàn cảnh của em mà. Em đừng tự trách bản thân mình nữa nhé!

- Thầy không giận em thật sao?

- Em dễ thương thế này sao mà thầy giận cho được! Coi như thầy trò mình làm lại từ đầu nha! Hi hi

- Dạ! Em cảm ơn thầy nhiều lắm! Em xin thề không bao giờ nghe lời mẹ mình nữa đâu!

- Em lại khách sáo rồi! Cứ ngây thơ trong sáng như xưa đi, thầy thích hơn đó! Hi hi

- Dạ, em sẽ nghe lời của thầy! Nói chuyện xong, thằng Tùng sung sướng huyết sáo lú lo chạy lên phòng. Có vẻ như thằng nhóc đã không còn mắc cảm chuyện cũ nữa. Quân thở phào nhẹ nhõm vì mọi chuyện đã tốt trở lại. Nó thầm cảm ơn trời phật vì đã hiển linh, giúp nó vượt qua được giai đoạn đầu sôi lửa bỏng thế này.

Tối hôm đó, sau khi dùng bữa cơm ấm cúng với chỉ bốn thành viên, anh hẹn riêng Quân ra chỗ chiếc ghế đá quen thuộc ở công viên, nơi hẹn hò riêng tư của anh và nó. Trời hôm nay đã bắt đầu lạnh dần và không khí Noel đã len lỏi khắp mọi nơi trong thành phố. Quân ngồi thật sát bên anh và lắng nghe những lời tâm tình ngọt ngào.

- Tết này anh về nhà em chơi nhé! Coi như ra mắt gia đình em luôn ha!

- Còn lâu mới đến tết mà anh. Còn chưa đến Noel nữa cơ. Xong Noel còn đón tết tây nữa đó!

- Thì anh tính trước vậy mà! Không bàn bạc kĩ, anh sợ em quên hihi.

- Anh này lo xa quá đi! Mà tới lúc đó anh định về nhà em ăn tết luôn hả? Bộ không phải làm nhiệm vụ hả anh?

- Thì anh xin cấp trên cho nghỉ, có gì đâu! Mà anh muốn về nhà em lắm cơ! Về để nói chuyện của chúng mình cho ba mẹ em biết!

- Dạ...

- Mà thôi không nói chuyện này nữa. Ngày mốt là giáng sinh rồi, không biết em thích đi đâu chơi ha?

- Anh dẫn em đi đâu, em theo đó! Sài Gòn này em đâu có rảnh địa điểm lý tưởng bằng anh đâu.

- Coi bộ em dễ tính quá hen?

- Thì là vậy mà, anh tính chọc em hả?

- Em đoán hay quá! Giờ anh chọc em thật luôn nha!

Dứt lời, anh quay sang cù léc nó làm Quân cười sặc sụa.

- Thôi tha cho em, không giỡn kiểu này đâu...Hi hi

Mặc cho Quân giãy nảy, anh vẫn cứ cù léc nó khiến Quân bật cười nắc nẻ và anh cũng cười vang theo nó. Cứ thế tiếng cười của cả hai vang đều trong đêm hòa vào âm thanh ào ào của lùm cây con trước mặt. Những mẫu giấy nhỏ nhún gấn trên nhánh cây vẫn chưa rơi tuột cái nào và khẽ đung đưa theo gió. Ở trong vòng tay anh, Quân cảm thấy tâm hồn bình yên đến khó tả. Nó hy vọng, chuyển về quê ăn Tết sắp tới, cha mẹ nó sẽ không gây khó dễ cho anh khi cả hai quyết định công khai mối quan hệ đặc biệt này.

28. Chương 28

File 28: Trở về

*****

Những ngày cuối năm trôi qua thật nhanh với bao nhiêu bộn bề thường nhật của cuộc sống. Mặc dù còn khoảng hơn một tháng nữa mới đến tết âm lịch nhưng khắp mọi ngã đường trong thành phố dường như sôi động nhộn nhịp hẳn lên khi ai nấy đều tất bật chạy đôn chạy đáo, lo chuẩn bị kế hoạch cho những ngày nghỉ kéo dài. Quân và thằng Quang cũng đã hoàn tất 7 môn thi cuối kì không mấy khó khăn. Tụi nó còn mơ cở trong bụng vì hầu như môn nào cũng làm được khá trọn vẹn và hoàn hảo đến từng chi tiết. Không nói ai cũng biết rõ lý do vì sao tụi nó lại có thể có được một tâm trạng thoải mái đến vậy.

Thằng Quang từ khi bắt tay với thầy Phong nghiên cứu đề tài khoa học thì nó được thầy ưu ái từ trong lớp ra đến ngoài trường. Sự quan tâm đặc biệt đó khiến ấy đứa con gái lẫn tụi con trai trong lớp tròn xoe mắt khó hiểu và tỏ vẻ ghen tỵ. Riêng thằng Quang thì vẫn vô tư như không có gì to tát xảy ra. Nó chỉ đơn giản hiểu rằng thầy Phong chắc thấy nó học giỏi và có tài nên mới quan tâm giúp đỡ tận tình như vậy. Bởi vậy dù cho trong các tiết học của thầy có những tiếng xì xào bàn tán nhưng thằng Quang vẫn bỏ ngoài tai tất cả. Nó vẫn đều đặn đến nhà thầy ấy nghiên cứu tài liệu và lập kế hoạch khảo sát thực tế.

Đối với Quân, nó cảm thấy có điều gì đó không bình thường ở thầy Phong. Sự quan tâm quá mức của thầy ấy dành cho thằng Quang không đơn thuần chỉ là mối quan hệ thầy trò bình thường mà nó còn ẩn chứa một cảm xúc phức tạp nào đó. Chẳng lẽ thầy Phong thích thằng Quang nhà mình thật sao. Nếu mà đúng như vậy thì thằng Quang chắc sẽ sốc lắm. Mà thôi chuyện gì đến sẽ đến, nó không nên đoán già đoán non làm gì ệt. Lỡ đoán bậy thì tội nghiệp cho thầy ấy. Điều bây giờ Quân cần nên quan tâm chính là chăm lo vun đắp ối tình cảm của anh và nó. Hôm đi chơi giáng sinh, nghe anh bảo mọi người trong phòng cảnh sát giao thông vẫn đối xử bình thường với anh mà Quân vừa cảm thấy vui mừng nhưng cũng xen lẫn một chút phiền muộn. Về ngoài của họ biểu hiện thế thôi chứ ai biết được trong lòng họ có khinh rẽ coi thường anh hay không.

Ban đầu Quân thấy mình vẫn còn mặc cảm nhưng sau đó anh đã nhìn nó cười triu mến và ôn tồn bảo dù ai có nói gì nghĩ gì đi chăng nữa thì chỉ cần nó mãi yêu anh, luôn bên cạnh anh là anh thấy vui và hạnh phúc rồi. Thế là Quân tự dặn lòng phải phấn chấn lên và không còn bận tâm về điều đó nữa. Nó khoan khoái tập trung tinh thần cho kì thi và thấy mình yêu đời hơn bao giờ hết. Chuyện bài vở, chuyện làm thêm và bất cứ chuyện gì khó khăn trong cuộc sống giờ đây với nó chỉ là chuyện con con. Và thay vào đó, Quân dành thời gian đầu tư cho tình yêu của mình.

Nó tự nhủ trước khi về quê ăn tết, nó phải tranh thủ khoảng thời gian ngắn ngủi này để được vui vẻ bên cạnh anh. Vào những ngày nghỉ cuối tuần, Quân cùng anh đi chơi, đi xem phim như bao cặp tình nhân khác. Anh còn chở nó đến khu vui chơi mua đồ lưu niệm và đi chụp hình ở công viên nước Đầm Sen nữa. Sau mỗi buổi hẹn hò như thế, Quân đem những món quà anh tặng và những tấm ảnh chụp chung với anh cất kĩ vào trong ba lô.

Còn những ngày đặc biệt như hôm Noel hay Tết tây, anh chở nó đến quán cà phê quen thuộc ngồi tâm sự và đi dạo trong công viên. Khoảnh khắc đó tuy rất giản đơn nhưng Quân thấy lòng mình chưa bao giờ hạnh

phúc đến thế. Những nụ hôn nồng nàn, những cái ôm ấm áp, những câu nói yêu thương mà nó nhận lấy từ anh sẽ mãi mãi không phai mờ trong tâm trí. Nó luôn miệng thầm ước thời gian có thể ngừng lại ngay lúc đó để nó có thể tận hưởng hết những giây phút bình yên êm đềm. Nhưng điều đó chỉ tồn tại trong suy nghĩ ước muốn còn hiện thực bây giờ thì đến lúc Quân phải trở về nhà và đối diện với thử thách tình yêu dành ình. Liệu Đức Phật có cho nó được hạnh phúc hay không. Tất cả phụ thuộc vào quyết định của mẹ nó.

*****

Hôm lên đường về quê nghỉ tết, Quân và thằng Quang đang thu dọn quần áo cho vào ba lô thì chợt nghe thấy tiếng xe máy dừng trước cổng. Biết là anh đến nên Quân chạy ra đón và mỉm cười chào anh. Thằng Quang lật đật vác ba lô theo sau và lăm lét nhìn Trung. Nó vẫn còn chưa hết sốc về chuyện anh ấy quyết định về quê tụi nó ra mắt gia đình thằng bạn mình. Trung chống xe và hỏi Quân bằng giọng nhẹ nhàng.

- Em thu xếp đồ xong chưa? Giờ chuẩn bị đi luôn hả?

Quân mỉm cười trả lời.

- Dạ! Đồ đạc tụi em cũng ít nên dọn nhanh lắm.

Trung đưa mắt nhìn hai cái ba lô to đùng và bật cười.

- Thế này mà bảo là ít à! Anh thấy ba lô còn bự hơn cả hai em đó!

Quân và thằng Quang không nói gì mà chỉ gãi đầu cười trừ. Xong rồi anh lại ngáp ngừng nói.

- Quân này...Bạn em có đi xe một mình được không? Qua đây anh chở em cho.

- O...

Nghe vậy thằng Quang giơ tay phản ứng.

- Ấy không được anh ơi, em chạy xe chưa rành với lại chưa có bằng lái nữa...Mong anh thông cảm.

- À vậy thôi cũng được...

Thấy nét mặt anh thoáng buồn, thằng Quang cảm thấy có lỗi vô cùng vì nó tự biết mình là chướng ngại vật ngăn cản cặp tình nhân gần nhau. Nhưng nó có muốn vậy đâu. Chắc có lẽ qua tết nó phải đi thi bằng lái mới được để khỏi làm kì đà cản mũi. Trung nở nụ cười trở lại và bảo tụi nó.

- Thôi không sao, chúng ta đi sớm thôi kéo trời nắng gắt thì mệt lắm đấy!

- Dạ!

- Em chạy xe cho cẩn thận nha Quân, đi đường dài phải tập trung lái xe đường hoàng đó! Tết này, lưu lượng xe cộ qua lại đông lắm.

Nghe anh căn dặn như một người lớn tuổi, thằng Quang suýt nữa bật cười. Đúng là phong cách của người trong nghề có khác. Trông thấy điệu bộ đó của thằng Quang, Quân thấy hơi quê và lớn tiếng nạt nó.

- Thôi mau lên xe đi ông tướng!

- Ờ thì lên! Làm thấy ghê hông? Thằng Quang khệ nệ xách hai cái ba lô leo lên yên xe sau khi khóa cửa cẩn thận. Còn anh đợi tụi nó đi một đoạn và phóng xe theo sau. Trên quãng đường từ trung tâm thành phố ra đến nội thành, nhìn anh cười qua gương chiếu hậu mà Quân vừa vui vừa đánh lố to trong bụng. Để có thời gian về quê ăn tết cùng nó lần này, anh phải xin phép cấp trên cho nghỉ làm những ngày giáp tết và còn bảo thằng Tùng đón xe lên Đà Lạt với mẹ mình nữa. Hôm nay về ra mắt gia đình Quân, anh mặc một bộ quần áo giản dị khác hẳn với phong cách cảnh sát giao thông nghiêm nghị, oai vệ. Những lúc thế này, Quân thấy anh mới đáng yêu làm sao.

Tết này anh về thăm nhà nó và dự định sẽ ở lại khoảng một tuần. Nó hy vọng với cảm tình trước đây dành cho anh, mẹ nó sẽ không làm khó dễ và bắt anh phải lựa chọn con đường thối lui. Thôi thì cứ để anh về nhà và tạo ấn tượng với ba mẹ trước đã. Còn chuyện công khai thì để lúc đó hẵng tính. Dù đã cố dặn lòng sẽ không để hoang mang nhưng sao Quân vẫn lo sợ kết quả không được như mong muốn.

Được con trai báo trước là sẽ về nhà trong hôm nay, bà Huyền đi chợ sớm và mua thật nhiều đồ ăn. Mặc dù công việc trang trại những ngày cuối năm khá bận rộn, lu bu nhưng bà vẫn dành thời gian dọn dẹp nhà cửa và dự định nấu thật nhiều món ăn ngon chào đón con trai trở về. Hơn nữa còn có vị khách đặc biệt về chung cùng nó nên bà phải lo mọi thứ cho tươm tất. Nghe con trai bảo đó là cậu cảnh sát giao thông tên Trung mà bà đã gặp mặt hơn một tháng trước.

Chỉ còn vài ngày nữa là tết niên mà gia đình bà ai cũng bận rộn với công việc. Chồng bà cho hay có thể tối đêm giao thừa mới về kịp còn con gái lớn của bà cũng chưa chắc có về được hay không. Cho nên chỉ có mỗi mình bà quanh quẩn trong nhà ngóng chờ con trai về sớm. Lần này có bạn nó về chơi chắc nhà cửa sẽ đông vui lắm. Bà mỉm cười một mình và lấy điện thoại gọi cho chú Tư – một trong những thành viên quản lý trang trại, trưa nay ghé lại nhà mình ăn cơm chung.

Gần mười giờ trưa, Quân cùng thằng Quang và anh cũng đã dừng xe trước cánh cổng quen thuộc. Lúc cho xe chạy từ đường quốc lộ rẽ vào con đường làng, Quân để ý thấy anh nhìn ngó lia lịa sang hai bên vệ đường không chớp mắt. Bất giác nó khẽ cười tủm tỉm. Đúng là dân thành phố lần đầu đặt chân đến mảnh đất nông thôn có khác. Gần đến tết, lác đác vài cây mai của các ngôi nhà dọc đường đã nở hoa trông rất đẹp và tràn ngập sắc xuân. Tháo mũ bảo hiểm ra khỏi đầu, Quân vuốt lại tóc nhìn anh nói.

- Đến nhà của em rồi đó, anh thấy thế nào?

Không vội trả lời, Trung bước xuống xe sửa lại quần áo và đưa mắt nhìn toàn thể ngôi nhà trước mắt anh. Một ngôi nhà xây khá khang trang nằm ngay ngắn trên mảnh đất rộng chừng 100 mét vuông. Ngôi nhà được sơn màu xanh dương nằm sát bên cạnh một ngôi nhà khác cũng được sơn cùng màu. Khu vườn đằng sau khá rộng nằm trải dài xuống tận mé con đường mòn. Trung tranh thủ hít lấy một hơi không khí trong lành và quay đầu nhìn Quân trả lời.

- Nhà em đẹp thật đấy! Không giống như tưởng tượng của anh chút nào.

- Dạ. Còn nhà sát bên cạnh là nhà của thằng Quang. Nhà em và nó sai chung mảnh vườn đó anh ạ! Hi hi

- Thế à?

Thằng Quang nãy giờ thở phì phò để lấy lại sức. Rồi nó nói với Quân.

- Thôi tao về nhà rửa mặt đây. Hình như mẹ mày đi đâu rồi nhỉ? Có cần qua nhà tao chơi một tí không?

Chưa kịp trả lời thì bà Huyền chạy xe từ đâu về. Thấy bóng con trai yêu quý thấp thoáng trước cửa, bà mừng rỡ đi lại thật nhanh.

- Quân về rồi hả con? Về lâu chưa vậy? Cả thằng Quang nữa.

Quân hơi xúc động và ngoan ngoãn đáp lại.

- Con mới về chừng vài phút à! Nãy giờ mẹ đi đâu thế mẹ?

- Thưa cô Huyền con mới về!

Bà Huyền gật đầu cười trước câu chào của thằng Quang và nói.

- À. Mẹ đi nhờ bác sĩ thú y chích thuốc ấy con heo bị ốm. Hôm nay mày về nên hồi sáng mẹ có đi mua ít đồ ăn đãi tụi mày đó!

Thấy mẹ Quân, Trung tiến lại cúi đầu chào một cách lễ phép.

- Con chào cô! Rất vui được gặp lại cô ạ!

Bà Huyền ngẩng đầu lên nhìn Trung cười vui vẻ.

- Là thằng Trung làm cảnh sát giao thông có phải không? Đi xe chắc là mệt lắm nhỉ? Mau vào nhà rửa mặt át.

- Dạ con cảm cô!

- Ủ. Con cứ tự nhiên như ở nhà mình nhé. Nghe thằng Quân bảo tết này con xuống quê cô chơi mà cô mừng lắm cơ.

- Dạ! Có gì đâu cô. Mà lần trước con có hứa là về đây thăm cô mà.

Trung ân cần trả lời trong khi anh giúp bà Huyền xách bịch trái cây vào nhà. Còn Quân hí hụi xách ba lô to dùng của nó đi theo sau hai người mà cứ cười bên bên. Xem ra anh cũng được lòng mẹ mình quá chứ. Khi đã rửa mặt cất đồ xong xuôi, mẹ Quân lấy cho anh và nó hai lon nước ngọt rồi bảo.

- Hai đứa bay ngồi nghỉ tí đi cho khỏe để mẹ hâm lại đồ ăn và làm thêm mấy món nữa đã. Có gì thì mở tivi mà xem cho đỡ buồn nhen Trung.

- Dạ. Con cảm ơn cô.

Đợi bà Huyền đi xuống bếp, Trung nhấp một ngụm nước mát lạnh và đảo mắt một lượt khắp phòng khách.

- Nhà em rộng quá ha. Lại còn tiện nghi nữa, thứ gì cũng có.

- Hi hi. Tại mẹ em làm chủ một trang trại lớn nên mới có điều kiện sắm sửa đó. Mấy cô chú hàng xóm trong làng cũng góp sức phụ mẹ em một tay. Có gì mai em dẫn anh ra trang trại tham quan.

- Thế à. Nghe thích quá nhỉ. Cho anh vào phòng em ngắm một tí có được không?

- Được thôi.

Quân hí hửng nắm tay anh dẫn vào phòng mình. Phòng nó nằm ở cuối nhà phía bên phải gần căn bếp. Bước vào bên trong, anh chăm chú ngắm nhìn từng món đồ chưng trong tủ kính và các vật dụng cá nhân để trên chiếc bàn học xinh xắn gần cửa sổ. Mọi thứ được xếp ngay ngắn và rất sạch sẽ. Anh cầm con heo đất lên bảo. - Em cũng nuôi heo nữa à? Hồi trong đơn vị, anh cũng có sở thích nuôi heo đất đó!

- Hi hi, em chỉ để tiền các vào đó thôi. Giờ đi học thành phố rồi nên cũng chẳng cho nó ăn thêm đồng nào.

Anh chợt mỉm cười và ngồi xuống chiếc nệm tinh tươm.

- Phòng em công nhận dễ thương thật đấy, giống như chủ nhân của nó vậy!

Được anh khen ngầm, Quân quay mặt ra phía cửa sổ giấu đi sự mắc cỡ. Anh lắc đầu cười cười rồi khẽ đứng dậy tiến lại sau lưng nó.

- Anh nói thật đấy em không tin anh à?

Quân vội quay lại phân bua, mắt nó tránh nhìn vào mắt anh.

- Ai biết được anh chứ...Giờ em dẫn anh ra sau vườn tham quan nha!

- Ồ...Ra ngắm mảnh vườn của bà xã tương lai xem sao...

Nghe đến từ bà xã, Quân sững người trong vài giây. Nó ngượng đến chín cả mặt và không tin vào tai mình. Anh bắt đầu hay chọc quê nó từ khi nào thế không biết. Chỉ làm cho nó khổ vì xấu hổ.

- Anh này...nói linh tinh không à!

- Hi hi. Thôi nào đi lên em! Cho anh xin lỗi được chưa nào.

Trung bật cười khúc khích rồi nắm tay nó đi nhanh ra khỏi cửa. Trong khi đó bà Huyền vẫn vô tư làm đồ ăn trong bếp mà không hay biết đến những cử chỉ âu yếm đó. Bà nhìn con trai mình qua cửa sổ nhà bếp và thầm nghĩ.

- Nếu mà thằng Quân có người anh trai như thằng Trung thì còn gì bằng.

*****

Hơn mười một giờ trưa, bà Huyền bảo Quân chạy sang nhà thằng Quang kêu hai mẹ con nó sang ăn cơm cho vui còn bà thì gọi điện cho chú Tư đến nhà mình. Bữa cơm hôm đó tuy thiếu ba và chị hai Quân nhưng vẫn đầy ắp tiếng nói cười và những câu hỏi thăm dành cho vị khách đặc biệt. Trung vì phải lo trả lời hết mẹ nó đến chú Tư và cô Hương – mẹ thằng Quang, nên Quân ngồi bên cạnh lẳng lặng gắp thức ăn bỏ vào trong chén của anh. Mẹ nó cũng quý anh nên bà liên tục gắp những miếng thịt gà ngon nhất dành cho anh.

- Trung ăn đi con. Cô có học được một vài món ăn từ ba thằng Quân nên chắc không đến nỗi dở đâu nhỉ!

- Cô nói quá rồi! Con thấy ngon lắm cô ạ! Từ mùi vị cho đến hình thức bên ngoài đều rất tuyệt.
- Ồ cảm ơn con đã khen! Vậy ráng ăn nhiều vào nhé con!
- Dạ!

Bà Huyền nhìn anh cười hiền từ rồi lại hỏi Trung thêm mấy câu.

- Tết này con định không ăn tất niên với gia đình hay sao? Còn công việc của con đã thu xếp ổn thỏa chưa?
- Dạ...

Đối diện một câu hỏi khó trả lời, Trung chợt dừng đũa im lặng. Thấy vậy, Quân vội đỡ lời cho anh.

- À, mẹ anh Trung đưa em trai anh ấy đi ra nước ngoài chơi rồi mẹ ạ! Cho nên anh mới về đây ăn tết cùng gia đình mình đó!
- Ra là vậy! Tự nhiên tết âm lịch mà đi ra nước ngoài làm chi. Phải ở lại quê hương sum vầy, đón giao thừa cùng ông bà tổ tiên mới phải đạo chứ...

Nghe tiếng chặc lưỡi của mẹ anh, Quân và anh lặng lẽ nhìn nhau rồi tiếp tục bữa cơm. Quân xua tan bầu không khí trầm lắng bằng cách mang thẳng Quang ra chọc ghẹo. Nó hiểu ý nên cũng hòa theo Quân pha trò khiến mọi người được trảng cười vui vẻ. Cũng nhờ vậy mà sau đó Trung dùng bữa một cách tự nhiên hơn.

Tối đến, Quân xin phép mẹ cho anh ngủ ở phòng mình vì nhà nó chỉ còn trống mỗi phòng chị hai mà anh ngủ ở đó thì không tiện cho lắm. Nằm bên cạnh anh, Quân thì thầm hỏi khẽ.

- Anh Trung nè...
- Gì em?
- Anh thấy mẹ em thế nào?
- Mẹ vợ tương lai ấy hả? Thì rất đảm đang, hiền từ và tốt bụng nữa...
- Anh đó, lại nói linh tinh nữa rồi. Em giận anh cho coi!

Quân giãy nảy quay mặt vào vách tường giả bộ giận dỗi. Thấy vậy anh bối rối lay vai nó.

- Em giận anh thật đó hả? Anh chỉ đùa chút thôi mà! Bộ em không thích gọi như thế hả?

Thấy giọng anh có vẻ nghiêm túc, Quân vội quay người lại giải thích.

- Em có bao giờ biết giận anh đâu chứ! Chỉ là em thấy kì kì sao á...
- Hi hi. Làm anh hết hồn. Tại từ đó hay hay nên anh mới gọi chứ bộ!
- Nhưng mà trước đây em có thấy anh hay đùa vậy đâu. Anh thay đổi tính tình từ lúc nào vậy ta?
- Thì từ lúc yêu em đó! Cũng không hiểu sao anh lại thích trêu em nữa. Chắc là tại em dễ thương quá cũng nên!
- Khó tin quá đi. Mà kể cũng lạ, anh tiền thân là bộ đội cụ Hồ mà cũng hài hước nhí nhảnh quá ha?
- O, bộ đội, công an hay cảnh sát thì cũng là con người mà! Mà nói chung em là nguyên nhân khiến anh ra nông nổi vậy đó!
- Ủa sao tại em? Anh không được đổ lỗi cho em à nha!
- Ừ thì...tại em mang đến cho anh một tình yêu kì lạ mà lại hồn nhiên trong sáng quá thế nên anh mới thay đổi như thế đó được chưa nào. Khỏi thắc mắc nữa ha cậu nhóc bốn mắt!

Dứt lời, anh bất ngờ lấy tay cù léc nó làm Quân suýt nữa bật cười thành tiếng. Nó cố gắng chống cự và nói với giọng nhỏ nhất có thể để tránh làm mẹ mình thức giấc. Nghe anh trả lời như vậy mà Quân chỉ biết cười thâm trong lòng. Anh nói cũng đúng đấy chứ. Nó cảm nhận được chính bản thân nó cũng đã thay đổi từ khi nó mới biết yêu. Giờ Quân đã học được thêm một điều từ tình yêu đầu đời. Thì ra tình yêu có thể

khiến cho con người ta thay đổi. Sau khi đùa giỡn một lúc, anh ôm nó sát vào lồng ngực mình và đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán thay cho lời chúc ngủ ngon. Rồi cả hai nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ bình yên và đắm mình trong những giấc mơ ngọt ngào ở một vùng trời tươi đẹp nào đó.

29. Chương 29

File 29: Giữ mãi phút giây này

Sau một đêm chìm đắm trong những giấc mơ ngọt ngào, nó và anh khẽ vươn vai thức dậy đón chào ngày mới và chuẩn bị cho chuyến tham quan trang trại. Thấy anh từ nhà tắm bước ra đến phòng khách, bà Huyền đưa anh tách trà mới pha và mỉm cười trò chuyện cùng anh.

- Con tới qua ngủ có ngon không Trung? Lần đầu tiên ở nơi lạ chắc khó ngủ lắm nhỉ?
- Dạ cảm ơn cô đã hỏi thăm. Tính con dễ ngủ lắm, đặt mình xuống là ngủ liền à!
- Ồ được thế thì tốt. Thôi con ăn sáng đi rồi dạo một vòng trang trại nhà cô xem thế nào. Có gì để thẳng Quân làm hướng dẫn viên cho.
- Dạ, mẹ cứ để con. Hi hi

Quân nhanh nhẩu gạt đầu trong khi nhai ổ bánh mì thịt nhóp nhép. Còn anh vừa nhìn nó cười vừa chậm rãi thưởng thức món bánh ướt do bà Huyền kì công chế biến. Đúng là gia đình có người làm đầu bếp lúc nào cũng được thưởng thức những món ăn ngon. Anh thấy thức ăn do mẹ người yêu anh làm còn hấp dẫn hơn cả ba mình nữa.

Trên đường đến trang trại cách đó khoảng ba cây số, anh đưa đôi mắt hiếu kì nhìn ngắm sang hai bên vệ đường, nơi có những hàng cây xoan thẳng tắp trong khi buông lời hóm hỉnh chọc Quân.

- Mẹ em thương em quá ha. Mọi việc trong nhà đều do một tay bà ấy quán xuyến, lo liệu hết!
- Anh nói vậy là có ý gì? Bộ anh chê em không hiểu thảo, không biết phụ giúp mẹ phải không? Em cũng ra sức học hành để không phụ công ơn của ba mẹ chứ bộ! Đó là còn chưa kể hồi ở nhà chiều nào đi học về em cũng ra trang trại trông coi nữa đó! Anh ở đó mà đi nói xấu em.
- Ô hay, anh có bảo là em không hiểu thảo đâu. Cái này là do tự em nói ra đấy chứ, sao lại trách anh! Ha ha.

Bị một phen tên tò, Quân què độ đâm lưng anh thùm thụp còn anh thì chỉ cười và không ngừng trêu nó. Cả hai cứ thế đùa giỡn trên xe bỏ lại đằng sau tiếng cười giòn tan và ánh nắng ngày mới trải dài trên con đường đất đỏ phẳng lì.

Trang trại của gia đình Quân nằm trên mảnh đất rộng chừng 7 hecta thuộc khu vực nông trường của Xã Túc Trung, Huyện Định Quán. Ở nơi đây tập trung từ ba đến bốn hộ gia đình làm kinh tế nông nghiệp theo mô hình VAC. Đến cổng vào trang trại, Quân xuống xe và bảo anh.

- Đến rồi đó anh! Ngôi nhà gỗ lớn đằng kia chính là nơi chứa tất cả đồ đạc, thiết bị dùng cho trang trại nhà em đó! Anh dắt xe vào trong đó đi.

Trung từ lúc dừng xe dường như không thể nghe thấy tiếng Quân nói vì anh đang choáng ngợp trước khung cảnh bạt ngàn, bao la hiện ra trước mắt mình. Trước chỗ anh đang đứng là một vườn cây cà phê xanh um trải dài theo bề ngang xa tít tắp. Thấy điệu bộ ngỡ ngàng đó, Quân cười khúc khích đưa tay giơ giơ trước mặt anh gọi.

- Anh Trung có nghe em nói gì không vậy?
- À...

Trung gãi đầu cười xòa rồi buông lời trầm trồ.

- Công nhận trang trại nhà em quy mô thật đấy. Mới nhìn đã bị choáng ngợp rồi.

- Tất nhiên rồi. Còn nhiều cái nữa hoành tráng hơn bảo đảm anh sẽ thích thú à xem. Hi hi.

Trung dắt xe đi bên cạnh Quân mỉm cười vu vơ. Rồi anh lại đưa mắt nhìn ra xung quanh hai bên lối vào. Vườn cà phê ranh rờn đứng tĩnh lặng dưới nắng ban mai khiến anh cảm thấy lòng mình thanh thản bình yên đến kì lạ. Những căng thẳng mệt mỏi thường ngày của một cảnh sát giao thông chợt tiêu tan đi hết và nhường chỗ ột cảm giác sảng khoái dễ chịu. Vào sâu trong trang trại, Trung thấy một chuồng chăn nuôi heo lớn nằm đằng sau ngôi nhà lán bự. Quân hăm hờ nắm lấy tay anh và giới thiệu quy trình như một hướng dẫn viên chuyên nghiệp.

- Đây là khu chuồng trại chăn nuôi heo đó anh. Còn vị trí bên phải gồm có 3 ao nuôi cá rộng khoảng 0,2 hecta. Lối đằng trước mà lúc chúng ta đi vào là khu đất canh tác cà phê. Còn tít tận sâu trong kia là cánh đồng trồng lúa...

- Chà chà, nghe em kể mà sao thấy nó mênh mông quá. Chắc phải mất cả buổi trời mới có thể tham quan hết được mọi thứ đây!

- Hi hi. Phải đó anh. Hồi nhỏ em cùng thằng Quang hay đến đây chơi lắm. Vừa phụ ba mẹ trông coi vườn tược vừa được dịp nghịch phá.

Trung lắc đầu cười trước mỗi câu nói háo hức của Quân. Rồi nó dẫn anh bước vào trong căn nhà kho đồ sộ, nơi chứa những vật dụng cần thiết để phục vụ cho việc chăm sóc trang trại. Nào là bình phun thuốc, máy cắt cỏ, bao cám heo, thức ăn cho cá...được sắp xếp gọn gàng đầu ra đó. Diện tích bên trong ngôi nhà cũng khá rộng, có cả gác xép để chứa đồ cũ hoặc không còn sử dụng. Ở phía dưới cũng có gian nhà bếp và phòng tắm sạch sẽ hẳn hoi. Mỗi buổi chăm sóc cà phê hay cho heo cá ăn xong, nếu không có thời gian rảnh mẹ Quân cùng những cô chú phụ trách khác có thể ở lại qua đêm.

Trung ngồi xuống chiếc phản đen bóng và cất lời hỏi Quân.

- Trang trại này là do gia đình em tự xây dựng hay là của ông bà để lại vậy?

- Dạ, là của ông ngoại em để lại đó anh! Nghe mẹ em kể hồi đó ông bà ngoại từ ngoài Bắc vào trong Nam lập nghiệp và quyết định dùng hết tiền vốn dành dụm được để đầu tư thành lập trang trại theo mô hình mà nhà nước khuyến khích. Lúc đó hoàn cảnh khó khăn lắm nhưng nhờ có sự cố gắng, cần mẫn nên gia đình em mới có được cơ ngơi như ngày hôm nay. Mẹ em còn kể rằng trước khi ông bà ngoại mất, ông bà đặt rất nhiều kỳ vọng vào mẹ em và mong mẹ em có thể nỗ lực gầy dựng trang trại ngày càng lớn mạnh để con cháu về sau được hưởng phúc.

Lắng nghe giọng Quân kể đều đều mà Trung chợt đắm mình trong những suy tư. Có thể nói thân thể của người anh yêu quá hoàn hảo đầy đủ. Em ấy có một mái ấm gia đình và họ biết cách làm ăn và yêu thương nhau thân thiết. Nghĩ đến đây chợt Trung khựng người lại trong giây lát. Tâm trí anh tự nhiên xao động bởi một dòng suy nghĩ vẩn vơ nào đó. Liệu sự có mặt của anh trong cuộc sống của em ấy có khiến cho gia đình em lục đục bất hòa hay không. Anh sợ điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra và làm cho Quân phải ôm nỗi khổ suốt đời. Cái vẫy tay của Quân kéo Trung trở về với thực tại.

- Ủa anh Trung, sao em gọi mà anh không trả lời? Anh vẫn còn chưa hết ngạc nhiên à?

- À...à...chắc vậy...Mà hôm nay không có cô chú nào đến làm việc hả em?

Trung hơi bối rối và hỏi một câu hỏi khá thừa vì hôm nay là chủ nhật. Quân chum môi cười khúc khích.

- Anh quên hôm nay là chủ nhật à? Mấy cô chú đó chỉ ghé lại đây vào buổi chiều để tưới cà phê và cho lũ heo ăn thôi.

- À...anh quên mất.

Trung gượng cười và lắc đầu xua tan đi cái suy nghĩ vớ vẩn ấy. Quân lay cánh tay anh đề nghị.

- Anh ơi, giờ mình ra ngoài coi mấy con heo nha. Tiện thể đi một vòng thăm vườn cà phê luôn!

- Ừ.

Quân hăm hở nín lấy tay anh bước tung tăng ra phía chuồng heo. Giờ này lũ heo còn đang ngủ. Vài con khi nghe thấy tiếng chân người chợt bật dậy réo lên ỉn ỉn đòi ăn. Khu nuôi heo được xây dựng khá chắc chắn và sạch đẹp gồm có tất cả 7 chuồng, mỗi chuồng có khoảng 10 con. Con nào con nấy trông mập mạp và trắng muốt. Quân vừa chỉ trỏ lũ heo vừa nói liến thoắng làm Trung bật cười vì tính trẻ con của nó.

Được một lát, nó lại lôi anh ra vườn cà phê dạo chơi. Vào mùa này, những cây cà phê đang trong giai đoạn ra hoa. Hương thơm quyến rũ và sắc hoa cà phê bạt ngàn tạo nên những tấm thảm trắng tinh khôi chạy dài đến tận chân trời. Nguyên cả buổi sáng, nó và anh đi loanh quanh các gốc cà phê khi thì rượt đuổi nhau chạy lòng vòng, khi thì bắt anh trèo lên mấy cây ổi gần đó hái cho nó ăn. Đến trưa khi bụng đã đói cồn cào, anh công Quân về căn nhà lán và nấu bữa cơm thanh đạm. Đến xế chiều, sau khi cùng nhau thả diều ở ngoài cánh đồng trống, nó và anh trở về căn nhà kho để chuẩn bị tắm tấp và đi chợ. Khi đi ngang qua khu chuồng heo, Trung nhìn mấy con heo trông có vẻ hơi nhếch nhác liền bảo Quân.

- Quân nè, mấy con heo nằm lên phân trông dơ quá! Em có nước không để tắm cho chúng sạch.
- Dạ, anh chờ tí. Mà anh làm có được không đó? Em nhớ chuyên ngành của anh là làm cảnh sát mà ta?
- Hừm...em đừng xem thường anh nha. Hồi còn ở trong đơn vị anh cũng có kinh nghiệm trong mấy vụ này chứ bộ!
- À ha. Vậy thôi để em đi lấy vòi nước. Để xem tay nghề tắm heo của anh ra sao. Hi hi

Nói xong, Quân lăng xăng chạy đi tìm cái ống nước gần đó. Một lát sau nó kéo đến cho anh và bật cầu dao. Trung xắn hai tay áo và hai ông quần, đoạn anh cầm lấy ống dây một cách khéo léo và xịt nước lên mình lũ heo. Quân chăm chú nhìn từng động tác của anh mà trở mắt thần phục. Bọn heo khi tiếp xúc với nước thì kêu la và chạy nhảy khắp chuồng. Một số con khoái nước đưa cái miệng tấp lầy tấp để. Được một lúc, anh cầm lấy ống dây và bước thẳng vào chuồng. Anh dùng cánh tay phải lực lưỡng chà chà lên lưng lũ heo một cách thuần thục. Đoạn anh nhìn Quân nháy mắt bảo.

- Thấy tay nghề của anh cũng được đấy chứ! Em có muốn tắm chung với bọn heo luôn không?
- Á không giỡn thế đâu nha.

Không để Quân kịp phản ứng, anh bất ngờ chuyển hướng vòi nước xịt thẳng vào người Quân làm nó chạy té khói. Anh nhìn nó bật cười khanh khách và tiếp tục trò chơi của mình. Anh bước thật nhanh khỏi chuồng heo và đuổi theo nó ra đến tận ngoài vườn cà phê. Quân cũng cười sặc sụa và nó quay đầu chạy thật nhanh tới chỗ anh đang đứng toan giằng lấy ống nước. Rồi cả anh và nó tranh nhau ống dây làm nước bắn tung tóe lên cả hai. Anh và nó cứ giỡn như thế cho đến khi mệt lử và toàn thân ướt sũng. Trung kẹp cổ nó lao đảo bước lại chỗ nhà tắm. Vừa đi anh vừa nói vui.

- Em gan quá, dám chống lại anh luôn ha?
- Ai bảo anh xịt nước lên người em làm chi, em phải chống trả chứ! Hi hi
- Được rồi, được rồi! Anh phạt em phải tắm chung với anh. Không được từ chối đâu đó nha!
- O...Sao không phạt cái khác.
- Anh không biết...Em cứ làm theo lời anh, không được thắc mắc!

Nói xong anh nhắc bổng nó lên và bế vào nhà tắm. Quân giãy dụa kêu la nhưng vô tác dụng. Mặc dù bên ngoài thì giả bộ chống cự mặc cỡ vậy thôi nhưng trong lòng Quân lại cảm thấy vui đến lạ. Thế là trong nhà tắm vào buổi chiều hôm đó, Quân và anh đã có những cảm giác lâng lâng khó mà diễn tả được.

Chập tối, sau khi ăn xong món cơm gà chiên bơ mà mẹ Quân đem ra, nó lại rủ anh đi dạo trên cánh đồng lúa ban đêm. Mùi thơm ngát của những bông hoa đồng nội tỏa ra không gian xung quanh càng làm cho khung cảnh trở nên thơ mộng. Thấp thoáng phía xa xa, vài ánh đèn dầu lập lờ trong đêm hắt ra từ những ngôi nhà nông thôn. Đâu đó tiếng sáo diều chợt vắng vắng hòa vào âm thanh của màn đêm tĩnh mịch.

Quân lặng lẽ đi nép bên anh và tận hưởng những phút giây êm đềm mà nó chưa từng nhận thấy trước đây. Cùng ngồi xuống một bụi cỏ xanh um trên bờ ao, nó tựa đầu lên vai anh và đưa đôi mắt ưu tư nhìn xuống

mặt ao phẳng lặng, nơi có những con côn trùng đang ngân nga bản đồng ca đặc trưng. Còn anh huyết sáo một bản nhạc quen thuộc về cuộc đời người lính và xoa đầu Quân khi nó nghịch áo anh.

Rồi Quân đề nghị anh leo lên căn chòi được cất gần bờ ao cá. Từ nơi này có thể hướng tầm mắt nhìn ra cánh đồng lúa mênh mông và đường chân trời xa tít. Hồi bé Quân thường hay rủ thằng Quang ra đây ngắm sao và cầu nguyện những điều ước mỗi khi có ngôi sao băng nào đó xẹt qua.

Nằm gối đầu lên chân anh, Quân để ý thấy đêm nay sao sáng hơn ngày thường và chúng nằm chi chít rải rác trên nền trời trong xanh kết thành một dải lụa vàng óng ánh. Ánh sáng đó thật tinh khôi và diệu kì, chiếu rọi cảnh vật ban đêm trông thật lộng lẫy và huyền ảo. Anh ngồi đó không nói gì mà chỉ ôm chặt Quân vào lòng để truyền cho nó làn hơi ấm nóng tin tưởng. Quân nằm gọn trong lòng anh và cất lời thổ lộ.

- Anh Trung ơi, ước gì chúng ta cứ hạnh phúc mãi như thế này thì tốt biết mấy nhỉ! Em sợ phải nói sự thật với mẹ quá...

Trung đưa ngón tay gõ vào trán nó một cái và khẽ mắng yêu.

- Em lại nghĩ nhiều quá rồi! Hãy cứ để mọi chuyện tự nhiên nó đến...Giờ em chỉ cần biết là anh yêu em rất nhiều và sẽ mang đến cho em hạnh phúc nhiều nhất có thể. Em cảm nhận được điều đó chứ?

- Dạ... Em cảm nhận được tình yêu của anh mà. Nó thật lớn lao và vô cùng quý giá. Em không muốn phải xa anh và từ bỏ hạnh phúc này đâu...

- Cảm ơn em, cậu nhóc bốn mắt của lòng anh. Em đáng yêu lắm...Anh chỉ mãi yêu em mà thôi...Đêm nay hãy cho anh yêu em nhé, anh sẽ làm cho em hạnh phúc...

Sau mỗi câu nói yêu thương, giọng anh khẽ trầm xuống và êm dần, êm dần hòa theo nhịp thở khẽ khàng. Rồi anh hôn nhẹ lên má, lên môi Quân bằng những nụ hôn thật sâu nồng nàn và đầy sức quyến rũ. Cả cơ thể Quân bắt đầu phản ứng lại bằng những cử động êm ái nhẹ tênh. Từ trong thâm sâu của một chút ý thức còn sót lại, Quân nhận ra rằng đã đến lúc nó cần trải nghiệm những cảm xúc thiêng liêng trong tình yêu. Sự hòa quyện thân thể giữa hai người con trai mà chính anh sẽ là người tin cậy giúp nó khám phá điều tuyệt vời đó.

Dưới ánh sao mờ ảo và tiếng nhạc điện thoại đập dìu, anh dần cởi bỏ những lớp vải trên người Quân một cách nhẹ nhàng nhất. Một màu trắng hồng thuần khiết dần lộ ra khiến cho anh cảm thấy tim mình đập loạn nhịp. Sau khúc dạo đầu hoàn hảo, anh khẽ đưa bàn tay rắn rỏi của mình lướt nhẹ lên làn da mịn màng của người yêu, từ gương mặt thon gọn xuống đến cánh tay bé nhỏ. Hai mắt anh đắm đắm nhìn vào đôi mắt thơ ngây của Quân không rời.

Cả cơ thể Quân run rẩy theo những cử chỉ mơn trớn đó của anh. Rồi anh tiếp tục lướt đôi môi mình khắp tấm thân trần của nó và dần di chuyển xuống phía dưới. Quân khẽ rên lên một tiếng rồi nhắm mắt lại tận hưởng những cảm giác mê mê bắt đầu lan tỏa khắp cơ thể. Anh cầm lấy vật thể đang căng cứng và dành cho nó những nụ hôn ngọt ngào nhất. Quân như không thể chịu đựng được nữa và nẩy người lên xuống mỗi lần anh chạm vào đó.

Vài phút sau, anh nhào người lên phía trên và đặt một nụ hôn chảy bỏng, khát khao lên môi Quân. Vừa hôn, anh vừa thì thầm vào tai nó những câu từ mật ngọt và khơi gợi những xúc cảm mê mê. Nó vội nhắm người dậy và đè lên cơ thể anh theo sự dẫn dắt bên trong tiềm thức. Rồi Quân lần cúi từng cúc áo cho anh và hôn lên tấm ngực trần vạm vỡ. Bộ ngực ấy đang căng tràn sự mê hoặc, bắt nó không thể nào rời mắt khỏi nơi ấy. Đoạn nó cúi tiếp thắt lưng quần, nơi vật thể của cảm xúc đang phồng lên mãnh liệt.

Anh cũng oằn người vì hơi nóng hừng hực lan tỏa khắp toàn thân. Phần dưới của anh nhẹ nhàng bật ra như mời gọi Quân. Nó bị kích thích tột độ liền đưa tay cầm lấy vật thể ấm nóng ấy và hôn lên nó thật nhẹ. Cả thân hình anh rung động theo từng nhịp thở mỗi lúc một gấp gáp hơn. Lúc này Quân như chìm vào vô thức và hành động theo bản năng. Chiếc môi xinh nhỏ bé của nó đang thực hiện những động tác đầy khiêu gợi tại vùng nhạy cảm của anh.

Một lát sau, như không thể chịu nổi sự khoái cảm đang bùng lên mãnh liệt, anh vội vàng bật người dậy và đè Quân nằm ra chiếu. Anh nắm lấy hai tay nó và rồi áp sát cả hai cơ thể hòa quyện vào nhau. Và rồi cứ thế anh âm thầm đi vào trong Quân thật nhẹ với một cử chỉ rất tình tứ. Quân cắn răng bấu chặt lấy lưng

anh và bật ra từng tiếng rên mỗi lần anh đi sâu vào trong nó. Điều đó càng kích thích anh dữ dội và từ từ anh tăng nhịp độ mỗi lúc càng nhanh hơn. Từng hơi thở gấp gáp, mỗi sự va chạm khiến cho cả hai người như đạt đến đỉnh điểm của sự hạnh phúc. Lúc này như không thể kiềm chế bản thân được nữa, anh dồn dập trong Quân. Phút chốc anh thấy mình như tan ra và hóa thân thành những đợt sóng lớp lớp ồ ạt. Nó cũng thét lên và phun trào như ngọn núi lửa hùng hực.

Biển đã thôi dậy sóng

Núi đã ngưng phun trào

Chỉ còn anh và nó cùng tình yêu lắng đọng...

“Trích: Đoạn này copy từ truyện Sao Em Không Là Con Gái. Sorry tác giả ><”>

Sau khoảnh khắc chìm đắm trong khoái cảm bùng bùng, anh nằm qua một bên thở dốc còn nó lim dim đôi mắt lấy lại sức. Lúc này phần dưới cơ thể bắt đầu ê ẩm khiến Quân khá mệt mỏi nhưng nó vẫn mỉm cười vì đã biết được cảm giác hạnh phúc của lần đầu tiên thăng hoa trong tình yêu là thế nào. Một lát sau anh gượng dậy, dang cánh tay ôm lấy Quân vào lồng ngực mình và thì thầm vào tai nó những câu từ chân thật.

- Cảm ơn em vì đã cho anh điều tuyệt vời nhất! Anh cảm thấy mình thật hạnh phúc làm sao.

- Em cũng thế...Em cũng yêu anh nhiều lắm anh Trung ơi...Lúc nào em cũng nghĩ về anh cả.

- Vậy thì hãy hứa với anh là cho dù có chuyện gì xảy ra thì đừng bao giờ rời xa anh nhé. Kể từ giây phút này, em là người quan trọng nhất trong cuộc đời anh đó. Anh yêu em!

Không để Quân đáp lời, anh vội vàng ôm hôn nó thắm thiết và áp đầu nó vào lòng mình. Quân suýt nữa đánh rơi nước mắt và nở một nụ cười mãn nguyện trong đêm khuya thanh vắng. Nó hiểu được rằng tình yêu thật diệu kỳ và chưa bao giờ ấm áp đến thế. Cảm ơn Đức Phật từ bi đã mang đến cho nó một tình yêu chân thành. Cảm ơn ngài đã mang đến cho nó một người con trai tốt bụng và yêu thương nó hết mực như thế. Nó lại giá như một lần nữa. Nó ước gì thời gian đừng bao giờ trôi nữa để nó có thể khắc ghi mãi khoảnh khắc tuyệt vời này trong trái tim.

30. Chương 30

File 30: Gặp lại quá khứ

Khi bình minh ngày mới vừa ló dạng, Quân khẽ tựa mình thức dậy và hướng ánh mắt ra ngoài cánh đồng lúa mênh mông. Bên ngoài chiếc cửa sổ nhỏ của căn chòi rơm, vài con chim én nhỏ đang tung cánh chao nghiêng trên bầu trời trong xanh rồi xà xuống lướt nhẹ trên những bông lúa trắng nõn.

Quân chợt quay sang nhìn anh lúc này vẫn còn đang say sưa ngủ ngon lành. Thi thoảng anh khẽ chớp chớp miệng trông thật đáng yêu. Quân cứ mãi ngắm anh như thế cho đến khi anh bất ngờ mở mắt và nhào người dậy chợt lết nó. Quân giật mình một chốc rồi la lớn vùng tay đâm vào ngực anh lia lịa. Anh cười khi kéo nó ôm vào lòng và thì thầm bên tai những câu yêu thương triu mến. Buổi sáng đó vẫn bình yên và đọng đầy sự ngọt ngào giống như đêm ân ái hôm qua. Gần 8 giờ, anh kéo tay Quân dậy rửa mặt chuẩn bị đi ăn sáng. Quân tìm quần áo mặc vào người rồi lững thững bước theo anh đi ra chiếc giếng gần ngôi nhà trung tâm trang trại.

Tiết trời vào xuân mặc dù không còn lạnh buốt như những ngày đông nhưng vẫn còn chút se lạnh khiến Quân rung người mấy đợt và phải ôm anh thật chặt khi ngồi yên sau. Anh thoáng nở nụ cười trên môi rồi vòng tay ra sau lưng để truyền hơi ấm cho người yêu. Từ trang trại ra khu chợ gần đường quốc lộ chỉ mất khoảng 5 phút. Trong lúc ngồi chờ cô chủ quán bưng tô phở ra, anh chăm chú nhìn Quân hỏi chuyện.

- Tối qua em ngủ có ngon không Quân? Tối qua anh có làm cho em... đau không vậy?

Quân khá mắc cỡ khi anh đề cập đến chuyện đó. Mặc dù dư âm của lần đầu tiên quan hệ vẫn còn đang âm ỉ nhưng cảm giác sung sướng hân hoan đã lấn át đi mọi cơn đau của nó. Quân cúi đầu trả lời thật nhẹ, hai má hồng lên e thẹn.

- Em không sao đâu anh, chỉ hơi ê ẩm một chút thôi à. Dần dần chắc cũng sẽ quen thôi...

- Vậy thì anh yên tâm rồi. Thú thật tối qua anh cũng chỉ làm theo bản năng nên sợ em bị đau...Có gì để mai mốt anh kiểm sách báo đọc thêm để tham khảo...

- Dạ.

Quân bắt giác mỉm cười khi thấy nét mặt bối rối của anh trong khi nói ra câu đó. Một chút đau rất con nít thì có xá gì cơ chứ. Đối với nó giờ đây, hạnh phúc khi được ở bên cạnh anh lớn lao biết chừng nào. Nó đã hòa nhập vào nỗi đau tâm thường để trở thành một thứ cảm giác hạnh phúc khó tả. Một lúc sau, mẹ Quân gọi điện hỏi thăm tình hình hai anh em rồi nhắc hai đứa tối ghé lại nhà để ăn cơm chung vì hôm nay ba Quân trở về sớm hơn dự kiến. Cất điện thoại vào túi, nó quay sang anh cười bảo. - Anh à, ba em chiều nay về nhà rồi đó!

- Vậy à, cuối cùng thì cũng được gặp ba em rồi. Không biết em có giống ba không ha?

- Hi hi, anh đoán thử xem. Họ hàng em thường bảo đôi mắt em giống bố còn cái mũi và cái miệng thì giống mẹ.

- Chà, đúng là cha nào con nấy. Chắc ba em phong độ lắm mới đẻ ra được đứa con dễ thương đẹp trai như em hen.

- Hi hi. Anh chỉ được cái nói đúng thôi.

Anh bật cười rồi lấy tay nhéo mũi nó. Khi bữa ăn sáng kết thúc, Quân dẫn anh đi dạo khắp các con đường mòn xung quanh nông trường rộng lớn. Đi qua mỗi ngôi nhà thưa thớt trong ấp, Quân thấy những cây mai trước sân đều đã hé nở những nụ hoa nhỏ bé đầu tiên và chúng được điểm tô một chút vàng óng ả đặc trưng của ngày Tết. Mọi người trong ấp từ trẻ con đến người lớn, ai cũng tất bật ra chợ mua hoa quả, bánh kẹo và chuẩn bị những thứ cần thiết khác cho những ngày nghỉ Tết đang đến gần kề.

Đám con nít kéo nhau thành từng tốp đi tìm lá dong hoặc lá chuối dọc theo các con đường quen thuộc còn người lớn thì tấp nập đi mua lạc buộc, mua thịt về để gói bánh tét. Đi ngang qua khu chợ trung tâm của ấp, tiếng xe cộ, tiếng chân người qua lại càng náo nức, nhộn nhịp lên hẳn. Quân nhận thấy không khí Tết năm nay dường như từng bừng, rộn ràng hơn mọi năm. Có lẽ vì anh đã đến bên đời nó và làm thay đổi một chút nào đó. Không những thế hương vị Tết cũng đã bắt đầu len lỏi trong niềm vui nho nhỏ của anh và nó.

*****

Khoảng xế chiều, vừa canh nồi bánh tét Quân và anh vừa hướng mắt ra đầu ngõ đợi ba nó về. Bà Huyền đang lui cui nấu ăn trong bếp khi nhận được cuộc gọi từ chồng mình vội vã lau tay rồi chạy xe ra ngoài đường quốc lộ đón chồng. Khi hai chiếc xe máy mới dừng trước sân, Quân mừng rỡ hơn hớn chạy ra đón ba nó.

- Ôi, ba đã về rồi hay quá. Đi đường có mệt không ba? Ba có mua quà tết cho con không đấy?

Ông Huy tháo mũ bảo hiểm rồi đưa tay xoa đầu thằng con cười bảo.

- Con để cho ba thở với chứ. Ba còn chưa xuống xe nữa đây nè.

- Dạ. hi hi tại con mừng quá đó mà. Mà chủ yếu là con nhớ ba nhiều hơn thôi.

- Chà chà, tính nịnh ba để thêm tiền lì xì phải không con trai?

- Có nịnh gì đâu, ba nói oan cho con không à. Ba mệt chỗ nào để con đấm lưng cho ba nha. Hi hi

- Thôi thôi, thằng Quân để cho ba mày vào nhà cái đã. Ông đi đường xa chắc mệt lắm rồi, ở đó cứ đòi quà hoài. Quân gãi đầu cười khì rồi nín tay ba nó tíu tít bước vào trong nhà. Ông Huy trìu mến nhìn đứa con trai cứng và khệ nệ xách đồ tết mới vừa mua trên Biên Hòa về. Thấy cả nhà Quân nói chuyện rôm rã, Trung vội tiến lại gần phụ mang đồ và anh kính cẩn chào ông Huy một cách lễ phép.

- Con chào chú ạ! Chú đi đường xa chắc là mệt lắm để con giúp chú mang hành lý vào nhà cho.

- Ủa cậu đây là...

Nghe thấy giọng nói lạ, ông Huy vội đưa mắt nhìn sang người thanh niên đang đứng gần ông. Trong vòng ba giây ngắn ngủi mắt đối mắt, ông Huy sững người lại vì ngạc nhiên tột độ. Hình ảnh cậu con trai trước mắt khiến cho quá khứ trong ông bỗng chốc ùa về đột ngột rồi lại vụt biến mất đi trong tích tắc. Quân thấy vậy liền nhanh nhẩu giới thiệu cho ba mình biết về anh.

- Ấy chết, nãy giờ mừng quá mà con quên mất giới thiệu bạn con. Bà à, đây là anh Trung, người nhà thẳng em gia sư mà con dạy kèm đó. Tết này anh về nhà mình chơi và ăn tết ở đây luôn...ơ kìa ba, ba có nghe con nói gì không vậy?

Mặc cho con trai mình luôn miệng thắc mắc và lay cánh tay, ông Huy vẫn chưa hết kinh ngạc và cứ nhìn chằm chằm vào Trung như thể sinh vật lạ. Điều này khiến anh hơi bối rối và lúng túng thấy rõ. Bà Huyền sau khi cất hành lý vào buồng trong thì lên tiếng nhắc chồng.

- Kìa ba nó, sao đứng im nhìn người ta hoài vậy? Bộ mình có gì không hài lòng à?

Ông Huy như sực tỉnh cơn mê chợt giật mình xua tay.

- À không, tại tôi thấy cậu trai này rất giống một người bạn của tôi trước đây thôi.

Đoạn ông quay sang nhìn thẳng vào Trung và nói với giọng hơi xúc động.

- Chú chào con. Gia đình chú rất vui vì con đã không ngại đường xa mà xuống ghé thăm nhà chú. Thôi con ở đây giúp cô đi để chú vào phòng nghỉ một cái đã. Không hiểu sao tự nhiên lại như thế không biết...

Dứt lời, ông Huy vội đi thẳng vào buồng ngủ của hai vợ chồng và đóng sầm cửa lại. Thấy thái độ khác lạ của chồng, bà Huyền lên tiếng thắc mắc.

- Quái lạ, ông này tự nhiên bị gì thế không biết. Hồi nãy ở ngoài đường mặt còn tươi tỉnh lắm mà...Thôi để mẹ vào xem ổng thế nào. Tụi con ở ngoài này lo sắp xếp bánh kẹo, nước uống đi nha. Lát nữa làm xong tắm rửa rồi ăn cơm luôn nghe chưa! - Dạ...

Quân le lưỡi đáp lời rồi kéo anh ngồi xuống ghế. Trung thấy lạ bèn hỏi Quân.

- Nè Quân, bộ ba em không thích có người lạ đến nhà ăn Tết hả?

- Đâu có đâu anh! Em thấy ba em có thái độ hơi lạ khi nhìn thấy anh thì phải. Mà thôi có gì tối ăn cơm mình nói chuyện nhiều hơn để xem ý ba ra sao. Lúc nãy anh cũng nghe ba em giải thích rồi đó.

- Ờ..hy vọng là cái người giống anh đó là người tốt chứ không phải là người mà ba em ghét.

- Cái anh này, nói linh tinh không à. Mau giúp em lựa đồ đi. Hi hi

Sau khi vào phòng, ông Huy thả mình xuống chiếc giường nệm và gác tay lên trán ngẫm nghĩ. Sao thằng bé đó lại giống với người ấy đến như vậy. Có lẽ nào cậu ta là...Những dòng kí ức xa xăm liên tục chảy về khiến mồ hôi ông vã ra đầm đìa trên trán. Sự day dứt, tủi hờn của ba mươi năm về trước cứ chập chờn hiện lên trong đầu khiến cho nét mặt ông nhăn nhó. Bà Trang đẩy cửa bước vào tiến đến bên cạnh ông hỏi han.

- Đây ba nó, mình bị sốt hay sao vậy? Có phải vết thương ở chân tái phát không? Tui thấy mình lạ lắm đó nha. Hay là mình không thích có mặt người lạ trong nhà mình?

Ông Huy gượng người dậy vội vàng phân bua.

- Không phải mấy chuyện đó đâu, mẹ nó đừng suy nghĩ nhiều. Tại đi đường xa nên tôi hơi mệt chút thôi. Nghỉ một chốc sẽ ổn lại ấy mà.

Nói xong, ông Huy đưa tay đón lấy ly nước chanh từ vợ mình và nói tiếp.

- Lâu lắm rồi, nhà mình mới có khách đến ở chơi thế này thì tôi làm sao buồn bực được. Hơn nữa cậu ấy còn là bạn của thằng Quân nhà mình, tôi không khó chịu như mình nghĩ đâu.

- Ba nó nói vậy thì tui yên tâm rồi. Thôi mình nằm nghỉ tí đi rồi lát ăn cơm nha. Hôm nay tui có làm mấy món ăn mình thích nhất đó. Tuy tay nghề không bằng mình nhưng chắc cũng ăn được.

Ông Huy khẽ mỉm cười trước sự quan tâm của vợ. Ông nhòm dậy hôn lên má vợ mình một cái thật nhẹ rồi nằm xuống giường.

- Với tui, mẹ nó nấu ăn là ngon nhất rồi. Cảm ơn mình vì đã chăm sóc con cái, trông nom nhà cửa đàng hoàng trong bao năm qua.

- Có gì đâu, ba nó lại quá lời rồi...

Bà Huyền hơi e thẹn trước cử chỉ âu yếm và lời khen của chồng. Bà bước ra phía cửa không quên nhắc chồng mình.

- Thôi, ba nó tranh thủ chớp mắt một chút đi. Để tui đi nấu đồ ăn cái đã, lát nữa tui kêu mình dậy. Bà Huyền vừa khép cửa lại thì ông Huy nhắm nghiền đôi mắt thở dài và hồi tưởng về quá khứ cách đây 30 năm khi ông mới chân ướt chân áo làm quen với nghề đầu bếp. Ở khoảng thời gian tuổi trẻ mơ mộng đó, có một người thanh niên đã bước vào cuộc đời ông vào tạo nên những biến cố thăng trầm mà ông không bao giờ có thể quên được...

31. Chương 31

File 31: Những mảnh ký ức

*****

.....

- Này cậu kia, mới vào đây làm lần đầu hay sao mà tay chân lỏng ngóng thế hả? Cậu có biết đã làm rơi bát đĩa lần thứ bao nhiêu rồi không? Sao còn không mau thu dọn lẹ đi!

Tiếng vị bếp trưởng bực dọc quát lớn trong khu vực nấu ăn làm Huy run bắn cả người. Cậu luống cuống đáp lại.

- Vâng vâng...Em xin lỗi bếp trưởng. Em xin hứa sẽ không có lần sau nữa đâu ạ.

Đang cúi đầu lom khom nhặt những mảnh vỡ thì một chàng trai cao lớn bước lại gần Huy nói với giọng êm dịu khiến Huy như rơi vào một thế giới khác.

- Coi chừng đứt tay đó Huy. Để mình dọn chỗ này cho, cậu giúp mình bưng tô cháo đằng kia ra cho khách đi.

- Vâng..cảm ơn anh.

Chàng trai chạc tuổi Huy quay sang nhìn cậu cười hiền từ rồi lau dọn đồ rơi vỡ thật nhanh chóng. Sau khi bị nụ cười đó mê hoặc, Huy hoàn hồn đứng dậy và hỏi hỏi bưng tô cháo ra ngoài bàn ăn. Lúc đi cậu còn vấp chân phải bậc cửa trông đến tội. Vị bếp trưởng nhìn theo dáng Huy lắc đầu than vãn.

- Haizzz! Tay chân cậu ta vụng về thế kia thì làm sao mà theo nghề đầu bếp được chứ!

Nghe vậy chàng trai trẻ với khuôn mặt khôi ngô và đôi lông mày rậm ánh lên vẻ rạng ngời khẽ khàng nói.

- Bác Hùng khó tính quá. Mới vào nghề lần đầu ai cũng như vậy cả thôi. Ngay cả cháu cách đây mấy năm cũng hơn cậu ấy là bao đâu.

Ông Hùng lại thở dài vừa khuấy món súp trong nồi vừa kể cà đáp lại.

- Cậu lại khiêm tốn nữa rồi. Tôi thấy trình độ của cậu và cậu ta khác nhau một trời một vực đấy chứ. Với tay nghề của cậu như bây giờ, tôi đoán cậu sẽ trở thành đầu bếp nổi tiếng trong tương lai cho xem.

- Vâng, cảm ơn bác đã khích lệ. Cháu thấy mình còn phải học tập nhiều nữa bác à. Để là đầu bếp có uy tín thì cần phải tích lũy kinh nghiệm trong nhiều năm chứ không đơn giản là thành công ngay được.

Chàng trai nở một nụ cười rạng rỡ và hướng ánh mắt nhìn theo Huy đang vội vàng ghi chép những món ăn mà khách gọi. Bất chợt có một cảm xúc đặc biệt dâng trào trong lòng cậu và thật trùng hợp là ngay cả bản thân Huy cũng ẩn chứa một cảm xúc tương tự như thế...

.....***..... - Huy này, mới vào đây làm hơn một tháng thôi mà mình thấy cậu lên tay quá nha!

- Nam lại trêu mình rồi. Mình có nấu được món ăn nào ra hồn đâu, toàn bị bếp trưởng chê không. Cậu thấy đây lúc nào mình cũng phải làm công việc dọn bàn, đưa đồ ăn...Có chăng thì chén bát bớt rơi vỡ đi thôi.

Nghe được câu nói hài hước đó, Nam phá lên cười thú vị. Đoạn cậu xếp lại chồng chén bát mà Huy mới rửa xong rồi bảo.

- Cứ từ từ cậu à, dần dần rồi cũng quen thôi. Đừng có thấy khó quá mà bỏ cuộc giữa chừng là được. Có gì khó khăn cậu cứ hỏi mình, biết gì mình sẽ chỉ cho.

- Uhm, cảm ơn Nam đã giúp đỡ mình nhưng mình thấy chán quá Nam ơi. Mình không còn hứng thú gì với nghề này nữa rồi. Suốt ngày toàn bị người khác la mắng, sai vặt và làm hư hỏng hết mọi thứ. Chắc mình đi kiếm nghề khác mà học quá...

Nghe vậy, Nam cau mày và nói lớn với vẻ hơi giận dữ.

- Tại sao Huy lại có suy nghĩ tiêu cực như vậy chứ! Mới gặp có chút xíu khó khăn, trở ngại mà đã buông xuôi, chán nản là sao. Cậu làm mình thất vọng quá!

- Xin lỗi cậu, mình thật sự...thật sự là mệt mỏi lắm rồi...

Bất ngờ Nam siết chặt lấy tay Huy và trừng mắt nhìn cậu.

- Nghe nè Huy, cậu không được rời khỏi đây ngay lúc này! Tất cả chỉ mới bắt đầu và còn cả một chặng đường dài phía trước. Không ai thành công mà không trải qua gian nan thử thách cả. Nếu cần mình có thể giúp cậu phần đầu và học hỏi kinh nghiệm.

- Mình...mình...

Không hiểu sao trước những lời lẽ thuyết phục đó của Nam, Huy lại mềm lòng đến vậy. Mỗi lần quyết tâm từ bỏ thì Nam lại nhen nhóm cho cậu những tia hy vọng mãnh liệt. Và rồi Huy lại thả lỏng toàn thân và gạt đầu trước lời đề nghị của người bạn thân nhất trong nhà hàng nơi cậu làm việc.

Đã bốn, năm lần Huy có ý định bỏ cuộc nhưng lần nào Nam cũng xuất hiện đúng lúc để gặp cậu khích lệ tinh thần và nhất quyết không cho cậu từ bỏ con đường trở thành đầu bếp nấu ăn ngon. Vào một buổi tối sáng trăng, vô tình Huy dành cho Nam một câu hỏi vu vơ khi đến lần thứ sáu, cậu muốn từ bỏ mọi thứ.

- Nam này, tại sao cậu cứ mang đến ình hy vọng không vậy? Cậu không thấy mình vô dụng và nhụt chí đến thế này sao? Cậu không khinh ghét mình sao chứ?

Nam chợt im lặng trong vài phút và rồi cậu bỗng đưa đôi mắt ưu tư nhìn Huy đăm đăm. Cả hai như bị thôi miên bởi ánh mắt của nhau. Một lát sau, Nam bắt đầu giải đáp thắc mắc của cậu bằng một giọng nói êm đềm, dịu nhẹ ẩn chứa trong đó là những tình cảm nồng ấm, chân thành nhất.

- Cậu muốn biết lý do vì sao mình luôn muốn giúp cậu mạnh mẽ và cố gắng hơn đúng không? Vì đơn giản mình tin tưởng cậu sẽ vượt qua được tất cả mọi khó khăn và trở thành đầu bếp giỏi nhất trong tương lai. Mình biết đó là ước mơ của cậu mà. Ngoài ra còn một điều nữa đó là... mình thích cậu mất rồi Huy ạ... Kết thúc câu nói chân tình ấy là một nụ hôn ban sơ, thánh thiện nhẹ nhàng đặt lên môi Huy. Ngay lập tức trong lòng cậu chuyển từ trạng thái ngỡ ngàng, lả lẫm sang cảm xúc mê mẩn, kì diệu và rồi động lại bằng một niềm hạnh phúc lâng lâng khó tả. Và bản thân Huy chợt nhận ra rằng cậu cũng mến Nam ngay từ lần đầu gặp mặt.

- Hãy hứa với mình là không bao giờ bỏ cuộc nữa nhé Huy! Cả hai chúng ta sẽ luôn bên nhau, cùng nhau thực hiện ước mơ của mình được không?

- Ủ, mình hứa...

.....***.....***.....

- Huy này, mình nghĩ ra hai món ăn đơn giản mà hấp dẫn lắm. Không biết cậu có hứng thú chế biến cùng mình không nhỉ?

- Tất nhiên rồi, mình đồng ý cả hai tay luôn. Cậu là nhất trong mấy vụ này mà. Bếp trưởng lúc nào cũng khen cậu cả.

- Lại nổi cơn tự ti, so bì nữa rồi. Đã bao nhiêu lần nói mãi không nghe. Tối nay về không cho ôm và hôn nữa đâu nha. Ha ha

- Ê ê, Nam nói nhỏ thôi coi chừng người ta nghe thấy bây giờ. Cậu tưởng uy hiếp mình bằng cách đó là ngon sao. Có mà cậu thêm hôn mình thì có!

Tuy má Huy hơi ửng đỏ nhưng cậu vẫn cố sức gân cổ lên bao biện ỉn. Còn Nam chỉ cười khì và bắt tay lên kế hoạch cho việc nấu hai món ăn mà cậu thích thú nhất. Đó là cơm chiên trứng và cháo gà. Mới đầu nhìn vào, Huy còn luôn miệng chê hai món bình dân, thông thường không đặc sắc nhưng đến khi nếm thử chúng thì cậu mới thấy công sức và sự sáng tạo của bạn mình lại có kết quả ngoài mong đợi như vậy.

Và cậu may mắn được chọn là người đầu tiên thưởng thức hai món tâm huyết đó của Nam. Mùi vị và hương thơm đặc trưng của món ăn chính là điểm ấn tượng nhất mà người ăn cảm nhận được. Riêng bản thân Huy, cậu còn cảm nhận được thêm một thành phần đặc biệt trong món ăn của người mà cậu yêu mến nhất lúc này. Đó chính là niềm yêu thương chân thành và ngọt ngào đến lạ.

.....***.....***.....

- Nam ơi, cậu có bao giờ nghĩ về mối quan hệ của chúng ta không? Cậu có thấy ghê tởm và trách bản thân mình sao lại lao vào một con đường lệch lạc, sai lầm như thế này không? Cậu sẽ chán mình và bỏ rơi mình vào một lúc nào đó chứ? Nam đột nhiên im lặng và hơi bất ngờ trước những câu hỏi hoài nghi của người yêu. Thật ra trong đầu Nam nhiều lúc cũng hiện lên những băn khoăn trăn trở như vậy. Từ xưa đến nay, cậu ít khi nào chứng kiến được những mối tình theo kiểu con trai với con trai lạ lùng thế này. Nhưng cảm xúc yêu thương với Huy là có thật. Nó đến rất tự nhiên và cậu cũng không thể làm chủ được con tim mình. Nam chỉ biết khi mỗi lần gặp Huy và nghĩ về Huy là cậu lại thấy hạnh phúc và ấm áp lắm. Niềm vui khi cùng được nấu ăn và nói chuyện với nhau thật quý giá biết chừng nào. Nghĩ vậy, Nam mỉm cười trả lời Huy khiến cậu cực kì xúc động.

- Đừng suy nghĩ quá nhiều về chuyện đó Huy à. Ông trời đã ban cho hai ta một tình yêu đặc biệt thì chúng ta hãy đón nhận nó bằng cả tấm lòng. Cậu và mình đâu ai muốn điều này xảy ra đúng không nhưng chúng ta đâu thể trách được con tim mình vì duyên số bắt chúng ta quen nhau, yêu nhau và thuộc về nhau. Cho nên tụi mình hãy sống hạnh phúc và biết trân trọng những gì mình có lúc này. Dù chuyện gì xảy ra thì hãy nhớ mình mãi mãi luôn yêu cậu và xem cậu là người quan trọng nhất đời mình. Hãy luôn nhớ vậy nhé Huy yêu dấu!

.....***.....***.....

- Anh Huy, tôi có chuyện này muốn nói với anh! Giờ anh gặp riêng tôi ngoài hành lang được chứ?

Giọng nói sắc lạnh của cô gái nhỏ hơn Huy vài tuổi chọt vang lên sau lưng cậu như một điềm báo có chuyện chẳng lành sắp sửa xảy đến. Lúc này cậu mới vừa từ bệnh viện trở về nhà hàng sau khi mang đồ ăn tới cho Nam. Người yêu cậu mới gặp tai nạn giao thông dẫn đến bất tỉnh ngay ngày hôm qua, cũng may là chỉ sơ sạt nhẹ ngoài da chứ không gây tổn thương đến cơ quan bên trong. Ra đến chỗ hành lang vắng người, Huy ngáp ngừng vài giây rồi cất lời hỏi khê.

- Được rồi Trang tiểu thư. Cô có gì muốn nói với tôi vậy ạ?

- Hồi nãy tôi tình cờ có thấy anh ở phòng anh Nam trong bệnh viện và chứng kiến hết những cảnh tượng gai mắt anh làm với anh Nam. Tôi thật không ngờ, anh lại là con người kì dị và ghê tởm như vậy. Xã hội này thật bại hoại khi có con người bệnh hoạn như anh đấy!

Huy cảm thấy choáng váng trước những lời lẽ lạnh nhạt đó dành ình. Cậu cố gắng trấn tĩnh và tiếp tục hứng chịu những lời gay gắt từ người con gái trước mặt mà không thể thốt ra một lời giải thích nào.

- Nếu anh còn là con người đàng hoàng thì xin hãy chấm dứt ngay cái trò nhố nhăng của mình và tránh xa anh Nam của tôi ngay lập tức. Trên đời này làm gì có chuyện hai người con trai ôm hôn nhau gồm ghiếc như thế chứ. Nói cho anh biết tôi rất yêu anh Nam và tôi biết anh Nam cũng dành tình cảm rất nhiều cho tôi bởi vậy anh đừng đi phá đám hạnh phúc của người khác!

- Nhưng thưa tiểu thư, Nam yêu tôi đó là sự lựa chọn của anh ấy. Tiểu thư không có quyền ngăn cản chúng tôi đến với nhau...

- Anh im đi! Anh mà cũng nói ra được những lời lỗ bịch đó à? Anh không cảm thấy xấu hổ với chính bản thân mình sao anh Huy? Cái loại người như anh không có quyền gì mà dạy đời tôi cả. Chẳng qua Nam thích anh chỉ vì bị anh u mê rù quén thôi. Tôi biết anh ấy rất đàn ông và bình thường chẳng giống như anh chút nào. Hơn nữa, anh Nam và tôi đã yêu nhau trước lúc anh vào nhà hàng này làm việc. Do đó anh chỉ là người đến sau và cố tình phá hoại hạnh phúc của chúng tôi mà thôi. - Tiểu thư hiểu lầm rồi. Nam có bao giờ nhắc đến tiểu thư trước mặt tôi đâu. Và quan trọng hơn, Nam có nói với tôi là chỉ xem tiểu thư như một người bạn thân thôi mà...cho nên...

- Anh thật quá ngây thơ Huy à! Lẽ nào Nam để anh phát hiện được ý đồ suy nghĩ của mình hay sao. Nếu anh còn ngang bướng không chịu tin thì tôi báo cho anh biết chuyện này! Tôi đã có thai với anh Nam hơn một tháng nay rồi. Anh nghe rõ rồi chứ! Khôn hồn thì hãy biết điều mà thu dọn quần áo rồi cuốn gói rời khỏi nhà hàng này ngay đi! Và xin nhớ hãy tránh xa anh Nam của tôi ra càng xa càng tốt. Tốt nhất đừng bao giờ liên lạc gì với anh Nam nữa nếu không đừng trách sao tôi độc ác! Nên nhớ tôi là con gái của chủ nhà hàng này đó. Tôi có thể làm cho anh khốn khổ và nghèo mạt bất cứ lúc nào tôi thích. Tôi cảnh cáo anh đấy, chào anh!

Đay nghiến xong, người con gái lạnh lùng quay mặt bỏ đi để Huy đứng chết trân tại chỗ với nỗi uất nghẹn đang dâng trào từng đợt trong cổ họng. Nỗi nhục nhã bị xỉ vả càng dày vò bao nhiêu thì sự cay đắng uất hận vì bị phản bội càng đau đớn bấy nhiêu. Tại sao Nam lại đối xử với cậu như vậy? Hóa ra những gì cậu ta nói với mình bấy lâu nay chỉ là giả dối lừa thôi sao? Tất cả cũng chỉ là trò chơi rẻ tiền do cậu ta dựng nên để thỏa mãn thú vui tầm thường. Cậu ta xem mình tệ hại đến thế sao chứ. Chợt sống mũi Huy cay xè và cậu lao như điên ra ngoài đường, cứ mãi chạy vô định trong cơn mưa tầm tã và tiếng sấm đi đùng đùng nhức nhối...

“Trích: Phần hồi ức của ba Quân, tác giả xin được tóm tắt vài dòng sơ lược thôi nhé. Sau này nếu có thời gian mình sẽ bonus thêm những file truyện hoàn chỉnh về quá khứ của nhân vật Huy và Nam nha các bạn. Thân! ^^ ”

32. Chương 32

File 32: Sự thật và những nỗi đau

*****

- Ba nó à, dậy ra ăn tối với tụi nhỏ nè!

Tiếng gọi đánh thức của bà Huyền vang lên khiến ông Huy giật mình tỉnh giấc. Ông khẽ dụi mắt và uể oải đáp.

- Đến giờ ăn rồi à, mình ra ngoài trước đi để tụi đi rửa mặt cho tỉnh táo cái đã.

- Ừ nhanh nha mình. Mà hình như mình khóc đấy à? Mình gặp phải ác mộng đúng không?

Ông Huy chợt đưa tay lên lau mắt rồi quay sang mắng yêu vợ mình.

- Mới ngủ dậy thì chảy nước mắt là đúng rồi. Mình chỉ đoán bừa là giấc thôi...

Xoay người vài cái, ông Huy bước nhanh xuống nhà bếp và tìm một chai nước lọc gần tủ lạnh. Vừa rửa mặt qua loa, ông nhìn mình trong gương và suy nghĩ về những hình ảnh hiện ra trong giấc mơ gần ngủ. Tại sao cậu con trai ấy lại giống Nam như đúc đến thế. Không biết giờ này Nam đang ở đâu và sống thế nào nữa. Cậu có biết là lúc nào tôi cũng nhớ về cậu không...

Bữa ăn tối diễn ra trong bầu không khí hơi trầm lắng vì ba Quân ít gặp thức ăn mà chỉ nhìn Trung chăm chăm. Điều này khiến anh không được tự nhiên và mất đi sự thoải mái. Thấy mình biểu lộ hơi quá, ông Huy đành hắng một tiếng và bắt đầu điều tra thân thế của Trung.

- Trung này, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi? Ba con...không biết là làm nghề gì nhỉ?

Nghe ông Huy hỏi thẳng về gia cảnh của mình, Trung hơi bối rối và lúng túng đánh rơi chiếc đũa. Anh cố gắng trấn tĩnh và lễ phép đáp.

- Dạ con năm nay 24 tuổi rồi chú. Còn ba con thì làm đầu bếp...

Nghe đến hai chữ đầu bếp, ông Huy chợt đánh mặt lại và hỏi dồn dập.

- Đầu bếp ư? Có phải ba con tên là Nguyễn Quốc Nam đúng không?

- Ồ sao chú biết ba con tên Nam? Trung tròn xoe mắt ngạc nhiên hỏi lại trong khi mẹ con Quân ai cũng nhìn ông Huy khó hiểu. Ông Huy bậm môi giải thích.

- À, hồi còn trẻ khi học việc bếp núc chú có thân với một người tên Nam. Và chú thấy con có gương mặt giống y chang với ông ấy nên mới đoán vậy, ai ngờ...

- Vâng. Thì ra ba con với chú từng một thời là bạn của nhau. Hồi nhỏ con cũng có nghe ba kể chuyện về một người bạn của ba nhưng hơn chục năm rồi mà không gặp lại.

Ông Huy ngập ngừng trong chốc lát rồi khẽ hỏi tiếp.

- Thế ba con giờ vẫn khỏe chứ? Gia đình sống có hạnh phúc không?

Đối diện với câu hỏi đó, giọng Trung trầm xuống hẳn.

- Dạ, ba con mất trong một vụ tai nạn giao thông cách đây 10 năm rồi chú ạ. Hiện tại thì con sống một mình với một đứa em trai.

Nghe đến đây, chén cơm trên tay ông Huy chợt rơi xuống nền nhà làm thức ăn văng tung tóe. Mọi người giật mình nhìn ông lo lắng hỏi.

- Ba ơi, ba làm sao thế?

- Có chuyện gì vậy mình? Đừng làm tôi sợ.

Mặt ông Huy đỏ dần, tối sầm lại càng khiến cho cả nhà thêm lo âu. Tuy nhiên sau khi định thần lại trong chốc lát, ông Huy cố gắng kiềm chế cơn xúc động và lấy lại vẻ bình tĩnh.

- Không có gì, xin lỗi vì khiến mọi người sợ. Tại tôi nghe tin buồn về người bạn thân một thời nên hơi sốc... Tội cho con quá nhỉ. Còn mẹ con thì sao hả Trung?

- Dạ, mẹ con thì chuyển lên sống ở Đà Lạt để trông coi quản công ty kinh doanh Hoa trên đó, lâu lâu cũng có ghé về thăm tụi con.

- Ồ. Như vậy thì cuộc sống cũng không khó khăn mấy nhưng lại thiếu đi tình thương gia đình.

- Vâng! Con biết điều đó cho nên mới sống tự lập và có trách nhiệm với bản thân hơn để làm gương cho em trai sau này.

- Ừ con giỏi thật. Làm cảnh sát giao thông khó nhọc vậy mà cũng kiên trì thì quả rất đáng khen. Con sống tốt thế này thì ba con trên thiên đàng sẽ rất tự hào về con đó.

- Dạ, cảm ơn chú đã động viên.

- Để dịp nào rảnh, chú sẽ đến viếng thăm mộ ba con...

- Dạ! Bữa cơm tối ẩm cúng tiếp tục diễn ra với không khí vui vẻ hơn một chút bởi sự có mặt của thằng Quang. Riêng ông Huy tuy cố che giấu nỗi buồn vô hạn bằng những nụ cười gượng gạo nhưng đâu đó qua ánh mắt mong lung bà Huyền vẫn nhận ra được điều bất ổn từ chồng mình. Bà dự định tối nay sẽ tâm sự với chồng về những điều muộn phiền đang bủa vây lấy tâm trí ông. Còn Trung thì lén lút quan sát thái độ lạ lùng của ông Huy. Anh lơ mơ nhận thấy mối quan hệ giữa ba mình và ba Quân có điều gì đó không đơn giản chỉ là một tình bạn đồng nghiệp bình thường.

Tối hôm đó, trong căn nhà tĩnh mịch mọi người ai cũng đắm chìm trong những băn khoăn trăn trở của riêng mình, ngoại trừ Quân. Ông Huy cứ mãi nằm trần trọc thao thức và không tài nào chợp mắt được trong khi vợ mình đã ngủ say từ lúc nào. Hình ảnh của Nam trong quá khứ lớn vồn hiện về liên tục ám ảnh tâm trí ông.

Tại sao cậu lại ra đi vội vàng như thế hả Nam. Tại sao cậu lại bỏ tôi một mình trên cõi đời này chứ. Giá mà hai chúng ta có thể gặp lại nhau thêm một lần nữa thôi. Tôi đúng là một kẻ quá hèn nhát và yếu đuối phải không Nam? Và rồi nước mắt ông Huy trào ra lúc nào không hay, rơi ướt đầm trên gối. Mình vẫn còn yêu cậu nhiều lắm Nam ơi...

*****

Thấm thoát, ba ngày Tết Nguyên Đán cũng trôi qua thật nhanh. Khoảng thời gian ngắn ngủi đó tưởng chừng như là cả một chặng hành trình dài đằng đẵng tìm về quá khứ đối với bản thân ông Huy. Những mảnh kí ức ngày xưa cứ liên tục hiện về, cửa vào cõi lòng ông đến xót xa vô hạn. Nam đã đem đến cho ông một quá khứ đầy rẫy những kỉ niệm êm đẹp nhưng cũng lấy đi của ông biết bao nhiêu niềm đau thương, day dứt. Cứ mỗi lần nhìn thấy Trung là tìm ông lại nhói lên thốn thức không sao kìm nén lại được.

Riêng bọn trẻ vẫn vô tư vui chơi tết và không hề hay biết đến nỗi dằn vặt mà người đàn ông với mái tóc hoa râm đang phải chịu đựng. Ông Huy chỉ lén nhìn tui nhỏ trò chuyện vui đùa trong khi lòng ông lúc nào cũng hồi tưởng về quá khứ.

Tranh thủ ba ngày ăn chơi ngán ngủi trước khi bày tỏ tình cảm của anh và nó với ba mẹ, Quân ra sức vui chơi hết mình để xua tan đi những muộn phiền, lo âu trong lòng. Nó dẫn anh và tất nhiên là lôi kéo cả thằng Quang đi chúc tết khắp nơi trong ấp, từ nhà hàng xóm lân cận cho đến nhà của những đứa bạn thân thời phổ thông. Đi chơi với Quân, Trung quen biết thêm được nhiều người và cảm nhận nhiều hơn về lối sống chân chất, giản dị của người dân vùng nông thôn. Bản thân anh còn nhận thấy mình thật may mắn vì tết này được sống trong bầu không khí trong lành và hưởng được một cái tết thật sự có ý nghĩa như vậy.

Đêm mừng ba tết, Quân rúc đầu lên ngực anh thả lỏng tâm sự như mọi lần trước khi đi ngủ. Nhưng tâm trạng của cả hai đứa đêm nay khá hồi hộp và lo lắng khi nó và anh quyết định sáng mai sẽ công khai tình cảm cho ba mẹ biết. Anh nắm tay nó thật chặt và nói với giọng chắc chắn đầy lạc quan.

- Mai tui mình sẽ nói chuyện với ba mẹ em về tình cảm của chúng ta, em có sợ không Quân?

- Có một chút nhưng đỡ hơn những lần nói chuyện với mẹ anh. Sau những gì anh đã làm cho em thì em sẽ không yếu đuối và gục ngã trước những khó khăn nữa đâu. Dù ba mẹ ngăn cản hay ủng hộ thì em vẫn tin ở anh. Em và anh sẽ chứng minh ọi người thấy tình yêu hai ta đủ sức chín chắn và vượt qua những rào cản của xã hội.

- Em yêu, em nghĩ được vậy thì quá tốt rồi. Anh chỉ lo ba mẹ không thể chịu nổi cú sốc này mà dẫn đến những chuyện không mong muốn...

- Em cũng nghĩ như anh vậy đó nhưng biết làm sao được hả anh. Cũng tại chúng ta yêu nhau quá...

- Ủ. Thôi đừng nghĩ ngợi nhiều nữa em à, mất công ngủ không được mai lại trình diện ba mẹ với bộ dạng khó coi thì càng mất điểm hơn.

- Anh này đến lúc này mà còn đùa được. - Hi hi, phải lạc quan thì mới mong may mắn được chứ. Anh tin ba mẹ em sẽ hiểu và không làm khó chúng ta đâu.

- Vâng, em sẽ đặt hết niềm tin vào anh đó!

- Hi hi, cảm ơn em yêu!

Anh ôm nó áp sát vào lòng mình và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Quân. Tay anh nắm chặt tay nó và truyền hơi ấm tin yêu cho nhau. Cảm nhận được điều kỳ diệu đó, hơn bao giờ hết Quân thấy trong lòng tràn đầy hy vọng và niềm tin về một kết thúc có hậu.

Sáng sớm hôm sau, nó và anh tranh thủ dậy sớm để bàn chuyện đại sự với cha mẹ. Dù đã dặn lòng sẽ không run nhưng sao nó vẫn thấy tâm trạng bứt rứt không yên. Để có thêm đồng minh và làm tình hình bớt căng thẳng, Quân còn nhờ thằng Quang qua nhà nó chơi. Ban đầu thằng Quang ngần ngại từ chối vì sợ liên lụy nhưng vì Quân năn nỉ quá nên nó đành liều mình trợ giúp thằng bạn thân trong lúc dầu sôi lửa bỏng. Lúc đi ra khỏi phòng, anh còn dặn Quân là hãy im lặng và để anh nói chuyện thuyết phục ba mẹ nó.

Bước ra đến phòng khách, Quân thấy ba mẹ đang ngồi uống trà và xem tivi. Bà Huyền đang tâm sự rì rầm với chồng, thấy Quân và anh tiến đến liền mỉm cười bảo.

- A, hai đứa dậy rồi à? Xuống bếp ăn sáng đi con. Mẹ mới vừa mua bánh ướt cho tụi bay đó.
- Dạ con cảm ơn cô nhiều lắm. Lát nữa tụi con ăn sau. Giờ con có chuyện này muốn thưa với cô chú, hy vọng cô chú sẽ không thấy phiền.
- Ủa có chuyện gì vậy Trung, bộ quan trọng lắm hả?

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hai đứa con trai, bà Huyền liền đứng dậy bước sang ngồi gần chồng mình nhường chỗ cho anh và nó. Riêng ông Huy chợt linh cảm có điều hệ trọng sắp sửa xảy ra với gia đình mình. Sự xuất hiện của thằng Quang ở ngưỡng cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của ông. Nó làm bộ dạng hớn hở, tươi vui nhưng chữ thực ra trong bụng thì đang đánh lô tô liên hồi.

- Cháu chào cô chú ạ! Quân dậy rồi hả mày. Tao qua nhà đưa ày quyển truyện Conan tập mới nhất nè!
- Ủ vào ngồi chơi đi! Lát nữa ăn sáng với tao luôn.

Lúc này Trung mới từ tốn chậm rãi lên tiếng mặc dù trong lòng anh đang hồi hộp vô cùng. Tuy nhiên, anh vẫn nhìn trực diện vào ba mẹ Quân và cất từng lời rõ ràng rành mạch như sợ họ không nghe kỹ lời anh sắp nói. Bà Huyền cầm ly nước mắt không rời khỏi Trung và chuẩn bị đón nhận điều mà bà không thể nào ngờ được.

- Thưa cô chú, chuyện con muốn thưa với cô chú nó hơi đặc biệt. Có gì sau khi nghe xong, xin cô chú bình tĩnh đừng trách móc gì em Quân cả vì con mới là người chủ động trong chuyện này.
- Ruột cục là chuyện gì vậy? Con làm cô chú hồi hộp quá. Mà có liên quan đến thằng Quân nhà cô hả?
- Dạ, đúng vậy! Con xin nói thẳng luôn là con và Quân đang yêu nhau. Mong cô chú tác thành chuyện này cho chúng con có được không ạ?
- Hả, con nói cái gì? Con và thằng Quân...yêu nhau ư????

Cả bà Huyền và ông Huy đều trở mắt nhìn Trung trước cái sự thật động trời mà anh vừa tuyên bố. Hết nhìn anh, họ lại quay sang nhìn Quân như thể nó mới là nguyên nhân gây ra cái điều kỳ khôi, tưởng chừng như không thể nào xảy ra này. Quân giờ đây chẳng biết phải thốt lên lời nào để ba mẹ nó hiểu. Giờ nó chỉ biết đặt tất cả hy vọng vào anh. Nhưng trong thâm tâm, nó vẫn sợ mẹ nó sẽ là người nhất quyết ngăn cản.

33. Chương 33

File 33: Biến cố (Part 1)

Như không dám tin vào cái chuyện động trời diễn ra trước mắt mình, bà Huyền liền gặng hỏi lại Trung kèm theo một nụ cười nhạt.

- Con nói gì lạ vậy Trung? Con đang đùa cô chú đấy phải không? Chuyện lạ lùng này làm gì có trên đời chứ? Hai thằng con trai sao mà yêu nhau được...

Trung lễ phép đáp lại bằng một giọng rất thẳng thắn không có vẻ gì là đùa cợt khiến bà Huyền như chết sững theo từng lời anh nói.

- Thưa cô, con nói thật sự nghiêm túc đấy ạ. Tụi con ban đầu cũng không ngờ được chuyện này sẽ xảy ra nhưng ông trời đã run rủi cho tụi con gặp nhau và đến với nhau bằng một tình yêu chân thành và những cảm giác yêu thương thật sự. Dù biết là hai đứa con trai yêu nhau sẽ rất ngược đời nhưng chuyện đó đâu có gây ảnh hưởng gì đến cuộc sống đâu phải không cô?

Ngập ngừng vài giây, anh nói tiếp bằng giọng rõ ràng đầy dứt khoát.

- Con biết cô chú sẽ rất sốc trong chuyện này vì Quân là người con trai duy nhất trong gia đình và hơn bao giờ hết cô đây mong muốn em ấy sẽ có một mái ấm gia đình thực sự trong tương lai. Nhưng thật lòng con rất yêu em Quân và mong muốn cùng em ấy đi đến hết cuộc đời... Mong cô chú hãy hiểu và chấp nhận cho tụi con có được không?

Đợi Trung giải bày xong, bà Huyền run rẩy cầm ly nước uống vội một ngụm rồi đột nhiên đánh rơi chiếc cốc. Âm thanh loảng xoảng của chiếc cốc vỡ làm ai nấy đều giật mình hoảng hốt. Quân sợ hãi bấu chặt tay anh trong khi ông Huy xích lại gần vợ mình lo lắng hỏi.

- Này mẹ nó, mình có sao không vậy?

- Tui... tui không sao...

Rồi bà từ từ ngược mặt lên nhìn anh và nó với vẻ mặt bàng hoàng tựa như muốn khóc.

- Tại sao, tại sao hai đứa thành ra như thế này? Quân, tại sao con...?

Đến lúc này, Quân mới buột miệng trả lời mẹ, đôi mắt nó đỏ hoe.

- Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ. Con không biết tại sao như thế nữa nhưng con cũng yêu anh Trung nhiều lắm mẹ à. Xin mẹ đồng ý cho tụi con bên nhau được không? Con hứa vẫn sẽ học hành đàng hoàng và sống tốt mà mẹ!

Bà Huyền chột lạng thình, không biết phải nói gì thêm mà đưa mắt nhìn chồng cầu cứu. Tâm trạng ông Huy lúc này còn rối bời hơn tất cả mọi người. Ông không thể nào tin rằng câu chuyện trái ngang của quá khứ, một lần nữa lại xảy đến với cuộc đời ông. Hai đứa con trai của người xưa giờ đây lại tình cờ gặp nhau và chúng còn đi theo vết xe đổ của cha chúng. Sao số phận lại trở trêu đến thế. Quay qua Trung, ông nhủ mày nhìn thật kĩ cái gương mặt nghiêm nghị và rắn rỏi kia. Sao mà nó giống cái lúc Nam trao hết niềm hy vọng đặt lên đôi bàn tay ông đến thế. Nam ơi, cậu thật là tàn nhẫn. Tôi không thể để con cái chúng ta phải hối tiếc về sự lựa chọn sai lầm của tụi nó.

- Tụi con nói thật hay nói đùa vậy? Ba không thể tin tụi con lại yêu nhau dễ dàng như vậy được. Chắc là do hai đứa ở gần nhau lâu ngày nên mới nảy sinh tình cảm anh em thân thiết và dẫn đến chuyện ngộ nhận thành tình yêu đúng không?

Lúc này ông Huy mới chậm rãi lên tiếng làm ai nấy đều im bật vì giọng ông khá uy nghiêm. Thăng Quang nãy giờ theo dõi diễn biến câu chuyện mà nó chẳng dám hó hé câu nào. Nó chỉ biết khép nép ngồi nhìn mọi người và hoàn thành tốt vai trò của mình là làm cho tình hình không đi quá xa. Trung tự nhủ trong bụng rằng anh sẽ làm hết sức mình có thể để thuyết phục ba mẹ tin tưởng anh. Anh hít một hơi thật sâu và bình tĩnh đáp lời ông Huy.

- Thưa chú, con đã lớn đến chừng tuổi này rồi thì không có chuyện ngộ nhận đâu ạ. Con thấy mình đủ sáng suốt và đã suy nghĩ thấu đáo để đưa ra quyết định cho riêng mình. Tất nhiên con sẽ chịu trách nhiệm với những gì mình làm. Con chỉ xin chú hãy đồng ý mà tán thành cho tụi con yêu nhau chứ không mong gì hơn.

Quân định nói thêm nhưng anh lấy tay ngăn lại. Ông Huy tiếp tục cắt lời trong khi vợ mình đã bắt đầu bật khóc sục sùi.

- Cứ cho là như thế đi, nhưng mối quan hệ khác thường này sẽ kéo dài trong bao lâu? Con có biết trước được tương lai ngày sau sẽ thế nào không? Liệu con có đủ sức để lo vun đắp tình cảm và bảo vệ thăng Quân trước những lời lẽ cay độc và cạm bẫy của miệng đời ngoài kia? Hơn nữa, thăng Quân chỉ mới bước vào ngưỡng cửa đại học. Nó còn chưa đủ bản lĩnh để nhận thức được hết những điều phức tạp, hiểm nguy

của xã hội. Con làm thế nào mà có thể duy trì được tình cảm của mình chứ? Tốt nhất là nên dừng lại tại đây đi, may ra còn kịp...

Bỗng nhiên Trung ngắt lời ông Huy và nói với giọng mạnh mẽ.

- Không thưa chú. Con đã dự tính đến tất cả những điều chú vừa nói và tin rằng mình có thể sắp xếp mọi thứ ổn thỏa. Con xin hứa với chú là sẽ cố gắng hết sức ngăn chặn mọi điều tồi tệ xảy đến với mình và em Quân. Hơn nữa con nghĩ bằng tình yêu chân chính thì chúng con có thể vượt qua được mọi khó khăn và đem lại hạnh phúc cho nhau. Chú hãy tin tưởng tụi con có được không? Nếu chú bắt con dừng lại thì con thà chết còn hơn. Nghe được những lời thật lòng của Trung, ông Huy bắt đầu thấy có chút mềm lòng vì niềm tin và sự kiên định trong cậu con trai trước mặt ông rất mãnh liệt và vững vàng. Tuy vậy, ông Huy vẫn nhất quyết tranh luận với Trung đến cùng.

- Là con nhất thời chỉ nghĩ vậy thôi chứ ai biết được tương lai nó sẽ diễn biến theo chiều hướng nào! Chú không thể nào giao cuộc đời thằng con duy nhất của mình cho con được. Nó còn quá ngây thơ và thánh thiện để đương đầu với mọi thứ. Chỉ có ở trong vòng tay bảo bọc của gia đình và sống trong một môi trường bình thường thì con chú mới có thể yên ổn hạnh phúc được, con có hiểu không Trung?

- Nhưng tụi con đã thề nguyện ở bên nhau đến trọn đời rồi. Nếu xa nhau chắc chắn cả hai sẽ đau khổ và chịu nỗi dày vò. Chú nỡ lòng nào để con cái phải chịu khổ sở như vậy sao?

- Con...

Ông Huy như đuối lý trước những lời lẽ kiên quyết của Trung. Cảm thấy không khí xung quanh quá ngột ngạt, ông đành phải tạm hoãn cuộc nói chuyện.

- Thôi không nói nữa. Sáng nay nên dừng lại ở đây là được rồi, mẹ thằng Quân có vẻ không được khỏe. Con và thằng Quân ăn sáng xong rồi về phòng suy nghĩ lại đi. Cô chú sau khi bàn bạc xong sẽ nói chuyện với tụi con sau. Chuyện yêu đương khác thường này sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp đâu. Hai đứa tốt nhất là nên dừng lại ở tình cảm anh em mà thôi.

- Nhưng thưa chú...

- Ba, ba à...

Quân nói với theo nài nỉ ba mình nhưng Ông Huy vẫn lạnh lùng đứng dậy dìu vợ vào buồng ngủ. Trong thâm tâm, ông Huy rất sợ cái điều bất hạnh trong quá khứ sẽ lặp lại đối với con trai ông mặc dù bản thân ông không hề ác cảm gì với chuyện yêu đương của tụi nó. Trung đưa tay gạt nhẹ giọt lệ còn đọng trên khóe mắt Quân và thở hắt ra.

- Có vẻ như lời anh nói vô tác dụng với ba mẹ đúng không em?

- Cũng không hẳn. Em thấy ba cũng có chút động lòng... Nhưng em vẫn còn lo lắng, nhất là khi thấy mẹ buồn và sốc như vậy.

- Anh xin lỗi, đến nước này anh và em không có sự lựa chọn em à..

- Dạ. Hy vọng là mọi thứ sẽ tốt đẹp anh nhỉ.

- Ủ, chúng ta sẽ kiên trì đấu tranh cho tình yêu của mình. Anh hứa đó!

Rồi Quân quay sang nhìn thằng Quang khẽ nói.

- Cảm ơn mày nhiều nha Quang! Nhờ có mày mà ba mẹ tao không làm quá lên...

- Có gì đâu. Chia buồn cùng mày nha...ráng thuyết phục họ lần nữa xem sao.

- Ủ, tao sẽ cố.

Lúc này trong buồng ngủ, bà Huyền vừa ôm vai chồng vừa khóc thổn thức.

- Minh ơi, tại sao thằng Quân nó lại trở nên như vậy hả mình? Gia đình mình có làm gì nên tội mà ông trời nỡ dày dạn thế này cơ chứ!!

- Bà nó bình tĩnh cái nào, từ từ mà giải quyết. Chuyện có gì to tác đâu mà phải khóc lóc như thế.

- Trời đất, mình nghĩ chuyện này đơn giản hay sao mà nói thế. Giới tình thẳng con mình nó khác thường như vậy mà mình cũng chịu được sao. Hơn nữa nó còn đi yêu cảnh sát giao thông thì coi sao được hả mình? Sau này, biết ăn nói sao với bà con họ hàng đây chứ?

- Có gì đâu... Thời này là thời nào rồi mà mình còn phân biệt đối xử và có tư tưởng lạc hậu như vậy. Con mình hay thẳng Trung thì cũng đều là con người bình thường, khỏe mạnh cả mà. Chẳng qua tình yêu tụi nó trái ngược với tự nhiên một chút thôi, mình nên sống thoáng một tí.

Bà Huyền vội vàng bật đứng dậy khi vừa nghe lời giải thích đó. Bà ôm đầu nói như điên.

- Mình có vấn đề thật rồi. Tôi tưởng mình sẽ khuyên nhủ can ngăn, ai ngờ đầu lại hùa theo giúp tụi nó. Bộ mình không thương con mình sao?

- Suyt, mẹ nó nói khê thôi nào. Ngồi xuống đây bình tĩnh nghe tôi nói. Biết thẳng Quân như thế, tôi cũng khổ tâm lắm chứ có sung sướng gì cho cam. Nói thì nói vậy chứ tôi cũng không hoàn toàn ủng hộ tụi nó đâu. Nghề nghiệp của thẳng Trung đặc biệt thế này thì khó mà chấp nhận để chúng nó yêu nhau được.

- Vâng, mình mau nghĩ cách nhanh đi, giờ tôi rối quá chẳng biết phải ứng xử thế nào. Tui thương thẳng Quân lắm sao có thể trách mắng nó đây, cả thẳng Trung cũng vậy nữa... - Ừ tui hiểu tâm trạng của mẹ nó mà. Nghe xong chuyện của tụi nó mà tui còn chưa hết sốc đây nè. Mình tuyệt đối phải giữ bình tĩnh kẻo ảnh hưởng đến những chuyện khác. Đẳng nào thì mọi chuyện cũng đã rồi, có quát mắng tụi nhỏ cũng không được gì. Tốt hơn hết là tìm cách khuyên nhủ tụi nó, vậy mới vẹn cả đôi đường mà không bị bà con hàng xóm xì xầm, bàn tán.

Thấy chồng mình nói có lý, bà Huyền cố kìm nén nỗi hoang mang và cùng nghĩ cách cứu con mình thoát ra khỏi cái mối quan hệ kì quặc này. Sau một hồi tĩnh tâm, bà vội gạt nước mắt và thay bộ đồ khác rồi bước nhanh ra sau nhà. Mỗi khi gặp chuyện gì buồn bực hay khó chịu, bà thường tìm đến công việc trang trại để cho tinh thần được khuây khỏa.

Sau khi đợi vợ mình đi khỏi, ông Huy thở dài náo nức và thả mình xuống chiếc giường nệm cũ kĩ. Đưa hai tay lên vuốt mặt, ông lại nhớ về hình ảnh thân thuộc của Nam trong quá khứ. Hồ đó chính ông cũng đã từng vướng vào một mối tình không giống ai và cảm thấy bản thân có lỗi với vợ mình rất nhiều. Đang nằm hồi tưởng lại những kỷ ức xa xăm thì chợt có tiếng người gọi lớn ở đằng trước hiên nhà làm ông giật mình. Ông Huy, Quân và cả Trung vội vã bước ra xem thì thấy bà Xuân, mẹ của thẳng Quang đang đứng trước sân với vẻ mặt hoảng hốt tột độ.

- Anh Huy ơi, chị nhà anh vừa mới bị xe đụng ở ngoài đường giàu kia. Anh ra xem thế nào rồi theo chị ấy đi bệnh viện liền đi, tui nghe người ta nói chỉ bị mất máu nhiều lắm!

- Chị nói sao? Trời ơi vợ tôi...

Ông Huy đưa tay ôm đầu rít lên trong cổ họng rồi cuống cuống chạy ra chỗ để xe. Còn anh và nó cũng điếng hết cả người khi nghe tin dữ. Quân ngồi sụp xuống nền nhà mặt đờ đẫn trong khi anh nắm lấy tay Quân vội vàng thúc giục.

- Quân ơi, mau đứng dậy theo anh vào bệnh viện...

Biến cố (Phần 2)

Trước khi phóng xe đi, Trung ôn tồn dặn thẳng Quang.

- Quang à, em ở lại trông coi nhà cửa giúp Quân nhé!

- Dạ. dạ...

Lúc này mặt Quân xanh ngắt không còn hạt máu, lập cập leo lên yên sau. Nó run rẩy tựa như muốn khóc và luôn miệng thầm khẩn cầu Đức Phật ẹ nó tai qua nạn khỏi. Nó tự trách mình vì đã gián tiếp khiến mẹ nó phải chịu cảnh tai ương thế này. Dường như ông trời đang muốn trừng phạt cả gia đình nó vì sự lựa chọn khác thường của nó hay sao. Quân ơi may thật là bất hiểu...

Khi chiếc xe cứu thương vừa đến cổng bệnh viện Đồng Nai, một nhóm điều dưỡng và bác sĩ trực cấp cứu vội vã mang ra chiếc xe đẩy y tế. Sau một hồi khám sơ qua, họ cẩn thận đặt người bà Huyền lên trên rồi

đưa thật nhanh vào bên trong phòng hồi sức cấp cứu. Cả nhà Quân tất tả chạy theo chiếc cáng chở mẹ nó, vừa đi bên cạnh ông Huy vừa đau đớn gào lên.

- Mình ơi, mình đừng bỏ cha con tôi mà đi nha mình...

- Đề nghị người nhà bệnh nhân ngồi chờ ở ngoài!

Vị bác sĩ nhìn mọi người một lượt rồi bảo cô y tá đóng cửa phòng lại. Ông Huy ôm đầu nhìn theo vợ mình một cách bất lực. Nét mặt ông đau đớn tột cùng như sợ sẽ sắp sửa đánh mất đi điều gì quý giá lắm. Ông luôn miệng lẩm bẩm cầu mong cho người vợ yêu quý sẽ vượt qua cơn hiểm nghèo này. Hệ quả của những chuyện đau lòng ngày hôm nay tất cả là lỗi do ông...

Vài phút sau, một chị y tá từ cửa phòng tất tả bước ra nói với giọng gấp gáp.

- Người nhà bệnh nhân có ai thuộc nhóm máu O không ạ? Hiện tại bệnh nhân mất rất nhiều máu và có nguy cơ ảnh hưởng đến tính mạng nếu không kịp thời truyền máu gấp.

Ông Huy hoảng loạn hỏi lại. - Cô nói gì thế? Chẳng lẽ bệnh viện hết nhóm máu đó rồi hay sao? Làm ơn hãy cứu sống vợ tôi đi!!!

- Rất tiếc, bệnh viện chúng tôi không có đủ số lượng máu cần truyền...

Ông Huy đang gào lên điên loạn thì Trung điềm tĩnh lên tiếng.

- Có tôi thừa bác sĩ! Tôi thuộc nhóm máu O đây!

- Vậy xin mời anh đi theo chúng tôi. Những người còn lại làm ơn chờ ở đây trong khi chúng tôi tiến hành truyền máu cho bệnh nhân!

Nói xong cô y tá dẫn Trung bước thật nhanh vào phòng và đóng cửa lại. Ông Huy lòng như lửa đốt cứ đi qua đi lại bên ngoài cửa. Còn Quân đưa đôi mắt thần thờ nhìn đăm đăm vào cánh cửa vô hồn trước mặt. Chợt trong đầu nó thoáng hiện ra những điều tồi tệ nhất.

Sau gần 15 phút truyền máu, Trung và một vị bác sĩ khác đẩy cửa bước ra khỏi phòng. Trông gương mặt anh lúc này phờ phạc hẳn vì vừa phải cho đi một lượng máu khá lớn. Quân dịu anh lại ghé ngồi và nín thở chờ nghe bác sĩ thông báo tình hình.

- Hiện tại thì chị nhà đã qua khỏi tình trạng nguy kịch nhưng cơ thể vẫn còn rất yếu. Chúng tôi sẽ theo dõi bệnh nhân thêm vài giờ nữa, có gì sẽ thông báo với mọi người sau. Bây giờ, phiền anh đi theo tôi làm thủ tục nhập viện và đóng tiền viện phí cho nạn nhân.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ nhiều lắm!

Nghe được tin tốt lành, Quân ôm chầm lấy anh bật khóc nức nở. Cũng may là mẹ Quân không sao chứ nếu mà bà ấy có mệnh hệ nào là Trung sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Anh vừa cố gắng làm một điều có ích để bù đắp lại nỗi đau mà mình gián tiếp gây ra cho gia đình người yêu. Quân lúc này mới nhìn anh lo lắng hỏi han. Cảm giác bất an chỉ mới vừa trôi qua trong tích tắc.

- Anh có mệt không anh? Cảm ơn anh đã cứu mẹ em. Không có anh áu chắc mẹ em khó lòng mà qua khỏi..Hic hic

- Đừng nói những chuyện không hay Quân à. Đó là bổn phận của anh mà. Mẹ của em cũng là mẹ của anh thôi.

Anh nhấc cánh tay rã rời xoa đầu Quân cười nhẹ. Thấy anh khá mệt mỏi, nó vội chạy đi đến chỗ căng tin mua một ly sữa nóng để cho anh lấy lại sức. Khoảng hai tiếng sau, tình hình bà Huyền đã có vẻ ổn hơn. Khi nghe vị bác sĩ trưởng khoa thông báo là mẹ Quân không còn nguy hiểm gì nữa, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng. Rồi ba người lại ngồi im lặng nhìn nhau mà không nói câu gì. Chợt Trung từ từ bước đến trước mặt ông Huy nói với giọng ảm đạm.

- Con xin lỗi chú, cũng tại vì con mà cô Huyền mới ra nông nỗi thế này. Chú cứ trách mắng con đi ạ.

- Ở kia anh Trung...

Quân nín lấy tay áo anh trong khi Ông Huy không nói gì mà chỉ liếc nhìn Trung bằng ánh mắt vô hồn. Cảm giác thương xót xen lẫn sự tức giận đang giằng xé trong tâm can làm ông rất khó chịu. Bất giác ông siết chặt tay nắm mạnh xuống chiếc ghế đang ngồi và nói lớn như mất kiểm soát.

- Cậu không có lỗi gì cả. Trách mắng cậu thì có khiến mẹ thằng Quân tỉnh dậy được không! Cậu có lòng tốt thì hãy đừng yêu con trai tôi nữa để tránh những phiền phức sau này. Mỗi quan hệ này sẽ còn gây rất nhiều chuyện đau lòng nữa đó, cậu có hiểu không hả?

Bỗng Trung quỳ sụp xuống ngay trước mặt ông Huy làm ông và Quân há hốc miệng sửng sốt. Anh nói với giọng tha thiết khiến Quân rưng rưng nước mắt vì cảm động.

- Chú ơi, làm ơn đừng bắt con xa em Quân mà chú! Con xin chú hãy cho con một cơ hội...

- Cậu làm cái gì thế này??? Mau đứng dậy đi!

- Thật sự là con rất yêu em Quân và không thể nào dừng lại được nữa rồi. Con không còn cách nào khác chú Huy à...

Trước hành động bất ngờ và thái độ thành tâm đến không tưởng của Trung, ông Huy lặng người đi mấy giây. Bao nhiêu cảm giác trách hờn Trung chợt biến đi mất và thay vào đó là nỗi xúc động ùa đến ào ạt. Ông im lặng suy nghĩ thật nhanh trong vài phút và rồi trong đầu ông chợt lóe lên một ý tưởng mà ông cho là thích hợp nhất để giải quyết ổn thỏa chuyện này.

- Thôi được rồi, vì cậu đã cứu sống vợ tôi cho nên tôi sẽ cho cậu một cơ hội. Tôi sẽ chấp nhận cho cậu yêu thằng Quân nhưng với một điều kiện.

Trung vội ngẩng đầu lên nhìn ông Huy, đôi mắt anh sáng lên mừng rỡ.

- Điều kiện gì chú cứ nói! Con sẽ chấp nhận tất cả cho dù khó khăn đến cỡ nào.

- Từ từ, cậu nghe tôi nói đã rồi hãy quyết định cũng không muộn.

- Vâng.

Cả anh và nó đều hồi hộp chờ đợi cái điều mà ông Huy sắp thốt ra.

- Cậu nghe cho kỹ đây! Điều tôi muốn cậu thực hiện đó là tạm nghỉ công việc làm cảnh sát giao thông và thay mẹ thằng Quân trông nom, coi sóc trang trại của gia đình tôi trong vòng một tháng. Chỉ một mình cậu thôi, cậu làm được chứ? - Con...

Trung khá ngỡ ngàng trước lời đề nghị đó dành ỉn. Có vẻ như ông Huy muốn đẩy anh vào tình huống khó xử, buộc phải chọn con đường từ bỏ. Anh còn đang cúi đầu ngẫm nghĩ thì ông Huy nói tiếp trong tiếng ho khan.

- Chưa hết đâu. Trong thời gian đó, cậu và thằng Quân tuyệt đối không được gặp mặt nhau vì thằng con tôi sẽ lên thành phố học tiếp cho hết học kì hai.

Quân lúc này mới nín tay ba nó khẩn khoản cầu xin.

- Ba ơi không được đâu. Làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh Trung... Hơn nữa một mình anh ấy làm sao có thể trông coi hết được cả một trang trại rộng lớn cơ chứ?

- Đó là chuyện của cậu ta. Cậu ta muốn đạt được mục đích thì phải tự lo liệu lấy. Ba đã quá nhân nhượng cho tụi con rồi đó. Còn con nữa, không những không được phép gặp cậu ta mà con còn phải lo tập trung học hành nếu mà để kết quả thi bị điểm thấp thì chuyện chấp nhận tình cảm của con cũng không được ba thông qua đâu!

- Ba...

Quân im lặng nhìn anh hoang mang trong khi ông Huy lặng lẽ quan sát thái độ của Trung. Ông vỗ vai anh nhẹ nhàng bảo.

- Con nghĩ thế nào hả Trung? Nếu thấy khó nghĩ quá thì chú khuyên con nên chấp nhận từ bỏ ý định yêu thằng Quân đi. Nó sẽ chẳng đi đến đâu đâu. Như vậy mới tốt cho cả con và gia đình chú. Hai đứa làm anh em kết nghĩa cũng được mà phải không?
- Không! Xin lỗi chú là con không thể sống giả dối với cảm xúc của mình được! Con xin chấp nhận yêu cầu của chú và hứa sẽ làm cho trang trại nhà mình đi lên! Hy vọng chú cũng sẽ giữ lời hứa của mình.
- Cái gì? Con có chắc không hay nhất thời suy nghĩ bừa?
- Không đâu thưa chú! Con nói được là làm được! Chỉ cần chú với cô đồng ý tán thành thì chuyện gì con cũng làm, cho dù có ảnh hưởng đến sự nghiệp sau này của con đi chăng nữa!
- Cậu...

34. Chương 34

File 34: Thử thách lớn lao

Ông Huy không thể nói thêm được lời nào trước thái độ cương quyết đó của Trung. Tính cách thẳng bẻ giống y chang ba nó hồi còn trẻ vậy. Nhất quyết thực hiện cho bằng được mục đích của mình chứ không bao giờ chịu khuất phục. Mà ông đưa ra điều kiện khắc nghiệt đó với Trung thực chất là muốn kiểm tra xem tình cảm của anh dành cho thằng con ông lớn đến cỡ nào. Giờ thì ông đã tin rằng Trung yêu con ông bằng một tình yêu thực sự nghiêm túc và rất sâu đậm. Chỉ tiếc rằng những loại tình cảm đặc biệt như thế này hầu như không có hồi kết hạnh phúc. Bởi vậy ông Huy vẫn giữ nét mặt lạnh lùng và nhìn Trung gằn giọng.

- Được thôi. Nếu mà cậu chắc chắn như vậy thì tôi không còn gì để nói. Mà cậu yên tâm, tôi đã nói là sẽ giữ lời. Tôi sẽ dễ dàng cho phép cậu và thằng Quân yêu nhau nếu cậu hoàn thành nhiệm vụ. Khi thằng Quân bắt đầu đi học thì cũng là lúc cậu lo mà chuẩn bị mọi thứ. Giờ cậu với thằng Quân tạm thời về nhà con gái tôi nghỉ ngơi đi, để tôi ở lại chăm sóc cho vợ tôi. Có gì tối nay nếu muốn đến thăm thì có thể vào đây sau cũng được.

- Dạ, cảm ơn chú đã cho con cơ hội. Thưa chú con về...

Trung nhấc tấm thân mệt mỏi đứng dậy bước ra ngoài hành lang bệnh viện. Quân lặng lẽ nhìn ba mình một chốc rồi vội vàng bước theo anh xuống tầng trệt. Lúc này tâm trạng của nó vẫn còn rất lo lắng nhưng niềm hạnh phúc vì tình cảm lớn lao anh dành cho nó đã át đi cả.

- Tại sao anh lại nhận lời của ba? Làm thế sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh và cả sức khỏe của anh nữa. Làm sao em có thể thản nhiên nhìn anh chịu khổ cực vì em chứ...

- Em ngốc quá. Mình đã gây khó xử cho ba mẹ thì nên vì họ mà cố gắng đền đáp. Có lẽ đây là thử thách mà ba em dành cho anh. Anh nguyện sẽ hy sinh bản thân mình để mang lại hạnh phúc cho hai ta. Không dám đương đầu thì làm sao có thể biết được mùi vị của cảm giác hạnh phúc như thế nào?

- Nhưng em thương anh lắm, lỡ có chuyện gì xảy ra với anh, em sẽ...

- Đừng nói những điều ngốc nghếch như vậy chứ. Chỉ cần anh và em luôn nghĩ về nhau và hết lòng cho nhau thì anh tin hai chúng ta sẽ vượt qua được thử thách. Điều cần làm bây giờ là hãy chăm sóc ẹ mau hồi phục và sống sao cho thật tốt. Sở dĩ ba em đặt ra yêu cầu khắt khe như vậy cũng chỉ vì ông ấy muốn tốt cho chúng ta mà thôi.

- Dạ, em hiểu rồi. Em sẽ nghe lời anh cố gắng học hành...

Mắt Quân lại nhạt nhòa lệ rơi vì xúc động. Nó không thể hình dung được cái lúc xa rời anh, nó sẽ như thế nào nữa. Đối với nó giờ đây anh như một món quà vô cùng quý giá mà Đức Phật đã ban tặng cho nó.

Còn một mình ở lại bệnh viện, ông Huy ngồi trầm ngâm bên cạnh chiếc giường của bà Huyền và nắm tay vợ mình lẩm bẩm trong miệng những lời ưu tư.

- Huyền à, hãy mau tỉnh lại đi em. Anh thật có lỗi khi đã để mọi chuyện xảy ra thế này và khiến em phải chịu nỗi đau đớn. Cũng vì ngày xưa tình cảm của anh không bình thường nên mới để thằng Quân đi theo vết xe đổ của cha nó. Nhưng mà anh đâu có muốn vậy đâu, tất cả là do ông trời em à... - Nhưng mọi chuyện đã diễn ra như thế và chúng ta không thể làm khác được đúng không em? Có cha mẹ nào lại nỡ để con mình rơi vào cảnh khó xử hay chịu nỗi bất hạnh chứ? Anh hy vọng sau khi tỉnh lại em sẽ cho tụi nhỏ một cơ hội và xem mọi thứ thật bình thường ...

Ngồi trông vợ một lúc, ông Huy gục đầu ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Trong giấc mơ, ông mơ thấy Nam chợt hiện về mỉm cười nhìn ông như muốn cảm ơn cái niềm hy vọng mà ông đã mang đến cho tụi nhỏ. Ông nghĩ mình đã làm đúng và đâu đó trong thâm tâm, ông rất muốn Trung vượt qua được thử thách lớn lao này.

*****

Gần một tuần trôi qua kể từ ngày mẹ Quân bị tai nạn, Trung tranh thủ gọi điện lên cơ quan xin cấp trên cho nghỉ phép một tháng trong khi anh tìm hiểu trang trại thông qua các cô chú làm công cho gia đình Quân. Cũng may cho Trung là sếp của anh không gây khó dễ và tạo điều kiện cho anh sắp xếp công việc ổn thỏa. Còn chuyện làm quen với việc trồng trọt, tưới tiêu, chăn nuôi gia súc của trang trại, anh được chú Tư chỉ dẫn tận tình.

Nhờ sự chăm sóc ngày đêm của ông Huy, sức khỏe bà Huyền đã dần ổn định và hồi phục nhanh chóng. Chỉ trong vài ngày, bà có thể tự đứng dậy đi lại và ăn uống bình thường. Chỉ có điều vết thương ở cánh tay vẫn chưa lành hẳn và sắc mặt bà vẫn không vui vì chuyện tình cảm ngược đời của đứa con trai mình. Mỗi khi nhìn thấy Quân và Trung mang trái cây vào thăm là bà chẳng nói gì mà quay mặt vào vách tường tỏ ý giận dữ. Ông Huy lúc này vẫn chưa đề cập đến chuyện đặt ra thử thách với bà Huyền. Ông đợi đến khi vợ mình xuất viện và được về nhà thì sẽ nói luôn một thể. Lúc đó ông sẽ tìm lời lẽ thỏa đáng để thuyết phục vợ.

Ngày Quân và thằng Quang trở lại thành phố, Trung tiễn nó ra đến tận đường quốc lộ. Anh mỉm cười xoa đầu Quân rồi dặn dò, động viên nó.

- Lên thành phố nhớ học tốt nha em, đừng để phụ lòng của ba em đó. Và còn để hai chúng mình có cơ hội gặp lại nhau nữa, em nhớ không?

- Dạ, em hứa mà...Em sẽ nhớ anh lắm...

- Ủ, có gì nhắn tin hay gọi điện cho anh. Một tháng sẽ trôi qua nhanh thôi mà...

- Anh nhớ đừng làm việc quá sức nha anh. Có gì nhờ cô bác trong trại giúp đỡ!

- Anh biết rồi, em cũng nhớ giữ gìn sức khỏe nữa đó...

Nói xong, anh vội quay mặt đi để giấu đôi mắt buồn bã. Quân ngoái nhìn anh lần cuối rồi lặng lẽ cho xe chạy đi. Nước mắt nó lại nhẹ rơi, lăn dài trên má. Từ nay nó sẽ phải xa anh rồi. Không biết nó có thể chịu đựng nỗi nhớ này trong vòng một tháng không nữa.

Trung vừa về đến nhà thì thấy Ông Huy đang ngồi chờ trong phòng khách. Thấy anh, ông liền kêu anh ngồi xuống và bàn chuyện trông coi trang trại.

- Trung này, ngày mai con sẽ bắt đầu tiếp quản trang trại của gia đình chú. Chiều nay có gì con chuẩn bị thu dọn quần áo ra ngôi nhà lớn ở trong đó mà ngủ luôn cho tiện. Có gì còn bỏ ngõ con báo chú Tư hướng dẫn sơ qua về cách thức trồng trọt, chăn nuôi như thế nào nhé.

- Vâng, thưa chú!

- Thôi, con ngủ một chút đi cho khỏe. Chú hy vọng là con đừng để trang trại gia đình chú bị thiệt hại. Ông Huy dặn dò Trung thêm vài câu rồi lấy xe chạy lên Biên Hòa thăm vợ. Ông dự tính sẽ tạm thời xin nghỉ làm và ở nhà chăm sóc vợ cho đến khi Trung hoàn thành thời gian thử thách. Ông Huy vừa đi được một lúc, Trung lặng lẽ bước vào phòng Quân và ngồi nghỉ ngơi miên man. Một mình Trung cô độc trong ngôi nhà thênh thang khiến anh cảm thấy hơi bức bối và thoáng chút buồn. Rồi giấc ngủ ập đến và trở thành người bạn giúp anh xua tan đi nỗi cô đơn buồn tủi.

Hai ngày sau đó, bà Huyền được các bác sĩ cho phép xuất viện. Ông Huy mừng rỡ vội vã đến đón vợ về nhà. Cuối cùng ông cũng kể lại chuyện Trung hiến máu mình để cứu sống bà và đặt ra điều kiện thử thách Trung cho bà nghe. Bà Huyền lặng thinh chẳng biết nói gì và chìm vào những suy nghĩ mong lung. Hy vọng là thằng Trung sẽ sớm bỏ cuộc vì công việc trang trại không hề đơn giản tí nào. Một mình bà còn chưa làm xuể huống hồ một đứa cảnh sát giao thông không có kinh nghiệm quản lý. Nhưng bà cũng lo rằng trang trại sẽ gặp khó khăn nhưng chồng bà bảo sẽ nhờ mấy anh chị trông chừng nên bà cũng yên tâm phần nào.

*****

Những ngày đầu làm quen với công việc trang trại, Trung chưa thành thạo cho lắm và gặp một chút khó khăn trong việc tìm chỗ chọn mua thức ăn cho heo cá và phân bón cho cây cà phê. Nhưng nhờ có sự nhiệt tình giúp đỡ của cô chú làm chung trong trang trại nên mọi chuyện cũng êm xuôi. Chỉ có điều, khối lượng công việc quá lớn khiến cơ thể anh rã rời sau một ngày trời tưới nước, quóc đất, phạt cỏ và chăm sóc bầy heo cá. Các cô chú ngỏ ý giúp anh nhưng anh không chịu vì muốn giữ đúng giao ước với ông Huy. Cũng khá lâu rồi anh không đụng đến cuộc xê dịch nên đêm về cơ thể nhức mỏi, tay chân tê rần khiến anh mất ngủ mấy đêm liền. Tuy nhiên Trung vẫn cắn răng chịu đựng và làm việc không ngơi tay.

Vài ngày sau đó, Trung đã bớt nhức mỏi và dần thích nghi với công việc đồng áng. Nhưng sang đến ngày thứ năm thì một sự cố xảy ra. Sáng sớm hôm đó, anh ra chuồng heo ăn thì thấy có vài con nằm dài ra thở hổn hển. Trên vành tai chúng xuất hiện một màu xanh lợt. Anh đoán có thể chúng đã mắc bệnh nên ngay lập tức chạy xe đi tìm bác sĩ thú y để chữa bệnh.

Hết vụ đám gia súc bị bệnh, đến lượt cả cánh đồng lúa bị rầy nâu một lần nữa khiến Trung phải sốt sắng đi tìm thuốc trừ sâu về phun lúa. Không lúc nào anh có thể rảnh rang nghỉ ngơi cả. Chưa được một tuần mà sức khỏe Trung sa sút đi hẳn. Da anh bắt đầu đen sạm đi và tay chân trở nên thô ráp. Mắt anh dần thâm quầng sau mấy đêm thiếu ngủ. Tuy vậy, Trung không hề than vãn một lời và mỗi đêm anh lại đem trút hết những mệt mỏi gánh nặng và thay bằng hy vọng, niềm tin về một niềm hạnh phúc rất gần trong tương lai. Anh tự nhủ với bản thân sẽ đánh đổi tất cả để có được hạnh phúc.

Trên thành phố, Quân vẫn đi học đều đặn và đêm nào nó cũng gọi điện cho anh. Những ngày đầu mới lên phòng trọ, nó thấy nhớ và lo cho anh vô cùng. Nhưng khi nghe anh bảo rằng phải tập trung học và đừng nghĩ quá nhiều đến anh, nó đành phải nghe lời và cố đè nén cảm xúc. Quân tìm cách xua tan đi nỗi nhớ và tập trung theo dõi bài giảng của thầy cô trong các tiết học dài lê thê. Nghe nó kể mà anh vừa vui vừa buồn. Cơ đau ê ẩm khắp toàn thân cũng dần tan đi. Rồi cả anh và nó đều mong chờ thời gian trôi thật nhanh để thử thách, khó khăn phía trước không còn cản trở tình yêu của cả hai nữa. Sau một tuần lên thành phố đi học lại, thằng Quang bắt đầu thấy ông thầy Phong ngày càng có những biểu hiện lạ lùng khiến nó hơi e dè và bèn đem chuyện này kể với Quân. Nó cũng chẳng biết phải tư vấn cho thằng bạn thế nào và thế là mọi chuyện cứ thế trôi qua trong im lặng. Một hôm thầy Phong hẹn riêng thằng Quang ra căn tin trường để bàn công chuyện gì đó. Nó không thắc mắc gì hết cho đến khi thầy Phong thốt ra lời mời khó hiểu.

- Quang à...Tối nay thầy định mời em đi ăn, em có rảnh không?

Thấy vẻ ngại ngùng của ông thầy, Quang trở mặt ngạc nhiên hỏi lại.

- Thầy mời em đi ăn á? Nhưng vì chuyện gì hả thầy?

- À...à, chẳng qua là buồn buồn mời em đi ăn cho vui. Nếu em thấy ngại thì thôi vậy...

Thấy nét mặt xui xẻo của thầy, Quang xua tay phân bua.

- À không, em không phiền gì đâu...em đi đc mà...mà tối nay mấy giờ vậy thầy?

- Uhm, khoảng 7 giờ rưỡi thầy qua phòng trọ rước em nhé!

Thầy Phong mừng rơn khi nhận được câu trả lời đồng ý của Quang. Còn nó thì mắt tròn mắt dẹt không hiểu sao thầy lại biểu hiện như vậy. Trong lúc đợi thằng Quang ở sảnh D, Quân lang thang ở hội sách và tìm mua một cuốn truyện về đọc. Đang định với tay lấy cuốn Hạt giống tâm hồn thì vô tình tay Quân chạm phải một bàn tay con trai cũng đang định lấy cuốn sách đó. Ngạc nhiên vì sự trùng hợp ngẫu nhiên, Quân vội rút tay lại và bối rối xin lỗi.

- A, xin lỗi bạn...

- Có gì đâu mà xin lỗi. Mà bạn cũng thích đọc cuốn sách Hạt giống tâm hồn à?

Người con trai kia cầm lấy cuốn sách và nhìn Quân mỉm cười thật nhẹ. Đứng trước mặt Quân là một cậu con trai cao ráo với làn da ngăm và mái tóc ngắn nam tính. Cậu ta cũng chạc tuổi Quân và gương mặt trông rất tây giống như là con lai. Quân ậm ừ đáp lại.

- À, ừ...Mình thích đọc lắm...

- Vậy thì bạn lấy cuốn sách này đi. Mình đi tìm cuốn khác cũng được!

- Ấy không được, bạn cầm nó trước mình mà.

Cậu con trai vẫn cười thật tươi liền nắm tay Quân và đặt cuốn sách vào tay nó.

- Bạn không cần phải ngại. Mà bạn tên gì? Học khoa nào?

- Mình... mình tên Quân, học khoa Lịch sử.

- Uhm. Mình tên Khoa, học khoa Quan hệ quốc tế. Bạn Quân dễ thương lắm đó, có số điện thoại không ỉnh đi! Có gì buồn buồn nói chuyện chơi.

- À...đợi mình chút.

Trước những lời nói rất tự nhiên đó, Quân ngáp ngừng đọc số điện thoại. Cậu con trai kia vẫn giữ nụ cười trên môi và hỏi Quân thêm về chỗ ở và việc học của nó. Nói chuyện một hồi thì thằng Quang từ căng-tin chạy tới chỗ Quân. Quân chào tạm biệt người bạn mới rồi lững thững theo thằng Quang ra nhà xe. Lúc này cậu con trai tên Khoa vẫn hướng đôi mắt biết cười nhìn theo bóng dáng Quân. Trong ánh mắt cậu ta có điều gì đó thật khác lạ. Ở dưới trang trại, Trung đang hí hục kéo dây tưới cà phê thì có một người con gái với mái tóc dài và gương mặt thon nhỏ bất ngờ xuất hiện. Cô gái khẽ tiến đến bên cạnh và đưa cho anh một ly nước lạnh rồi nhẹ nhàng bảo.

- Anh Trung nghỉ tay một tí đi rồi uống nước rau má này át. Làm từ sáng đến giờ chắc anh mệt lắm phải không?

- Cám ơn em, mà em là...

- Dạ, em là con gái út của chú Tư. Hôm nay em theo ba ra đây chơi...

- À.. ủa mà sao biết tên anh?

Sự xuất hiện của cô gái lạ khiến Trung đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Còn cô gái kia cứ nhìn anh cười tủm tỉm rồi lại đưa tay vuốt tóc e thẹn.

- Dạ...thì ba em nói cho em biết.. Hi hi. Mà anh làm ở đây lâu chưa? Hình như anh mới đến đây làm phải không?

- À chuyện dài dòng và phức tạp lắm. Mà em tên gì nhỉ?

- Dạ em tên Yến. Em mới thi tốt nghiệp đại học xong và đang chờ kết quả.

- Thế à? Thế em có hay qua nhà chú Huy chơi không?

- Uhm, mấy năm nay em lên thành phố học nên ít về đây lắm! Mà anh Trung có người yêu chưa nhỉ?

Nghe câu hỏi này, Trung vừa hơi ngại ngừng vừa thoáng chút buồn bã. Anh cười vu vơ rồi trả lời cô gái.

- Anh có rồi em. Cũng vì em ấy nên anh mới làm việc ở đây nè.

- Anh nói vậy là sao?

Về mặt cô gái hơi thất vọng khi nghe câu trả lời từ Trung nhưng rồi anh lại xua tay bảo.

- À, không có gì đâu! Anh đùa đấy, anh vẫn còn đang một mình.

- Vậy à? Thôi anh nghỉ tay vào ăn cơm với ba em đi. Mọi người đang đợi anh đấy!

- Uhm cám ơn em!

Trung thu dọn ống dây, máy bơm rồi bước theo cô gái về ngôi nhà lán. Đi bên cạnh nhau, Yến dành cho Trung rất nhiều câu hỏi về sở thích, cuộc sống của anh. Cô gái nhỏ cứ lên nhìn Trung cười bên lên và anh đâu biết rằng trong lòng Yến đã thích anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

35. Chương 35

File 35: Nhớ rất nhớ

Tối hôm đó, thầy Phong có mặt thật sớm để rước thằng Quang đi ăn tối còn Quân lủi thủi một mình ở phòng trọ. Thấy nhớ anh quá nên nó đành xách xe ra công viên quen thuộc ngồi hóng gió. Mới gọi điện cho anh xong thì bỗng một tên con trai từ đâu đi ngang qua chỗ Quân và thốt lên với giọng ngạc nhiên.

- Ủa là Quân phải không?

- O, Khoa. Sao bạn lại ở đây?

Quân ngẩng mặt lên nhìn thì nhận ra cậu bạn con lai mới gặp hồi sáng ở trường. Quân chưa kịp mời Khoa ngồi thì cậu ta chủ động ngồi phịch xuống sát gần nó. Cất chiếc headphone vào túi quần, Khoa khoác vai Quân một cách rất tự nhiên làm nó ngại vô cùng.

- Nhà mình ở gần đây nên hay đi dạo qua công viên này lắm. Tối nào mình cũng vừa đi bộ vừa nghe nhạc cho thư giãn trước khi học bài. Ai ngờ tối nay lại được gặp Quân ở đây.

- Uhm. Mình thì hôm nay thấy buồn nên ra đây hóng gió ấy mà...

Sau khi dùng cơm tối xong, thầy Phong có nhã ý dẫn thằng Quang đi uống cà phê. Một lần nữa nó lại cảm thấy có điều gì đó rất lạ nhưng khó mà giải thích được. Một cái rung mình ập đến khiến Quang hơi hồi hộp. Trong khi đó thầy Phong vừa lái xe vừa nghĩ đến những điều mà mình sắp thực hiện. Đến một quán cà phê vắng người, thầy Phong nhìn thẳng vào Quang và thốt ra từng lời thật chậm.

- Quang à...Nếu thầy nói thầy thích em, em có chịu làm người yêu của thầy không?

- Thầy nói gì? Người yêu á?

Vừa nghe xong từ cuối cùng, Quang trợn tròn mắt sửng sốt. Bao nhiêu sinh tố trong miệng nó phun ra hết. Nó trợn mắt nhìn thầy Phong hỏi lại cho rõ.

- Thầy nói chơi hả thầy? Thầy đừng giỡn em nha!!

- Không thầy nói thật lòng đó! Thầy thích em thật mà...Thật ra thầy để ý em từ lúc mới vào trường cơ.

- Trời! Có phải em đang mơ không?

Quang tự đánh mình một cái thật mạnh để kiểm chứng và rõ ràng là rất đau. Vậy là thật chứ đâu phải mơ. Nó cứ ngồi đó há hốc miệng thẳng thốt và nhìn thầy Phong trân trân. Ôi Quang ơi, mày sắp tiêu đến nơi rồi. Ở dưới nhà Quân, mẹ nó đã về được dăm ba bữa và được ông Huy chăm sóc rất ân cần chu đáo. Ông không để bà động tay động chân vào bất kì công việc nhà nào. Mỗi chiều ông lại dẫn vợ mình đi dạo để tinh thần thoải mái hơn. Một buổi chiều đang ngồi hóng mát trước sân nhà, hai vợ chồng ông tâm sự về Trung.

- Minh à, thằng Trung ở trang trại thế nào rồi? Nó làm việc có được không đấy? Lũ heo cá có làm sao không hả mình?

- Mẹ nó yên tâm. Mới có một tuần nên cũng chưa thấy kết quả gì nhưng mà nhìn chung thì khá suôn sẻ. Tuy thằng Trung còn chưa thạo việc lắm nhưng mấy anh chị trong đó lặng thầm giám sát nên mọi thứ vẫn ổn mình ạ!

- Uhm...tự nhiên tui thấy lo lắng. Lỡ thằng Trung mà bị gì thì hai vợ chồng mình lại mang tiếng ăn ở thất đức và không khéo còn bị mẹ nó đến mắng vốn nữa.

- Mình nghĩ quá nhiều rồi? Đó là do nó tự chấp nhận chứ mình có ép uống gì nó đâu. Không thì chúng ta đã nhượng bộ để nó yêu thằng Quân nhà mình rồi.

- Vâng. Mà thằng Trung cũng cứng đầu thật. Bao nhiêu việc khó nhọc trong đó mà nó cũng cắn răng làm cho được. thật là...

Ông Huy không nói gì thêm mà đưa đôi mắt ưu tư nhìn ra phía ngoài cổng. Hôm qua ông có ghé thăm trang trại để xem Trung làm việc thế nào. Nhìn thấy dáng anh xiêu vẹo quốc từng tắc đất mà ông thấy nhói lòng. Nó đã gầy đi và đen hơn trước rất nhiều. Một tuần qua chắc có lẽ nó đã làm cật lực và không hề ngơi nghỉ tí nào. Nhưng tuyệt nhiên ngọn lửa hy vọng trong đôi mắt nó vẫn bùng cháy mạnh mẽ, điều đó lại khiến ông gợi nhớ về hình ảnh của Nam 30 năm về trước.

Một mình trong trang trại, Trung vẫn miệt mài làm việc ngày đêm. Lúc nào anh cũng lo sợ mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ và như thế tình yêu của anh sẽ không có kết quả tốt đẹp. Lấy điều đó làm động lực, Trung cố gắng hết sức mình để trang trại không bị thiệt hại. Khi thì anh ra ngoài vườn chăm bón cà phê giữa nắng chiều gay gắt, khi thì anh chịu khó xuống ao sâu cho cá ăn. Trung cứ miệt mài làm việc mà không ý thức được rằng sức chịu đựng của anh cũng có giới hạn.

Sáng chủ nhật, Trung chạy xe ra quán cô Năm mua mấy bao cám heo và tạt qua tiệm sách của ông Bảy mua mấy cuốn tài liệu về chăn nuôi cá. Làm việc ở đây gần hai tuần, người dân trong ấp dần bắt đầu quen với hình ảnh cậu thanh niên đẹp trai lui tới cửa hàng họ mua đồ. Ai cũng cảm mến anh vì cách nói chuyện thân thiện và vẻ ngoài ưa nhìn. Mấy chị em gần đó cũng hay bàn ra tán vào trước dáng dấp điển trai của Trung và khi thấy anh họ lại buông lời chọc ghẹo đủ kiểu. Trung chỉ tươi cười gật đầu chào rồi tập trung vào công việc. Trong lòng anh mãi mãi chỉ có Quân và Quân mà thôi. Trung ị ạch khiêng mấy bao cám heo lên xe thì chị chủ cửa hàng bước theo sau vỗ vai anh nói ngọt xớt.

- Í, nặng lắm đó có bê nổi không em? Để chị giúp một tay nha cưng!

- Thôi chị, mình em làm cũng được mà!

Trung gạt mồ hôi trên trán rồi dùng dây thun buộc chặt bao vào yên sau. Chị chủ quán vẫn không giấu ánh mắt thèm thuồng và luôn miệng cười hớn hỡ.

- Người gì đâu mà đẹp trai quá à. Bữa nào qua nhà chị ăn cơm nha cưng. Chị đây sống có một mình à, buồn thiu thiu.

- Dạ..

Trung chỉ biết ừ ớ đáp lại rồi cười trừ cho qua. Chị chủ cửa hàng phẩy tay nói thêm với giọng rất điệu đà, lạnh lạnh.

- Nhớ đó nha cưng. Không qua chơi là chị không bán cám heo cho cưng nữa đâu đó!!hi hi

Nói xong, chị đá lông nheo với Trung một cái rồi liếc nhìn anh bằng ánh mắt gợi tình khiến anh suýt nữa làm đổ xe. Trung lật đật phóng xe chạy đi và lắc đầu cười thầm. Từ ngày làm việc trong trang trại, anh luôn phải đối diện với những tình huống dở khóc dở cười như ban nãy. Nhất là những chị em gái trẻ đẹp trong ấp. Chợt Trung nghĩ đến Yến, cô con gái của chú Tư. Anh để ý dạo này Yến hay làm cơm và mang nước uống cho anh vào mỗi buổi trưa. Lòng tốt ấy anh rất biết ơn nhưng sự quan tâm quá mức như thế cũng khiến anh hơi chột dạ. Anh sợ rằng mình sẽ không làm chủ được bản thân trong một lúc bất cẩn nào đó, nhất là khi anh đang cô đơn thế này.

*****

Dạo này khối lượng bài vở của Quân ngày một nhiều. Mặc dù chỉ mới học kì hai của năm nhất thôi nhưng những đề tài thuyết trình, họp nhóm cứ ập đến tới tấp khiến nó không còn nhiều thời gian nhắn tin cho anh nữa. Ngoài ra, Khoa cũng hay đến phòng trọ nó chơi và mời nó tham gia các câu lạc bộ trong trường. Và lạ lùng thay Quân lại cảm thấy rất hứng thú vì khi nói chuyện với Khoa rất vui và hai đứa lại còn hợp tính nhau nữa. Nó nhận thấy ở Khoa sự hài hước, tự nhiên và quan trọng là hai đứa có rất nhiều điểm tương đồng về sở thích. Bởi thế, nó và Khoa trở thành bạn thân chỉ trong một tuần ngắn ngủi.

Chiều thứ bảy, Khoa chạy xe tới phòng trọ rủ Quân đi bơi. Nó không hề do dự gì mà gật đầu đồng ý liền. Khoa cười vui vẻ rồi chở nó phóng thẳng tới hồ bơi. Thăng Quang đi ra khép cổng liền nhìn theo và nghĩ thầm.

- Tên con trai kia là ai mà khiến cho thằng Quân nhà mình quên anh Trung nhanh thật. Không biết khi thấy cảnh này anh Trung sẽ nghĩ thế nào nữa. Haizzz. Ế, nhưng mà còn chuyên của mình với ông thầy Phong thì làm sao đây. Có nên nói cho thằng Quân biết không? Nếu mà để cho nó biết chắc nó sẽ cười chọc quê mình cho coi.

Quang lắc đầu xua đi nỗi ám ảnh về thầy Phong rồi lục cuốn sách Tư tưởng Hồ Chí Minh ra đọc. Mà cuối cùng không chữ nào có thể lọt vô trong đầu. Hôm bữa ở quán cà phê nó đã trả lời với thầy là hãy để cho nó có thời gian suy nghĩ về chuyện này. Mấy ngày nữa nó sẽ đưa ra câu trả lời cuối cùng. Quang đang nghĩ tới một kế hoạch hợp lý để làm cho ông thầy không còn quan tâm đặc biệt đến nó nữa. Xin lỗi thầy, em không thể yêu con trai được đâu...Người em yêu phải là con gái, là Thảo Vy thầy ơi. Ở hồ bơi, Quân thỏa sức tung tăng bơi lội còn Khoa vừa hướng dẫn nó cách bơi vừa thể hiện những động tác rất chuyên nghiệp làm mấy đứa con gái trong hồ gào thét ồm ồm. Mà công nhận Khoa có một cơ thể thật đẹp với khuôn ngực vạm vỡ và từng múi cơ săn gọn. Đi bên cạnh Khoa, Quân đôi lúc hơi ngại ngùng và bối rối. Không hiểu sao cảm giác khi gần Khoa nó lại đặc biệt đến thế, giống như là ở bên cạnh anh vậy. Nghĩ đến anh chợt Quân thấy mình đã có những hành động không hay. Trong khi anh ở nhà làm việc cực nhọc, bất kể nắng mưa thì nó lại ở đây chơi đùa vùng vẫy. Quân khều vai Khoa ngỏ ý muốn về.

- Khoa à, mình về được không? Tự nhiên mình thấy hơi lạnh.

- Thế à, thôi về cũng được. Coi chừng Quân bị cảm lạnh thì khổ.

Thế là cả hai đứa leo lên bờ nhưng đang đi tới khu thay đồ thì bất ngờ Quân trượt chân và ngã nhào về phía trước. Nhanh như cắt, Khoa vội lao tới nắm tay nó xoay người ôm nó vào lòng. Một cảm xúc lạ lùng chợt ập đến khiến nó và Khoa bất động trong vòng vài giây. Bất ngờ trời đổ cơn mưa nặng hạt. Quân hoàn hồn đứng dậy và chạy thật nhanh vào nhà tắm. Khoa gãi đầu nhìn theo nó rồi khẽ nở một nụ cười đầy thú vị.

*****

Lúc này, dưới nhà Quân trời cũng bắt đầu đổ mưa. Trung vội vàng thu dọn thùng lưới dưới ao đem lên bờ rồi chạy tất tả vào căn chòi tranh. Anh ôm hai vai khẽ rung mình vì lạnh và hắt xì liên tục. Đợi trời ngớt mưa, anh lại chạy về căn nhà lớn và tắm rửa qua loa. Nhớ lại hồi sáng, chú Tư có bảo anh tối nay đến nhà chú ăn cơm với gia đình. Thế là Trung thay nhanh bộ quần áo rồi chạy xe đi mua ít bia và mang đến nhà chú Tư.

Đến nơi, anh bước vội vào nhà lễ phép chào từng người rồi ngồi xuống bên mâm cơm. Bữa cơm ấm cúng diễn ra trong khi ngoài trời mưa rơi mỗi lúc ngày càng lớn. YẾN từ dưới nhà bếp bưng đĩa ốc xào xả ớt lên và nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Trung. Cô lấy đĩa gấp thức ăn cho Trung nhiều đến nỗi anh hai cô phải buông lời châm chọc.

- Cô Yến nhà mình mê trai quá nha. Cha mẹ và anh hai ngồi đây mà không gặp, chỉ ưu tiên mỗi mình cậu Trung thôi là sao?

- Cái anh này. Người ta là khách, lâu lâu mới có dịp đến nhà mình ăn cơm mà. Anh nói oan cho em không à!

YẾN xấu hổ đến đỏ cả mặt còn mọi người nhìn cô phá lên cười. Còn Trung chỉ cúi đầu cười gượng gạo rồi đưa ly bia lên miệng nốc cạn một hơi. Tự nhiên trong lòng anh giờ đây thấy nhớ Quân da diết. Trong bữa cơm, Yến là người hỏi chuyện anh nhiều nhất, đặc biệt là chuyện tình cảm. Cô đề cập bóng gió đến chuyện người yêu làm Trung cảm thấy hơi khó chịu nhưng anh không thể hiện ra bên ngoài. Cả ba mẹ Yến dường như ai cũng muốn anh cho con gái họ một cơ hội. Trung không nói nhiều mà chỉ khẽ cười rồi đắm chìm trong những tâm trạng suy tư. Suốt bữa cơm, anh uống nhiều thật nhiều đến nỗi không biết mình say từ lúc nào.

Nhậu với anh Đức và ông Tư đến gần 11 giờ đêm, Trung xin phép chào từ biệt ra về. Nhưng lúc này anh không thể nào đứng dậy nổi và nằm lăn kên ra nền nhà. Mẹ Yến thu dọn chén bát rồi bảo Yến.

- Thằng Trung say quá rồi, cho nó ngủ tạm ở đây đi. Yեն con đi sang phòng anh hai lấy cho cậu Trung cái chăn và cái gối đi con.

- Dạ! Con biết rồi. Yեն nhanh nhẩu làm theo lời mẹ còn ông Tư dìu Trung lên chiếc giường nhỏ ở phòng khách. Xếp chân tay ngay ngắn cho anh, ông lè nhè nhắc vợ vài câu rồi loạng choạng bước vào buồng ngủ. Lúc này Yեն đã mang tấm chăn bông đến bên giường Trung. Cô mỉm cười nhìn gương mặt lấm tấm mồ hôi của anh và khẽ chỉnh lại cổ áo. Mẹ cô lên tiếng nhắc làm cô hơi giật mình.

- Con giăng mùng dăng hoành cho anh Trung rồi đóng cửa tắt đèn đi ngủ nha. Mẹ ngủ trước đây!

- Dạ, mẹ cứ để con.

Còn một mình bên cạnh Trung, Yեն đánh liều cúi đầu thật sát xuống gương mặt của anh. Bỗng ngoài trời, sấm chớp nổ rền vang làm cô giật mình hoảng sợ. Lấy lại bình tĩnh, Yեն vén tóc cúi sát một lần nữa và định đặt môi mình lên môi anh thì Trung bất ngờ xoay đầu và lè nhè trong miệng.

- Quân ơi Quân, em mau về nhà đi anh nhớ em nhiều lắm...

- Quân ơi, anh sắp không thể chịu đựng được nữa rồi...Anh nhớ em quá...

Tuy nghe không rõ lắm những lời nói đó nhưng Yեն vội thu mình lại và cắn móng tay suy nghĩ. Quân là ai và là gì của anh Trung chứ? Anh ấy nói là chưa có người yêu mà...Mắt cô chợt đờm buồn. Yեն đắp chăn ngay ngắn cho anh rồi đành đứng dậy lủi thủi đi về phòng ngủ của mình. Đêm hôm đó, mưa vẫn không ngừng rơi và nỗi nhớ về một người thì vẫn không hề dừng lại.

36. Chương 36

File 36: Lòng bao dung

Sáng hôm sau vừa mở mắt thức dậy, Trung cảm thấy toàn thân rã rời và cổ họng khô đắng. Có lẽ đêm qua do anh uống rượu hơi nhiều cộng với việc dầm mưa nên mới đổ bệnh thế này. Chú tư thấy anh không được khỏe liền kêu con gái đi mua thuốc rồi bảo.

- Con bị cảm rồi đó. Thôi hôm nay nghỉ làm, tạm thời ở lại nhà chú đi. Để chú kêu mọi người giúp con một bữa!

Trung gượng người dậy rồi nói lời từ chối trong tiếng ho.

- Con không sao đâu chú à. Đi làm một chút là khỏe lại thôi...khụ khụ.

- Vậy thì uống thuốc và ăn sáng đi cái đã. Thiệt cái thằng...Mày và nhà cô Huyền không biết có giao ước gì mà lại đem cả trang trại giao ột mình mày...

Trung uống nhanh số thuốc mà Yեն mới mua rồi nặng nhọc bước ra sân. Cô nhìn theo dáng anh vật vờ lái xe đi mà trong lòng cảm thấy rất lo. Đến ngôi nhà lán, anh thay nhanh bộ quần áo đi làm rồi bước vội ra vườn cà phê. Vài phút sau bà Huyền chạy xe đến trang trại mà Trung không hề hay biết. Dừng chiếc xe gần gốc ổi, bà nhẹ nhàng bước vào căn nhà lán ngó nghiêng một lát rồi âm thầm đi ra ngoài vườn cà phê. Đứng từ xa quan sát Trung làm việc mà bà thấy thương anh vô cùng. Hình như nó đã gầy đi rất nhiều, mặt mày hốc hác và chân tay xanh xao trông đến tội.

Đi dạo một vòng quanh trang trại, bà Huyền thở phào nhẹ nhõm vì mọi thứ vẫn ổn. Đàn cá trong ao bơi lội tung tăng nhìn thích con mắt. Còn lũ heo trong chuồng, con nào con nấy trông phốp pháp, mập hăn ra. Không chỉ có vậy, cánh đồng lúa rộng lớn và hàng chục gốc cà phê xanh rờn không thấy một đám cỏ nào. Bà không thể tin được chỉ một mình Trung mà lại có thể chăm bẵm chuồng trại hiệu quả như vậy. Bất giác, bà khẽ gạt gù nhìn anh hài lòng.

Thấy Trung đưa tay gạt mồ hôi ngang trán, một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu bà Huyền. Bà vội chạy xe ra chợ mua một ít thịt gà và hành ngò về nấu cháo cho Trung. Không hiểu sao bà lại có thể hành động

như vậy. Nhưng có một điều quan trọng bà nhận ra rằng hình như trong thâm tâm, bà đã có chút mũi lòng trước sự cố gắng và hy sinh của Trung. Có phải đã đến lúc bà nên thay đổi suy nghĩ của mình và cho hai đứa nhỏ một cơ hội. Bà Huyền chợt nhớ tới câu nói sau cùng của mẹ mình trước lúc lâm chung.

“Con à, hãy nhớ rằng sống trên đời này, lòng bao dung là thứ rất quý giá mà mỗi người chúng ta nên dành tặng nó cho nhau để cuộc sống tốt đẹp hơn.” Đến giờ nghỉ trưa, Trung vác chiếc cốc lên vai rồi đi lững thững về nhà chuẩn bị ăn cơm. Mới vừa bước đến cửa thì anh bỗng giật mình vì thấy mẹ Quân đang nằm đông đờ trên văng. Trên chiếc bàn kê bên có để một tô cháo nghi ngút khói. Nghe tiếng bước chân, bà Huyền nhom người dậy rồi ân cần bảo Trung.

- Con về rồi à! Mau rửa ráy chân tay rồi ăn tô cháo này đi. Hình như con bị cảm phải không?

- Dạ...

Thấy thái độ quan tâm khác lạ của mẹ Quân dành ình, Trung hơi ngạc nhiên nhưng rồi anh ngoan ngoãn làm theo lời bà. Ngồi húp từng muỗng cháo nóng hổi, Trung nghe bà Huyền giải bày tâm sự.

- Trung à, sức khỏe của con sa sút đi nhiều rồi đó. Tình hình này mà cứ tiếp tục gắng sức nữa thì sẽ tổn hại đến sức khỏe của con... Thôi hay là con trở về trển làm cảnh sát giao thông đi cho an nhàn. Yêu thằng con cô có ích lợi gì đâu chứ.

Trung chợt im lặng và khẽ đặt tô cháo xuống bàn. Anh đưa tay gạt mồ hôi rồi lễ phép trả lời bà Huyền với vẻ mặt vẫn giữ nét nghiêm nghị vốn có.

- Thưa cô, con đã làm việc trong đây được hơn ba tuần rồi. Chẳng lẽ cô muốn con bỏ cuộc giữa chừng sao. Cám ơn cô đã quan tâm đến con nhưng những gì con làm đều có mục đích cả. Con sẽ cố hết sức để hoàn thành thử thách mà chú Huy đặt ra. Vì nếu như vậy thì con và em Quân được thoải mái yêu nhau phải không cô?

Bà Huyền bỗng dưng bị đôi mắt tràn đầy tin tưởng của Trung hút lấy nên không thể nói thêm được lời nào. Nhịp tim bà bỗng đập rộn ràng như thể muốn thăm mạch bảo rằng dòng máu đang chảy trong mạch của bà cũng có một phần máu của cậu con trai trước mặt. Một cảm xúc kì lạ chợt dâng lên trong lòng bà Huyền và rồi bà đột nhiên thốt ra một câu hỏi làm Trung ngỡ người.

- Mà con yêu thằng Quân nhà cô nhiều lắm phải không? Tình cảm của con dành cho nó là tình yêu thực sự chứ?

- Dạ! Là thật ạ...

- Thế con và nó có thể duy trì hạnh phúc lâu dài được không?

- Dạ! Con sẽ cố gắng hết sức có thể.

- Thôi được rồi cô về đây! Con tranh thủ ngủ một chút đi.

Dần dò xong, bà Huyền lẳng lặng đứng dậy bước nhanh ra cửa khiến Trung nhìn theo khó hiểu. Tự nhiên trong lòng anh cảm thấy ảm áp lạ thường. Trên thành phố, mối quan hệ của Quân và Khoa ngày càng trở nên khăng khít. Từ lúc lên phòng trọ cho đến khi gặp Khoa, Quân lúc nào cũng đếm từng ngày dài mòn mỏi và mong chờ cái khoảnh khắc anh và nó được gặp lại nhau. Nhưng rồi sự hiện diện của Khoa làm điều trông mong ấy bỗng chốc phai nhạt dần. Ngay cả bản thân nó cũng không hiểu nổi được cảm xúc của mình nữa. Thằng Quang mấy ngày nay thường hay ra chiều suy tư, mặt mày đờ đẫn mỗi khi ăn cơm hay lúc học bài. Quân thấy lạ nên hỏi nó.

- Ê thằng kia, mày gặp vấn đề gì mà lúc nào cũng cứ thả hồn rong chơi vậy? Bộ thầy Phong làm gì mày rồi hả?

Bị nói trúng tim đen, Quang giãy nảy sừng sộ nhưng rồi nó cũng đành thành thật khai báo.

- Tiêu tao rồi Quân ơi! Ông thầy Phong, ổng nói ổng thích tao và muốn tao làm người yêu của ổng, giờ phải làm sao đây hả Quân?

- Hả? Mày nói chơi hay nói giỡn vậy? Thầy Phong thích mày thật á?

Quân tròn tròn mắt ngạc nhiên còn Quang gục đầu xuống bàn, tay đập đập tỏ vẻ khổ sở. Bất chợt Quân cười sảng sặc làm thằng Quang quê độ, cau mày nạt nộ.

- Cười gì mà cười. Tất cả cũng là do mày ám tao đó. Ai ngờ tao cũng bị vướng vào hoàn cảnh y chang mày với ông Trung. Hic hic

- Hi hi, tao đoán biết ngay là thế nào ngày này cũng đến! Tao cũng nghi ông từ lâu lắm rồi mà chưa có bằng chứng. Ai dè ông thích mày thật!

- Cầm cười nữa nha! Ông thích tao chứ tao không có thích ông! Tao không có khùng mà đi yêu người cùng giới giống mày đâu! Ba tao mà biết được chắc giết tao luôn quá.

- Ờ thì có ai nói gì đâu! Mà mày không thích ông thầy thật sao? Rồi mày nói sao với ông?

- Hôm bữa đi uống cà phê, ông tỏ tình với tao luôn mới ghê! Tao chẳng biết phải nói gì nên trả lời đại là để về nhà suy nghĩ vài bữa rồi sẽ có câu trả lời cho ông sau! Vậy đó. hic

- Trời, đáng lẽ ra mày nên nói thẳng luôn chứ!

- Ai biết, lúc đó tao bấn loạn quá, chẳng nghĩ được gì hết. Mày có cách gì hay giúp tao với coi. Vừa giữ được tình cảm thầy trò mà cũng giúp ông hiểu là tao không thể có tình cảm với con trai. Vậy đó!

- Hơi khó à nha. Nhưng nếu nói ra lời từ chối chắc chắn ông thầy sẽ buồn lắm cho coi. Tao từng trải qua cảm giác này nên tao biết nè!

- Thôi đi! Hoàn cảnh của mày và tao hoàn toàn khác. Mà ông buồn tao cũng thấy tội tội. Hu hu, tại sao ông lại muốn yêu tao chứ! Khổ quá đi mà. - Chia buồn cùng mày nha. He he. Có lẽ nên nói dứt khoát với ông đi vì tao sợ ông sẽ đau khổ vì mày cho coi. Thôi để bữa nào tao với mày gặp ông nói chuyện cho rõ ràng vậy.

- Ủ. Mai nói liền nha mày. Chứ để lâu mất công con nhỏ Thảo Vy nhìn thấy những cảnh không hay thì nghĩ chơi tao mất.

Bù lu bù loa một hồi, thằng Quang ì ạch lên lầu đánh một giấc. Còn Quân ngồi dưới nhà suy nghĩ về ông thầy Phong. Rồi nó lại nghĩ về anh. Nó muốn về nhà thăm anh quá nhưng ba nó không ới khổ. Chỉ còn mười ngày nữa là hết tháng rồi. Không biết anh ở dưới quê giờ này ra sao. Có ai chăm sóc cho anh những khi anh mệt hay đổ bệnh không. Đang nằm miên man suy nghĩ thì Khoa gọi điện hẹn nó chiều nay đi chơi. Để cho tâm trạng khuây khỏa, nó lật đật đi thay đồ và ra cổng chờ Khoa đến rước.

Trước khi đến khu công viên nước, Khoa chở Quân tạt qua chỗ sân vận động Hoa Lư để gặp thêm hai người bạn nữa. Khi tấp xe vào lề, nó chợt trông thấy hai tên con trai cao lớn đang đứng đó nói chuyện rôm rã. Họ ăn mặc rất đơn giản nhưng lại toát lên vẻ đẹp sang trọng và phóng khoáng. Gặp một nhân vật lạ hoắc, hai cậu con trai kia hơi ngạc nhiên liền hắt hàm về phía Quân hỏi bằng giọng đùa cợt.

- Ủa cậu nhóc này là ai đây Khoa? Người yêu mới của you hả? he he

- Ủ, người yêu đó thì sao, mấy you nhiều chuyện quá nha! Hi hi

Nghe được những câu đối đáp không bình thường, Quân đâm ra ngại ngùng và có chút gì đó khó chịu. Thấy vậy, Khoa liền vỗ vai nó giải thích.

- Xin lỗi Quân, mình đùa tí. Đây là Dũng và Thịnh, bạn cùng lớp với mình đó. Còn đây là Quân, bạn mới quen của tui. Xin mấy you đừng thấy người ta hiền mà giở trò ăn hiếp nha, tui không tha đâu đó!

- À há, biết rồi nhé. Khoa nhà mình nguy hiểm thật!

- Thôi đi mấy you đoán già đoán non hoài! Chúng ta khởi hành ngay thôi kéo hết trò chơi hấp dẫn bây giờ!

Tán dóc một hồi, Khoa giục Quân lên xe rồi phóng như bay trên đường. Nó sợ quá phải ôm eo Khoa cứng ngắc. Hai người kia thấy cảnh tình tứ như trong phim thì khúc khích cười làm Quân đỏ hết cả mặt. Nó bèn quay mặt sang hướng khác và nghĩ tới những lời mà Khoa đùa lúc nãy. Ở trong căn nhà lớn giữa vùng thôn quê êm ả, Trung nằm một mình đang đưa trên chiếc võng bạc màu. Anh nằm gối đầu lên tay và hồi tưởng về những hình ảnh của quá khứ. Những bài nhạc yêu thích từ chiếc điện thoại kê bên gối ngân lên du dương hòa

quyện vào tiếng côn trùng rả rích. Bên ngoài trời đã tối hẳn. Thi thoảng có ngọn gió thổi qua làm lao xao mấy bụi cỏ trước nhà. Thấy buồn trong người, Trung vội đứng dậy khoác thêm chiếc áo rồi bước ra ngoài đi dạo. Anh đi bộ dọc theo bờ ruộng rồi vòng qua lối đi quanh vườn cà phê hóng gió.

Ngồi xuống một bãi cỏ xanh mượt, anh ngẩng đầu nhìn lên trời cao vợi. Bầu trời đêm nay thật lung linh với hàng ngàn ngôi sao lấp lánh. Chúng có nhau làm bạn còn anh thì một mình cô đơn và chịu đựng nỗi nhớ về người yêu. Lúc này anh cảm thấy thời gian sao dài đằng đẵng. Khẽ buông tiếng thở dài, Trung ngã người nằm xuống bãi cỏ rồi lặng ngắm những vì sao lộng lẫy trên cao xanh. Ở nơi đó anh thấy ba mình đang mỉm cười nhìn anh. Trong lòng Trung khẽ thầm thì những lời nguyện cầu rồi anh gửi chúng đến ba mình như muốn tìm một người bạn để chia sẻ, động viên.

“Ba ơi, ước gì ba có thể ở bên con lúc này. Con cô đơn và mệt mỏi quá. Tình yêu của chúng con liệu có đi đến con đường hạnh phúc hay không? Những gì con đang làm có phải là sự lựa chọn đúng đắn? Con nhớ ba lắm ba ơi...”

Một giọt nước mắt trong veo chợt trào ra và Trung mỉm cười nhìn lên ngôi sao sáng nhất. Hình như ba anh đã gật đầu ủng hộ sự lựa chọn của anh. Nằm thêm một lúc, Trung đứng dậy định trở vào nhà thì anh chợt thấy Yến đang bước tới trước mặt. Anh giật mình cất tiếng.

- Ủa giờ này em còn ra đây làm gì vậy Yến?

- À, em tính qua đem chè đậu xanh cho anh nhưng không thấy nên mới đi tìm...

- Uhm cảm ơn em! Nhưng mà trời tối rồi, con gái đi đêm không tốt đâu. Thôi giờ chúng ta vào nhà cái đã, ở ngoài này lạnh lắm!

- Dạ... Hay là mình đi dạo một vòng nữa đi. Em có chuyện này muốn hỏi anh...

- Ủ cũng được.

Thế là cả hai lặng lẽ cất bước dạo quanh vườn cà phê. Yến lưỡng lự một lúc rồi mới dám mở lời.

- Anh Trung nè, anh định sống độc thân hay sao mà vẫn chưa yêu ai vậy? - Uhm. Yêu khổ lắm em à. Anh đợi có công việc ổn định rồi mới dám yêu. Với lại có ai mà thèm yêu người như anh chứ!

- Anh lại khiêm tốn rồi. Xung quanh đây có rất nhiều người thích anh mà anh không để ý đấy thôi!

- Anh biết chứ. Hình như em cũng để ý đến anh đúng không?

- Gì cơ...

Yến vừa xấu hổ vừa ngạc nhiên vì bị anh đoán trúng suy nghĩ của mình. Trung yên lặng một lúc rồi nhìn thẳng vào đôi mắt thơ ngây của Yến và dịu dàng bảo.

- Yến này, thật ra anh đã có người yêu rồi và em ấy rất đặc biệt đối với anh. Cho nên anh không thể đáp lại tấm lòng của em được đâu.

- Nhưng trước đây anh từng bảo là...

- Là anh nói dối đó. Giờ thấy em dành tình cảm cho anh nên anh không thể giấu được nữa. Anh không muốn để em đi quá xa rồi sinh ra ảo tưởng. Anh cũng mến em lắm nhưng chỉ xem em là em gái thôi. Hãy hiểu cho anh nhé!

- Dạ...

Yến cúi đầu thất vọng nhưng cô không thể thể hiện cảm xúc của mình thành lời. Đơn giản vì anh không hề yêu cô. Thấy đôi mắt đượm buồn của Yến, anh mở lời an ủi.

- Em đừng buồn nữa. Mỗi người chúng ta đều có một số phận, hoàn cảnh riêng và một con đường riêng. Anh nghĩ sau này sẽ có người yêu em thực sự. Tình cảm phải đến từ hai phía thì mới hạnh phúc em à!

- Dạ...Em hiểu rồi. Mà hình như người yêu anh tên Quân à?

- Ủa sao em biết...

- Thì hôm bữa nhậu ở nhà em, anh gọi tên người ấy trong lúc say rượu ấy. Em cứ nghĩ anh nằm mơ, nào ngờ...

- Uhm. Anh xin lỗi vì làm em thất vọng...

- Dạ. Không sao đâu anh. Dù sao có người anh trai như anh cũng tốt mà. Em không buồn nữa đâu. Hi hi

Thấy được nụ cười vui vẻ của Yến, Trung nhẹ nhõm vô cùng như vừa trút được gánh nặng. Anh nói chuyện với Yến thêm một chút rồi mới trở vào nhà. Có người bên cạnh nói chuyện như vậy cũng khiến anh bớt cô đơn phần nào. Bất giác anh nghĩ đến Quân và nghĩ đến một người nào đó cũng có cảm tình với Quân giống như Yến thích anh thì sao. Nhưng nỗi lo đó chỉ thoáng hiện ra trong chốc lát rồi lại chìm dần vào trong giấc ngủ mệt mỏi. Chỉ còn vài ngày nữa là hết thời gian thử thách. Trung vẫn mải miết làm việc hăng say mà không quan tâm đến sức khỏe của mình. Do lao động quá sức và suy nghĩ nhiều khiến anh sụt mất mấy kí, người gầy hẳn đi. Hai ngày nay, cứ mỗi lần cúi đầu, xạc cổ hay xách đồ nặng là đầu óc anh choáng váng rồi hai mắt cứ hoa lên. Một hôm đang mang thức ăn ra ao cá bỗng nhiên Trung thấy đầu đau như búa bổ và hai mắt mờ đi. Anh lắc đầu vài cái rồi cố bước đến chỗ gần cầu ao. Bỗng dưng ***g ngực anh nhói lên khiến anh đứng không vững rồi ngã nhào xuống vũng nước trước mặt. Quang cảnh xung quanh anh bắt đầu trở nên tối dần và rồi chỉ còn lại một màu đen đục ngầu của nước.

Ông Huy chạy xe đến trang trại định nói với Trung một điều hệ trọng nhưng không thấy anh đâu. Ông liền cất tiếng gọi lớn nhưng gọi mãi mà không nghe thấy ai trả lời. Ông vội vàng chạy một vòng quanh trang trại tìm Trung. Linh tính mách bảo ông hình như có chuyện chẳng lành vừa mới xảy ra. Đến chỗ ao cá, thoáng thấy cơ thể Trung đang chìm dần, ông Huy hốt hoảng nhảy xuống nước kéo anh lên bờ rồi hô hấp nhân tạo. Ông gào lên sợ hãi.

- Trung ơi tỉnh lại đi con!

37. Chương 37

File 37: Khúc hoan ca

Đang ngồi ăn kem với Khoa trong căn tin trường, đột nhiên Quân làm rơi cái ly đồ hết kem ra đất. Một linh cảm xấu chột xuất hiện trong đầu làm Quân rất lo âu. Nó định lấy điện thoại ra để gọi cho anh thì bất ngờ tiếng chuông điện thoại bỗng reo lên khiến nó run bắn. Trên màn hình điện thoại là tên của mẹ nó. Bên kia đầu giây, giọng bà Huyền khá căng thẳng.

- Quân ơi mau về nhà liền đi con, ba mẹ có chuyện quan trọng muốn nói. Con lo thu xếp việc học đằng hoàng rồi mới về nghe chưa!

- Chuyện gì vậy hả mẹ? Còn anh Trung có làm sao không? Tự nhiên con thấy lo quá.

- Thôi con cứ về nhà đi. Chuyện có liên quan đến thằng Trung đó.

Nghe vậy Quân vội cất điện thoại vào túi quần rồi tất tả đứng dậy nói với Khoa.

- Xin lỗi Khoa nha. Nhà mình có việc gấp nên mình về trước đây. Có gì gặp lại Khoa sau!

- Ô, khoan đã...mình cũng có chuyện quan trọng muốn nói với Quân nè.

- Thôi để sau được không. Giờ mình vội lắm, tạm biệt Khoa nhé!

Nói rồi nó bước nhanh ra nhà xe để lại Khoa ngồi đó với vẻ mặt hụt hẫng. Cậu ngồi đó thêm một lúc rồi mới thất thểu đứng dậy ra về. Về tới phòng trọ, Quân phóng nhanh lên lầu xếp đại mấy bộ quần áo bỏ vào ba lô. Trước khi về nhà, nó nói ngắn gọn với thằng Quang mấy câu rồi phóng xe như bay trên đường.

Về đến nhà thì cũng đã xế chiều. Quân vừa mới dừng xe trước sân thì thấy mẹ nó đang loay hoay khóa cửa. Nó vội bước vừa hỏi vừa thở dốc.

- Mẹ kêu con về có chuyện gì không? Còn ba ngày nữa con mới được ba cho về nhà gặp anh Trung mà. Chẳng lẽ anh Trung...

- Con bình tĩnh nghe mẹ nói đây. Sáng nay thằng Trung đang làm thì bỗng dưng ngắt xiu rồi ngã xuống ao... Nhưng mà ba con đã kịp thời đến cứu nó và chở đi bác sĩ rồi.

- Trời ơi!

Quân nghe mẹ mình kể lại mà tưởng như có tiếng sét đánh ngang tai. Nó loạng choạng chống cánh tay vào thân cây bàng, mặt mếu như muốn khóc. Rồi nó hỏi mẹ ngay lập tức. Thế giờ anh Trung đang ở đâu. Con muốn đến gặp anh ấy...

- Ô, hiện giờ nó đang được điều trị trên trạm y tế xã ấy. Con vào nhà nghỉ một chút rồi hãy đi.

- Không, con muốn đi liền bây giờ cơ...

Thấy vẻ mặt khổ sở của con trai, bà Huyền không nỡ mắng con mà cẩn thận khóa cổng rồi hai mẹ con cùng chạy xe lên trạm xá. Chuyện không may xảy ra quá bất ngờ khiến mọi cảm xúc trong bà bỗng chốc trở nên đảo lộn.

Vừa mới tới nơi, Quân vội vã lao đến bên cạnh anh, nước mắt nó tuôn rơi lả chả. Trung nằm im lìm trên giường với đôi mắt nhắm nghiền. Gương mặt anh trở nên nhợt nhạt và tím tái sau khi vừa mới trở về từ bàn tay thần chết. Ông Huy đang ngồi trên chiếc ghế trong phòng thấy Quân đến, ông đành hắng nhắc nhở con trai.

- Con giữ yên lặng nào Quân. Để không gian yên tĩnh cho thằng Trung nằm nghỉ chứ. Giờ mọi người ra ngoài hết cả đi.

Sau khi ra khỏi phòng, Quân mới nghẹn ngào hỏi ba nó.

- Anh Trung hiện giờ thế nào hả ba? Liệu anh ấy có bị làm sao không?

Ông Huy khẽ chép miệng rồi ôn tồn nói.

- Hồi sáng ba định ra trạm trại tìm thằng Trung nói chuyện nhưng không thấy nó đâu hết. Ba đi tìm khắp nơi thì mới thấy nó đang chìm dần dưới mé bờ ao. Hoảng quá, ba vội chạy đến kéo nó lên bờ hô hấp nhân tạo rồi chở nó đi trạm xá. Bác sĩ Khánh bảo rằng thằng Trung nó bị suy nhược cơ thể do làm việc quá sức nên mới ngắt xiu giữa chừng như vậy...

Nghe ba mình kể lại sự tình mà Quân cứ mãi khóc tức tưởi. Chỉ vì nó mà anh phải chịu đựng biết bao nhiêu cực nhọc và không màng đến tính mạng của mình. Còn ông Huy chỉ biết trầm ngâm thở dài và tự trách mình vô tình đẩy Trung vào chỗ nguy hiểm. Cả bà Huyền cũng có suy nghĩ tương tự và thầm trách ông trời sao nỡ để gia đình bà phải rơi vào hoàn cảnh oái ăm như thế này. Quân đưa tay gạt nước mắt rồi ngập ngừng hỏi ba nó.

- Ba ơi, thế còn chuyện tình cảm của chúng con thì sao hả ba...

- Chuyện này...

Ông Huy và bà Huyền cùng một lúc nói câu giống nhau nên hơi ngạc nhiên. Rồi ông Huy quay sang nhìn Quân và thay lời vợ mình trả lời.

- Sau sự việc này, ba mẹ đã suy nghĩ thật kĩ và có quyết định cuối cùng rồi. Đợi khi nào thằng Trung tỉnh lại, ba sẽ nói cho hai đứa biết kết quả. Quân cúi đầu im lặng nghĩ suy. Dù kết quả có như thế nào thì nó vẫn cầu nguyện cho anh mau chóng tỉnh lại và mỉm cười nhìn nó. Hiện giờ nó chỉ quan tâm đến sức khỏe của anh mà thôi. Trước khi về nhà, Quân vào nhìn anh lần nữa và nắm chặt tay anh. Xa anh gần một tháng trời giờ gặp lại nó thấy xúc động vô cùng. Hy vọng là mọi điều tốt lành sẽ đến với anh.

Sáng hôm sau, cả nhà Quân mua trái cây và nấu tô cháo nóng hổi mang vào cho Trung. Được bác sĩ Khánh thông báo anh đã tỉnh lại, cả nhà nó mừng lắm. Thấy Quân vừa xuất hiện ở ngưỡng cửa, anh hơi bất ngờ rồi khẽ nở nụ cười yếu ớt. Quân liền chạy đến bên giường và đưa tay vuốt nhẹ lên má anh.

- May quá anh đã tỉnh lại rồi. Em lo cho anh lắm.

- Khụ, khụ...Cuối cùng thì anh cũng được gặp lại em. Anh nhớ em lắm Quân à. Khụ khụ
- Anh mới tỉnh lại mà, đừng nói nhiều quá...
- Nhưng mà... anh đã không thể hoàn thành thử thách đúng thời gian. Anh xin lỗi em, anh vô dụng quá...khụ khụ
- Đừng nói nữa mà anh...Hic hic

Trung lặng nhìn người yêu bằng đôi mắt đỏ hoe, buồn bã. Chỉ còn một chút nữa thôi là anh có thể hoàn thành được thử thách rồi. Thế mà ông trời lại bắt anh dừng lại và chịu đựng sự tiếc nuối cay đắng. Tại sao chỉ một chút hy vọng nhỏ nhoi thôi mà ông trời cũng nở tước đoạt đi mất. Lúc này ông Huy mới tiến đến bên cạnh cả hai rồi ân cần bảo.

- Con tỉnh lại là mừng rồi. Đừng suy nghĩ nhiều quá lại thêm mệt mỏi. Lúc này quan trọng nhất là con cần tâm bổ để cải thiện sức khỏe. Còn chuyện đó để sau này hãy bàn.
- Dạ...

Trung giấu đôi mắt u buồn rồi lên nhìn Quân trong xót xa. Giá mà ông trời có thể cho anh thêm một cơ hội nữa thì hay biết mấy. Tất cả còn tùy thuộc vào ba mẹ của người anh yêu. Ngày hôm sau, tình trạng sức khỏe của Trung đã ổn định hơn một chút và anh được đưa về nhà để gia đình Quân chăm sóc. Từ sáng đến chiều, Quân lúc nào cũng túc trực bên cạnh và bắt anh ăn cháo, uống sữa thật nhiều. Nó tranh thủ những giây phút cuối cùng để được gần anh và tận hưởng chút niềm vui nho nhỏ. Anh không muốn làm nó buồn nên mặt cố tỏ ra vui vẻ và ăn hết những món ăn nó nấu. Bởi vậy chỉ một ngày sau, anh cảm thấy cơ thể đã dần hồi phục, tay chân không còn bủn rủn nữa.

Thấy Trung đã tỉnh trở lại, ông Huy mới cùng với vợ mình sang phòng Quân nói chuyện với tụi nhỏ. Cả anh và nó đều cúi đầu buồn bã, chuẩn bị đón nhận kết quả không mong đợi. Ông Huy khẽ khàng ngồi xuống ghế và bắt đầu đi thẳng luôn vào vấn đề.

- Chuyện thực hiện yêu cầu của ba, tuy rằng thằng Trung đã không thể hoàn thành đúng thời hạn nhưng mà ba mẹ vẫn chấp nhận cho tụi con yêu nhau.

Cả Quân và anh chợt ngẩng đầu lên ngỡ ngác. Như không dám tin vào lời nói đó, Quân ấp úng hỏi lại.

- Ba mẹ nói sao? Ba mẹ vẫn chấp nhận...cho tụi con yêu nhau ư???

Bà Huyền thay lời chồng nói thêm.

- Ủ. Mẹ thấy thằng Trung trông coi trang trại rất khéo, không đến nỗi sa sút hay có thiệt hại nào đáng kể. Hơn nữa nó còn làm tốt hơn mẹ nhiều lắm...

- Mẹ...mẹ nói thật hả mẹ? Con không phải đang nằm mơ chứ??

Quân vẫn chưa hết ngạc nhiên còn Trung thì hồi hộp chờ đợi những câu nói tiếp theo của bà Huyền.

- Thật ra thì không phải vì thằng Trung làm tốt thử thách mà mẹ cho phép hai đứa yêu nhau đâu. Mẹ vẫn thấy rất kì cục khi hai thằng con trai lại có tình cảm với nhau...Nhưng mà biết làm sao được. Con đã lựa chọn như vậy thì mẹ phải tôn trọng quyết định của con thôi. Chỉ cần con hạnh phúc là mẹ vui rồi. Hơn nữa khi biết thằng Trung nó yêu con sâu đậm và không màng đến bản thân như thế thì mẹ cũng không đành lòng cấm cản tụi con nữa. Mẹ chỉ mong tụi con sau này ráng sống sao cho hạnh phúc và có trách nhiệm với nhau là được rồi.

- Mẹ ơi...

Quân xúc động đến nỗi không thể nói hết câu. Bà Huyền xoa đầu đứa con trai bé bỏng rồi nhẹ nhàng bảo.

- Mà mẹ có điều này cũng muốn nhắc nhở hai đứa. Tụi mày cứ âm thầm yêu nhau thôi chứ đừng để cho bà con hàng xóm biết nghe chưa. Nếu mà biết được, họ sẽ đàm tiếu, nói ra nói vào thì phiền phức lắm. Đợi đến lúc thích hợp rồi mới công khai biết không!

- Dạ. Con biết rồi. Cám ơn mẹ nhiều lắm lắm! Và sau này, có chuyện gì không hay xảy ra thì hai đứa tự mà lo liệu lấy nhé. Thằng Quân đã lớn rồi thì học hành cho đàng hoàng và cư xử cho ra dáng thanh niên một chút. Đừng làm ba mẹ thất vọng đó!

- Dạ, con biết rồi mà mẹ. Con thương mẹ quá đi mất! Mẹ của con là nhất! Yeahhh

- Đó đó, lại nịnh nọt nữa rồi. Không biết khi nào mày mới thực sự trưởng thành đây??

Ông Huy bật cười rồi nhéo tai thằng con giả bộ trách hờn.

- Thế còn ba, con không thương sao? Vậy ba đổi ý không cho hai đứa yêu nhau nữa ha!

- Ý quên, ba của con là số 1. Con cũng thương ba nhiều lắm luôn á! Hi hi

Rồi Quân quay sang nhìn anh bằng ánh mắt rạng rỡ. Nó nhào đến ôm lấy anh, hét thật to trong niềm vui khôn xiết.

- Anh Trung ơi! Chúng ta đã được ba mẹ chấp nhận rồi! Vui quá anh ơi!!

Trung lúc này như mới sức tỉnh cơn mê. Niềm vui đến quá đỗi bất ngờ khiến anh vẫn còn đang lơ lửng trên mây. Anh không thể tin được khoảnh khắc kì diệu vừa mới xảy ra trước mắt mình. Chợt anh vùng người dậy ôm lấy Quân quay vòng vòng quanh phòng. Trung cười hân hoan hô vang.

- Quân muôn năm! Chú Huy muôn năm! Cô Huyền muôn năm! Con yêu tất cả mọi người!!!

Trước hành động trẻ con đó của Trung, bà Huyền và ông Huy lắc đầu cười khúc khích. Họ nháy mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ bước ra ngoài để không gian riêng cho tụi nhỏ. Bữa cơm chiều hôm đó đầy ắp những tiếng cười và niềm vui rạng rỡ. Sau khi ăn cơm xong, ông Huy kêu Trung ra khu vườn yên tĩnh để dặn dò một vài điều.

- Trung à, mẹ thằng Quân tuy là đồng ý nhưng chú biết bà ấy rất buồn khi phải để cho thằng con trai duy nhất yêu con. Vậy nên con hãy cố gắng giữ cho tình cảm lâu dài và êm ấm nhé.

- Dạ...

- Tụi con yêu nhau chưa được bao lâu và sẽ còn gặp rất nhiều thử thách khác trên đường đời đấy. Thằng Quân chỉ mới mười tám tuổi đầu và vốn sống còn hạn hẹp lắm. Chú hy vọng con sẽ giúp nó trưởng thành hơn và chỉ bảo cho nó những điều hay lẽ phải trong cuộc sống. Có như vậy thì hạnh phúc của tụi con mới bền vững và tồn tại lâu dài được!

- Dạ. Chú nói phải. Con sẽ làm hết sức mình để bảo vệ Quân, chú cứ yên tâm!

- Uhm thôi ta vào nhà đi. Con cũng tranh thủ đi nghỉ sớm để mau hồi phục. Ông Huy vỗ vai Trung mỉm cười don hậu khiến anh thật ấm lòng. Anh mong ước sẽ có một ngày anh được gọi họ bằng hai tiếng ba mẹ thân thương.

*****

Sáng chủ nhật, Quân và anh tranh thủ dậy sớm thu dọn quần áo để trở lại thành phố. Mặc dù Trung chưa khỏe hoàn toàn nhưng anh vẫn nhất định trở về nhà sớm để còn tiếp tục công việc dang dở. Từ già ba mẹ cùng với những lời dặn dò ân cần của họ, Quân háo hức trở lại phòng trọ và sẵn sàng đón chờ những điều thú vị đang đợi anh và nó phía trước.

Sau hai tiếng chạy xe đường dài, cuối cùng thì Quân cùng đến nơi ở quen thuộc. Nhưng mới dừng xe trước cổng thì nó tròn mắt ngạc nhiên bởi sự xuất hiện bất ngờ của vị khách không hề xa lạ. Thấy bóng dáng Quân, Khoa từ trên xe máy phóng xuống, hớn hờ chạy lại nắm lấy tay nó liến thoắng.

- Quân về nhà sao lâu vậy? Ngày nào Khoa cũng đến đây ngắm Quân hết đó!

Trước hành động quá tự nhiên đó, Quân vội vàng gỡ tay Khoa ra rồi đưa ánh mắt lăm lét nhìn anh. Lúc này Trung mới cau mày hỏi nó với vẻ mặt khó đoán.

- Ủa cậu này là ai đây Quân?

- Dạ, là bạn của em...

38. Chương 38

Cạm bẫy

Trung chợt quay sang nhìn thật kĩ thằng nhóc mà Quân gọi là bạn. Tuy cùng trang lứa với Quân nhưng anh thấy thằng nhóc chừng chạc và đàn ông hơn nhiều. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, một cảm giác khó chịu bắt đầu dấy lên trong lòng Trung khiến anh liên tưởng đến một điều gì đó mơ hồ khó diễn tả. Khoa vẫn nhe răng cười vô tư trước hành động cự tuyệt của Quân rồi cậu chào Trung rất lịch sự.

- Dạ chào anh, em tên Khoa là bạn cùng trường với Quân đấy ạ. Còn anh là...

- Ủi tôi tên Trung cũng là bạn của Quân. Rất vui được gặp cậu.

- Dạ...

Khoa chợt tắt nụ cười trước thái độ lạnh lùng của anh. Còn Trung thì quay sang bảo Quân, giọng anh có chút gì đó không hài lòng.

- Thôi anh về nhà nghỉ ngơi một chút đây. Có gì tối nay gặp em sau.

- Dạ...

Trước khi quay xe đi, Trung còn liếc nhìn Khoa qua gương chiếu hậu làm cậu ớn lạnh. Lúc này Khoa mới le lưỡi nhìn Quân hỏi.

- Ê Quân, anh đó là gì với Quân vậy. Trông hung dữ quá à.

- À, chỉ là anh em thôi...Mà tự nhiên Khoa đến đây làm chi vậy?

- Gì cơ? Bộ Khoa đến làm Quân khó chịu hả?

- Không, không phải vậy. Tại mình thấy hơi kì...

- Có gì đâu mà kì, tại nhớ Quân quá nên mới sang đây hóng thôi. Còn không mau mời mình vô nhà uống nước nữa!

Nghe vậy, Quân đành miễn cưỡng dẫn Khoa vào. Nó đem cất ba lô rồi nhìn Khoa gương cười ngao ngán. Tự dưng cậu ấy lại xuất hiện ngay lúc này mới khổ chứ. Không biết anh có nghĩ xấu về nó không nữa. Đang ngồi nói chuyện thì thằng Quang cũng vừa đi học về. Thấy Quang, Khoa cười xòa.

- A, chào bạn Quang!

- Chào Khoa! Quân mày mới từ dưới quê lên hả?

Thằng Quang nói vài câu ngắn gọn rồi hằm hằm leo lên lầu. Nó cũng chẳng buồn quan tâm là Quân mới trở lên thành phố. Quân và Khoa tròn xoe mắt ngạc nhiên trước thái độ đó của Quang. Quân tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với thằng bạn mình nữa. Chẳng lẽ có liên quan đến ông thầy Phong. Đang đoán già đoán non thì Khoa liền khều vai nó bảo.

- Bạn của Quân bị sao vậy? Tự nhiên cái mặt hằm hằm kinh dị quá!

- À...Chắc tại nó gặp chuyện không vui đó mà.

- Trời ơi, hôm nay là ngày gì mà mình toàn bị đối xử lạnh nhạt thế này?

Than vãn xong, Khoa lại cười hồn nhiên.

- Mà thôi. Khoa có chuyện này muốn thỉnh cầu, không biết Quân có chịu nhận lời không nhỉ?

- Chuyện gì vậy? Khoa cứ nói đi, nếu làm được mình giúp liền.

- Hì hì. Cũng không có gì to tát. Chỉ là thứ ba tuần này, mình muốn rủ Quân đi chơi Vũng Tàu một chuyến. Hai ngày một đêm thôi à. Học hành nhiều quá tranh thủ đi tắm biển một chuyến cho khuây khỏa. Khoa đồng ý dùm mình nha! - Ồ, Cái này...Mình không biết có đi được không nữa.

- Có gì mà lưỡng lự. Đi chơi gần đây mà. Với lại nhà cô mình ở gần chỗ đó, Quân khỏi lo!

- Nhưng mà...mình còn phải đi học.

- Thôi nào. Nghỉ một hai bữa có chết ai đâu! Quân không đi mình nghỉ chơi với Quân luôn đó!

- Ồ...để mình suy nghĩ lại đã.

- Uhm cũng được! Quân cứ suy nghĩ từ đây cho đến tối đi rồi nhắn tin ình biết. Nhưng Khoa rất mong Quân sẽ nhận lời. Vì hôm đó là sinh nhật Khoa đó, Quân không đi mình buồn lắm.

Nói xong những điều muốn nói, Khoa đứng đĩnh đứng dậy rồi phóng thật nhanh ra khỏi cửa. Trước khi đi về, Khoa còn nháy mắt tạm biệt nó một cái. Quân đơ mắt thở một hơi thật dài thườn thượt. Sao nó cứ mãi gặp phải những tình huống khó xử thế này không biết. Khoa ơi là Khoa!

*****

Trên đường về nhà mình, Trung cứ mãi suy nghĩ về tên nhóc xuất hiện ở phòng trọ người yêu. Trông cậu ta có vẻ rất thân mật với Quân thì phải. Mặt mũi cậu ta cũng khá dễ thương và đẹp trai nữa chứ. Một tháng ở trên đây, Quân chắc cũng đã quen được rất nhiều người. Tự nhiên những cảm giác khó chịu ban nãy lại dấy lên âm ỉ trong lòng anh.

Dừng xe trước cổng nhà, Trung hơi ngạc nhiên khi thấy cánh cổng mở toang và rồi một cô gái lạ từ trong sân chạy xe ra. Cô gái thấy Trung thì thoáng chút ngỡ ngàng rồi niềm nở chào anh.

- Ôi anh Trung, anh đi đâu mấy tháng nay mà giờ mới trở về nhà vậy?

- Cô là...

- Em tên Oanh, cháu của ba dượng anh đó! Chúng ta có gặp nhau một vài lần rồi mà.

- Vậy à! Tôi không nhớ rõ lắm.

- Em thì không thể nào quên anh được. Thôi anh vào nhà đi. Mẹ anh đang ngồi ở phòng khách với em Tùng đó. Em phải đi đây có chút việc, lát nữa gặp anh sau!

Oanh trao cho Trung một nụ cười khó hiểu rồi chạy đi mất. Trung cau mày thoáng nghĩ một chốc rồi dắt xe vào trong. Thấy con mình trở về, bà Trang nắm tay anh mừng rỡ rít.

- Con đi đâu gần hai tháng nay hả Trung? Tết này sao không liên lạc được gì với con hết vậy? Con làm gì mà để cơ thể tiêu tụy, gầy gò thế này?

Trung ngồi phịch xuống ghế sofa trầm giọng trả lời.

- Con xin lỗi, tại con không muốn làm phiền mẹ!

- Phiền hà gì chứ! Mà con đã đi đâu mới được?

- Con về nhà Quân chơi. Tiện thể thăm hỏi gia đình em ấy luôn. Mẹ không tức giận đấy chứ! Nghe câu trả lời bất cần đó, Trung tưởng mẹ mình sẽ gào lên điên tiết nhưng không. Nét mặt bà Trang vẫn rất bình thường như không có gì to tát.

- Đi đâu thì cũng phải nói ẹ biết chứ! Con xuống dưới nhà thằng Quân ăn tết vui không?

- Ồ...Mẹ không giận con sao?

- Sao mẹ phải giận con trai của mẹ. Chỉ cần con thấy vui thì con muốn làm gì cũng được!

- Thế còn chuyện con và em Quân...Mẹ không cấm cản nữa sao?

Mỗi câu trả lời của mẹ mình làm anh đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Bà Trang uống một ngụm nước trà rồi chậm rãi giải thích.

- À, chuyện đó mẹ và dương con đã nghĩ thông suốt lại rồi. Thời gian qua mẹ có tâm sự chuyện của con với vài người bạn và họ đã tư vấn, chia sẻ ẹ rất nhiều điều. Với lại mẹ cũng đã tìm hiểu thông tin trên báo đài nên không còn hiểu sai về mối quan hệ của tụi con nữa. Quan trọng hơn hết mẹ thấy nếu tụi con hạnh phúc thì mẹ sẽ chấp nhận tất cả.

- Mẹ... mẹ nói thật đấy chứ? Lúc đầu mẹ nhất quyết phản đối cơ mà??

- Thì tại lúc đó mẹ không kiềm chế được bản thân với lại do quá sốc nên mẹ mới hành xử quá đáng như vậy. Cũng tại mẹ thương con, muốn tốt cho con nên mới làm những chuyện không hay. Con ẹ xin lỗi được không?

- Con...

Trung lúc này như đang rơi vào trạng thái không trọng lượng và ngỡ mình đang chìm trong một giấc mơ có thật. Nhưng rồi ngẫm lại mọi chuyện không hề đơn giản như thế được nên anh hoài nghi hỏi lại.

- Mẹ không gạt con đấy chứ? Tại sao mẹ lại có thể thay đổi quyết định nhanh như vậy được? Con không thể tin nổi đâu!

- Là thật mà con! Mẹ đã hiểu ra rồi mà. Con không tin mẹ sao. Hic

Thấy bà Trang bỗng nhiên bật khóc tức tưởi, Trung bối rối chạy lại bên mẹ dỗ dành.

- Ấy con xin lỗi. Tại con thấy khó tin quá nên mới... Hic..Lần này là mẹ nói thật đó. Mong con hãy tha thứ ẹ đi mà. Con muốn mẹ làm gì để chuộc lỗi, mẹ cũng chịu. Nếu mà con vẫn chưa chịu tin thì tối nay kêu thằng Quân qua nhà mình ăn cơm. Mẹ sẽ gặp trực tiếp nó để xin lỗi..

- Dạ..con tin rồi mà. Mẹ không cần làm vậy đâu..

Trước những lời lẽ thật lòng và thái độ ăn năn của mẹ mình, Trung mừng như muốn phát điên. Anh không biết diễn tả ra sao cảm xúc lúc này trong lòng nữa. Vui quá, anh vùng đứng dậy rồi lấy điện thoại gọi cho Quân ngay lập tức. Bà Trang nhìn theo dáng Trung rồi lấy khăn giấy khẽ chấm nước mắt và lén nở một nụ cười thỏa mãn.

- Quân ơi tối nay nhớ qua nhà anh nha. Có chuyện này sẽ làm em ngạc nhiên lắm đó!!

Nghe giọng hồ hởi của anh, Quân thấy lạ nên ngập ngừng hỏi.

- Ủa có chuyện gì mà bí mật vậy anh?

- Ủ. Chuyện này trọng đại lắm. Tối nay em sẽ rất bất ngờ cho xem.

- Dạ. Thế thì để 7 giờ em qua.

- Thôi 6 giờ đi em. Qua sớm một chút để ăn cơm tối luôn nhé!

- Dạ. cũng được. Chào anh.

Quân cúp máy rồi tưởng tượng lung tung đến nhiều thứ. Có chuyện gì mà anh úp mở với nó thế nhỉ. Nhưng nghe giọng anh vui vẻ vậy chắc là chuyện vui rồi. Cũng may là anh không nhắc gì đến Khoa cả. Tuy nhiên Quân vẫn rất tâm trạng vì nó không biết phải trả lời ra sao với Khoa cả. Nhận lời cậu ấy thì sợ anh buồn còn không nhận lời thì phụ lòng cậu ấy. Nó không biết phải xử trí ra sao nữa.

Còn thêm cả chuyện thằng Quang nữa chứ. Hồi nãy gắng hỏi mãi, thằng Quang mới gào lên khổ sở bảo là thầy Phong dọa sẽ công bố trước cả lớp về chuyện thầy yêu nó nếu như nó không đồng ý. Nó năn nỉ ỉ ôi quá trời mà thầy Phong nhất quyết không chịu từ bỏ ý định của mình. Quân nhìn thằng Quang bằng ánh mắt đầy thông cảm. Xem ra thì thầy Phong yêu say đắm, mê mết thằng Quang rồi. Cũng giống hoàn cảnh của nó ghê nhưng mà không đến nỗi làm liều như ông thầy. Nó vỗ vai thằng Quang an ủi.

- Thôi mày bình tĩnh lại đi. Thật không ngờ thầy Phong lại si tình mày đến thế.

- Hic hic. Thà con Thảo Vy si tình tao như vậy cũng đỡ. Đẳng này lại là giảng viên thân thiết mới chết chứ!

- À, hay là mày lấy con Thảo Vy ra đỡ đạn đi. Mày với nó hẹn hò rồi từ từ từ từ để ông thầy Phong chứng kiến. Thế là ông biết đường rút lui ngay ấy mà.

- Ô...Cách này cũng hay á! Thử xem coi có được không chứ giờ tinh thần tao sắp bị bắn loạn hết lên rồi. Tâm sự với thằng Quang một hồi, Quân uể oải đứng dậy đi tắm táp rồi thay đồ chuẩn bị đến nhà anh. Còn một mình trên lầu, Quang chống cằm suy tư. Nó vừa lo sợ vừa buồn so trong lòng. Sợ vì lẽ thầy Phong làm chuyện gì đó mất kiểm soát khiến nó không còn mặt mũi nào nhìn ai còn buồn vì cảm thấy tiếc nuối khi ông thầy mà nó yêu mến lại đi thích con trai. Ước gì nó và thầy khác giới tính thì tốt biết mấy. Thấy bản thân nghĩ đến điều kì cục, Quang tự gõ đầu mình mấy phát. Quang ơi mày loạn trí mất rồi.

*****

Đến nhà anh, Quân hồi hộp đưa tay bấm chuông cửa. Người ra mở cổng cho nó là thằng Tùng. Thấy bóng dáng quen thuộc của thầy dạy kèm, Tùng mừng rỡ reo lên.

- Ôi thầy Quân...Lâu lắm em mới gặp lại thầy!!

- Chào em...Thời gian qua em vẫn khỏe chứ?

- Vẫn bình thường thầy ơi. Thôi thầy vào nhà đi. Mẹ em và anh Trung đang đợi thầy đó!

Nghe thằng Tùng nhắc đến mẹ anh chợt mặt Quân tái đi và lạnh buốt sống lưng. Những chuyện cũ mà bà ta đã gây ra cho nó trước đây chợt ủa về làm Quân tê người. Dắt xe vào trong, nó hỏi thằng Tùng.

- Em và mẹ trở lại thành phố lúc nào vậy Tùng?

- Dạ mừng 7 tết thầy à. Lúc mới lên, ngày nào em cũng mong thầy đến nhà nhưng chẳng thấy bóng dáng thầy đâu làm em buồn quá trời.

- Thầy xin lỗi, tại thầy sợ mẹ em nên...

- Giờ thì thầy khỏi sợ nữa rồi. Mẹ em không ghét thầy nữa đâu.Hi hi

- Em nói vậy nghĩa là sao?

- Hi. Lát nữa thầy biết liền à.

Khi bước vào đến phòng khách, Quân thấy anh và mẹ anh đang chuẩn bị dọn cơm. Nhác thấy dáng nó, anh ngừng đầu lên cất giọng vui vẻ.

- Quân em đến rồi hả. Ra bàn ăn ngồi đi em!

Bà Trang cũng lên tiếng làm Quân hơi giật mình.

- Quân ngồi đợi cô một lát nha. Hôm nay cô có làm mấy món ăn ngon lắm đó!

- Dạ, con cảm ơn... Quân khép nép bước lại chỗ ngồi gần cửa sổ nhà bếp. Thằng Tùng leo đèo bên cạnh làm nó đỡ rụt rè hơn. Quân thấy thái độ lạ lùng của bà Trang thì ngạc nhiên tột độ. Sao mẹ anh lại thay đổi nhanh như vậy nhỉ. Chẳng lẽ anh đã thuyết phục được mẹ mình rồi chẳng.

Khi tất cả mọi người ngồi vào bàn ăn, bà Trang là người cất lời đầu tiên. Giọng bà tỏ ra hết sức vui vẻ để Quân cảm thấy đỡ áy ngại.

- Quân à, bữa cơm này coi như là lời xin lỗi cho những chuyện không phải mà cô đã đối xử với con trước đây. Mong con hãy tha thứ cho cô có được không?

- O...Cô không cần phải...

- Thật ra lúc đó do nhất thời nóng giận, hoang mang nên mới làm tổn thương con. Giờ sau khi tìm hiểu kỹ và suy nghĩ thấu đáo, cô đã hiểu ra rồi con ạ. Dù tụi con yêu con trai hay con gái thì cũng là con người cả. Chỉ cần hai đứa hạnh phúc, vui vẻ thì người làm cha làm mẹ như cô cũng mãn nguyện rồi.

Quân chỉ biết im lặng trước những lời giải bày của mẹ anh. Không hiểu sao nó vẫn chưa thể thích ứng được những câu nói hối lỗi đó. Bà Trang vừa gấp thức ăn cho Quân vừa thành khẩn chia sẻ nỗi lòng.

- Cô biết con vẫn còn ác cảm với cô nhiều lắm nhưng nói thật là cô không ngăn cản, phá hoại tụi con nữa đâu. Mong con hãy hiểu là bản thân người làm cha làm mẹ đều yêu thương con cái mình nên mới tìm cách

để cho con mình nhận được hạnh phúc và sống một cuộc sống bình thường. Thế nên trước đây cô mới có những hành động quá đáng. Giờ cô hối hận lắm rồi. Con bỏ qua cho cô nhé Quân!!

Thấy đôi mắt long lanh đầy chân thành của mẹ anh, Quân không còn thể nào buồn phiền hay sợ mẹ anh được nữa. Mắt nó đỏ hoe ánh lên sự vui mừng khôn xiết.

- Con hiểu mà cô. Cô chấp nhận con và anh Trung yêu nhau là con vui lắm. Con không mong gì hơn nữa đâu. Cô không cần phải xin lỗi đâu ạ...

- Vậy thì cô cảm ơn con. Con tốt bụng lắm. Không những không ghét cô mà còn thông cảm cho người mẹ già này.

- Dạ...

- Thôi ăn nhiều vào đi con. Từ nay cả nhà mình cứ sống vui vẻ giống như thế này nhé. Quân lúc nào rảnh thì ghé lại đây ăn cơm với thằng Trung và cô cho vui.

- Dạ! Con cảm ơn cô nhiều lắm! Cả bà Trang và Quân đều sụt sùi trong nụ cười ảm áp làm Trung cảm động vô cùng. Anh nhìn mẹ mình rồi quay sang nhìn người yêu mà cứ ngỡ đang sống trên thiên đường. Anh không ngờ mọi chuyện lại diễn ra tốt đẹp đến như vậy. Trung bèn trò chuyện với mẹ mình để tìm lại sự gần gũi đã đánh mất bấy lâu nay.

- Dượng không về cùng hay sao mà để mẹ về một mình vậy?

- Ông ấy ở lại Đà Lạt trông coi công ty giúp mẹ. Mấy bữa nữa, ông ấy sẽ vào thăm tụi con đó!

- Thế còn cô Oanh thì sao?

- À, con Oanh muốn đi đây đó mở rộng tầm nhìn nên vào thành phố làm việc ấy mà. Tính nó thích bay nhảy tự do nên mới xin mẹ vào đây. Con nhỏ dễ thương, xinh đẹp mà lại cá tính nữa nên chắc không phải lo gì đâu.

Thấy anh và mẹ nhắc đến một người lạ, Quân cất lời thắc mắc.

- Cô ơi cho con hỏi chị Oanh là ai vậy ạ?

- À, Oanh nó là con gái của bạn làm ăn của chồng cô đấy! Nó nhỏ hơn thằng Trung nhà cô một tuổi. Mấy bữa con không đến đây, nó thay con dạy kèm cho thằng Tùng đó. Công nhận con bé càng lớn càng thông minh. Chuyện gì nó cũng rành rọt hết, thế mà vẫn chưa chịu có người yêu. Haizzz

- Dạ. Thế chị ấy định ở đây lâu dài luôn ạ?

- Ủ. Chắc là thế. Oanh nó cũng có nhà ở gần đây nên hay đến nhà cô chơi lắm.

Mới nhắc đến tên thì Oanh đã xuất hiện ngay trước cửa. Cô cười thật tươi chào mọi người.

- Wow, mọi người đang ăn cơm à, mình về trễ mất tiêu rồi!

- Oanh về rồi hả con. Trong tủ lạnh vẫn còn đồ ăn cô để dành cho con đó!

- Dạ con đùa đấy. Con mới đi ăn với bạn con rồi. Mọi người cứ ăn tiếp đi, con ngồi nói chuyện cũng được!

- Ủ. Thôi mẹ cũng ăn xong rồi. Ba đứa bay ăn tiếp đi nhé!

Bà Trang bước ra khỏi bàn và đến ngồi kế bên Oanh nói chuyện rôm rã. Còn Trung thì mỉm cười nhìn Quân suốt nhưng nó lại cảm thấy có chút gì đó không vui khi thấy mẹ anh cư xử đặc biệt với chị Oanh như vậy. Một cảnh tượng quen thuộc trong mơ thoáng hiện lên trong đầu khiến Quân rung mình sợ hãi.

39. Chương 39

File 39: Những món quà sinh nhật

Sau bữa ăn tối nhiều cảm xúc đặc biệt, anh muốn Quân tối nay ngủ lại với mình. Quân gật đầu then thùng rồi theo anh vào phòng. Nó không hề để ý bà Trang và Oanh nhìn theo nó với ánh mắt đầy bất thường. Tối hôm đó, nằm bên cạnh anh, Quân thao thức suy nghĩ mãi về chuyện đi chơi Vũng Tàu với Khoa. Nhiều lần nó định kể cho anh nghe nhưng thấy sợ nên rồi lại thôi. Cho đến lúc anh gần gũi âu yếm nó, Quân mới dồn hết sức can đảm mở lời.

- Anh Trung à, em có chuyện này muốn nói...

Thấy người yêu có vẻ ngập ngừng, Trung tạm dừng sự hưng phấn rồi ngạc nhiên hỏi.

- Có chuyện gì vậy em? Em lại suy nghĩ về lời mẹ anh hả?

- Dạ không phải chuyện đó. Em..muốn...

- Có chuyện gì mà em khó nói thế? Em cứ nói thẳng ra đi không sao đâu.

Quân nuốt ực một cái để lấy lại bình tĩnh nhưng tuyệt nhiên nó không thể nói ra việc đi chơi với Khoa mà chỉ kể đúng một phần của sự thật.

- Dạ...Thứ 3 tuần này, lớp em có tổ chức đi chơi Vũng Tàu một chuyến. Nên ngay hôm đó sẽ không gặp anh được...

- À, tưởng gì quan trọng. Em cứ thoải mái đi chơi với lớp đi, có gì mà phải ngại. Xa em một tháng anh còn chịu được cơ mà.

- Dạ. Cảm ơn anh. Nhưng mà...

- Nhưng mà đi đến đó em phải cẩn thận và nhớ gọi điện cho anh đấy nhé. Và quan trọng hơn hết là lúc về em phải mua quà cho anh nữa đó nha. Về tay không là anh buồn lắm á.

- Dạ, em biết mà...

Nói xong, anh nhìn nó cười âu yếm rồi nhẹ nhàng đặt cơ thể mình lên người Quân. Trong cơn say của men ái tình, Quân khẽ đáp lại anh nồng nhiệt nhưng thoáng chốc nó vẫn thấy rất gượng gạo vì đã lỡ nói dối anh. Nó tự trách mình đã không đủ dũng khí để nói ra sự thật cón con đó. Nếu chuyện này mà để anh biết được chắc anh sẽ giận nó lắm nhưng nếu để Khoa buồn và thất vọng nó cũng không đành lòng. Thế nên chỉ còn cách là phải nói dối quanh co thế này. Quân tự dặn lòng sẽ hết sức giữ khoảng cách với Khoa để không phụ tấm chân tình của anh dành cho nó. Mới sáng sớm hôm thứ ba mà Khoa đã bấm còi inh ỏi trước cổng phòng trọ. Quân giật mình tỉnh dậy rồi chậm chạp lết thân vào phòng tắm. Sau khi chuẩn bị vật dụng cá nhân đầy đủ, nó xốc lại ba lô rồi uể oải leo lên xe của Khoa. Thấy vẻ mặt bí xị của nó, Khoa giả bộ giận dỗi.

- Đi chơi với Khoa mà cái mặt Quân đưa đám thế đó hả? Sinh nhật này buồn ghê ta ơi!

- Thôi nào cho Quân xin lỗi. Tại tối qua thức khuya nên mình hơi mệt ấy mà...

- Hi hi. Vậy hả? Đi chơi với Khoa sẽ tỉnh táo và thấy yêu đời ngay ấy mà. Mà đã chuẩn bị quà sinh nhật cho Khoa chưa đó? Quân đi tay không là Khoa bắt Quân làm quà cho Khoa ráng chịu á!

- Có mà, quà này bị lắm sợ Khoa nhận không nổi thôi!

- Chà, nghe mà thú vị làm sao. Thôi Quân bám chắc nha, Khoa chuẩn bị khởi hành đây! Yeah!!

Không để nó đáp lại, Khoa chột rú gà ầm ầm làm nó hoảng hồn ôm lấy eo cậu thật chặt. Quân la hét dầm lưng Khoa thùm thụp còn cậu thì cười khoái chí và phóng xe vù vù trên con đường thưa người qua lại. Cả Quân và Khoa vẫn vô tư không hề hay biết có hai bóng đen lẹ lẹ theo phía sau tụi nó.

Trên một đoạn đường vắng vẻ, Khoa vừa huýt sáo vừa rủ rủ trò chuyện với Quân.

- Không ngờ có ngày lại được đi chơi riêng với Quân thế này, vui quá đi! Ban đầu Khoa cứ tưởng Quân sẽ từ chối chứ.

- Thì mình cũng định như vậy nhưng nghĩ lại vì hôm nay là sinh nhật của Khoa nên mình mới nhận lời Khoa đó.

- Hi hi. Bạn bè là phải như vậy chứ. Đảm bảo lát nữa khi tới nơi, Quân sẽ vui lắm cho coi. Tha hồ tắm biển và ăn hải sản no nê luôn!

- Uhm. Nhưng mà mình muốn Khoa giữ bí mật chuyện đi chơi này được không? Nhớ là đừng tiết lộ đừng cho ai hết. Chỉ mình Khoa với Quân biết thôi nhé!

- Ô, tại sao thế?

- Thì cứ giữ kín là được rồi. Mình đồng ý đi chơi với Khoa thì Khoa cũng giúp lại mình nha!

- Uhm, thôi được rồi. Quân muốn gì cũng được. Chịu đi chơi với Khoa là vui rồi, không cần gì hơn nữa. Hi hi

Quân thở phào nhẹ nhõm trước nụ cười hồn nhiên ấy. Nhưng nó không biết Khoa cũng rất tò mò và thoáng chút bận lòng khi nó nói ra điều đó. Cậu cho xe tăng tốc thật nhanh và chỉ một lát đã dừng lại trước cổng nhà người cô thân thiết. Cũng sáng hôm đó, thằng Quang bắt đầu tiến hành kế hoạch theo những lời gợi ý của Quân. Nó chủ động hẹn Thảo Vy ra quán cà phê quen thuộc gần trường, nơi mà thầy Phong thường hay lui tới. Lúc bước vào quán, Quang đảo mắt quan sát khắp tứ phía và chọn một cái bàn gần chỗ thầy Phong đang ngồi. Nó cầm tay Thảo Vy rón rén đi đến đó không để cho thầy Phong nhìn thấy mình. Thảo Vy không hề biết gì về chuyện này nên vô tư đi bên cạnh Quang. Sau khi ngồi xuống ghế, Quang cố tình gọi đồ uống bằng giọng thật to để thầy Phong nghe thấy tiếng của nó.

Đúng như dự tính, đang nói chuyện với mấy người bạn đồng nghiệp chợt thầy Phong im bặt và quay đầu nhìn sang chiếc bàn gần đó. Anh lặng người đi vì trông thấy cậu sinh viên mà mình yêu thương đang ngồi chung với một cô bạn cùng lớp. Cử chỉ ánh mắt hết sức thân mật. Thầy Phong càng mất bình tĩnh khi trông thấy Quang nắm lấy tay cô bé và trao cho cô một chiếc dây chuyền bằng bạc. Không thể kiềm chế được cảm xúc, thầy Phong đứng bật dậy khỏi ghế và hùng hổ bước sang bàn của Quang.

Thằng Quang thấy thầy Phong lù lù tiến tới thì sợ hãi đến cứng cả họng. Sợi dây chuyền trên tay nó chợt rơi xuống đất. Trong khi đó Thảo Vy trở mắt nhìn nó ngạc nhiên rồi lại ngược nhìn ông thầy và hé môi cười.

- A, Thầy Phong. Em chào thầy ạ. Thầy cũng uống cà phê ở đây à?

Bỏ mặc ngoài tai lời nói đó, thầy Phong nhìn Quang trân trân một vài giây rồi ánh mắt long lên sòng sọc trông thật đáng sợ.

- Em làm cái trò gì vậy hả Quang? Em đang muốn qua mặt tôi đấy à?

- O, em...em...

Trước sự kích động của thầy Phong, Quang ú ớ không thốt lên lời. Nó cứ tưởng thầy ấy vẫn sẽ ngồi tại chỗ theo dõi hai đứa nó và lặng lẽ bỏ đi nhưng không ngờ thầy ấy lại phản ứng mạnh như vậy. Lúc này mồ hôi Quang vã ra như tắm. Thấy có tiếng quát tháo, mọi người trong quán cà phê tò mò tập trung ánh mắt về hướng thằng Quang. Thầy Phong vẫn tiếp tục lớn giọng và thốt ra một câu quá sức tưởng tượng làm Quang điếng người dính chặt vào ghế.

- Tôi nói cho em biết, dù em có làm gì đi chăng nữa thì tôi vẫn sẽ yêu em và nhất quyết theo đuổi cho đến khi nào em chấp nhận tôi mới thôi.

Thảo Vy nghe thấy những lời nói lạ lùng đó thì mới nghech mặt hỏi lại thầy Phong.

- Thầy nói gì cơ ạ? Thầy yêu...bạn Quang sao?

- Đúng vậy đó! Thầy thích cậu ấy và thầy biết Quang cũng có cảm tình với thầy nữa. Vậy nên em hãy từ bỏ cậu ấy và để cơ hội đó cho thầy được không?

Nghe xong, Thảo Vy cảm thấy khá sốc và quay sang nhìn Quang với vẻ mặt tái nhợt. Cô bặm môi rồi bất ngờ cầm lấy ly nước trà hắt thẳng vào mặt Quang trước những con mắt kinh ngạc của đám người trong quán.

- Quang à, bạn là đồ tồi!!!

Đoạn Thảo Vy xách cặp đứng dậy thật nhanh và đi thẳng ra ngoài cửa. Quang vẫn chưa hết ngỡ ngàng và ngồi chết cứng trên ghế. Nó đưa ánh mắt trân trối nhìn thầy Phong oán trách.

- Thầy vừa lòng chưa hả thầy Phong? Thầy độc ác lắm. Tại sao thầy nỡ lại làm thế??

- Thầy...thầy xin lỗi...cũng chỉ tại... - Thôi đi! Thầy là thứ đàn ông ghê tởm, khác người và dị hợm! Thầy đã yêu đương kì dị rồi mà còn đi phá hoại tình cảm của người khác nữa. Thật uổng công em đã xem thầy như là người thân trong gia đình! Tôi nói cho thầy biết tôi là một thằng con trai bình thường chứ không bệnh hoạn như thầy đâu. Thầy làm ơn tha cho tôi đi!!!!

Quang không muốn nghe thêm lời giải thích nào của thầy Phong nữa nên nó vùng đứng dậy và chạy đi thật nhanh. Thầy Phong đứng người đứng im tại chỗ trước những câu chửi rửa nặng nề của cậu sinh viên yêu quý. Anh cảm thấy đất trời quanh mình như sụp đổ và mọi hy vọng chợt tan thành mây khói. Vừa hay trời bỗng đổ cơn mưa tầm tã khiến ai nấy trong quán nháo nhào đi tìm chỗ trú mưa. Riêng thầy Phong vẫn ngồi im trên ghế mặc cho những giọt mưa rất buốt quất vào mặt. Anh run rẩy vội lấy chiếc khăn trong túi áo ra ngấm và tự nhủ thầm trong cay đắng. Có lẽ mày phải nên dừng lại thôi Phong ơi, người ta có yêu mày đâu cơ chứ. Rồi anh bất ngờ đứng dậy ném mạnh chiếc khăn ra ngoài đường quốc lộ, để cho dòng nước chảy xiết cuốn trôi nó xuống ống cống. Chiếc khăn mới mua ấy, anh định tặng cho Quang nhân ngày sinh nhật của nó...

*****

Từ lúc trở lại thành phố, Trung vẫn chưa thể đi làm lại vì một số trục trặc phát sinh ở cơ quan. Sếp của anh bảo đang chờ giải quyết chuyện của anh vì cấp trên không hài lòng khi phát hiện anh tự ý nghỉ phép dài hạn như vậy. Trung cảm thấy hơi buồn bực nhưng rồi anh nghĩ, vì người yêu anh phải chấp nhận bất cứ chuyện bất lợi nào.

Buổi chiều thứ ba, sau khi nhận tin hỏi thăm Quân, Trung định lấy tờ báo ra đọc thì mẹ anh đến bên trò chuyện.

- Trung à, mẹ có chuyện này muốn bàn với con, không biết con có chịu hay không?

- Mẹ cứ nói đi, con nghe đây!

- Hình như con đang gặp khó khăn trong công việc đúng không? Hay là con nghĩ làm cảnh sát giao thông luôn đi rồi lên Đà Lạt trông coi công ty giúp mẹ.

Trước lời yêu cầu quen thuộc đó, Trung sẽ giãy nảy lên như mọi lần nhưng lần này vì mẹ anh đã thay đổi tâm tánh nên anh đành hắng, nói giọng nhỏ nhẹ.

- Mẹ à, không được đâu. Con không quen mấy việc ngồi một chỗ thống kê sổ sách đâu.

- Con nghe mẹ một lần có được không vậy? Sau này thằng Quân học xong, có gì mẹ kêu nó lên công ty làm việc cho gia đình ta luôn. Như vậy vẹn cả đôi đường quá còn gì.

- Nhưng mà... - Có gì đâu mà khó xử. Mẹ bây giờ già cả rồi, mắt mũi không còn tinh anh như trước nữa. Con phải thay mẹ quản lý gia sản chứ đâu để người ngoài gánh vác được. Thằng Tùng thì còn quá nhỏ. Mẹ tính sau khi nó học hết lớp 12 thì cho đi du học. Đến lúc đó chỉ có mỗi mình con là trụ cột trong gia đình. Con hãy biết suy nghĩ về lâu về dài cho tương lai của mình chứ con...

- Dạ...Thôi được rồi, mẹ cho con thời gian để suy nghĩ được không?

- Uhm. Thế cũng được. Dù sao thì mẹ vẫn còn đủ sức gánh vác được nhiều việc trong công ty. Nhưng mà con ráng đưa ra quyết định sớm nha. Chậm nhất là đến hết năm nay thôi đó.

- Dạ.

Nhấp một ngụm nước trà, bà Trang mới thông thả nói thêm.

- À, mà Trung này. Hôm nay là sinh nhật con Oanh đó. Có gì tối nay con dẫn nó đi chơi đâu đó đi. Dù sao thì con cũng đang rảnh rồi mà phải không?

- Thế à. Nhưng mà cô ấy còn đi chơi với bạn mà.

- Thì con cũng nên nói chuyện với nó nhiều một chút. Có thể hai đứa là bạn làm ăn của nhau trong tương lai đó. Thăng Quân thì đi chơi với lớp nó rồi nên chắc con cũng không bị phiền hà gì đúng không?

- Dạ...

- Thôi để mẹ gọi điện cho con Oanh nó biết. Chắc tối nay nó sẽ vui lắm đây.

Trung hơi bận tâm trước lời đề nghị của mẹ anh. Anh chưa biết nhiều về Oanh nên cũng hơi ngại khi tiếp xúc với cô ta. Nhưng anh đành thở dài chấp nhận để làm mẹ vui lòng.

Tối đến Trung tắm rửa thay quần áo rồi lấy xe chạy qua ngôi nhà thuê mà Oanh đang ở. Đó là một ngôi nhà rộng lớn tựa như một căn biệt thự sang trọng và thoáng đãng. Mặc dù vậy nhưng lại chỉ có một mình Oanh ở. Đúng là con gái của ông chủ nhà giàu, toàn sống trong sung sướng tiện nghi. Đang mãi suy nghĩ thì Oanh từ trong nhà đi bộ ra. Thấy Trung, cô mỉm cười bên lên.

- A, anh Trung đến rồi à. Anh đợi em có lâu không?

- Uhm. Chào Oanh. Nhưng mà xe của Oanh đâu sao không đi?

- Hi. Em định đi chung xe với anh cho tiện. Anh không ngại đó chứ!

- À không. Oanh lên xe đi rồi chúng ta đi ăn.

- Vâng! Tối nay em để cho anh làm hướng dẫn viên đó.

Nói xong, Oanh khẽ khàng ngồi lên yên sau và đưa hai tay ôm lấy eo Trung. Bỗng dưng anh thấy rung mình và cảm giác toàn thân rất khó chịu. Hôm nay Oanh mặc một chiếc áo sát nách màu hồng nhạt đi kèm chiếc váy ngắn trông rất khiêu gợi. Trước nhan sắc trời cho và nụ cười duyên dáng của mình, Oanh chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều người đàn ông bình thường nhưng đối với Trung thì chẳng có một cảm xúc nào hiện diện trong anh cả.

Sau khi ăn tối xong, Trung tặng cho Oanh một món quà và ngỏ ý muốn về nhà nhưng Oanh liền buông lời mời mọc. - Sao về nhà sớm vậy anh? Sinh nhật như vậy đâu còn ý nghĩa gì nữa đâu?

- Xin lỗi, tại hôm nay tôi thấy hơi mệt trong người...

- Thôi nào, đi ăn sinh nhật với em mà như thế đấy! Hay là chúng ta đi vũ trường đi. Một tiếng nữa tụi bạn em có mặt ở đó đó.

- Ấy không được rồi. Tôi không quen vào mấy chỗ ăn chơi đó đâu.

- Anh Trung này! Thời buổi nào rồi mà còn lạc hậu quá. Đi một lần ở rộng tầm mắt. Cảnh sát như anh vô mấy chỗ đó biết đâu phát hiện ra được điều gì hay ho thì sao. Chẳng lẽ anh muốn em buồn hết buổi tối này à.

Trước lời nói dối và nét mặt buồn so của Oanh, Trung đành miễn cưỡng chấp nhận. Dù gì thì trong người anh cũng đang cảm thấy bức bối vì chuyện công việc. Thế là Trung lái xe chở Oanh đến một quán bar gần trung tâm thành phố. Khi bước vào quán, anh chỉ ngồi một chỗ nhấp chút rượu vang và nghĩ tới người yêu, mặc cho Oanh cười nói tíu tít với đám bạn. Gần hai tiếng đồng hồ chìm trong tiếng nhạc xập xình và đám người nhảy nhót điên cuồng, Trung gờ tay ra hiệu cho Oanh đi về. Oanh cười chào từ biệt đám bạn rồi cô theo anh bước ra ngoài bãi gửi xe.

- Sao về sớm vậy anh? Chúng ta đang vui mà!

- Xin lỗi, tự nhiên tôi thấy nhức đầu quá.

- Thế à. Vậy thôi chúng ta về nhà liền đi. Em cũng thấy mệt rồi.

Trung cẩn thận đội chiếc mũ bảo hiểm lên đầu rồi phóng xe đi. Do lâu ngày không uống rượu nên anh cảm thấy toàn thân nặng trĩu. Về đến nhà mình, Oanh chần chừ bước xuống xe mở cổng và mời Trung vào trong.

- Anh Trung vào nhà em chơi một lát được không? Em thấy anh không được khỏe thì phải?

- Uhm không sao đâu! Có lẽ tôi nên về thì tốt hơn...

- Thôi mà, vào nói chuyện với em một chút đi. Em ở đây một mình buồn lắm.

- Uhm. Thôi cũng được.

Một lần nữa Trung không thể khước từ lời mời khẩn khoản của Oanh. Anh đành theo cô dắt xe vào trong sân và bước vào phòng khách ngồi. Oanh vội đi lại tủ lạnh và rót một ly rượu đưa cho Trung rồi bảo.

- Anh Trung uống thứ này đi. Rượu nho thượng hạng tăng cường sinh lực tốt lắm đó.

- Cảm ơn Oanh.

- Anh ngồi đợi em một chút nha. Để em lên phòng thay bộ đồ cái đã.

Đang ngồi nhắm nháp ly rượu, bỗng điện thoại trong túi quần Trung reo lên. Là số của Quân gọi đến. Nhưng anh chưa kịp bấm nút nghe thì nó tự động tắt nguồn vì hết pin. Đúng lúc đó, Oanh từ trên lầu bước xuống với một bộ đồ ngủ khiêu gợi khoác trên người. Thấy vậy, Trung vội hướng ánh mắt ra chỗ khác còn Oanh thì tiến lại ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Cô cười tươi hỏi.

- Anh thấy rượu này thế nào? Uống ngon đấy chứ?

- Ừ. Cảm giác dễ chịu lắm...

- Rượu này bạn em mang từ bên Pháp về đó.

- Thế à?

Đang nói chuyện bình thường, bỗng nhiên Trung cảm thấy hơi chóng mặt và rồi đầu óc anh nhói lên quay cuồng. Trung vội lắc đầu và bóp trán cho tỉnh táo trở lại. Oanh thấy thế liền lo lắng hỏi.

- Anh Trung làm sao vậy? Anh không được khỏe à?

- Không sao. Tự nhiên tôi thấy hơi chóng mặt... một chút... thôi...

Chưa kịp nói hết câu, một lần nữa cơn đau đầu lại ập đến làm Trung phải nhắm nghiền hai mắt lại. Khi mở mắt ra, hình ảnh Oanh trước mặt anh cứ chập chờn mờ tỏ và rồi mọi thứ bỗng trở nên nhòe đi. Gượng được một lúc, Trung chịu đựng không nổi nữa và gục đầu xuống bàn bất tỉnh.

40. Chương 40

File 40: Âm mưu và thủ đoạn (Part I)

*****

Biển đêm Vũng Tàu trước mặt Quân vẫn yên ả và thanh bình như nó vốn có. Dù đã tới nơi đây mới vài lần nhưng Quân vẫn cảm nhận được hương vị mặn nồng quen thuộc và làn hơi ẩm mát lành tỏa ra từ bãi cát vàng óng ánh. Đã thế vẻ đẹp của biển về đêm lại càng lung linh huyền ảo hơn. Từng đợt sóng vỗ vào bờ rất êm đềm và dạt dào cảm xúc. Hàng ngàn ánh sao đêm lấp lánh trên cao phản chiếu xuống mặt nước nhấp nhô tựa như triệu triệu viên ngọc pha lê trong suốt đang cuời trên mình những con sóng cuộn tròn trong làn nước biển xanh thẳm.

Có một ai đó nói rằng mỗi khi đứng trước biển mênh mông, ta luôn cảm thấy mình thật nhỏ bé và cô đơn bơ vơ. Còn riêng Quân hiện tại nó cũng thấy mình bơ vơ và trống trải nên mới lục tìm điện thoại trong

túi quần gọi cho anh để tâm sự nỗi niềm. Nhưng gọi đến mấy lần mà Quân vẫn không thấy có tín hiệu trả lời. Nó nghĩ chắc điện thoại anh hết pin. Bỗng nhiên một cơn gió lạ thổi qua làm Quân rung mình, toàn sống lưng lạnh buốt.

Nguyên cả buổi chiều, Quân cùng Khoa tắm biển rồi nghịch nước, nghịch cát đến độ quên cả việc là đang giấu giếm anh đi chơi với người con trai khác. Nó và Khoa cứ vô tư vui vẻ cười đùa như thế cho đến khi trời tối, lúc Khoa chạy đi lấy bánh kem sinh nhật, Quân mới chợt nhớ đến anh. Một lần nữa nó lại cảm thấy mình thật ích kỷ và đáng trách. Ngay lúc này đây nó rất muốn được nghe giọng nói ấm áp của anh để xua tan đi nỗi cô đơn, khắc khoải. Đang thả hồn rong ruổi trên những con sóng rì rào, bỗng Quân chợt thấy một cậu con trai với dáng người nhỏ bé tiến lại gần nó. Quân còn đang bối rối thì cậu ấy liền ngồi xuống bên cạnh Quân và vui vẻ cất lời.

- Chào bạn, bạn không phiền khi mình ngồi chung với bạn chứ?

- A ...được thôi.

- Mình tên Việt, rất vui được nói chuyện cùng bạn!

- À, còn mình tên Quân..

- Hình như Quân đang có chuyện phiền muộn chất chứa trong lòng phải không?

- O, tại sao Việt nói vậy?

- Hì, nhìn đôi mắt đượm buồn và dáng vẻ ưu tư của Quân là mình đoán ra ngay.

- Thế à...

- Mình không rõ là Quân đang băn khoăn về chuyện gì nhưng mình có điều này muốn nhắn nhủ với Quân. Trong đời sống tình cảm, hạnh phúc thì chỉ có một và hãy biết trân trọng, yêu quý nó. Quân hay Việt hay tất cả những con người đặc biệt khác trên thế giới này đều được ông trời ban cho những hạnh phúc, tuy nhỏ bé thôi nhưng nó thật sự rất đẹp và vô cùng quý giá. Bởi vậy chúng ta nên biết giữ gìn, vun đắp cho nó ngày một lớn và quan trọng hơn hết mình phải sống sao thật bản lĩnh để đối diện với những cám dỗ của cuộc đời. Quân hiểu ý mình chứ?

- Uhm... Trước những câu nói đầy ẩn ý của Việt, Quân cảm thấy dường như cậu ấy có thể thấu hiểu hết mọi tâm tư trong lòng nó. Có lẽ nào cậu ấy cũng là chàng trai yêu lạ giống như nó chăng. Việt đang định nói thêm điều gì đó với nó thì một người con trai khác từ đâu bước đến cất giọng trầm ấm.

- Việt, sao cậu lại ra ngoài này ngồi vậy? Giờ trời đang lạnh lắm đấy, cậu muốn bị cảm nặng hơn sao?

- A, chào anh cảnh sát hình sự! Hi hi Em thấy buồn nên mới ra đây hóng gió chút thôi mà.

- Thôi trở lại khách sạn đi. Cậu thích tôi lo lắng cho cậu lắm phải không?

- Hì hì, xin lỗi anh. Em sẽ nghe lời anh mà.

- Mà tôi nói với cậu bao nhiêu lần rồi nhỉ. Đừng mang nghề nghiệp của tôi ra gọi bừa vậy chứ!

- Dạ, em biết rồi! Em không thể nữa đâu!! Lâu lâu!

Nói đoạn, Việt đứng dậy phúi phúi quần rồi quay sang nhìn Quân vẫy tay chào.

- Thôi chào Quân nhé! Nhớ những lời mình nói lúc nãy đấy. Chúc Quân sẽ giữ được hạnh phúc lâu bền. Hy vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau.

- Uhm, cảm ơn Việt. Tạm biệt!

Quân chợt thấy trong lòng nhẹ tênh khi chứng kiến cảnh anh con trai cởi vội chiếc áo khoác đang mặc trên người rồi khoác lên tấm thân mảnh dẻ của Việt. Họ đã đi xa rồi mà Quân vẫn hướng ánh mắt dõi theo như tìm thấy sự đồng cảm nơi họ. Cậu ấy là ai mà có thể đoán biết tâm trạng của nó chỉ trong lần đầu gặp mặt thôi nhỉ. Mà người đi cùng với Việt hình như cũng làm trong ngành cảnh sát thì phải. Hoàn cảnh của Việt và nó khá giống nhau đấy chứ. Đang ngồi vẽ cát suy nghĩ vẩn vơ thì Khoa chạy đến trước mặt nó. Cậu vừa gạt mồ hôi trên trán vừa thở hổn hển.

- Khoa xin lỗi vì để Quân chờ lâu. Tại chủ cửa hàng bánh kem tự nhiên khóa cửa tối om bắt mình phải chạy đi tìm khắp mọi nơi. Cũng may là cuối cùng vẫn gặp được họ và lấy bánh về rồi đây này. Hihi

- Thế à. Khoa ngồi xuống nghỉ mệt đi. Mồ hôi ướt hết cả áo rồi kìa.

- Thôi không sao. Giờ nhập tiệc luôn cho kịp. Quân lo chuẩn bị quà được rồi đó. Hi

Khoa háo hức bày dọn bánh xem, nến sinh nhật, nước uống lên một tấm bạt nhỏ. Đoạn cậu ngồi xuống bên cạnh Quân và mỉm cười thật tươi. Sau khi thổi nến và cắt bánh, Quân trao cho Khoa một gói quà nhỏ, bên trong là một chiếc đồng hồ đeo tay bằng bạc. Nhận được món quà thật đẹp và ý nghĩa, Khoa để lộ niềm vui sướng qua ánh mắt rạng ngời. Cậu định cảm ơn Quân bằng một nụ hôn chân thành thì Quân chợt lùi ra xa và nói nhỏ nhẹ.

- Khoa này, mình xin lỗi... Mình xin Khoa đừng đối xử quá tốt với mình được không?

- Bộ Quân không thích Khoa đối xử tốt với Quân hả?

- Đúng... đúng vậy. Mình nói thật là đã có người yêu rồi cho nên Khoa với mình nên giữ khoảng cách.

- Quân nói sao? Quân có người yêu rồi sao? Nhưng mà người yêu của Quân là ai? Có thấy cô gái nào bên cạnh Quân đâu?

Khoa tròn xoe đôi mắt hỏi dồn dập còn Quân thì vẫn cố gắng bình tâm để trả lời đúng sự thật.

- Khoa à, mình không yêu con gái mà mình đang yêu một người con trai. Người đó là cái anh hôm bữa mà Khoa gặp trước cổng nhà trọ của Quân đó.

- Trời. Thì ra là anh ấy! Nhưng mà Quân nói thật đấy chứ??

- Đúng vậy đó Khoa. Bởi vậy mình xin Khoa đừng đối xử quá thân mật với mình nữa. Chúng ta hãy chỉ dừng lại ở mức bạn bè thân thiết thì tốt hơn Khoa à!

Khoa cúi đầu im lặng suy nghĩ một lúc. Cậu đưa đôi mắt đầy ưu tư nhìn về phía biển rồi bất ngờ quay sang Quân nói nhẹ.

- Khoa hiểu rồi. Khoa sẽ làm theo bất cứ điều gì mà Quân cảm thấy dễ chịu.

- Cảm ơn Khoa đã thông cảm ình. Thật ra mình cũng mến Khoa lắm nhưng không thể phản bội lại tình yêu chung thủy của anh ấy được. Như vậy mình sẽ có lỗi nhiều lắm.

- Khoa hiểu mà. Quân đừng nghĩ ngợi nhiều nữa nha. Từ lúc mới biết Quân đến giờ, Khoa thấy bản thân mình vui vẻ yêu đời lắm. Cho dù Quân có thích Khoa hay muốn làm bạn với Khoa thì mình cũng đều chấp nhận. Chỉ cần có Quân bên cạnh là Khoa cũng đủ vui rồi.

- Cảm ơn Khoa nha.

- Nhưng mà Khoa có một lời thỉnh cầu nho nhỏ, không biết Quân có chịu nhận lời mình không?

- Có chuyện gì Khoa cứ nói ra đi đừng ngại.

- Quân có thể ôm Khoa và hôn Khoa một lần được không?

- Chuyện này...

- Chỉ một lần duy nhất thôi Quân à! Coi như đó là món quà sinh nhật thứ hai hôm nay của Khoa đi. Mình chỉ cần Quân hôn lên má mình thôi cũng được. Làm ơn Quân đó! Trước lời năn nỉ thành tâm và vẻ mặt tội tội của Khoa, Quân không đành lòng từ chối yêu cầu đó. Nó khẽ nhào người tới hôn lên má Khoa thật nhẹ rồi ôm lấy cậu với một tình cảm thân thiết của hai người bạn dành cho nhau. Tuy nhiên cả hai vô tình không biết rằng khoảnh khắc đó đã bị hai bóng đen theo dõi gần đó chụp lại bằng máy ảnh.

Giải tỏa hết những khúc mắc, u uất trong lòng, Quân thấy toàn thân nhẹ nhõm và khá thoải mái. Ngồi tâm sự thêm một lúc, Khoa và nó đứng dậy định về nhà cô Khoa thì đột nhiên có hai gã thanh niên lạ mặt xông ra chặn đường. Lúc này xung quanh mờ tối và không một bóng người qua lại. Bất ngờ cả hai tên xông lên định tóm lấy Quân thì Khoa liền giơ hai tay ra cản chúng lại.

- Mấy người kia là ai? Sao tự nhiên lại tấn công chúng tôi?

Hai tên kia không nói không rằng mà cứ hùng hổ sấn đến. Thấy vậy, Khoa liền thủ thế rồi chống đỡ những đòn đánh hiểm hóc của hai gã lạ mặt. Lợi dụng lúc Khoa sơ hở, một tên trong bọn liền rút con dao giấu nơi thắt lưng đâm vào cánh tay cậu một nhát thật mạnh. Tuy nhiên Khoa vẫn không hề nao núng và đánh trả lại chúng quyết liệt. Thấy có dân phòng đến, hai tên kia vội ra hiệu cho nhau rút lui rồi chạy đi mất hút. Lúc này Quân mới hoàn hồn trở lại và chạy đến xem vết thương trên cánh tay Khoa.

- Khoa ơi, Khoa có đau lắm không? Hic hic

Khoa vẫn điềm tĩnh trả lời mặc dù mặt cậu khế nhăn nhó vì vết thương khá sâu.

- Không sao đâu, Quân đừng quá lo. Không biết hai tên đó tại sao lại muốn hại chúng ta nhỉ?

- Quân không biết nữa. Hình như chúng muốn bắt Quân thì phải.

- Mà thôi. Giờ về nhà mau đi. Ở ngoài này hoài không tốt đâu.

Đợi ấy anh dân phòng băng bó vết thương và hỏi han sự tình xong, Quân dìu Khoa mang đồ ra chiếc xe máy để gần đó. Trong thâm tâm, Quân cảm thấy một mối nguy hiểm thật sự đang bắt đầu rình rập, bủa vây. Nó sợ vì nó mà những người thân bên cạnh sẽ phải gánh chịu những hệ lụy khôn lường. Ở căn nhà cho thuê của mình, Oanh nhìn Trung mỉm cười thỏa mãn sau khi anh đã bị trúng thuốc mê do cô lén bỏ vào ly rượu. Đợi anh gục hẳn, Oanh mới đi ra mở cửa ô-tô gã đàn ông đang đứng chờ ở bên ngoài. Cô ra hiệu cho gã đó đưa Trung lên phòng ngủ của mình rồi nháy mắt bảo.

- Phiên anh ra ngoài chờ một chút để tôi chuẩn bị mọi thứ đã. Nhớ là chụp hình cho nghệ thuật một chút đấy nhé.

- Vâng thưa cô!

Đợi người đàn ông khép cửa lại, Oanh khế trút bỏ bộ đồ ngủ đang khoác trên người và chỉ để lại bộ quần áo lót. Đoạn cô nhào người bước lên giường và dần cởi từng cúc áo trên người Trung. Lúc này Trung vẫn nằm mê man trên giường và không hề hay biết mình sắp trở thành một con mồi giá trị của những kẻ thâm độc. Ném những mảnh vải thừa thải qua một bên, Oanh khế đưa bàn tay lướt nhẹ lên gương mặt rồi trượt xuống tấm thân vạm vỡ của Trung. Chợt cô thì thầm trong miệng.

- Cơ thể anh đẹp và quyến rũ lắm Trung à. Nhưng tiếc là tôi lại không có hứng thú với anh. Tôi làm thế này cũng vì yêu cầu của mẹ anh mà thôi. Đừng trách tôi nhé anh Trung. Có trách thì trách mẹ anh vì quá thương con mà đã trở nên ngây thơ, nhu nhược!

Sau khi cẩn thận kéo tấm chăn phủ lên người mình và Trung, Oanh gọi cho người thợ chụp hình đẩy cửa bước vào. Sau vài phút thực hiện các động tác rất chuyên nghiệp, Chẳng mấy chốc hẳn đã có hàng tá tấm ảnh phòng the ôm ấp với đủ tư thế nhức mắt. Xong xuôi đâu đấy, Oanh nhẹ nhàng bước xuống giường rồi khoác lại chiếc áo ngủ lên người. Cô thanh toán tiền công cho tên thợ chụp hình rồi lẳng lặng bước ra khỏi phòng. Trước khi đi cô còn ngoái đầu nhìn Trung bằng một ánh mắt hết sức gian xảo. File 40: Âm mưu và thủ đoạn (Part II)

Đóng cửa lại, Oanh lấy điện thoại gọi cho ông Lâm thông báo tình hình.

- Chú Lâm đấy à, con đã bắt đầu tiến hành kế hoạch theo như yêu cầu của chú rồi đấy. Thăng con hồ của chú đã sập bẫy rồi. Chúng ta sẽ làm gì tiếp theo nhỉ?

Đầu giây bên kia, giọng ông Lâm bật cười đắc chí.

- Con làm tốt lắm Oanh à. Chú đã không làm khi nhờ con giúp sức trong vụ làm ăn này. Coi như việc làm hài lòng bà vợ yêu quý của chú đã xong. Bước tiếp theo con kiểm soát gần gũi lấy lòng mẹ của thằng Trung và đánh tráo bộ giấy tờ nhà đất của bà ta cho chú. Có thể bà ta đang để đâu đó trong ngôi nhà mà thằng Trung ở đấy.

- Uhm, Có vẻ như việc này khá khó đấy chú ạ.

- Chú biết chứ nhưng con hãy ráng giúp chú được không? Chú biết con thừa thông minh và dễ dàng giải quyết những chuyện con con này mà.

- Thôi được rồi. Con sẽ thử xem sao.

- Cám ơn con. Nếu mà kế hoạch thành công thì chú và cả ba con nữa, sẽ thu về một lợi nhuận béo bở lắm đấy hê hê.

- Chú thật là biết cách làm ăn đấy chú Lâm ạ. Ha ha

- Hê hê, vậy mới có thể tồn tại trong xã hội này được chứ. Thôi chào con nhé. Ráng thực hiện kế hoạch cho hoàn hảo vào. Ở trên đây, chú cũng đang tìm cách để công ty bà vợ yêu quý rơi vào khủng hoảng đấy.

- Vâng chào chú! Chúc chú may mắn.

Tắt điện thoại, Oanh chậm rãi bước xuống phòng khách và nhấp nháp một chút rượu. Cô định lên phòng thay đồ để đi ra ngoài thì một số máy khác gọi đến.

- Thưa cô chủ, không hay rồi ạ. Kế hoạch đã đổ bể hết rồi. Thành nhóc bạn của thằng nhãi Quân đã ngăn cản chúng tôi. Nó có võ và tụi tôi không thể bắt chúng được...

- Đồ ăn hại! Có hai thằng nhóc mà cũng làm không xong!

Nghe chuyện, Oanh tức tối ném mạnh ly rượu đang cầm trên tay xuống nền nhà. Đầu dây bên kia, hai tên tay sai lú lừ.

- Xin cô chủ đừng tức giận. Tuy không bắt được chúng nhưng bọn tôi vẫn chụp được những tấm ảnh thân mật của hai thằng ôn con đó. Tôi nghĩ nó sẽ rất có giá trị đối với kế hoạch của cô chủ đấy ạ!

- Thôi được rồi! Hai người mau mang hết số ảnh đó về đây ngay cho tôi.

- Vâng thưa cô chủ!

Giao xong công việc, Oanh đứng bật dậy và tiến đến bên cửa sổ khoanh tay lại lầm bầm toan tính. Thằng nhóc con phá đám cản trở kế hoạch của ta. Coi như thằng Quân may mắn lắm. Đã vậy ta sẽ phải thay đổi kế hoạch một chút để ối quan hệ khác thường của hai người phải tan nát. Nghĩ vậy, Oanh bước một mạch lên phòng ngủ của mình và nhẹ nhàng đặt cơ thể nằm xuống bên cạnh Trung. Cô kê môi hôn lên cổ anh và thì thầm vào tai.

- Ngủ ngon nhé Trung, sáng mai thức dậy anh sẽ ngạc nhiên lắm đấy ha ha. Cũng tối hôm đó, một mình Quang nằm trần trọc trên gác và không tài nào ngủ yên được. Mỗi khi nhắm mắt lại, hình ảnh của thầy Phong cứ lờn vờn xung quanh ám ảnh lấy tâm trí nó. Rồi khi hình dung lại đôi mắt buồn rười rượi của thầy Phong lúc nó giận dỗi bỏ đi, Quang cảm thấy tâm hồn nó như bị cào xé dữ dội. Giờ nghĩ lại nó thấy hơi tàn nhẫn vì những lời nói phũ phàng, cay nghiệt dành cho thầy Phong. Cũng tại vì lúc đó giận quá nên nó không thể kiểm soát được cảm xúc bản thân. Nhưng ai bảo thầy ấy xử sự quá đáng làm chi. Từ nay Thảo Vy sẽ nghĩ gì về nó đây. Đang hờn tủi, oán trách thì Quang nhận được một cái tin nhắn rất dài từ số thầy Phong. Quang hồi hộp căng mắt ra đọc.

"Xin lỗi em về chuyện sáng nay. Thầy đã không đủ bình tĩnh nên khiến em bị tổn thương và phải chịu cảnh ê chề như thế. Từ nay thầy sẽ không làm phiền em nữa đâu. Chúc em luôn gặp may mắn và vững bước trên con đường đời sau này nhé. Hãy luôn là một cậu sinh viên ngoan hiền và năng động như thầy từng biết về em. À quên nữa, chúc mừng sinh nhật em nhé Quang! P/S: I LOVE YOU!"

Sau khi đọc xong những chữ cuối cùng của dòng tin nhắn vô hồn, Quang sửng sốt và bị trôi tuột trong những cảm xúc vô định. Nó khá ngỡ ngàng khi biết hôm nay là sinh nhật của mình. Thế mà thầy ấy lại nhớ đến. Bỗng chốc một cảm giác ghen ngào dâng trào trong cổ họng. Không hiểu sao nước mắt từ đâu chảy dài trên gương mặt Quang. Đây là lần đầu tiên trong đời, nó mới biết thế nào là vị mặn của nước mắt.

*****

Sáng sớm hôm sau, mặt trời trở nên lười biếng hơn mọi ngày khi vẫn chưa chịu nhú lên khỏi đường chân trời phía đông. Những vệt đỏ loang lổ trên mặt biển cùng những cánh chim mờng thấp thoáng xa xa tạo nên một bức tranh bình minh tuyệt đẹp. Chuyển đi chơi Vũng Tàu lần này gặp chút trắc trở nên Khoa muốn cho Quân về sớm hơn dự kiến. Ngay từ lúc tỉnh mơ, Khoa đã thu dọn quần áo rồi đòi tự mình chở Quân cho bằng được mặc dù vết thương trên cánh tay thi thoảng vẫn nhói lên. Trên đường về, Quân ngồi đẳng

sau xe và lúc nào cũng mong có mặt ở nhà ngay tức khắc để gặp mặt anh. Đêm qua nó đã mơ thấy một cơn ác mộng tồi tệ về mối quan hệ của anh và nó.

Về đến phòng trọ, việc đầu tiên Quân làm là gọi điện cho anh nhưng điện thoại vẫn trong tình trạng không có tín hiệu. Quân thấy lo lắng. Ngay lập tức nó lấy xe chạy thẳng đến nhà anh thì bà Trang từ trong nhà bước ra mở cổng cho nó rồi bảo.

- Quân đi chơi về sớm thế con? Thăng Trung tối qua đưa con Oanh đi ăn sinh nhật mà tối giờ vẫn chưa thấy về. Chắc nó ngủ ở nhà bạn nó rồi cũng nên.

- Dạ, cảm ơn cô. Thôi con về đây.

Nghe mẹ anh nói vậy, Quân đành lủi thủi quay đầu xe trở về nhà. Trong đầu nó giờ đây như muốn rối tung lên và tưởng tượng đến đủ mọi thứ về anh. Tối qua anh ấy đi chơi với chị Oanh sao. Rồi gọi điện cũng không nghe máy nữa. Thế là nguyên ngày hôm đó Quân cứ bồn thần rủ rượi và chẳng thiết định đến thứ gì. Ở ngôi nhà cho thuê của Oanh, Trung giật mình thức dậy và cảm thấy đầu óc vẫn còn khá choáng váng. Anh đưa tay dụi mắt rồi xoa xoa trán cho tỉnh táo. Vài phút sau, anh nhận thấy mọi thứ xung quanh căn phòng mà mình đang ở hoàn toàn xa lạ. Trong đầu anh hiện lên những thắc mắc, khó hiểu rồi anh sững người kinh ngạc khi nhận ra trên người không một mảnh vải. Lúc này khi nhìn sang bên cạnh, Trung càng ngạc nhiên hơn khi thấy một tấm thân con gái đang nằm quay lưng lại anh. Nghe thấy tiếng động, cô gái mới gượng người tựa vào thành giường và nói với giọng sợ sệt.

- Anh Trung, anh dậy rồi à...

- Ô kìa Oanh, sao cô lại ở đây?

- Đây là phòng ngủ của em...

- Cô nói gì? Đây là phòng của cô sao? Nhưng mà tại sao tôi lại ở đây chứ? Và còn...

- Em cũng không biết nữa. Tối qua anh và em có cùng nhau uống rượu và mọi chuyện sau đó em cũng không nhớ nữa.

- Trời ơi...Không thể như thế được!!!

Như chợt hiểu ra được tình huống trở trêu trước mặt, Trung ôm đầu gào lên khổ sở. Anh vội vã bước xuống giường và tìm quần áo mặc vào người. Oanh vẫn ngồi co ro trên giường và nhìn Trung với ánh mắt buồn bã. Trung đưa tay lên môi, ánh mắt tối sầm lại, giọng anh run run.

- Oanh à, cho tôi xin lỗi. Thật ra tối qua tôi không biết mình đã làm những gì nữa...

- Anh đừng nói gì hết. Dù có thế nào em cũng không trách anh đâu...Tất cả là lỗi của em...

- Tôi xin lỗi...

Trung không thể giữ nổi bình tĩnh được nữa liền đẩy cửa thật mạnh rồi bước xuống dưới nhà. Mọi thứ trong anh dần trở nên trống rỗng và rối loạn hết lên. Còn một mình trong phòng, Oanh che miệng bật cười một tràng dài và lấy điện thoại gọi cho thuộc hạ.

- Hãy mau đem mấy tấm hình đã chụp gửi cho cả hai người đó đi. Tôi rất muốn thấy được cái vẻ mặt của họ khi chứng kiến được điều hay ho từ người yêu mình. Ha ha

- Vâng thưa cô chủ!

Quảng điện thoại xuống giường, Oanh đứng dậy đi thay đồ và chạy xe tới nhà của Trung. Thấy cô, bà Trang hơn hớn đến bên cạnh níu tay cô hỏi han.

- Mọi chuyện thế nào rồi hả Oanh? Thăng Trung nhà cô có tỏ thái độ gì không?

- Hi hi, Cô yên tâm. Con thấy anh Trung rất hoang mang và suy sụp tinh thần dữ lắm. Kiểu này thế nào anh ấy cũng sớm theo cô lên Đà Lạt thôi.

- Hay quá. Cảm ơn con đã ra tay giúp cô. Nhưng mà tối qua con với thăng Trung có làm gì nhau không...

- À chuyện đó thì con không thể làm được. Vì anh Trung có yêu con đâu với lại anh nằm mê man thì sao mà có thể...

Bà Trang cười gật gù rồi nắm lấy tay Oanh bảo.

- Hừ. Thế cũng tốt. Nhưng mà con nhiệt tình giúp cô như vậy thì cô cũng rất mong muốn con sẽ trở thành con dâu tương lai của nhà cô lắm đấy!

- Cô này làm con ngại quá! Hi hi

- Thôi trưa nay con ở lại nhà cô ăn cơm nha. Chúng ta phải ăn mừng chuyện này mới được!

- Dạ, có gì con sẽ phụ cô nấu nướng một tay!

- Được rồi Oanh, con ngoan lắm!

Đợi bà Trang đi khỏi, Oanh mới bắt đầu đi vào từng căn phòng và lục tìm tập giấy tờ nhà đất theo yêu cầu của ông Lâm. Khi đã tìm được thứ cần tìm, Oanh cầm lấy nó cho vào túi xách của mình và nở một nụ cười nham hiểm.

41. Chương 41

File 41: Rơi trong vực sâu

Từ lúc thoát ra khỏi căn nhà đầy ám ảnh, Trung chạy xe lang thang khắp nơi trong thành phố như một kẻ vô hồn. Sự thật phũ phàng vừa mới xảy ra đối với anh giống như một sức nặng vô hình chụp xuống cả cơ thể. Hàng ngàn câu hỏi tại sao cứ lớn vồn trong đầu anh và rồi cái cảm giác tội lỗi bắt đầu xâm chiếm tâm trí khiến cho sự dần vật càng nhân lên gấp bội. Trung siết chặt tay lái và phóng xe điên cuồng trên những đoạn đường vắng người. Gương mặt anh đỏ gay và tối sầm lại giống như vừa trải qua một sự giằng xé vô hạn. Cứ hình dung đến cảnh tượng ngủ chung giường với Oanh mà lòng anh đau như cắt. Đó giống như là sự phản bội nhơ nhuốc đáng bị trừng phạt.

Dừng xe lại trước một khu công viên cây xanh, Trung tức tối đâm mạnh vào tay lái thể hiện sự căm phẫn tột cùng. Anh gằn lên từng tiếng trong miệng, cả cơ thể như muốn nổ tung. Rồi Trung dựa người vào gốc cây gần đó gục đầu bất lực. Xin lỗi Quân, anh đã vô tình đánh mất bản thân mình trước tình yêu trong sáng của em. Anh là một thằng đàn ông tồi tệ và đốn mạt. Đưa đôi mắt bản thân nhìn ra xung quanh, Trung khẽ nhả mắt xót xa. Rồi anh đứng phắt dậy và lái xe chạy đi. Ngay lúc này đây, anh muốn tìm một cái gì đó để giải tỏa cảm xúc bức bối đang trói chặt tâm hồn mình.

Đến quán nhậu quen thuộc gần cơ quan, nơi anh và đám bạn chí cốt vẫn thường tụ tập để giải sầu. Một mình Trung ngồi xuống chiếc bàn trong cùng và gọi chủ quán mang một két bia ra. Và cứ thế anh ngồi uống hết lon này đến lon khác như chưa bao giờ được uống. Mỗi dòng chất lỏng trôi qua cuống họng tựa như những nỗi cay đắng tận cùng trôi tuột vào sâu trong tâm khảm. Khi vẫn còn tỉnh táo, anh luôn tự dày vò bản thân mình bằng những lời trách móc thậm tệ. Mà thôi lắm Trung à. Tại sao mà lại có thể để bản thân ô uế trước tình yêu trong sáng của em ấy. Mà chỉ biết uống bia và rượu và rồi khi say thì chẳng nhận thức được những gì đang xảy ra xung quanh cả. Mà nghĩ như vậy có xứng đáng với tình yêu của Quân không hả?

Và cứ thế, Trung lại cầm lon bia lên uống cạn không còn một giọt. Uống xong anh bóp nát vỏ bia và thả nó rơi xuống nền đất. Chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân mình lại tệ hại như bây giờ. Đang ngồi lảo đảo khi men bia bắt đầu thấm vào người, bỗng một thằng nhóc bán vé số từ đâu đến bên cạnh Trung và trao cho anh một tập phong bì. Nó rụt rè bảo.

- Chú ơi, có người nhờ con đưa cho chú cái này nè.

Nói xong, thằng nhóc con chạy đi mất để Trung ngồi đó gật gà ngạc nhiên. Lập cập xé vỏ phong bì, anh chợt thấy một xấp hình của hai cậu con trai đang cười nói thân mật với nhau. Trung bàng hoàng lật từng

tắm ảnh và dụi mắt xem thật kĩ. Chẳng phải đây là Quân sao. Còn người đi bên cạnh em ấy hình như là cậu nhóc hôm bữa anh đã từng gặp trước cổng nhà Quân thì phải. Trung càng sững sờ hơn khi trông thấy những tấm ảnh Quân hôn má và ôm lấy cậu trai kia. Đã vậy hai người còn nhìn nhau tha thiết và mỉm cười có vẻ rất hạnh phúc. Trung điếng người trong vài giây và rồi bất ngờ anh hất mạnh những tấm ảnh đó sang bàn bên cạnh. Lúc này cơn say trong người anh như lấn át hết đi tất cả lí trí. Anh không còn đủ tỉnh táo để suy xét lại mọi việc.

Không thể nào! Tại sao Quân lại lừa dối anh như vậy chứ. Tại sao em ấy lại đối xử với mình như vậy. Mặt Trung chợt tối sầm lại và hằm hằm một cách đáng sợ. Anh loạng choạng định bước ra khỏi quán thì đám người bị anh ném ảnh trúng liền sấn đến nắm lấy cổ áo anh gây sự. Sấn đang bức bối trong người, Trung mất đi kiểm soát và hùng hổ lao tới đám đá túi bụi. Tuy nhiên do chỉ có một mình nên anh bị lãnh trọn một cú đấm lên mặt. Thấy đám đông trong quán gây ẩu đả, một anh cảnh sát giao thông đang trực ở bên ngoài liền chạy vào can ngăn. Sau một hồi nói chuyện phải trái, đám người kia cũng lần lượt rời khỏi quán để lại mình Trung ngồi vật vờ dựa người vào tường. Anh cảnh sát nhận ra người quen liền lo lắng hỏi.

- Là Trung đấy à, sao cậu lại ra nông nổi này vậy?

Trong một chút ý thức còn sót lại, Trung lơ mơ nhận ra người ngồi trước mặt anh chính là Minh. Bỗng nổi đau thắt về Quân chợt ập đến khiến Trung bật khóc tức tưởi như một đứa trẻ. Anh nhào người tới ôm lấy vai Minh nức lên.

- Minh ơi, mình khổ quá. Mình là một thằng khốn khổ, mình đã đánh mất tất cả rồi chẳng còn gì là hạnh phúc nữa. hu hu

- Thôi nào. Cậu bình tĩnh lại đi. Về nhà mình rồi chúng ta nói chuyện!

Thấy bạn mình rơi vào tình cảnh thảm hại mà trước đây Minh chưa bao giờ chứng kiến nên anh tỏ ra cảm thông. Anh tạm gác công việc và đưa Trung lên xe chở về nhà mình. Về đến nhà, Minh vác vai dìu Trung vào ghế sofa ngồi tạm rồi anh đi lấy một chiếc khăn lạnh lau mồ hôi và vết thương cho Trung. Lúc này Trung hoàn toàn ngất chìm trong cơn say và nỗi đau tinh thần, mùi men bia tỏa ra nồng nặc khắp căn phòng. Thi thoảng anh lại lầm bầm oán trách ông trời nỡ dày dạn tình yêu của anh. Minh nhìn thấy cảnh tượng đau buồn đó thì lắc đầu thở dài. Anh cảm thấy xót thương cho người bạn thân khi thấy cậu ấy lại đánh mất chính mình như vậy. Đợi đến khi Trung chìm vào giấc ngủ, Minh mới cẩn thận khóa cửa nhà rồi lái xe đi tiếp tục công việc đang dang dở. Buổi chiều nằm ở nhà một mình, Quân lúc nào cũng nghĩ đến anh và tâm trạng nó rất lo âu. Tại sao đến giờ mà vẫn không thể liên lạc với anh được. Đến nhà anh hỏi thăm mấy lần mà mẹ anh nói vẫn chưa thấy về. Không biết giờ này anh đang ở đâu, anh làm gì và anh đang nghĩ gì. Liệu có chuyện gì không hay xảy đến với anh hay không. Biết tìm anh ở đâu bây giờ. Anh Trung ơi, anh hãy mau gọi cho em đi, em nhớ anh nhiều lắm.

Từ lúc trở về phòng trọ, Quân vì mãi lo cho chuyện của mình nên nó không hề biết Quang cũng đang gặp những phiền muộn tương tự. Cả hai chẳng ngồi ăn cơm với nhau mà chỉ im lặng cầm cúi gấp thức ăn chứ chẳng còn cãi nhau chí chóe như trước đây. Ngày hôm sau khi đến lớp, thằng Quang có vẻ rất hồi hộp và bứt rứt không yên vì buổi học sáng nay là tiết của ông thầy Phong. Nhưng đến khi vị giảng viên dừng bước ở cửa lớp thì Quang tỏ ra ngỡ ngàng khi biết người đó không phải là thầy Phong. Cả lớp nó nhao nhao lên khi bà cô giảng viên mới thông báo tin tức nóng hổi.

- Chào các em, từ ngày hôm nay tôi sẽ thay thầy Phong đảm nhận giảng dạy môn Tư tưởng Hồ Chí Minh. Thầy Phong có việc đột xuất nên đã xin chuyển công tác từ ngày hôm qua. Do đó, tôi hy vọng các em sẽ chịu khó hợp tác với tôi để chúng ta cùng làm việc hiệu quả!

Nghe xong tin đó, mấy đứa con gái trong lớp rì rầm bàn tán xôn xao còn riêng thằng Quang thì cứ đờ người ra im lặng. Trong suốt hai tiết học đầu tiên nó không mở miệng ra nói chuyện với Quân một câu nào. Giờ ra chơi, Quang ngồi gục đầu lên bàn và suy nghĩ mong lung. Sự bỏ đi bất ngờ của thầy Phong làm nó như rơi vào một tâm trạng lạc lõng chới với. Bất giác nó lấy điện thoại gọi cho thầy nhưng đầu dây bên kia không có tín hiệu trả lời. Chẳng lẽ những dòng tin nhắn tối hôm đó là lời nhắn nhủ và lời từ biệt cuối cùng của thầy ấy sao. Thấy đi mà không muốn gặp mặt nó một lần cuối cùng hay sao. Thầy ơi, em thật sự xin lỗi...

Sau khi tan học chở Quang về phòng trọ, Quân lập tức chạy xe đến nhà anh để hỏi thăm tình hình. Nhưng

bà Trang vẫn lững thững bước ra cổng và nói với nó câu quen thuộc. Sắc mặt bà Trang cũng có vẻ hơi lo lắng.

- Trung nó vẫn chưa về nữa Quân à. Cô cũng đang lo lắng đây, không biết nó có gặp chuyện gì không nữa...
- Dạ...Con cũng thấy sốt ruột lắm. Gọi điện cho anh ấy quá trời mà không thấy trả lời.
- Thôi con cứ về nhà đi, để cô nhờ đám bạn của nó hỏi thăm thử xem. Nếu có tin gì cô sẽ báo cho con liền.
- Dạ con cảm ơn cô. Quân vừa đi khỏi chưa bao lâu thì một chiếc xe máy dừng ngay trước cổng. Bà Trang nghe tiếng xe quen thuộc của con trai mình thì vội vã chạy ra xem. Thấy Trung đứng tần ngần trước cổng, bà chạy ra nắm lấy tay anh mừng rỡ.
- Ôn trời, cuối cùng thì con cũng chịu trở về. Hai ngày nay con ở đâu mà không liên lạc được gì hết vậy? Con biết mẹ lo cho con lắm không.
- Con xin lỗi, mấy bữa nay con ngủ tạm ở nhà bạn con. Mẹ đừng lo nữa.
- Còn vết thương trên mặt con là sao? Ai làm con ra nông nổi này hả Trung?
- Dạ, chỉ là con té xe do bất cẩn thôi mẹ. Không có gì quan trọng đâu!
- Thế à. Thôi con về là tốt rồi. Mau vào nhà tắm rửa rồi mẹ nấu cơm cho con ăn. Người con trông phờ phạc quá.

Trung khẽ thở dài nảo nuốt rồi lặng lẽ dắt xe vào trong. Trong đầu anh đang nghĩ đến một quyết định mà trước đây không bao giờ anh chấp nhận nó. Đoán biết được tâm trạng của con trai mình, bà Trang lên mỉm cười và liền lấy điện thoại cho Oanh. Rồi bà lật đật vào nhà lục tìm xấp ảnh chụp hình Quân và nhếch môi cười thầm.

Quân vừa dừng xe trước cổng phòng trọ của mình thì chợt thấy một cái phong bì màu vàng nằm bất động dưới đất. Nó xuống xe cầm lên ngắm nghía thì nhận ra bên trong hình như có chứa một xấp ảnh dày cộm. Quân vội bóc ra xem thì bức ảnh đầu tiên đập vào mắt nó là cảnh anh và một người con gái lạ đang nằm ngủ bên nhau. Nhìn kỹ lại Quân mới nhận ra người con gái ấy chính là chị Oanh mà nó đã gặp qua vài lần. Nó run rẩy lật xem những tấm ảnh khác thì còn thấy anh và chị ta đi ăn với nhau, uống rượu trong quán bar và còn ôm eo nhau trên xe nữa. Như chịu đựng không nổi cú sốc bất thành linh ập đến, Quân đánh rơi xấp ảnh và ngồi sụp xuống dựa người vào bờ tường. Lòng nó bàng hoàng thâm nghĩ.

Tại sao mọi chuyện lại có thể như thế này chứ. Trong lúc nó giấu anh đi chơi với Khoa thì anh lại ở nhà đi chơi với chị Oanh. Đã vậy hai người lại còn ngủ chung giường với nhau nữa. Chỉ mới nghĩ đến đây thôi mà tim Quân như có ai đó bóp nghẹt. Lòng nó quặn đau như thắt và rồi nước mắt cứ thế rơi lả chả. Mặc dù đã tự hứa với lòng sẽ không bao giờ khóc nữa nhưng sao nước mắt vẫn vô tình tuôn rơi. Ông trời ơi, tại sao cứ mãi dày vò nó thế này. Nó đã làm gì nên tội cơ chứ. Mỗi lần khi nó kịp nhận ra những trải nghiệm quý báu trong tình yêu thì ông trời lại đan tâm cướp đoạt đi tất cả hạnh phúc của nó.

Nhưng sau một hồi suy nghĩ kỹ lại, Quân dường như cảm thấy có điều gì đó không bình thường trong chuyện này. Nó lơ mơ đoán ra việc anh lẩn trốn nó mấy ngày nay chắc có liên quan đến những bức ảnh này. Nó vội gạt đi nước mắt và ngồi liên kết lại mọi chuyện thật rõ ràng. Quân lấy lại bình tĩnh cất những tấm ảnh vào phong bì và quyết định chạy xe đến nhà anh để hỏi cho ra lẽ. Thấy nó quay trở lại, bà Trang biết con mình đã dính bẫy liền thay đổi sắc mặt, lạnh lùng cất lời.

- Cậu đến đây đúng lúc lắm Quân à. Thì ra thằng Trung mất tích mấy bữa nay là do cậu làm tổn thương nó. Tôi thật không ngờ cậu lại có thể lừa dối con trai tôi một cách trắng trợn như vậy! Thật uổng công mẹ con tôi đã cho cậu một cơ hội thế mà cậu không biết trân trọng nó!!
- Cô...cô đang nói gì vậy? Con không hiểu...
- Đến nước này mà cậu còn giả vờ ngây thơ được nữa sao? Hãy nhìn mấy tấm ảnh này đi thì biết!

Đay nghiến xong, bà Trang cầm túi phong bì đập mạnh vào người Quân. Nó vội vàng đỡ lấy túi phong bì rồi run rẩy lấy vài bức ảnh ra xem. Trời, là những cảnh chụp lúc nó và Khoa vui chơi ở bãi biển Vũng Tàu đây mà. Nhưng sao mẹ anh lại có được nó. Quân còn chưa hết ngạc nhiên thì bà Trang lớn giọng quát mắng nó.

- Thế nào, còn có gì để nói nữa không? Quân à, cậu đúng là một kẻ hai mặt và trơ trẽn vô cùng. Đã đi yêu con trai tôi rồi mà còn vui vẻ với một thằng khác. Cậu có lòng tự trọng không vậy?
- Không phải như vậy đâu cô. Cô đã hiểu lầm con rồi... - Thôi khỏi giải thích. Sự thật đã rõ ràng trước mặt, cậu có chối cũng vô ích thôi. Thằng Trung có lẽ đã thấy tất cả nên nó không muốn gặp mặt cậu là phải. Cậu hãy mau về nhà tự sám hối và buông tha cho thằng Trung đi nếu như cậu còn chút lòng tự trọng.
- Cô ơi, con xin lỗi. Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi mà. Cô cho con gặp anh Trung một lần được không?
- Thôi đủ rồi! Về nhà ngay đi, tôi không muốn trông thấy bộ mặt trơ trẽn của cậu nữa.

Mặc cho Quân gào lên van xin, bà Trang vẫn lạnh lùng đẩy nó ra khóa cổng lại. Bà trừng mắt chỉ tay cảnh cáo rồi quay mặt bước vào nhà. Quân bấu tay lên thanh chắn cổng và nhìn theo bất lực. Mắt Quân bắt đầu đỏ hoe vì nó không thể thổ lộ hết nỗi niềm đang cuộn trào ở trong lòng. Tại sao mẹ anh nhất quyết không chịu suy xét mà lại có thể nhẫn tâm mắng nhiếc nó thậm tệ như vậy. Quân đau đớn ngã quỵ xuống trước cổng. Nước mắt nó dàn dụa và cảm thấy cõi lòng chua xót. Tất cả cũng chỉ tại nó nhất thời yếu lòng nên mới để dẫn đến bước đường này. Nhưng còn anh Trung tại sao không chịu gặp mặt nó một lần để nghe nó giải thích chứ. Thật sự là anh có yêu nó sâu đậm hay không.

Đứng từ trên ban công phòng mình nhìn xuống dưới sân, Trung chột nhối lòng khi chứng kiến cảnh người yêu phải chịu đựng nỗi khổ sở. Nhưng anh không thể nào chạy xuống gặp mặt nó được. Việc bản thân đã không còn trong sạch khiến anh cảm thấy không còn xứng đáng với tình yêu trinh nguyên ấy nữa. Hơn nữa khi thấy Quân vui vẻ với người con trai khác cũng khiến anh mềm lòng. Có lẽ anh buộc phải dừng lại để Quân được hạnh phúc với một tình yêu trong sáng khác. Giờ ở nơi này, anh không còn gì để mà tha thiết nữa, cả chuyện tình cảm lẫn công việc cảnh sát giao thông. Đã đến lúc anh phải từ bỏ tất cả để lên Đà Lạt giúp mẹ mình quản lý công ty. Nghĩ vậy, Trung thở dài và quay người vào trong.

Ngồi khóc rầm rức một hồi, Quân đành gượng người dậy lái xe đi. Lúc này trong đầu nó hoàn toàn trống rỗng và không còn có thể suy nghĩ được gì nữa. Nó cảm thấy tình yêu trong tim giống như ngọn nến đang chập chờn trước gió vậy. Bỗng nhiên trời kéo mây giống ú ám và đổ cơn mưa như trút nước. Từng giọt mưa lạnh buốt rơi trên gương mặt đầm đìa nước mắt của Quân rồi chảy xuống ngực, thấm dần vào trong làn da mỏng manh. Ngày hôm đó, cả nó và anh như thấy mình đang rơi vào một vực sâu không đáy.

42. Chương 42

File 42: Điều không thể mất

Những ngày tiếp theo đó, ngôi nhà trọ của Quân dần trở nên lạnh lẽo và không một chút sinh khí. Nó và thằng Quang chỉ biết trầm ngâm nhìn nhau rồi chìm đắm trong nỗi xót xa vô bờ. Sự tiếc nuối lẫn nỗi muộn phiền cứ thay phiên nhau hành hạ tâm trí khiến tụi nó không thể tập trung học hành được. Thấy tình hình có vẻ ngày càng tệ, thằng Quang mới bèn tìm cách để giúp cả hai vực dậy tinh thần.

- Ê Quân, mày tính cứ để tinh thần suy sụp mãi thế này sao? Sao không đi tìm anh Trung rồi giải thích cho anh ấy rõ ràng là mày chỉ coi tên Khoa là bạn thôi!
- Haizzz, tao đã thử mọi cách rồi mà anh ấy vẫn không chịu gặp tao. Gọi điện thoại thì chẳng thấy trả lời. Hic. Tao chán quá Quang ơi.
- Tao thì hơn gì mày đâu. Thầy Phong tự nhiên bỏ đi không lời từ biệt làm tao áy náy ghê. Gọi điện cho ổng mà cũng chẳng thèm nghe máy. Phen này coi như tao mất ông thầy thật rồi Quân à!
- Ồ bộ mày hối tiếc vì sự ra đi của thầy Phong à. Chẳng lẽ mày đã có gì đó với ổng??
- Thôi đi pa...đừng có suy bụng ta ra bụng người chứ! Tao chỉ coi ổng giống như một người anh trai thôi. Nhưng ổng giận tao mà dùng một cái bỏ đi như vậy làm tao thấy có lỗi quá...

- Ồ. Thì coi như mây khỏi phải bận tâm về thầy Phong nữa rồi, ở đó còn rầu rĩ với rĩ. Còn tao thì chuyện tình cảm đang sắp đi đến hồi kết rồi đây. Tao thật không biết phải làm gì trong lúc bế tắc này nữa.

- Uhm. Tao nghĩ chắc chắn có gì uẩn khúc trong vụ này. Cái hôm mây đi chơi với thằng Khoa, mây có kể là gặp hai kẻ lạ mặt tấn công phải không?

- Ồ, ờ, đúng rồi...

- Lại còn thêm cái vụ có người nào đó lên chụp hình thằng Khoa gần gũi với mây rồi gửi chúng cho gia đình anh Trung nữa. Thật ra ai là kẻ đứng đằng sau chuyện này chứ??

- Tao cũng không biết nữa. Từ trước đến giờ tao có gây thù chuốc oán với ai đâu.

Thằng Quang làm bộ dạng thám tử ra chiều suy đoán.

- Tao đoán rằng chắc có kẻ nào đó đứng trong bóng tối rắp tâm hãm hại mây và chia rẽ tình cảm giữa mây với anh Trung. Từ giờ mây nên cẩn thận Quân à, kẻo bị kẻ xấu tấn công là hối hận không kịp. - Tao biết rồi. Nhưng mà mây nói có nghiêm trọng quá không đấy.

- Ồ thì cứ đề phòng cho chắc ăn. Nói tóm lại tao với mây rầu rĩ, chán nản mấy bữa nay đủ rồi đó. Giờ cứ lấy lại tinh thần mà lo học đi. Mây không muốn để ba mẹ tụi mình buồn lòng đấy chứ!

- Uhm. Cám ơn mây đã nhắc. Tao sẽ cố gắng vượt qua chuyện này...

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Quân không dễ dàng gì nguôi ngoai cho được. Chuyện buồn lần này ập đến quá bất ngờ khiến ọi thứ trở nên rối tung. Cứ mỗi khi đêm về, nó lại lấy điện thoại ra gọi cho anh mặc dù chẳng bao giờ thấy anh trả lời. Nó bèn đọc lại những tin nhắn anh đã gửi cho nó để xua tan nỗi nhớ. Những kí ức êm đềm về anh trong quá khứ ngẩn ngui chợt hiện về làm Quân càng buồn vô hạn.

Quân đắm đắm nhìn những tấm hình anh chụp chung với nó khi đi chơi bên nhau và những con hạc giấy anh gấp tặng cho nó mà cõi lòng nhói lên từng đợt. Hình ảnh anh cười, anh đùa nó và anh chở nó đi chơi cứ thoảng chốc ẩn hiện trong một bức tranh không màu sắc. Quân cố nở một nụ cười cho lòng nhẹ tênh nhưng nỗi đau trong tim thì vẫn còn đó. Trong chuyện này nó đã sai thật rồi. Đáng lẽ ra nó không nên nhận lời đi chơi với Khoa để rồi phải nhận lấy kết quả ê chề thế này.

Chợt lời nhắn nhủ của Việt lúc ngồi ở bãi biển bỗng hiện lên đâu đó trong đầu Quân. Tình yêu mà nó với anh xây dựng trong thời gian qua chẳng lẽ lại dễ trôi tuột mất khỏi tầm tay một cách dễ dàng như vậy sao. Đã không ít lần tình yêu ấy gặp nhiều sóng gió nhưng cuối cùng thì nó và anh vẫn vượt qua được đầy thoi. Chính anh chứ không ai khác đã tìm đến bàn tay nó và kéo nó đứng dậy mỗi khi giông tố ập đến định chia rẽ hai con tim.

Còn lần này, có lẽ đã đến lúc nó phải mạnh mẽ và kiên cường để tự mình đứng dậy níu giữ hạnh phúc. Dù cho thử thách có to lớn, gian nan đến cỡ nào thì nó cũng phải cố gắng hết sức vượt qua. Với niềm hy vọng mãnh liệt, nó tin rằng bản thân mình sẽ làm được. Nghĩ vậy, Quân thở hắt ra và mỉm cười thật nhẹ trước khi nhắm mắt lại. Ngày mai nó sẽ quyết tâm tìm gặp anh cho bằng được mới thôi. Ở nhà của mình, Trung ngồi lặng yên trên ghế sofa lắng nghe bà Trang và Oanh nói chuyện phải trái. Anh chủ động nhận lỗi về mình và thốt ra những lời ân hận.

- Oanh cho tôi xin lỗi... thật ra đêm hôm đó tôi không nhớ mình đã làm chuyện gì bậy bạ nữa. Oanh có gì buồn lòng thì cứ trách mắng tôi đi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả.

- Thôi anh Trung đừng nói vậy mà. Hôm đó em cũng uống rượu với anh nên mới để xảy ra có sự như vậy. Em không trách anh đâu.

Bà Trang cầm tay Oanh nói thêm với giọng tha thiết.

- Oanh à, cô cũng thay mặt thằng Trung ngàn lần xin lỗi đến con. Thằng con trai cô có men rượu trong người là không làm chủ được bản thân. Nó đã vô tình đụng chạm đến tâm thân ngọc ngà của con thì cô đau lòng lắm. Mong con rộng lượng mà tha thứ cho nó với.

- Dạ...Con không sao đâu cô ạ. Hic

Nhìn Oanh bật khóc sục sùi, Trung cảm thấy không gian khá ngọt ngào liền đứng phắt dậy lên tiếng.

- Thôi con xin phép đi ra ngoài một chút. Còn chuyện của Oanh sau này con sẽ tìm cách giải quyết thỏa đáng. Tôi hứa sẽ không để Oanh chịu thiệt thòi đâu.

Nói xong, Trung vùng vằng lấy xe phóng như bay ra khỏi con hẻm. Đợi anh đi khuất, bà Trang mới vỗ vai Oanh cười hí hửng.

- Xem ra cô với con sắp vai cũng khá ăn í đấy chứ. Thái độ thẳng Trung như vậy chắc chắn nó sẽ đồng ý theo cô về Đà Lạt sớm thôi. Biết đâu sau này, nó còn xây tổ ấm với con nữa đấy Oanh ạ!

- Hi hi. Cô nói quá rồi. Mà cô định về Đà Lạt luôn à? Còn căn nhà này cô tính sao?

- Cái đó cô cũng đã nghĩ kỹ rồi con. Cô đợi thẳng Tùng thi tốt nghiệp xong rồi cho nó đi du học. Còn căn nhà này cô sẽ sang nhượng lại cho người quen rồi cùng thẳng Trung lên Đà Lạt định cư lâu dài. Con thấy cô tính vậy có được không Oanh?

- Tất nhiên là được chứ. Như vậy là quá hoàn hảo rồi. Con ủng hộ cô đó.

- Cám ơn con. Cũng nhờ con sai người đi theo dõi thẳng Quân nên mới biết được bộ mặt tráo trở của nó. Thằng nhóc đó đã yêu đương bệnh hoạn rồi mà còn lằng nhằng nữa chứ. Đúng là chẳng thể ưa nổi mà. Vâng. Con hiểu tâm trạng của cô mà. Người mẹ tốt thì luôn làm những điều tốt cho con trai mình thôi. Từ nay cô khỏi phải bận tâm về thằng nhóc đó nữa.

- Ủ, hy vọng nó sẽ biết thân biết phận mà tránh xa thẳng Trung nhà cô ra.

Đang nói xấu, mĩa mai Quân thì bà Trang nghe thấy tiếng chuông trước cổng nhà. Biết là Quân tìm đến van xin nên bà quay sang Oanh cầu nhàu.

- Vừa nhắc đến tên là thẳng ôn con đó xuất hiện. Con chờ ở đây để cô ra tống cổ nó về.

- Dạ!

Oanh ung dung nhấp một ngụm nước cam và nhếch môi cười ngĩ thầm trong bụng.

- Bà thật là ngây thơ đó bà Trang ạ. Bà không biết mình đã mắc phải một sai lầm hết sức nghiêm trọng đâu. Sớm muộn gì thì tài sản đất đai cũng thuộc về ông chồng hờ của bà. Đến lúc đó gia đình bà sẽ phải cuốn gói ra đường mà ngủ bờ ngủ bụi.. ha ha

Bà Trang đi một mạch ra ngoài cổng và lên giọng hách dịch khi thấy Quân đứng lấp ló ở đó.

- Cậu Quân kia, bộ cậu không có sĩ diện hay sao mà đến đây làm phiền tôi hoài vậy? Tôi đã nói là không muốn thấy bản mặt trơ trên của cậu nữa mà. Thằng Trung nó không bao giờ tha thứ cho cậu đâu.

- Cô ơi, làm ơn nghe con giải thích. Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi cô à. Thật ra con với cậu bạn kia chỉ là bạn bè bình thường thôi. Những bức ảnh đó là có người muốn hãm hại con..

- Thôi thôi, đừng tìm lý do ngụy biện ỉn nữa. Cậu càng nói thì càng lộ bộ mặt xảo trá ra thôi.

- Thế cô cho con gặp anh Trung có được không? Nhất định anh ấy sẽ hiểu và thông cảm cho con...

- Đúng là cái đồ lỳ lợm. Thằng Trung nó không có ở nhà đâu đừng tìm chi ệt. Tiện đây, tôi cũng nói cho cậu biết. Một tháng nữa nó sẽ cùng tôi dọn nhà lên Đà Lạt ở. Đến lúc đó cậu đừng mong quấy rầy gia đình tôi nữa.

Nói xong, bà Trang quắc mắt nhìn Quân hằn học rồi quay lưng bước thẳng vào nhà. Quân nghe mẹ anh nói vậy thì chột tê người lại vì lo sợ. Anh định bỏ nó lên Đà Lạt thật ư. Nếu mà như vậy thì nó sẽ sống làm sao đây. Không được, nó phải đi tìm anh và níu giữ anh ở lại. Linh tính mách bảo Quân rằng, anh vẫn còn rất yêu nó và đang lẫn trốn ở một nơi nào đó. Nghĩ vậy, Quân leo lên xe và chạy đi tìm anh ở bất kì đâu mà nó cảm nhận được sự hiện diện của anh.

Tranh thủ buổi học môn Logic học được nghỉ, thẳng Quang không về phòng trọ mà lại leo lên xe buýt đi đến địa chỉ của nhà thầy Phong. Không hiểu sao bản thân nó lại hành động như vậy nữa. Mặc dù sự ra đi của thầy đồng nghĩa với việc thầy ấy không còn gây khó xử cho nó nhưng chính sự bỏ đi ấy vô tình đẩy Quang vào một tâm trạng khó hiểu. Trái tim nó luôn thúc giục phải đi tìm gặp thầy Phong để nói lời xin lỗi và sự cắn rứt đó đã đưa nó đi đến quyết định tìm đến nhà thầy. Nhưng khi đến nơi, Quang chỉ thấy ngôi

nhà nằm im lìm với cánh cửa sắt bất động và chiếc ổ khóa treo lạnh lẽo trên đó. Thầy Phong đi chưa lâu mà ngôi nhà đã phủ một lớp bụi đường. Quang đứng tần ngần trước cổng một lúc lâu rồi đành lững thững bước dọc theo vỉa hè. Lòng nó bỗng trở nên da diết và cồn cào đến khó tả. Bất chợt những kỷ niệm một thời giữa nó với thầy Phong tràn về len lỏi trong tâm trí Quang. Chúng như hòa vào làn gió trứa mát mẻ rồi cuốn đi đám lá khô rụng đuổi nhau xào xạc dưới lòng đường. Có lẽ tất cả đã dần phai nhạt rồi nhưng tại sao hình ảnh của thầy Phong lại bắt đầu khắc sâu vào trong tâm tưởng của nó chứ. Thầy Phong ơi giờ này thầy đang ở đâu. Em còn nợ thầy một lời xin lỗi.

*****

Ngày nào Trung cũng vô tư ngồi uống bia ở nhà của Minh mặc dù anh biết Quân đang đi tìm anh ở khắp nơi. Anh vừa nhấm nháp chút vị đắng của bia vừa gặm nhấm sự cô độc trong căn nhà lạnh lẽo. Tại sao những sóng gió trước đây không hề làm anh chịu khuất phục nhưng đến khi bị rơi vào hoàn cảnh này anh lại bật khóc buông xuôi. Phải chăng con người yếu đuối, hèn nhát trong anh đang bắt đầu trỗi dậy khiến ọi thứ rơi vào đáy hồ sâu tuyệt vọng. Nhưng còn cách nào để cứu vãn được chứ. Tất cả đã quá muộn màng rồi, có níu kéo cũng không thể sống thoải mái được. Lòng tự trọng của anh không cho phép anh bỏ quên đi chuyện đó. Bất giác Trung tức giận ném mạnh lon bia đang uống dở vào tường. Vỏ bia bị méo mó và rỉ nước ra khắp nền nhà. Và rồi anh bật cười chua chát.

Rời khỏi nhà anh, Quân kiên quyết đi tìm anh bằng một tinh thần phấn khởi lạ kì. Nó không còn lo âu, sợ hãi hay hoang mang nữa. Chính lúc đầu sôi lửa bỏng này, Quân thấy bản thân mình trưởng thành và mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Đầu tiên nó tìm đến quán cà phê quen thuộc, nơi nó và anh từng hẹn hò. Sau đó nó vòng qua chỗ nhà sách mà anh hay lui tới để mua đồ cho thằng Tùng hỏi thăm. Rồi nó lại tạt ngang qua Phòng cảnh sát giao thông Quận 3 để hỏi mấy anh chị đồng nghiệp của anh nhưng họ đều lắc đầu không biết. Đi hết cả buổi trời mà chẳng biết tung tích của anh ở đâu. Thế là Quân đành chạy xe đến công viên quen thuộc ngồi nghỉ mệt. Trong lúc đi đường, Quân không hề biết Minh chợt thấy bóng dáng nó trong khi anh đang làm nhiệm vụ. Ban đầu Minh định với tay ngoắc nó lại nhưng rồi anh lại thôi vì không muốn làm trái ý bạn mình.

Ngồi nghỉ ở ghế đá, Quân đưa tay quạt mồ hôi và tiếp tục suy nghĩ đến những chỗ anh có thể đến. Bất giác một cơn gió mạnh thổi qua làm bụi cây con trước mặt Quân nghiêng cành xào xạc. Những mảnh giấy có ghi dòng chữ “QUÂN LOVE TRUNG” ngày nào chợt lay động và thu hút ánh nhìn của Quân. Tuy nét mực đã nhòe đi và bị một lớp bụi phủ mờ trong thời gian qua nhưng chúng vẫn còn dính chặt trên nhánh cây. Thấy thế, Quân vội vàng tiến lại gần đó và đưa tay cầm nhẹ những mảnh giấy lên ngắm. Những kỷ niệm thân thương chợt ùa về đột ngột làm mắt Quân nhòe lệ. Nó vẫn nhớ như in cái ngày anh và nó cùng nhau gắn những mảnh giấy này lên cây và thề nguyện sống hạnh phúc bên nhau trọn đời.

Quân đưa tay dụi mắt rồi khẽ lau đi lớp bụi bám trên mảnh giấy. Chợt trong đầu nó lóe lên một ý nghĩ. Thế rồi Quân vội chạy đi mua một cuộn giấy hình chữ nhật với đủ màu sắc, một cây bút lông và một cuộn dây ríu băng. Xong đâu đấy, nó để tất cả ngay ngắn trên ghế và bắt đầu thực hiện công việc của mình. Quân cúi người tỉ mỉ cầm bút viết lên giấy một dòng chữ tròn trịa rồi cẩn thận buộc sợi ríu băng lên đỉnh đầu. Viết được hơn hai chục tờ, Quân đem tất cả chúng mang ra ngoài bụi cây uyên ương và gắn chúng lên mỗi nhánh cây thật cẩn thận. Nó đưa tay lau mồ hôi lấm tấm trên trán rồi lùi ra xa để ngắm thành quả của mình.

Đám giấy vuông vức đủ màu sắc được treo trên bụi cây khẽ bay bay trong gió bỗng trở nên đẹp lung linh đến kì lạ. Dù trời đang nắng chang chang nhưng gió từ đâu cứ êm đềm thổi lướt qua làm dịu đi không khí oi bức. Quân vội chấp tay lại và lẩm bầm cầu nguyện cho những dòng chữ chân thành ghi trên từng mảnh giấy cũng theo gió bay đi đến nơi anh đang ở. Chúng sẽ thay lời nhắn nhủ tha thiết mang anh trở về bên nó. Quân mong rằng anh hãy hiểu là nó yêu anh rất nhiều cho dù anh có giận hờn hay gặp chuyện khó nghĩ trong lòng đi chăng nữa. Ngồi trên ghế đá suy tư một lúc lâu, Quân leo lên xe rồi lúi thủi trở về phòng trọ. Những ngày sau đó, Quân vẫn chịu khó lang thang khắp nơi để tìm anh mặc dù nó chỉ nhận được những cái lắc đầu ái ngại. Nhưng nó nhất quyết không chịu bỏ cuộc và chăm chỉ đến công viên để gắn thêm mảnh giấy nguyện cầu lên bụi cây uyên ương với hy vọng anh sẽ sớm thay đổi suy nghĩ và chịu gặp mặt nó. Cuối cùng thì lời cầu nguyện của Quân cũng linh ứng một phần bởi Minh khi chứng kiến cảnh nó ngày ngày đi tìm Trung khắp nẻo thì anh thấy thương cảm và kể lại cho Trung nghe.

Sau khi hay tin Quân vẫn ngày đêm ngóng chờ và tìm gặp mình, Trung chợt run run đôi môi và trùn người

xuống vì xúc động. Những ngày qua thật sự đối với anh là những chuỗi ngày cực hình vì nỗi nhớ về Quân cứ tăng lên da diết và đôi lúc còn khó chịu đến mức muốn nổ tung. Bỏ mặc ngoài tai lời khuyên nhủ của Minh, lời nhắc nhở của mẹ, Trung vẫn cắm đầu vào những bữa nhậu một mình. Khi thì anh mua bia về nhà rồi tự uống một mình, lúc thì anh rủ Minh ra quán rượu và cứ thế nhậu say cho đến chiều tối mới lết thân về nhà.

Mới gần một tuần trôi qua mà gương mặt Trung già sạm đi hẳn, râu ria đã mọc lún phún đầy cằm. Còn bộ quần áo trên người thì xốc xếch, bốc mùi rượu bia như một kẻ thất bại. Nhiều lần anh có ý định đi gặp Quân cho thỏa nỗi nhớ mong nhưng lương tâm lại ngăn cản không cho anh làm điều đó. Tưởng như cái cảm giác nửa vời đó sẽ cầm tù anh mãi nếu như Minh không kể cho anh nghe những điều mà Quân làm để mong được nhìn thấy anh.

Ngay lập tức, Trung bật người dậy đi đến công viên mà không kịp thay quần áo. Khi ra đến nơi, anh kín đáo chọn chỗ khuất dừng xe lại và chỉ dám đứng nhìn Quân từ xa. Lúc này Quân vẫn vô tư gắn những mảnh giấy lên bụi cây mà không hề hay biết có người đang theo dõi mình. Đợi Quân đi mua thêm giấy, Trung mới từ từ tiến lại chỗ bụi cây quen thuộc và hai mắt anh rưng rưng vì ngỡ ngàng. Bụi cây ngày trước mình chứng tình cảm của anh và nó giờ đây bỗng trở nên lấp lánh và rạng rỡ lên hẳn bởi những mảnh giấy nhiều màu sắc đang lay nhẹ trong gió.

Trung vội đưa bàn tay gầy guộc cầm lấy một mảnh giấy màu hồng và đọc những dòng chữ ghi trên đó. Tim anh bỗng nhiên đập liên hồi khi thấy nét chữ tròn trịa, thân quen “Trung ơi, em nhớ anh!” của người yêu. Rồi Trung vội vàng bắt lấy những mảnh giấy khác treo trên cây và cảm thấy trái tim trong lồng ngực như muốn thất lại khi vẫn thấy những nét chữ đầy chân tình đó. Trung khẽ nhắm mắt lại cố kìm cho nước mắt khỏi trào ra. Quân ơi, anh cũng nhớ em nhiều lắm. Anh đúng là thằng đàn ông khốn nạn và tệ hại mà.

Thấy bóng Quân quay trở lại, Trung vội đưa tay lau khóe mắt và ẩn mình sau một gốc cây to. Thế rồi anh cứ đứng đó lặng lẽ quan sát người yêu bày tỏ lòng mong ước của mình. Quân vẫn không để ý sự có mặt của anh và tỉ mỉ cột dây rì bằng lên nhánh cây. Bỗng một trận gió to ập đến làm cho vài mảnh giấy treo trên cây bị tuột ra và theo gió bay đi. Quân hoảng hốt giục chiếc cặp xuống đất rồi tất tả chạy theo tóm chúng lại. Nó cứ mãi chạy đuổi theo chúng cho đến khi ra ngoài làn đường dành cho xe ô tô.

Đang lom khom nhặt lại những mảnh giấy quý giá, bất thành lình một bóng đen nhào tới bên cạnh Quân, ôm lấy nó đẩy vào lề tránh một chiếc xe hơi đang lao thẳng đến. Sau một phút hoàn hồn, Quân mới nhận ra người vừa cứu nó chính là anh.

- Sao em sơ ý thế hả Quân? Phải chú ý coi trước coi sau chứ!!

Nghe thấy giọng nói trách mắng thân yêu, cảm xúc trong lòng Quân như vỡ òa vì cơn xúc động tột cùng. Nó chỉ kịp hét lên vui sướng và nhào người ôm chầm lấy anh bật khóc nức nở.

- Anh Trung, em nhớ anh lắm anh biết không hả????

Trung cứ để mặc Quân ôm lấy mình trong khi anh đưa bàn tay xoa đầu Quân và nở một nụ cười mơ hồ khó hiểu.

43. Chương 43

File 43: Xa tầm với

Ở trong vòng tay anh được một lúc, Quân ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn anh. Nó nấc lên từng tiếng nghẹn ngào pha chút hờn dỗi.

- Mấy ngày qua anh ở đâu mà không chịu gặp em? Anh không còn yêu em nữa phải không?

Trung không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ngấn lệ của người yêu. Anh nhếch môi cười buồn rồi ngập ngừng trả lời nó.

- Quân à, anh xin lỗi, anh...

- Tại sao...tại sao anh lại trốn tránh, không chịu gặp mặt em chứ? Em rất cần gặp anh để giải thích sự hiểu lầm mà. Những ngày qua anh có biết em phải chịu đựng khổ sở đến thế nào không?

Trung chỉ lặng thinh không nói gì còn Quân thì vẫn tiếp tục mếu máo.

- Em xin lỗi vì đã nói dối anh chuyện đi chơi với Khoa. Nhưng tại em trong sáng không hề làm gì quá đáng cả. Em và cậu ấy chỉ là bạn thôi mà. Chẳng lẽ vì điều đó mà anh nỡ lòng không thèm nhìn mặt em một lần sao?

- Anh...anh không biết. Nhưng mà anh...

- Có phải là chuyện liên quan đến chị Oanh không?

Nghe Quân nhắc đến vụ đó, Trung hơi ngạc nhiên liền vội buông tay nó ra rồi đứng phắt dậy. Quân phát hoảng, sợ anh đi mất vội vàng níu tay anh lại.

- Tại sao hôm đó anh lại đi chơi với chị Oanh và còn ngủ với chị ấy nữa? Anh giải thích cho em nghe đi.

Lại tiếp tục là một sự im lặng nữa từ Trung. Lúc này anh không biết phải trả lời ra sao cho người yêu hiểu. Cuối cùng anh đành gỡ bàn tay Quân ra khỏi cánh tay mình và trừng mắt quát lớn.

- Thôi đi. Em đừng có tra khảo, dằn vặt anh nữa. Em tự xem lại bản thân mình đi, coi đã đối xử với anh tử tế chưa. Anh thật không ngờ em lại nói dối anh để đi chơi với người con trai khác. Đã vậy lại còn ôm hôn người ta nữa. Em chẳng coi anh ra gì cả!!

Thấy sự thay đổi trên nét mặt của anh, Quân hoang mang và lo sợ một điều chẳng lành sắp xảy ra. Nó thốt lên, đôi mắt rưng rưng.

- Anh Trung...

- Đúng là anh đã ngủ với Oanh đấy thì sao. Giờ anh cảm thấy hai ta không còn thuộc về nhau nữa. Em làm anh cảm thấy chán ngán rồi. Em không chung thủy với anh và xem anh như không hề tồn tại trên đời. Thời gian qua anh đã ngộ nhận, hoang tưởng quá đủ rồi. Anh muốn chúng ta kết thúc ở đây, em đi theo cậu bạn trai mới của em đi. Cậu ấy có lẽ hợp với em hơn anh đấy!

- Anh Trung anh nói gì thế...Em có bao giờ nghĩ như vậy đâu. Trong lòng em lúc nào cũng xem anh là người quan trọng nhất mà. Anh vẫn còn hiểu lầm em. Mẹ anh đã trách oan em mà anh cũng không thông cảm cho em nữa sao. Em thật sự yêu anh nhiều lắm. Anh đừng bỏ em lại một mình..

- Thôi, hãy buông tha cho anh đi. Giờ đây đã quá trễ để mọi thứ trở lại ban đầu. Em trở lại cuộc sống bình thường được rồi đấy!

Dứt lời, Trung bất ngờ chạy lao đi trên đường phố để lại Quân đứng đó chết sững với sự thật vừa mới xảy ra. Như sực tỉnh, Quân hét hoảng đuổi theo anh, miệng nó gào lên thật lớn.

- Anh Trung, anh đừng bỏ em mà. Lỗi tất cả là do em, là em sai, anh quay về với em đi anh Trung!

Mặc cho Quân gào khản cổ đuổi theo ở sau lưng, Trung vẫn cứ cắm đầu chạy mãi miết cho đến khi tới công viên. Anh vội núp mình đằng sau một gốc cây to và tựa lưng thở dốc. Gương mặt anh nhăn nhó thể hiện sự đau đớn tột cùng. Không biết anh làm vậy là đúng hay sai nhưng có một sự thật trái ngang là anh không thể nào dễ dàng tha thứ cho bản thân mình được.

Quân cố chạy thật nhanh để không mất dấu anh nhưng được một lúc nó không còn trông thấy bóng anh đâu nữa. Đến chỗ cổng vào công viên, Quân chống tay xuống đầu gối thở dốc. Nước mắt nó lại bắt đầu trào ra trên gương mặt đỏ chót. Nó đảo mắt, quay đầu khắp mọi nơi trong công viên để tìm anh nhưng tất cả vẫn im lìm và lặng thinh trong làn gió lao xao. Nó lấy một chút sức lực còn lại để gọi to tên anh mấy lần nhưng chẳng nghe tiếng trả lời nào. Tại sao anh lại đối xử với nó như vậy. Tại sao ông trời để anh gặp nó trong thoáng chốc rồi lại làm anh biến mất. Cảm giác hụt hẫng này làm sao nó có thể chịu nổi chứ. Phải chăng tình cảm của anh đã dần phai nhạt rồi sao. Có không thể cho ý nghĩ đó ám ảnh trong đầu, Quân nắm chặt tay chạy vòng quanh các lối đi trong công viên nhưng vẫn hoài công. Nó bắt lực trở lại ghé đá ngồi ôm mặt khóc thốn thức. Lúc này Trung hé người ra khỏi một lùm cây và nhìn người yêu trong cay đắng.

Xin lỗi em nhiều lắm Quân ơi. Để em đau khổ tuyệt vọng, anh cũng xót xa lắm nhưng như thế có lẽ sẽ tốt hơn cho em. Giờ anh thấy mình không còn xứng đáng với tấm lòng của em nữa. Bỗng một chiếc xe máy dừng lại trước mặt Quân cắt đứt dòng suy nghĩ của Trung. Anh thấy một cậu con trai quen quen tiến đến bên cạnh Quân và nhìn nó với vẻ mặt lo lắng. Rồi cậu ta hỏi nó.

- Quân sao lại ra đây ngồi khóc vậy? Ai làm Quân buồn à?

Nó không thể trả lời mà càng khóc to hơn. Bất giác, Khoa áp đầu Quân tựa vào vai mình rồi khẽ nói.

- Thôi Quân cứ khóc cho đã đi để quên hết chuyện buồn. Như vậy sẽ thấy nhẹ lòng hơn nhiều...

Chứng kiến cảnh tượng đó, lòng Trung như càng thắt lại. Anh xoay người dựa vào gốc cây rồi nhắm mắt lại chưa xót. Anh chạnh lòng chợt nghĩ. Có lẽ đã đến lúc cho Quân được tự do và đến với một trái tim trong sáng khác. Còn anh, anh phải chấm dứt tình cảm của mình để làm hài lòng những người thân xung quanh. Nghĩ vậy, Trung rời khỏi chỗ nấp và lặng lẽ cất bước quay lại nơi gửi xe.

*****

Trong khi Quân đi tìm anh thì ở một nơi khác, thằng Quang cũng đang đứng tần ngần một mình. Trước cổng nhà thầy Phong, Quang đưa mắt nhìn ngôi nhà im ắng và suy nghĩ đến những điều sâu bên trong tâm tưởng. Nó đang mong chờ thầy ấy sẽ xuất hiện và nhận lấy lời xin lỗi muộn màng của nó. Đang định quay bước trở về thì một chiếc ô tô con dừng ngay trước mặt Quang. Nó giật mình quay lại nhìn thì thấy thầy Phong từ trên xe bước xuống. Thầy ấy nói vài câu với người tài xế rồi đưa tay lục tìm chìa khóa trong túi. Chợt thấy bóng dáng quen thuộc của cậu học trò thân yêu trước nhà mình, thầy Phong sững người vì ngạc nhiên, làm rơi chiếc chìa khóa trên tay xuống đất.

- Ô kìa Quang, sao em lại đến đây???

- Chào thầy...em...

Quang ấp úng không thốt nên lời vì một cảm xúc kì lạ đang dâng trào trong lòng. Nó gãi đầu bối rối còn thầy Phong vội trấn tĩnh lại và cố làm ra vẻ bình thản. Anh lạnh lùng cúi nhặt chìa khóa rồi bước tới cánh cổng. Phong tiếp tục nói mà không quay đầu nhìn nó, trong giọng nói phẳng phất chút tiếc nuối.

- Em đến đây làm gì vậy? Giữa chúng ta còn gì đâu để mà gặp mặt.

- Em..em muốn xin lỗi thầy...

Thầy Phong bỗng im bặt và trở nên bất động khi nghe Quang nói vậy. Rồi anh khẽ nhếch môi cười quay đầu nhìn nó.

- Em thì có lỗi gì chứ. Chính tôi mới là người có lỗi vì đã trở nên bệnh hoạn, biến thái, phá đám chuyện tình cảm của em.

- Thầy Phong...

44. Chương 44

File 44: Con mối

*****

Trong cơn mê man, Quân mơ thấy mình được cùng anh, tay trong tay sánh bước trên con đường trải đầy hoa hồng thơm ngát. Xung quanh cả hai là ánh sáng mờ ảo của cầu vồng bảy sắc và tiếng chim hót thánh thót. Khi lên đến đỉnh đồi cao nhất, anh nhìn vào mắt nó cười triu mến rồi trao tặng nó một chiếc nhẫn sáng lấp lánh. Quân mỉm cười hạnh phúc và đưa bàn tay nhỏ bé đặt lên đôi tay rắn rỏi của anh. Nhưng khi chiếc nhẫn vừa gắn vào ngón tay áp út thì bỗng nhiên anh vẫy tay chào từ biệt Quân rồi chậm chậm lùi về phía sau và biến mất trước mặt nó. Quân hoảng hốt gọi lớn tên anh và cố chạy theo nhưng vô vọng.

Bóng anh mờ dần, mờ dần rồi trôi tuột vào khoảng không vô định. Quân bàng hoàng gào thét trong tuyệt vọng và khuyu người xuống ôm mặt khóc tức tưởi. Lúc này Quân mới giật mình tỉnh dậy và nhận ra mình vừa nằm mơ. Nhưng chỉ giây lát sau, nó đau đớn nhận ra cơn mơ đó cũng chính là sự thật phũ phàng mà nó vừa trải qua trong cuộc sống thực tại.

Thấy Quân tỉnh lại, Khoa ngồi bên cạnh mừng rỡ liền nắm tay nó hỏi han.

- Ôi trời, Quân đã tỉnh lại rồi. Quân làm Khoa lo quá.

- Anh Trung đâu rồi. Mình phải đi tìm anh Trung!!

Không quan tâm đến những thứ xung quanh mình, Quân cố gắng gượng người dậy và định bật dậy khỏi giường thì bị Khoa ngăn lại. Cậu giữ chặt hai cánh tay nó và bảo.

- Quân định đi đâu vậy? Quân mới tỉnh dậy nên cần phải nghỉ ngơi chứ. Những chuyện còn lại từ từ giải quyết sau được không?

- Không! Mình muốn gặp anh Trung ngay bây giờ. Mình không thể để mất anh ấy...

- Thôi nào. Anh Trung đã lên Đà Lạt cùng với mẹ anh ấy rồi. Anh ấy đã bỏ mặc Quân như thế mà Quân còn muốn gặp anh ta sao?

- Nhưng mà...

- Hãy bình tâm lại đi. Dù gì thì Quân phải tịnh dưỡng cái đã. Nghe lời Khoa đi!

- Hic hic...

Nghe vậy, Quân bỗng nhiên ôm chầm lấy Khoa và òa khóc nức nở. Khoa nhẹ nhàng xoa vai nó vỗ về.

- Khoa biết Quân buồn lắm nhưng đừng tự hành hạ mình nữa được không. Sức khỏe Quân bây giờ là quan trọng nhất. Hãy nghỉ ngơi để lấy lại sức rồi Quân muốn làm gì cũng được. Quân tiêu tụy, thể thảm như vậy Khoa buồn lắm đó.

An ủi Quân một hồi, Khoa đi ra ngoài mua thức ăn để lại không gian yên tĩnh cho nó. Nằm một mình trên chiếc giường bệnh trắng muốt, Quân bắt đầu nghĩ ngợi về những chuyện đã xảy ra với mình trong suốt quãng thời gian quen anh. Càng hồi tưởng lại, nó càng thấy chua xót vô cùng. Chưa bao giờ anh quyết định rời bỏ nó cả nhưng trở trêu thay lần này anh lại là người chủ động rời xa nó. Anh vô tình ngoảnh mặt quay đi mà chẳng thêm cho cả hai một cơ hội nào. Có phải duyên trời giữa anh và nó đã chính thức chấm hết từ đây. Càng nghĩ nó càng thấy xót xa trăm ngàn lần. Nỗi đau này thật sự khó có thể mà nguôi ngoai được.

Không, không thể để mọi chuyện kết thúc dễ dàng như vậy được. Nó vẫn còn có cơ hội. Nó muốn gặp anh lần cuối để được giải thích mọi chuyện rõ ràng. Nó cần phải mạnh mẽ hơn trong chuyện tình yêu muôn vàn trắc trở này. Dù kết quả cuối cùng có hạnh phúc hay đau khổ, nó vẫn sẽ kiên cường và đối diện với tất cả mọi chuyện. Ngay lúc này đây sự lựa chọn hướng giải quyết chính là thử thách tôi luyện sự trưởng thành trong bản thân nó.

Một lát sau, Khoa mang cháo trở vào phòng bệnh, theo sau cậu còn có thằng Quang nữa. Thấy Quân đã tỉnh dậy, Quang vội lao đến bên cạnh và nắm tay nó hét lên lo lắng.

- Mà làm tao lo quá Quân ơi. Cũng may lần này do suy nhược cơ thể nên mày mới ngất xỉu. Nếu ba mẹ mày mà thấy cảnh này chắc họ xé xác tao mất.

- Cái thằng, nói quá lên không à. Tao đã tỉnh lại rồi nên đừng có lo nữa...Khụ khụ...

Khoa trút cháo trong bịch vào tô rồi ân cần bảo Quân.

- Quân ăn cháo liền đi cho nóng. Sắc mặt xanh xao, nhợt nhạt quá.

- Uhm, cảm ơn Khoa nhiều. Đã làm phiền Khoa rồi. - Phiền hà gì chứ. Bạn bè mà. Mà Quân mau khỏe lại đi, nếu không là phụ tấm lòng của Khoa đó.

- Uhm. Mình biết rồi...

Trò chuyện với nhau một lúc, Quang mới bắt đầu hỏi Quân về chuyện anh Trung.

- Giờ mày tính sao hả Quân? Anh Trung bỏ mày lên Đà Lạt rồi đó, mày có định tiếp tục duy trì mối quan hệ này nữa không?

Đặt tô cháo xuống bàn, Quân trầm ngâm một lúc rồi khẽ cất lời.

- Tao nghĩ kĩ rồi. Chắc tao sẽ tìm gặp anh ấy lần cuối để làm cho rõ mọi chuyện!

- Cái gì? Ý mày là muốn lên Đà Lạt gặp anh ấy luôn hả?

- Ừ. Có lẽ tao sẽ lên Đà Lạt một chuyến.

- Mày điên rồi sao? Bộ muốn lên đó là lên được hả? Mày có biết chỗ của anh ấy ở đâu không? Mà lên trên còn sợ bị bà Trang tổng cổ về nữa đó!

- Tao mặc kệ. Tao nhất định phải hỏi cho ra lẽ và cần một lời giải thích thỏa đáng từ anh ấy.

- Trời, Quân ơi là Quân! Chắc đầu óc mày có vấn đề sau khi ngắt đi phải không? Cái nào từ bỏ thì nên bỏ đi, nín kéo mãi làm gì? Kéo dài, hy vọng chỉ thêm đau khổ, tủi nhục mà thôi, mày biết điều đó mà phải không?

- Tao biết chứ...nhưng mà tao vẫn còn yêu anh ấy nhiều lắm. Lý trí tao không thể thắng nổi con tim mày à..

- Haizz, cái thằng! Lụy tình hết sức...Tao không biết phải nói sao với mày nữa.

Nãy giờ nghe cuộc trò chuyện của Quang và Quân, Khoa im lặng theo dõi và rồi cậu lên tiếng nói lên suy nghĩ của mình.

- Mình thấy Quân suy nghĩ như vậy là đúng. Khoa sẽ ủng hộ Quân đi gặp anh Trung để làm rõ mọi chuyện. Trong vụ này Khoa thấy có điều gì đó không được bình thường.

Cả Quang và Quân đều hướng ánh mắt ngạc nhiên về phía Khoa. Vài giây sau, cậu nắm lấy tay Quân rồi bảo.

- Với tư cách là người bạn tốt, Khoa sẽ giúp Quân đòi lại công bằng trong chuyện tình yêu này. Mình sẽ chở Quân lên Đà Lạt vì mình có người quen trên đó. Quân đồng ý nhận sự giúp đỡ của mình chứ?

Cảm nhận được sự tin tưởng và tấm lòng thân ái từ Khoa truyền qua tay, Quân vui mừng và bày tỏ sự cảm ơn sâu sắc.

- Cảm ơn Khoa đã ủng hộ và giúp đỡ mình. Mình thật may mắn khi có người bạn như Khoa...

- Lại khách sáo nữa rồi. Chỉ cần Quân yêu đời, vui vẻ trở lại là coi như trả ơn mình rồi đó. Nhớ là phải mạnh mẽ và không được khóc nhè nữa nha. Hi hi

Những lời nói đùa của Khoa làm Quân phải bật cười thành tiếng. Nó cảm thấy bớt buồn tủi và chút hy vọng nhỏ nhoi về anh đã bắt đầu nhen nhóm trở lại. Còn riêng thằng Quang thì im lặng không nói thêm gì nữa. Nó bàn chuyện học hành với Quân một chút rồi vội xách cặp đi học.

Thằng Quang vừa đi chưa bao lâu thì một anh cảnh sát giao thông bước vào phòng làm Quân hơi giật mình. Nó lăm lăm nhìn anh cảnh sát trẻ với vẻ mặt thoảng chút bối rối. Ra là anh cảnh sát hôm qua nó đụng độ ở cầu Văn Thánh đây mà. Nó nghe Khoa kể lại là chính anh ấy đã đưa nó vào bệnh viện. Anh cảnh sát đằng hắng một tiếng rồi liếc mắt nhìn Quân.

- E hèm, cậu đã tỉnh lại rồi hả? Cậu còn nhớ mình đã mắc lỗi gì không?

- Dạ...dạ, em xin lỗi anh. Tại lúc đó em bắn loạn quá nên không để ý đường xá..

- Thôi khỏi thanh minh thanh nga. Hôm qua cậu làm tôi sợ chết khiếp. Tự nhiên lồng lộn lên giữa đường rồi lại ngắt xi. Cậu có năng khiếu dọa người khác lắm đấy!!

- Em xin lỗi, em không cố ý đâu ạ... Quân cúi đầu xấu hổ phân bua trong khi đó Khoa lấy tay che miệng cười khúc khích. Anh cảnh sát ôn tồn bảo.

- Dù sao thì cậu cũng đã vi phạm luật giao thông rồi. Hôm nay tôi đến đây là để xin chữ kí xác nhận của cậu và thông báo sẽ giam xe và tạm thu bằng lái xe trong vòng một tháng. Cậu còn thắc mắc gì nữa không?

- Dạ..Không. Nhưng mà anh ơi...

- Sao vậy?

- Cho em cảm ơn anh nha. Cảm ơn anh đã đưa em vào bệnh viện.

- À, chuyện đó có gì đâu.

Trong lúc anh cảnh sát đang cầm cúi ghi chép bản tường trình vào cuốn sổ, Quân mới có cơ hội nhìn thật kĩ khuôn mặt của anh ta. Sao mà đôi mắt anh ấy có nét gì đó giống với anh Trung của nó thế không biết. Thấy Quân cứ nhìn chăm chăm vào mặt mình, anh cảnh sát ngạc nhiên hỏi lại nó.

- Này cậu kia sao tự dưng nhìn tôi ghê thế? Bộ mặt tôi có dính lọ nghe à?

- Ơ...

Nghe thấy câu trả lời quen thuộc giống như lần đầu tiên gặp anh, Quân nghếch mặt không nói lên lời. Sao tự nhiên lại trùng hợp thế này. Anh cảnh sát đứng dậy ra về sau khi hoàn thành công việc.

- Thôi chào hai cậu, tôi về đây. Nhớ lần sau đừng để xảy ra những sự việc đáng tiếc như vậy nữa nhé. Dù có trong hoàn cảnh nào thì cũng cần phải tuân thủ luật giao thông chứ!

Chợt Quân buột miệng hỏi một câu trước khi anh cảnh sát bước ra khỏi cửa.

- Anh gì ơi, có thể cho em biết tên được không...

Anh cảnh sát thoáng chau mày nhưng rồi cũng ngoái đầu lại trả lời nó.

- Tôi tên Trung, nếu cậu muốn gặp tôi thì cứ việc vi phạm tiếp!

- .....

Anh cảnh sát đi được một lúc rồi mà Quân vẫn chưa hết bần thần. Sao trên đời lại có sự trùng hợp ngẫu nhiên kì lạ đến như vậy. Điều này càng khiến Quân suy tư nhiều hơn. Nó lặng người nằm trên giường và khẽ thở dài thườn thượt. Khoa cũng không nói gì mà chỉ cẩn thận đắp chăn ngay ngắn cho Quân. Nguyên buổi chiều hôm đó, Quân mãi đắm chìm trong những tâm trạng khó tả và miên ký ức lê thê chạy dài trong chiều sâu tâm tưởng. Chiều nay ngồi học năm tiết môn Tư tưởng Hồ Chí Minh mà Quang không cho vô đầu được chữ nào. Cách dạy khô khan của bà cô giảng viên mới cộng với những trục trặc nảy sinh trong chuyện tình cảm của thằng bạn thân làm Quang cảm thấy bức bối khó chịu. Trong lúc Quang suy nghĩ lung tung thì bỗng dưng những hình ảnh của thầy Phong chợt hiện lên trong đầu nó. Những tiết học vui vẻ ngày xưa và cả những lúc hai thầy trò cà phê ngồi bàn chuyện làm đề tài nghiên cứu chợt ùa về làm Quang thấy nhớ thầy Phong da diết. Nó tự hỏi cái cảm giác này là gì và có ý nghĩa như thế nào nhưng nghĩ mãi mà không tìm ra đáp án.

Đang ngồi gục đầu trên bàn trong giờ giải lao, Quang chợt giật mình khi có bàn tay vỗ nhẹ lên vai nó kèm theo là giọng nói quen thuộc của một cô gái.

- Quang ơi, có thể nói chuyện với mình một chút được không?

Ngẩng đầu lên, Quang rất ngạc nhiên khi trước mặt nó là Thảo Vy. Từ cái ngày xảy ra vụ xung đột ở quán cà phê gần trường, Thảo Vy luôn tránh mặt nó và không thèm nhìn nó một cái. Thế mà giờ đây, cô ấy lại xuất hiện trước mặt nó. Thảo Vy lí nhí nói tiếp.

- Quang đi với mình ra căn-tin của trường được không? Mình có chuyện muốn nói!

- À...à...cũng được.

Quang vội cất tập vở vào trong cặp rồi lặng lẽ theo Thảo Vy bước ra khu căn tin. Khi đã ngồi xuống ghế, Thảo Vy mới bèn lên nhìn Quang và nói với giọng ần nần hối lỗi.

- Cho mình xin lỗi Quang về vụ lần trước nha. Mình giận quá mất khôn nên đã làm Quang mất thể diện trước bao nhiêu người. Mình có lỗi nhiều lắm.

- Uhm. Dù sao thì mọi chuyện cũng đã qua rồi. Quang không để bụng đâu, Thảo Vy đừng bận tâm nữa.

- Thật ra ngày hôm sau, mình có đi hỏi mấy bạn khác trong lớp và biết rằng mình đã hiểu lầm về Quang. Mình thật sự rất ân hận về những hành động khiếm nhã của mình.
- Thôi đừng nhắc lại chuyện cũ nữa. Thảo Vy hết hiểu lầm mình thì tốt rồi.
- Vậy Quang chịu bỏ qua ình chứ? Chúng ta làm hòa và trở lại như trước đây nhé?
- Ủ. Vậy cũng được.

Dù chuyện hiểu lầm giữa Quang và Thảo Vy đã được giải quyết êm thấm nhưng không hiểu sao nó vẫn cảm thấy không vui, thậm chí đôi lúc nó còn thấy sượng sùng. Sự thay đổi thái độ một cách đột ngột như thế làm Quang cũng cảm thấy hơi lạ. Khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại, Thảo Vy vừa uống sinh tố vừa nói chuyện tíu tít còn Quang thì gượng cười đáp lại vài câu qua loa. Trong lòng nó giờ đây trở nên hỗn loạn với những tâm trạng xôn xang, bứt rứt.

Sau khi hết giờ học, Thảo Vy hẹn nó cuối tuần đến nhà cô ấy dự sinh nhật. Quang hít thở thật sâu và cố gạt đi hết những suy nghĩ u ám, nặng nề ở trong đầu mình. Nó mỉm cười thật nhẹ và lên kế hoạch mua một món quà ưng ý để tặng cho Thảo Vy. Chia tay Quang trước cổng trường, Thảo Vy vội lấy điện thoại và gọi ột người bạn thân.

- Ê Liên ơi, tao đã làm lành với con mồi mày ưa thích rồi đó. Mày đã chuẩn bị kế hoạch chu đáo chưa vậy?
- Xong xuôi hết rồi, con quý! Nhưng mà thằng đó hàng có chất lượng không vậy? Lỡ nó mà hifi thì tội nghiệp tao lắm!
- Xời, có gì đâu. Nếu lỡ nó cong thì mày bẻ thẳng lại là ok chứ gì! - Hì hì. Tao nói chơi vậy thôi chứ bắt cứ thằng nào rơi vào tay tao thì cũng thẳng đuột cả. Ha ha
- Hừ. Làm tao hơi bị đơ nha. Mà mày tính mang thằng Quang qua bến bằng cách nào đây? Dạo này tụi an ninh biên phòng làm gắt lắm đấy!
- Chuyện đó để từ từ. Tạm thời dụ con mồi vào bẫy và tập cho nó thói hư tật xấu cái đã. Lúc đó, nó sẽ ngoan ngoãn tự nguyện theo tao thôi he he.
- Mày nguy hiểm còn hơn cả tao. Sinh nhật này, mày tính chơi nguyên một quả luôn hả?
- Ủ. Phong cách của tao là nhanh, gọn, lẹ mà mầy. Hôm đó tao sẽ kêu thêm mấy thằng đàn em đến giúp sức để đảm bảo chắc chắn thành công. Tao chưa thấy thằng nào đẹp trai dễ thương như thằng Quang của mày cả. chắc chắc.
- Thôi đi má. Hàng chưa về tay mà đã thòm thèm rồi. Đáng lí ra nó thuộc về tao rồi nhưng mà tréo ngoe nó lại biến thái mới uống chứ..
- He he. Cái thứ chuộng hàng chuẩn men như mày thì ế chắc luôn. Thôi tao đi săn mồi tiếp đây. Có gì tối nay ra quán bar quây tiếp nhé mầy! Tối nay nghe phong phanh có mấy thằng công tử con đại gia đến chơi đấy!
- OK! Hẹn gặp lại mày sau!

Cất điện thoại vào cặp, Thảo Vy nhoẻn miệng cười thích thú và cho xe chạy xuống lòng đường. Một bóng đen đứng lấp ló sau dãy nhà chờ xe buýt này giờ vô tình đã nghe hết cuộc đối thoại đó của cô. Người thanh niên trẻ lặng lẽ leo lên xe và cho xe chạy từ từ vào cổng trường.

Xin đền bù ọi người file 44, mới được viết từ buổi trưa hôm nay. Hàng nóng hổi vừa thổi vừa đọc lun he he thành thật xin lỗi mọi người vì đã để các bạn chờ đợi rỗng rã trong thời gian qua. Nhưng càng về cuối thì mình càng đuối và mất hết hứng. Có thể những file còn lại sẽ ra lò rải rác từ nay cho đến cuối năm. Có gì thông cảm ình nhé mọi người ^^ Khi nào có file mới mình sẽ thông báo sau.

45. Chương 45

File 45: Nguy hiểm rình rập

Sau một buổi sáng nằm dưỡng sức trong bệnh viện, Quân cảm thấy khỏe hơn một chút liền thu dọn quần áo các thứ rồi nhờ Khoa chở về phòng trọ của mình. Tuy cơ thể vẫn còn chưa hồi phục hoàn toàn nhưng nó vẫn quyết định lên Đà Lạt tìm anh càng sớm càng tốt. Nó đã bàn với Khoa ngay chủ nhật ngày mai sẽ chuẩn bị khởi hành. Để biết chỗ ở của anh, Quân đã tìm gặp thẳng Tùng để hỏi cho rõ về địa chỉ nhà cũng như công ty kinh doanh hoa của bà Trang trên Đà Lạt. Sau khi đã có đầy đủ thông tin cần thiết, Quân thu xếp mấy bộ quần áo bỏ vào ba lô rồi căn dặn vài lời với thằng Quang.

- Quang nè, sáng mai tao sẽ lên Đà Lạt luôn đó. Có thể sẽ ở trên đó khoảng vài ngày. Mà ở nhà trông coi mọi thứ cẩn thận nha. Nhớ đừng nói chuyện này cho gia đình tao biết đó.

- Mai mày đi luôn hả? Nhưng mà có đi được không đó? Tao thấy người mày còn yếu lắm.

- Thôi không sao đâu, có Khoa hộ tống tao mà.

- Haizzz...

- Thôi đừng than ngắn thở dài nữa. Còn xe máy của tao, mày lấy mà chạy đi. Bằng lái tao để trong cặp đây.

- Uhm...Nhớ cẩn thận nha mày. Đường xá xa xôi với lại đến nơi xa lạ nên mày phải coi chừng mọi thứ đó.

- Ừ. Tao biết mà...

Nói chuyện thêm vài câu, Quân đi xuống nhà bếp nấu bữa tối và không ngừng nghĩ ngợi về chuyến hành trình sắp tới. Sao bỗng dưng nó thấy lo quá. Một cảm giác bất an chợt xuất hiện trong lòng và đè nặng tâm hồn. Không biết quyết định tìm gặp anh lần này là đúng hay là sai nữa. Nhưng có một điều chắc chắn rằng nó yêu anh nhiều lắm và nhất quyết không để đánh mất đi tình cảm quý giá này được. Linh tính mách bảo Quân anh vẫn còn yêu nó rất nhiều và không hề muốn chuyện tình yêu này kết thúc trái ngang như vậy. Nó sẽ cố gắng hết mình để thuyết phục anh quay trở lại hạnh phúc như lúc ban đầu.

Sáng chủ nhật hôm sau, Khoa mang theo qua loa mấy bộ quần áo bỏ vào ba lô rồi chạy xe qua nhà trọ của Quân thật sớm. Trước khi lên đường, nó ngập ngừng hỏi Khoa một vài điều.

- Nhà người quen của Khoa ở chỗ nào trên Đà Lạt vậy? Có gần nơi mà chúng ta sẽ đến tìm anh Trung không?

- Quân yên tâm đi, cũng gần xít à. Trên Đà Lạt không có chằng chịt, phức tạp như trong Sài Gòn này đâu. Với lại Khoa hay lên đó chơi vào những dịp nghỉ hè nên cũng nhớ đường lắm. Mấy công ty hoa trên đó cũng dễ tìm mà. - Uhm. Vậy mình thì bớt lo rồi. Thật là phiền Khoa quá...

- Ày, có gì mà phiền. Cứ bình tĩnh mà làm theo lý trí của mình nhé Quân. Khoa không muốn nhìn thấy bộ dạng vô hồn và thiếu não khi thất tình của Quân đâu. Cho nên nhất định Quân phải thành công đấy nhé!

- Khoa..

Trước tấm lòng và sự giúp đỡ nhiệt thành của Khoa, Quân bỗng dưng nghẹn ngào và rồi nó ôm chầm lấy Khoa thay cho lời cảm ơn sâu sắc. Khoa hơi ngạc nhiên nhưng rồi cậu hé môi cười thật nhẹ và vỗ vai Quân động viên nó. Một lát sau, Khoa giục Quân leo nhanh lên yên sau rồi phóng xe ra đường quốc lộ. Khi ra khỏi con hẻm, Quân và Khoa không hề hay biết có một bóng đen lén lút nhìn theo cả hai trong quán cà phê đầu hẻm. Gã thanh niên mặt sẹo vút điếu thuốc hút dở xuống đất và gọi điện ột người phụ nữ.

- Alô, thưa cô chủ, bọn nhãi ranh vừa mới đi xong đúng như những gì cô chủ đã dự đoán.

- Vậy à! Cứ bám sát theo chúng rồi chờ thời cơ thuận lợi mà ra tay. Muốn hành xử ra sao tùy các người, miễn đừng để bọn chúng làm phiền đến công chuyện của tôi là được, rõ chưa!

- Vâng! Bọn này sẽ không để cô chủ thất vọng như lần trước nữa đâu!

- Tút TUT TUT...

Vừa cúp máy, gã thanh niên đứng dậy đội mũ lên đầu rồi rồ ga phóng xe đi thật nhanh.

*****

Hơn một ngày đặt chân lên Đà Lạt, Trung bắt đầu cảm thấy không khí lạnh lẽo và cô đơn nơi vùng đồi núi trầm mặc này. Do chưa quen với khí hậu nơi đây nên anh phải mặc thêm áo ấm để chống lại cái lạnh. Lúc theo mẹ mình dọn hành lý mang vào khu biệt thự cao cấp gần bờ hồ Xuân Hương, Trung thần thờ như người mất hồn vì một mối trong người. Nhưng thật sự thì cái khoảnh khắc Quân lồm cồm bò trên lòng đường đuổi theo anh mới khiến cho trái tim anh quặn thắt và cảm thấy mình thật tệ hại. Để rồi khi nằm vật ra giường, anh cảm thấy nhói đau nơi lồng ngực và tiếc nuối cho chuyện tình éo le và lảm chông gai của mình. Anh tự trách bản thân đã không đủ tỉnh táo để đề phòng trước mọi chuyện. Anh thậm chí rửa chính mình khi đã không đem lại hạnh phúc cho người anh yêu. Không biết giờ này Quân ra sao nữa. Liệu em ấy có bỏ mặc tất cả và nhất quyết đi tìm anh hay không. Khi anh miễn cưỡng từ bỏ công việc yêu thích và cả tình yêu vun đắp bấy lâu để làm vừa lòng mẹ, quả thực đó là một sự lựa chọn hết sức khó khăn. Liệu những ngày tháng tới đây, anh sẽ phải sống thế nào khi những kỷ niệm trong quá khứ cứ dày vò mãi. Suy nghĩ một hồi, Trung đành gượng người dậy vào nhà tắm và chuẩn bị đi ăn tối cùng gia đình. Tối nay, mẹ anh sẽ chính thức bàn giao việc quản lý của công ty cho anh và giới thiệu anh với một số người giữ chức vụ quan trọng trong công ty. Nghe đâu có cả đối tác làm ăn của dưỡng Lâm nữa.

Trong một nhà hàng sang trọng nằm trên vùng đồi thông thoáng đãng hướng ra phía bờ hồ thơ mộng, gia đình Trung đang ngồi dùng bữa cơm tối với một số nhân vật chủ chốt trong công ty hoa Nam Trang. Ngoài ra bà Trang còn mời thêm cả hai cha con Hoàng Oanh đến. Khi bữa cơm bắt đầu, dưỡng Lâm là người lên tiếng trước.

- Cuối cùng thì thằng Trung cũng chịu theo mẹ về đây rồi. Nghe được tin này ai trong công ty cũng mừng lắm đó con.

- Dạ.

Trung chỉ nói rất ngắn gọn, còn vẻ mặt thể hiện một nụ cười gượng gạo như để làm ẹ hài lòng và cố thể hiện phép lịch sự tối thiểu nhất. Ông Lâm nói thêm sau khi nhấp một chút rượu nho.

- Con biết không Trung, dạo gần đây công ty nhà mình đang rơi vào giai đoạn khó khăn đấy. Các khu trồng hoa gặp vài một sự cố đáng tiếc. Vậy nên con ráng hết sức giúp mẹ để cải thiện tình hình nhé.

- Dạ. Con biết rồi.

Vẫn là những câu trả lời ngắn gọn và không biểu lộ một chút cảm xúc quan tâm hay lo lắng gì cả. Thấy vậy, bà Trang tiếp lời chồng mình.

- mấy chuyện đó nói sau được không anh. Thằng Trung nó mới về đây nên hãy để nó làm quen với công ty đã. Còn vấn đề khó khăn thì đừng nhắc đến kéo làm thằng nhỏ bối rối.

- Ủ, quên mất..Xin lỗi mọi người.

Ông Lâm cười xòa cho qua còn Trung lúc này mới lên tiếng.

- Mẹ à, không sao đâu. Con cần nắm rõ về tình hình công ty để chuẩn bị kế hoạch cho đợt kinh doanh sắp tới. Cảm ơn dưỡng đã tin tưởng nơi con.

Nghe vậy, bà Trang mỉm cười hài lòng và tiếp tục dùng bữa. Oanh sau khi ra ngoài gọi điện thoại thì trở vào nhìn Trung mỉm cười.

- Anh Trung về đây thế nào cũng giúp đỡ cho cô Trang rất nhiều cho xem. Con rất tin vào năng lực của anh ấy.

- Ủ. Nếu có thời gian rảnh, con ráng thu xếp qua công ty hỗ trợ cho thằng Trung nhà cô với nhé! Mẹ thấy hai đứa bay sau này có thể thành đối tác của nhau đó.

Bà Trang nháy mắt cười với Oanh rồi quay sang nhìn Trung như muốn ngụ ý giao con trai mình cho ả. Trung chẳng hắng một tiếng rồi đưa khăn khê lau miệng. Anh trở lại vẻ im lặng lúc đầu và chỉ ậm ừ đáp lời trước những câu hỏi còn lại của mọi người. Hiện giờ anh cảm thấy thật khó chịu khi phải tập làm quen với

cuộc sống xa hoa của giới kinh doanh thế này. Anh bắt đầu chán ghét và oán hờn cái số phận nghiệt ngã đã đẩy anh vào hoàn cảnh éo le này. Thật sự là anh rất ghét nó... Chiều chủ nhật, Quang tranh thủ tắm rửa sạch sẽ rồi lái xe chạy đi mua quà sinh nhật cho Thảo Vy. Tối nay, nó sẽ đến nhà cô ấy chơi theo lời mời cách đây vài hôm. Phải để cho Thảo Vy chạy xe đến rước, Quang cũng ngại lắm. Gì đâu đàn ông con trai mà phải để cho con gái chở đến tận nhà ăn sinh nhật. Nhưng biết sao được, nó từ chối mãi mà cô ấy cứ nằng nặc một hai đòi đến rước nó cho bằng được rồi còn bảo nhất định sẽ chở nó về nhà trọ an toàn. Nghe mà ngược đời gì đâu. Nhưng thôi, trai đẹp dễ thương như nó được đối xử như vậy cũng quá chuẩn rồi. Nghĩ vậy, Quang cười thầm để cho dòng nước mát lạnh chảy xuống tắm thân trần trắng trẻo.

Vừa đi mua quà về đến nhà thì Quang thấy một chiếc xe SH mới toanh dựng trước cổng nhà. Thảo Vy đã ngồi đợi ở đó từ lúc nào, trên người cô là bộ đầm trắng tinh khôi kèm theo một chiếc nơ xinh xắn. Nó còn trở mặt nhìn ngó thì Thảo Vy cất lời.

- Quang mới vừa đi đâu về vậy? Vy chờ Quang này giờ đó!

- Ủi chào Vy! Mình đi ra ngoài... có chút chuyện...

- Hi hi. Chuyện gì vậy? Để Vy đoán nha. Có phải đi mua quà sinh nhật ỉn không? Thấy Quang giấu giấu gì sau lưng kia.

- Ờ thì...đúng vậy...Thôi Vy chờ chút xíu để mình vào nhà cất xe nha.

Quang bó rối dắt xe một mạch vào trong. Thảo Vy nhìn theo khúc khích rồi cô bé khẽ vén lại mái tóc. Một lúc sau, Quang dè dặt bước ra với bộ quần áo cũ nhưng có khoác thêm một chiếc áo sơ mi ca rô mà nó vừa mới mua lúc trưa. Thấy vậy, Thảo Vy mỉm cười hài lòng và cô chủ động giục Quang mau lên xe và chở nó đến nhà mình.

Nhà Thảo Vy nằm trên đường Hai Bà Trưng nên chỉ mất khoảng 20 phút là tới nơi. Đây là lần thứ ba, Quang đến nhà cô ấy. Mới dừng trước cổng thì đập vào mắt Quang là một quang cảnh nhộn nhịp của một buổi tiệc hoành tráng. Đèn hoa được trang hoàng lộng lẫy từ cổng cho đến tận trong nhà. Ở ngoài sân, khách khứa đứng tụ tập nói chuyện khá đông, đa phần là các cậu ấm cô chiêu- những người bạn thân thiết của Thảo Vy từ hồi học cấp ba đến giờ. Khi bước vào trong sân, Quang để ý thấy một số người bạn cùng lớp cũng được Thảo Vy mời đến dự tiệc. Nó hí hửng định tiến lại chỗ đó nhưng Thảo Vy lại nắm tay nó và dẫn đến một chiếc bàn đặt tại sát bể nuôi cá kiểng.

Thảo Vy bảo Quang ngồi nói chuyện với đám bạn lạ hoặc còn cô thì chạy vội vào nhà để chuẩn bị cho buổi tiệc. Thảo Vy đi rồi, Quang quay qua nhìn mọi người một lượt rồi gãi đầu cười chào họ. Đám thanh niên cỡ tuổi Quang nhếch môi chào lại nó với ánh mắt khá thân thiện nhưng thật sự đó là một cái nhìn khinh thường dành cho những kẻ quê mùa như Quang.

Trước khi tiệc sinh nhật bắt đầu, một người thanh niên lạ mặt đột ngột xuất hiện đằng sau bức tường rào trước cổng nhà. Anh ta dựng xe ở một góc khuất và lặng lẽ quan sát tình hình đang diễn ra trong sân. Đảo mắt một lượt quanh khắp các dãy bàn với đám đông cười nói ồn ào, cuối cùng anh ta cũng dừng mắt tại chiếc bàn mà Quang đang ngồi. Và Quang đâu hay biết đối tượng mà anh thanh niên bí ẩn theo dõi suốt bữa tiệc vẫn chỉ có một mình nó. Trên đường đến thành phố Đà Lạt, Khoa và Quân buộc lòng phải dừng xe lại bên vệ đường vì không may cán phải đinh. Lúc này cả hai đang ở một đoạn đèo heo hút và vắng người qua lại nằm trên quốc lộ 20. Xa xa hai bên đường thấp thoáng một vài ngôi nhà lều tều leo lét ánh đèn, xung quanh là những lùm cây nằm im lìm trong bóng tối. Nó và Khoa không hề biết có một chiếc xe máy bám theo sau từ lúc ra khỏi thành phố đến giờ. Khoa cần nhả vài câu rồi bảo Quân mặc thêm áo cho đỡ lạnh vì bọn nó đã gần đến cổng vào của thành phố Đà Lạt. Thế là cả hai đành phải đi bộ dắt xe đến một tiệm vá xe gần nhất.

Mới vừa đi được một đoạn thì đột nhiên có một chiếc xe máy bất ngờ trở tới. Hai tên thanh niên trên xe lao xuống chạy tới chỗ nó và Khoa đang đứng. Nhanh như cắt, một trong hai tên rút con dao thủ sẵn trong người định đâm vào người Khoa một nhát thật mạnh. Cũng may, Khoa kịp thời né người qua một bên nhưng vì quá đột ngột nên mũi dao vẫn sượt ngang cánh tay cậu. Bỏ mặc chiếc xe đổ kênh ra đất, Khoa liền ôm lấy vết thương rỉ máu lùi về phía sau thủ thế. Lúc này Quân vô cùng hoảng hốt nên đứng im tại chỗ. Nó bị Khoa kéo ra phía sau lưng mình.

Thấy sự việc xảy ra quá đột ngột, Khoa gần giọng hét lên.

- Máy người là ai? Tại sao lại tấn công chúng tôi?

Không nói không rằng, hai gã kia vẫn gườm gườm nhìn hai đứa nó bằng ánh mắt hung hãn. Chúng lợi dụng lúc Khoa để lộ sơ hở sẽ lao vào tấn công cậu ngay lập tức. Lúc này xung quanh hoàn toàn vắng vẻ và không một chiếc xe nào qua lại trên đoạn đường vắng tối. Thấy tình hình có vẻ nguy hiểm, Khoa cố hết sức trấn tĩnh bản thân và nắm chặt hai tay để đối phó với tình huống xấu nhất. Đang nghĩ cách đối phó thì bất thành linh hai tên đồng loạt lao vào Khoa đâm đá túi bụi. Cậu ra sức đỡ đòn và tránh né những nhát dao chí mạng. Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, Quân sợ hãi trốn vào một bụi cây gần đó theo lời dặn của Khoa. Nó vừa hồi hộp theo dõi trận đánh vừa cầu nguyện sẽ có ai đó cứu nguy cho bọn nó.

Đang lúc nguy cấp nhất, bỗng một anh thanh niên đi xe máy chạy chậm lại rồi cho xe tấp vào bên lề đường. Nhận thấy cuộc ẩu đả giữa Khoa và hai tên lạ mặt, anh ta liền xuống xe xông vào can thiệp. Thấy vậy, bọn chúng liền ra hiệu cho nhau rút lui vì nhận ra đồng phục cảnh sát của người vừa mới chạy xe tới. Anh cảnh sát định đuổi theo nhưng thấy Khoa khụy người xuống thì đành tiến lại chỗ cậu xem xét tình hình. Quân cũng từ bụi cây bước ra và chạy hồi hả lại chỗ đó. Máu từ cánh tay Khoa chảy ướt đầm xuống ngực áo làm Quân tái xanh mặt. Anh cảnh sát lay người Khoa hỏi.

- Cậu có đau lắm không? Để tôi đưa cậu đi cấp cứu.

- Dạ, em không sao đâu anh. Chỉ là hơi mệt chút thôi...

Nói rồi, Khoa cố gắng gượng đứng dậy để làm mọi người bớt lo lắng. Quân dìu Khoa đi lại chỗ chiếc xe máy bị đổ rồi quay sang anh cảnh sát định nói lời cảm ơn. Dưới ánh trăng mờ mới nhú ra khỏi đám mây, bỗng Quân giật mình ngạc nhiên vì trước mặt nó là anh cảnh sát giao thông mà nó đã từng gặp ở bệnh viện mấy ngày trước.

- Ủa anh có phải là... anh Trung không ạ?

- Ủa thì ra là các cậu à...

46. Chương 46

File 46: Đằng sau lớp mặt nạ

Anh cảnh sát trở mặt ngạc nhiên khi chợt nhận ra gương mặt quen quen của hai cậu nhóc đang đứng trước mặt mình. Không hẹn mà gặp, Quân và Khoa lại được tái ngộ cùng anh cảnh sát giao thông tên Trung ngay đúng cái lúc nguy cấp này. Thật là một sự trùng hợp đến kỳ lạ. Sau vài giây nhìn anh bối rối, Quân lí nhí nói lời cảm ơn.

- Tụi em cảm ơn anh nhiều lắm... Nếu không có anh xuất hiện chắc bọn em tiêu mất rồi.

- À, không có gì đâu. Tại tôi có công việc quan trọng trên Đà Lạt nên mới có duyên giúp được các cậu. Dù sao thì mấy kẻ xấu kia cũng đã chạy đi mất. Nhưng mà từ giờ trở đi, bọn cậu nhớ cẩn thận hơn nghe chưa. Đường dài ban đêm kiểu này nguy hiểm lắm đấy. Hay là hai cậu kiếm ngôi nhà dân nào gần đây mà nghỉ tạm đi cho an toàn.

- Dạ...

Quân chỉ ậm ờ trong miệng rồi lấy sức dựng chiếc xe lên. Nó lò mò tìm đại trong cốp xe một mảnh vải dài rồi băng bó lại vết thương cho Khoa. Anh Trung cũng cho nổ máy xe và không quên dặn dò thêm bọn nó.

- Hai cậu chạy xe cẩn thận vào đây. Sắp đến cửa vào địa phận thành phố Đà Lạt rồi đó. Tôi đi trước đây!

- Dạ. Tụi em chào anh ạ.

Đợi anh cảnh sát đi khỏi, Khoa vội vàng dắt chiếc xe bị lủng lốp đi chậm chạp trên con đường gàu mặ cho vết thương vẫn đang nhói lên từng đợt. Đi bên cạnh Khoa, Quân cảm thấy hơi bận lòng khi thoáng thấy Khoa khẽ rùng mình vì vết thương trên cánh tay và hơi lạnh bắt đầu ngấm vào da thịt. Nó mở miệng hỏi thăm.

- Khoa có đau lắm không? Để Quân dắt xe cho!

- Có sao đâu! Chỉ là vết thương ngoài da thôi. Khoa vẫn còn khỏe lắm.

- Thật không đó? Máu chảy loang lổ ướt hết cả áo Khoa rồi kìa. Hồi nãy mình lo cho Khoa quá à, thế mà mình chẳng giúp gì được...Mình sợ lắm...

- Đừng nói vậy Quân à. Bảo vệ Quân là nhiệm vụ của mình mà. Công nhận là tình huống vừa nãy nguy hiểm thật. Khoa nghĩ bọn người kia không phải hạng tầm thường đâu. Chúng tấn công tụi mình chắc là có mục đích mờ ám gì đó. Thôi tụi mình ráng kiếm chỗ vá xe đi rồi tính tiếp. Đi bộ kiểu này không an toàn đâu!

- Ủ, Khoa nói phải...

Nói chuyện một hồi, bất giác Quân đưa tay ôm lấy cánh tay Khoa để truyền cho cậu một chút hơi ấm nhỏ nhoi. Không biết Khoa nghĩ thế nào mà cậu hơi giật mình rồi sau đó khẽ nở một cười ảm áp. Trong suốt đoạn đường còn lại, Quân cứ dáo dác để ý hai bên để đề phòng cảnh giác còn Khoa lấy điện thoại gọi cho chú mình nhờ người ra hỗ trợ.

*****

Ở ngôi nhà xa hoa tráng lệ của Thảo Vy, Quang vẫn đang cố tỏ ra vui vẻ để hòa nhập với không khí tiệc tùng cùng đám người quyền quý và hoàn toàn xa lạ. Nó chỉ biết nhe răng ra cười mỗi khi có ai đi tới bắt chuyện làm quen. Khi nhân vật chính của bữa tiệc bước lên bục phát biểu cảm nghĩ và cắt chiếc bánh sinh nhật thì cũng là lúc đám thanh niên trong những bộ cánh lộng lẫy vỗ tay khí thế và buông lời chúc tụng râm ran. Quang lại trở về trạng thái lơ lửng lúc ban đầu nhưng sau đó không lâu, Thảo Vy nhanh chóng bước xuống sân khấu và dắt theo một cô bạn đến chỗ của Quang đang ngồi. Sau một cái bá vai, Thảo Vy cười thật tươi giới thiệu người bạn mới cho nó.

- Quang, sao thần thờ như người mất hồn vậy? Không định ăn mừng sinh nhật của Vy hay sao?

- A, Vy đó hả...

- Quang nè, đây là Hồng Liên, bạn thân của Vy đó. Hai người làm quen nhau đi nhé.

- À, mình...mình là Quang, rất vui khi được gặp Liên.

Trước biểu hiện ngượng ngùng của Quang, cô bạn tên Liên nhìn nó cười tủm tỉm rồi mới bắt đầu lên tiếng.

- Hi hi. Bạn Quang dễ thương quá à. Mình tên Liên, học bên trường Kinh tế đó. Hôm nay Quang mặc đồ đẹp ghê ha.

- À. Cảm ơn Liên đã khen...Mình xấu ồm à.

- Hi. Lại còn khiêm tốn nữa chứ. Giờ Quang bước lại bàn bên kia nói chuyện với tụi bạn của Liên nha. Chứ ngồi ở đây một mình buồn lắm. Sinh viên như tụi mình phải chịu khó quây phá, vui chơi mới không bỏ phí những khoảng thời gian của tuổi trẻ đúng không nào?

- Ờ..

Quang chưa kịp gật đầu thì nó bị Liên kéo tụt xuống ghế rồi cả ba người đi thẳng vào bên trong nhà. Vừa đi Liên lén nháy mắt với Thảo Vy như ngầm ra hiệu điều gì đó mà Quang không hề hay biết. Chứng kiến cảnh tượng đó, người con trai đứng theo dõi bên ngoài bờ tường khẽ siết chặt bàn tay mình lại. Bên trong một căn phòng được thiết kế khá sang trọng, Quang được hai cô nàng xinh đẹp tiếp đãi bằng một ly rượu nho và vài mẩu bánh kem đầy màu sắc. Nó chần chừ ngồi xuống chiếc ghế dài trước dàn máy karaoke và liếc nhìn từng người ngồi xung quanh mình. Nam thanh nữ tú đều có đủ và quần áo họ khoác lên người toàn những đồ hiệu đắt tiền, tóc tai được chải chuốt, uốn nhuộm, vuốt keo...rất thời thượng. Quang có cảm

giác như mình trở thành một thành phần cá biệt trong cái nhóm người cao sang này. Tự dưng nó muốn được trở về nhà ghê gớm.

Nhận thấy thái độ không được vui của Quang, Thảo Vy hiểu ý nên đứng dậy chủ động bày trò chơi để thay đổi không khí. Thấy thế, mấy tên con trai còn lại cũng hứng lên hề nhau cầm ly rượu cạn thật mạnh rồi hét hò ầm ĩ. Còn Hồng Liên thì ngồi sát sạt bên Quang và liên tục rót rượu cho nó uống. Quang dường như bị cuốn vào cái không khí thác loạn của đám người trong phòng và dần trở nên mất kiểm soát. Rượu bắt đầu ngấm vào cơ thể nó và lan tỏa khắp các đầu dây thần kinh. Tiếng nhạc, tiếng nói, tiếng hát hòa vào nhau khiến Quang trở nên phấn khích hơn bao giờ hết. Thế là nó cũng đứng bật dậy, nhảy nhót theo đám bạn của Thảo Vy và bật lên những tràng cười sảng khoái. Khi đồng hồ điểm mười giờ, Thảo Vy ra hiệu dừng cuộc vui lại và đưa ra một lời đề nghị hấp dẫn.

- Mọi người ơi, giờ chúng ta đi ra ngoài chơi tăng hai đi. Mình sẽ mời các bạn đến quán Bar ButterFly để quây xả lãng một bữa. Các bạn thấy ý kiến này thế nào?

- Nhất trí!

- Chuẩn đó Thảo Vy!

- Bọn tui chỉ mong chờ giây phút này!!

- Oh!Yeah!

Cả bọn nhao nhao trả lời đồng ý mà không có một lời phản đối nào còn Quang thì loạng choạng đứng dậy, giọng ngập ngừng.

- Khoan đã Vy ơi, mình chắc không đi được nữa đâu. Mình xin phép về sớm có được không? Giờ đã hơn mười giờ rồi...

Nghe vậy, Thảo Vy xụi mặt giả bộ giận dỗi.

- Sao vậy Quang? Quang không muốn cùng vui hết mình trong ngày sinh nhật của Vy hay sao mà về sớm vậy? Quang mà đòi về nữa là Vy nghỉ chơi cho coi!!

- Ấy ấy, không phải vậy đâu! Thôi thì Vy muốn sao cũng được nhưng mà tụi mình phải về trước 12 giờ đêm đó nha.

- Ok ok. Giờ không bàn về chuyện đó nữa, tụi mình đi ngay đi kéo trễ.

Hồng Liên lập tức xen vào.

- Đúng đúng, giờ chúng ta lên đường ngay thôi. Chết nữa, mình không có xe máy bạn ơi. Có ai tình nguyện làm tài xế cho người đẹp này không ta?

Nghe vậy mấy thằng con trai trong bọn liền nhao nhao lên, đưa tay xung phong nhiệt tình. Tuy nhiên, Hồng Liên lại hướng ánh mắt về phía Quang ngụ ý muốn nhờ nó. Chợt hiểu ra vấn đề, Quang trở nên lặng thinh, bối rối không biết phải nói lời nào trong khi Thảo Vy đi lại chỗ nó kéo tay nó về phía Liên và ghé đôi.

- Tao sợ mày quá Liên ơi, mê trai thấy ớn luôn à. Thôi thì tao sang nhượng người yêu tương lai của tao ày giữ hộ đêm nay đó. Nhưng mà tao cấm mày đụng chạm gì đến Quang nha, nếu không là mày khó mà sống sót với tao.

Cả bọn ôm bụng cười nắc nẻ khi nghe câu đùa cợt của Thảo Vy còn Quang thì tỏ ra xấu hổ đến đỏ cả mặt mặc dù mặt nó đã ửng hồng do rượu từ nãy giờ. Thảo Vy lại bảo Hồng Liên.

- Ấy chết, Quang chưa có bằng lái thì sao mà chở con Liên được ta. Thôi thì mày lấy xe của thằng Tú chở Quang đi cho nó tình cảm nhé. He he

Cả đám lại ồ lên cười khoái trá mặc dù một số tên con trai tỏ vẻ ghen tỵ với Quang. Một lát sau, đám thanh niên lục tục kéo nhau ra chỗ để xe rồi cả bọn phóng vi vu đến quán bar Butterfly nằm trên đường Pasteur. Người thanh niên bí ẩn vẫn lặng lẽ bám sát theo bọn nó và không ngừng thì thầm những câu nói lạ lùng.

Đến chỗ hẹn, cả bọn cất xe rồi kéo nhau vào bên trong bar. Mới bước qua cánh cửa, Quang bị tiếng nhạc dance xập xình dội vào tai chát chúa. Sau đó là hàng loạt ánh đèn màu sắc sỡ xoay qua xoay lại làm đầu

óc nó cứ ong gong cả lên. Khi đi qua khu vực chính giữa sàn nhảy, Quang còn bị đám đông chen lấn suýt làm cho té ngã. Phải mất một lúc khá lâu Quang mới có thể hòa nhập được với không khí ăn chơi tại đây. Đến ngồi bên chiếc bàn rộng đã được đặt sẵn, Thảo Vy nắm lấy tay Quang hỏi nó.

- Quang lần đầu đến những nơi như chỗ này hả? Sao nét mặt trông khổ sở quá vậy?

- Ồ, đúng vậy... Mình thấy không quen lắm Vy à.

- Không sao đâu Quang, chịu khó đi vài lần là sẽ quen thôi. Ở đây vui lắm đó. Đi chơi mấy chỗ này giúp bọn mình giải tỏa căng thẳng, mệt mỏi sau những giờ học trên lớp hữu hiệu lắm!

Vừa mở miệng tiếp lời, Hồng Liên vừa nhún người theo điệu nhạc một cách rất chuyên nghiệp. Cô chủ động nắm lấy tay của Quang làm nó khẽ rùng mình vì ngại. Cô bật cười khúc khích khi thấy điệu bộ đó của nó. Bất thành linh cả hai cô gái nắm tay nó lao ra ngoài sàn nhảy khiến Quang không kịp phản ứng.

- Thôi ra ngoài nhảy tí đi Quang. Ngồi ở đây hoài chán lắm!

Thế là mấy tên con trai còn lại cũng dẫn bạn gái mình bước ra ngoài sàn nhảy hòa nhịp với những điệu nhạc điên cuồng, sôi động. Quang lúng túng thấy rõ khi không rành rọt ba cái vụ nhảy nhót này, chân tay nó cứ vung vẩy loạn xạ ngẫu nhiên khiến cho Thảo Vy và Hồng Liên lấy tay che miệng cười suốt. Sau một hồi được Hồng Liên chỉ dẫn, cuối cùng thì Quang cũng đã nhảy được vài động tác cơ bản. Khi đã thấm mệt, cả bọn lại trở về chỗ ngồi và uống một chút cocktail. Lợi dụng lúc Quang đi vệ sinh, Hồng Liên liền lấy ra từ trong bóp một gói bột màu trắng rồi lén bỏ vào ly nước của Quang. Làm xong việc, cô ả nhìn Thảo Vy cười khì rồi lớn tiếng.

- Phen này thì con cá của mày khó mà thoát được lưới tình của tao rồi Vy ơi! He he

- Con quỷ, mày xảo quyệt quá nhen. Dám công khai cướp bồ của tao luôn cơ đấy!

- Có sao nào. Bạn bè thân thiết mà lì. Tao biết mày chê con cá này nên mới tiếc rẽ chớ bộ.

- Thôi đi bà nội. Nó quay lại rồi kìa. Im đi cho tao nhờ.

Thế là hai cô ả lại giả bộ cười giỡn trong khi Quang ngồi phịch xuống ghế. Quang vô tư cầm ly nước uống một hơi rồi tiếp tục màn nhảy nhót với đám người thác loạn trong bar. Nó đâu biết rằng mình sắp trở thành một con mồi béo bở cho những con người nham hiểm. Người thanh niên bí ẩn ngoài kia còn đang ngó nghiêng vào bên trong bar thì bất ngờ có hai gã thanh niên bặm trợn đi xông xộc ra từ cổng bảo vệ. Bọn chúng hát hăm về phía anh rồi lớn tiếng gằn giọng.

- Anh kia, đứng ở đây làm gì vậy? Cẩn thận coi chừng bọn này đấy!!

- Tôi...Tôi muốn tìm bạn...Các anh có thể...

- Thôi không nói nhiều, ở đây không có ai là bạn của anh cả. Anh còn không đi chỗ khác chơi thì đừng trách bọn này không khách sáo nhé!!

Nghe những lời đe dọa khó chịu của hai tên bặm trợn, người thanh niên vội vã lái xe đi và nheo mắt suy nghĩ về phương án sắp tới của mình. Trong lòng anh dường như đang hiện hữu một nỗi lo âu vô cùng lớn.

*****

Cuối cùng thì Quân và Khoa cũng đã đứng trước cổng nhà người chú họ của Khoa sau một chuyến hành trình dài mệt mỏi. Bây giờ đã gần mười hai giờ đêm. Một người phụ nữ lớn tuổi tắt tả ra mở cổng rồi xách ba lô của cả hai vào trong. Thấy cánh tay băng bó của Khoa, người phụ nữ mà Khoa gọi là dì Tư liền nhăn mặt xuất xoa.

- Nè Khoa, cậu đi đứng kiểu gì mà để băng bó thế kia? Lại tham gia oánh lộn nữa chứ gì? Cậu đó, lúc nào cũng vậy hết trơn!

- Thôi mà dì Tư, lần nào gặp dì cũng kêu ca, than phiền con hoài à.

- Thì tại tui lo cho cậu mà thôi. Mau vào nhà nghỉ ngơi chút rồi đi ngủ đi. Cậu và bạn cậu chắc mệt mỏi lắm rồi đó. Có ăn gì không để tui nấu cho?

- Dạ khỏi dì. Tụi con chỉ xin miếng nước để uống thôi. Mà chú Tấn đi đâu rồi hả dì?

- À, ổng đi lên Ủy ban phường có chút việc cậu à. Chắc sáng mai mới về được. Cậu cảm phiền chờ đến mai nha. Chú Tấn có dặn tui vậy đó!

- Dạ con biết rồi dì!

Nói xong, dì Tư lại tắt tả đi xuống bếp rót hai ly nước ngọt lấy từ tủ lạnh rồi đưa cho Khoa và Quân. Đoạn bà xách ba lô của hai đứa vào phòng ngủ đã được chuẩn bị sẵn. Quân vừa nhấp ngụm nước và nhìn xung quanh căn phòng một cách say sưa. Mọi thứ đồ dùng tuy có vẻ đơn giản, mộc mạc nhưng chúng lại toát lên sự cổ kính, sang trọng đến kì lạ. Quân để ý thấy trên tường có treo rất nhiều bằng khen thưởng gì đấy. Nó liền quay sang Khoa hỏi.

- Ủa chú Khoa công tác bên công an thành phố hay sao mà có nhiều huy chương, bằng khen quá vậy?

- Ủ. Chú Tấn hiện giờ đang là đội trưởng đội cảnh sát điều tra tội phạm về ma túy thuộc công an thành phố Đà Lạt đó Quân.

- Wow, oách ghê ha.

- Tất nhiên. Cả dòng họ nhà Khoa, ai cũng làm trong ngành an ninh hết. Mai mốt Khoa cũng tính thi vào trường đại học An Ninh đó chứ.

- Ghê ghê. Ngưỡng mộ Khoa thật đấy! Hèn chi giỏi võ dữ vậy!

- Mà nè, dẹp chuyện này qua một bên đi. Giờ Quân tính làm gì nữa. Đi đến chỗ công ty của bà Trang luôn hay là đến nhà riêng của anh Trung?

- Ờ thì. Đến chỗ làm của anh ấy luôn đi Khoa à. Mình sợ anh ấy không chịu gặp mặt mình.

- Khoa cũng nghĩ như thế đó. Có gì để sáng mai Khoa dẫn Quân đến chỗ công ty của bà Trang gặp anh Trung luôn. Quân chuẩn bị những lời cần phải nói chưa đấy?

- Ủ. Mình biết phải nói gì mà...

Vừa nói, Khoa cầm lấy bàn tay Quân siết mạnh như để truyền niềm tin vào cho nó. Quân hít một hơi thật sâu cố lấy lại tinh thần. Nó phải thật sự bình tĩnh, sáng suốt để cố níu giữ hạnh phúc mong manh của bản thân.

Ở một khu resort nhỏ cách trung tâm thành phố Đà Lạt không xa, Oanh và ông Lâm đang bí mật bàn bạc chuyện làm ăn của mình. Thả mình trong chiếc bồn tắm ấm nóng, ông Lâm vừa lấy khăn lau mặt vừa hỏi chuyện của Oanh.

- Này Oanh, kế hoạch của con thực hiện đến đâu rồi? Chú nghe nói thằng oắt con đó đã mò lên đến tận đây rồi phải không? Mặc dù nó không ảnh hưởng gì đến chuyện làm ăn của chú nhưng mà chú thấy chướng mắt quá.

- Dạ. Cũng tại mấy con chó săn của con làm ăn quá tệ. Năm lần bảy lượt mà không trị được tụi nó. Lần này chắc con phải ra tay tàn nhẫn hơn thì hai đứa nó mới biết sợ.

- Vậy thì con hãy làm cho gọn gàng vào, đừng để dây dưa rồi lại dính phiền phức. Chú ngửi thấy mùi của mấy tên cớm trong vụ này rồi đó con! Bà Trang cũng bắt đầu có dấu hiệu nghi ngờ chú rồi đấy.

- Chú bình tĩnh để con nghĩ cách. Dù sao kế hoạch cũng đã thực hiện gần trọn vẹn. Bất quá chúng ta sẽ thay đổi sang hướng khác. Mọi điều kiện có lợi đang nghiêng về chúng ta mà. Nếu bà ta có ý nghi ngờ thì chú cứ nói huych tặc ra xem bà ta làm gì được.

- Ấy, thời cơ vẫn chưa chín muồi đâu. Chú sợ bà ta nổi điên lên sẽ nhờ đến cơ quan pháp lý can thiệp đấy. Đến lúc đó thì tổ chức ngầm của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng. Chú cần thêm một chút thời gian nữa rồi mới có thể thôn tóm công ty của vợ chú được.

- Thế thì chú cứ tranh thủ thu xếp nhé. Con sẽ lo giải quyết chuyện của con. Từ trước đến giờ con chưa bao giờ phải bó tay chịu thua một ai cả!!

- OK. Mai chú sẽ đi thuê mấy tay luật sư có tiếng để nhờ họ xem xét mấy cái giấy tờ nhà đất phải giải quyết ra sao. Sau vụ này, chúng ta sẽ kiếm thêm bọn tiền đây Oanh ạ. Hơn nữa chúng ta còn được ông chủ lớn trọng thưởng nữa đó. Khả khả.

- Hy vọng là vậy!

Oanh cũng cười phụ họa theo rồi tranh thủ gọi điện thoại cho đồng bọn của ả.

- Mấy người nghe cho kỹ đây. Chỉ cần thấy hai con chuột nhắt đó lộ mặt ra khỏi hang là xử lý liền cho tôi nghe không. Nếu cần hãy huy động thêm người rồi dàn cảnh để bắt sống chúng nó. Đây là cơ hội cuối cùng của các người đây, làm không xong thì tự động mà biến khỏi đất nước này đi. Lần này tôi không cho phép có một sự thất bại nào nữa, rõ chưa!!

*****

Trung bàng hoàng tỉnh giấc sau khi trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp. Trong cơn mơ đáng sợ ấy, anh đã trông thấy dáng người nhỏ bé của Quân gọi lớn tên anh từ phía xa. Đang định chạy về phía anh thì đột nhiên một bóng đen lao ra, tay hấn cầm con dao to bản đâm vào ngực nó. Khuôn mặt vui mừng của Quân bỗng trở nên biến dạng rồi cả người nó từ từ đổ gục xuống. Anh hét tên Quân thật lớn rồi lao nhanh về phía nó. Lúc này hơi thở Quân dần trở nên yếu ớt và nó cố gắng hé mở đôi mắt đờm buồn nhìn anh với sự tiếc nuối vô hạn. Quân dùng chút sức lực cuối cùng để đưa bàn tay nhỏ bé của mình vuốt nhẹ má anh. Trung nhắm mắt đau đớn cầm lấy bàn tay vậy máu định nói điều gì đó nhưng không còn kịp nữa. Quân cố gắng mở to đôi mắt nhìn anh thêm vài giây và chỉ kịp nở một nụ cười lần sau cuối trước khi buông thõng cánh tay xuống ngực. Lúc này Trung chỉ còn biết gào lên thống thiết rồi bật khóc như mưa...

Khi nhận thức được mình vừa trải qua một giấc mơ, Trung bấu chặt lấy tấm chăn bông, miệng thở dồn dập và vuốt mặt cổ trấn tĩnh lại đầu óc. Mồ hôi trên người anh vã ra như tắm. Cầm điện thoại lên xem giờ, Trung lập cập bước xuống giường đi tìm ly nước để uống. Bây giờ mới chỉ tầm hai ba giờ sáng. Nhìn ra ngoài cửa sổ, Trung thấy một màu xám xịt bao trùm lấy sườn đồi thông thoải thoải. Anh cố lý giải sự xuất hiện của giấc mơ xấu kia và tưởng tượng ra đủ thứ nguy hiểm đang bủa vây lấy người yêu nhỏ bé của anh. Có lẽ nào Quân đang gặp phải chuyện chẳng lành. Nỗi bất an cứ lớn dần lớn dần và khiến cho Trung không tài nào ngủ lại được. Thế là anh cứ ngồi bất động trên ghế và suy nghĩ về Quân cho đến tận sáng. Trung chỉ còn biết luôn miệng khẩn cầu cho người yêu anh đừng gặp chuyện gì bất trắc.

47. Chương 47

File 47: Uẩn Khúc

*****

Quang bàng hoàng thức dậy sau một cơn mơ truy lạc mà nó chưa bao giờ dám tưởng tượng đến. Khi đã biết mình chỉ vừa trải qua một giấc mơ, Quang vỗ trán thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi đưa mắt nhìn ra xung quanh mình thì Quang mới hốt hoảng thật sự. Điều lạ lùng đầu tiên nó nhận ra là trên người mình không một mảnh vải. Và còn tệ hơn nữa, nằm bên cạnh nó lại là một tấm thân con gái cũng trong tình trạng y hệt nó. Quang vội vã kéo tấm chăn phủ kín người trong khi cô gái cũng từ từ quay đầu lại. Thấy vẻ mặt bối rối của Quang, cô gái mỉm cười thích thú.

- A, Quang thức dậy rồi hả?

- Ô Thảo Vy, thế này là sao? Tại sao Quang lại ở đây??? Và lại còn...

Quang đỡ người trước tình huống eo le này. Trong khi nó còn đang cố nhớ về những chuyện đã xảy ra tối qua thì Thảo Vy nhẹ nhàng bước xuống giường tìm áo mặc vào người.

- Thì tối qua, thấy Quang uống say quá nên Vy mới tìm chỗ ngủ tạm nè. Hôm qua tại mình về trễ nên Vy không dám về nhà sợ ba mẹ la.

- Nhưng mà tại sao, hai chúng ta lại...

Như hiểu ý nghĩ của Quang nên Thảo Vy trả lời luôn mà không lộ vẻ xấu hổ gì.

- Ngủ chung thì phải thế chứ sao. Giờ tụi mình cũng đã lớn rồi, với lại tối qua Vy uống hơi nhiều nên mới thế, Quang đừng có áy náy gì hết nha.

Lúc này những dòng suy nghĩ trong đầu Quang trở nên loạn xạ ngầu. Bao nhiêu ý nghĩ đen tối, xấu xa đang dần hình thành trong tâm trí nó. Tại sao nó lại để bản thân thác loạn thế này chứ. Không biết tối qua nó làm chuyện gì bậy bạ không nữa. Nó định hỏi Thảo Vy cho rõ nhưng lại không dám. Biết là đã lỡ rồi nên Quang phũ phực người xuống và thở dài tự trách. Không hiểu sao đêm qua nó không thể làm chủ được bản thân và từ lúc rời khỏi quán bar, nó không còn có thể nhớ được chuyện gì. Càng nghĩ đầu nó càng đau như búa bổ. Thấy thái độ dần vật đó của Quang, Thảo Vy cười thầm và đưa ly nước cho nó ân cần bảo.

- Thôi Quang đừng có tự trách mình nữa. Vy thấy chuyện này cũng bình thường mà. Dù sao thì tụi mình cũng sắp chính thức yêu nhau mà phải không?... Anh uống cốc nước này đi cho tỉnh ngủ rồi thay đồ đi chơi với em nha.

- À..ừ

Quang ngượng ngùng đón lấy ly nước từ tay Thảo Vy rồi bản thân nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong đầu nó lúc này đang nghĩ đến một điều gì đó thật khác lạ.

*****

Trên một đoạn đường thưa người qua lại, Quân và Khoa đang chạy xe đến công ty hoa Nam Trang thì bất ngờ bị một đám người bịt mặt chặn lại. Chúng cho xe quay thành vòng tròn rồi hung hăng cầm vũ khí áp đến. Thấy thế, Khoa vội chống xe thật nhanh rồi kéo Quân sang ven đường. Cậu giơ tay thủ thế, miệng thì thầm trấn an Quân.

- Quân đừng sợ, để bọn chúng cho Khoa!

Bọn người xấu chưa kịp giở trò thì đột nhiên một tốp chiến sĩ công an từ chỗ nấp lao ra khống chế bọn chúng. Họ giương súng và hét lên cảnh cáo.

- Tất cả bỏ vũ khí xuống! Các người đã bị bao vây! Hãy mau đầu hàng không được chống cự!

Bọn bịt mặt gồm bảy tên cả thấy, hoảng sợ run bắn người. Chúng vội vàng bỏ hết dao, mã tấu xuống đất rồi giơ tay lên đầu. Hai tên có ý định bỏ chạy nhưng bị các anh cảnh sát tóm gọn. Vài phút sau, hai chiếc xe cảnh sát được điều động tới. Đám côn đồ bị tổng hết lên xe rồi được các chiến sĩ công an áp giải về đồn.

Lúc này khi đã bình tâm trở lại, Quân mới biết lực lượng cảnh sát đã đoán trước được hành động của đám người bịt mặt đó và lên kế hoạch mai phục. Cảnh sát đã theo dõi những đối tượng này hơn một tháng nay. Và người chỉ huy trưởng không ai khác chính là chú Tấn, người bà con thân thiết của Khoa. Ngoài ra còn một điều nữa làm Quân khá bất ngờ, đó chính là anh cảnh sát hợp tác vậy bắt tội phạm lần này lại là anh Trung, người nó và Khoa mới quen cách đây không lâu. Sau khi thông báo tình hình cho cấp trên của mình, chú Tấn quay sang hỏi thăm Quân.

- Cháu không sao đấy chứ?

- Dạ. giờ thì hết sợ rồi ạ. Mà chú ơi cho cháu hỏi, bọn người bịt mặt đó là ai vậy ạ? Tại sao các chú lại biết bọn chúng sẽ tấn công tụi cháu ở đây?

- À, theo chú được biết thì bọn chúng là tay sai của tổ chức tội phạm ngầm đang hoạt động trong thành phố. Chú nghi ngờ bọn chúng đang âm mưu vận chuyển ma túy từ nước ngoài về Việt Nam. Sỡ dĩ, hôm nay bọn chú biết được kế hoạch bắt cóc hai đứa là do có người bí mật thông báo từ trước. Đồng chí đó được cài làm tình báo trong nội bộ của tên đầu sỏ. Không ngờ bọn chúng lại táo tợn đến vậy, thực hiện hành vi ngay giữa ban ngày ban mặt. Còn lý do vì sao bọn chúng tấn công các cháu thì chú cần phải điều tra thêm đã. Vụ này còn nhiều điểm phức tạp lắm.

- Dạ, cháu hiểu rồi, cảm ơn chú nhiều lắm ạ!

Quân nín lấy tay Khoa để cho bớt căng thẳng. Trong lòng nó chợt hiện lên vô vàn nỗi lo sợ. Từ lúc ở Vũng Tàu đến giờ, nó và Khoa bị tấn công ba lần rồi còn đâu. Lúc này, anh cảnh sát giao thông tên Trung mới lên tiếng thắc mắc.

- Lại là hai cậu nữa à. Xem ra chúng ta có duyên quá nhỉ?

- Chào anh. Thì ra anh lên đây là tham gia vụ này hả?

- Uhm, tại tôi muốn học hỏi nghiệp vụ nên tìm chỗ thực tập thôi.

- Eo ôi, anh liều thật đấy.

- Có gì đâu chứ. Bản tính tôi khoái tham gia những vụ án nguy hiểm, gay cấn mà. Thôi bây giờ tôi phải về đồn để tiếp tục điều tra đây, hẹn khi khác nói chuyện với hai cậu nhé!

Trung đội nón ngay ngắn lên đầu rồi leo lên yên sau xe của một anh cảnh sát. Chú Tấn trước khi đi cũng nhắc nhở Khoa vài lời.

- Tụi cháu cứ an tâm đến chỗ hẹn tiếp đi, chú đã âm thầm cử người bí mật bảo vệ cháu từ xa rồi đó. Nếu phát hiện ra điều gì khả nghi thì thông báo cho chú liền nha!

- Dạ, con biết rồi.

Trên quãng đường còn lại đến công ty Nam Trang, Quân ngáp ngừng hỏi Khoa.

- Lần này may quá, nếu không có chú Tấn và tổ trọng án chắc tụi mình tiêu rồi.

- Ủ, đúng rồi đó. Lúc bị bao vây, Khoa cứ nghĩ mình sẽ mất vài thứ trên người đấy! Hi hi

Nghe câu nói nửa đùa nửa thật đó của Khoa, Quân đánh vai cậu cái đét rồi chu mỏ cằn nhằn.

- Nói gỡ không hà. Quân hy vọng không có lần nào như vậy nữa đâu, sợ lắm!

- Đừng sợ mà, có Khoa bên cạnh bảo vệ còn lo gì nữa. Hơn nữa còn có chú Tấn và lực lượng an ninh thì đổ ai làm gì được tụi mình.

- Nói hay lắm ha. Dù sao thì không bị kẻ xấu làm le vắn tốt hơn nhiều.

Khoa không đáp lại mà chỉ tùm tùm cười. Cậu thấy vui vì nét đáng yêu của Quân khi bộc lộ qua những câu nói và cử chỉ bên ngoài ấy. Cậu ước gì được gặp nó trước anh Trung thì hay biết mấy.

Khi đã dừng xe trước cổng công ty hoa Nam Trang, Quân ngáp ngừng bước xuống xe. Khoa đặt tay lên vai nó động viên.

- Cố lên Quân! Cứ bình tĩnh thổ lộ những gì cần nói. Mình tin với sự chân thành của Quân thì anh Trung sẽ hiểu cho Quân thôi. Mau vào trong đi, mình đợi ở đây.

- Uhm, cảm ơn Khoa...

Quân hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm bước tới cổng bảo vệ.

- Chú ơi, cho cháu vào gặp anh Nguyễn Quốc Trung có được không ạ?

- Uhm, cháu là ai, gặp cậu Trung có chuyện gì?

Ông bảo vệ chau mày nhìn Quân dò xét.

- Cháu là người quen của anh ấy, cháu có chuyện quan trọng muốn nói với anh. Đây là chứng minh nhân dân của cháu.

Ông bảo vệ cầm lấy tờ CMND nhìn thật kĩ rồi bảo nó.

- Cậu Trung ở phòng quản lý, lầu 5 hành lang bên trái. Cháu vào đi!

- Dạ cháu cảm ơn.

Quân mừng rỡ đi thật nhanh vào trong tòa nhà. Tim nó đập thình thịch khi nghĩ đến cảnh tượng nó gặp lại anh. Nhưng rồi nó cố kiềm chế cảm xúc và hồi hộp đẩy cửa bước vào phòng quản lý. Nó cứ tưởng chỉ

có một mình anh ở trong phòng nhưng không ngờ Trung lại đang nói chuyện với một người nữa. Đó là bà Trang, mẹ của anh. Chứng kiến sự xuất hiện bất ngờ của vị khách lạ mà không lạ, cả hai người trừng mắt nhìn Quân sững sờ.

- Quân!!

Trung sững người ngồi bất động tại ghế trong khi đó bà Trang khoanh tay trước ngực bước thật nhanh trước mặt Quân gần giọng.

- Cậu còn dám mò lên tận đây cơ à? Công nhận mặt cậu dày thật đấy!

- Kìa mẹ!

Nghe mẹ mình nặng nề người yêu, Trung buộc phải lên tiếng. Mặc cho bà Trang tỏ thái độ hoành hành mình, Quân vẫn hướng mắt về phía Trung nói với giọng tha thiết.

- Anh Trung, em muốn gặp anh một lát để giải thích rõ mọi chuyện!

- Anh...

Bà Trang lúc này như muốn nổi cơn điên. Bà sấn tới trước mặt Quân gào lên.

- Mày thôi ngay cái trò hạnh hạ con tao đi! Mày muốn bu bám nó đến bao giờ nữa? Hãy để nó yên ổn với công việc và cuộc sống của một con người bình thường dù tao với! Tao năn nỉ mày đấy Quân!!

Thấy mẹ mình không giữ được bình tĩnh, Trung bật đứng dậy khỏi ghế và ngăn cơn thịnh nộ ấy lại.

- Mẹ đừng như vậy mà. Còn cậu Quân hãy về nhà đi, tôi không còn gì để nói với cậu nữa. Chúng ta chẳng còn gì để ràng buộc hay giải thích gì đâu. Tôi không muốn mẹ mình vì cậu mà phải bị kích động thêm nữa.

Nghe được những lời phũ phàng đó từ anh, tim Quân như thắt lại. Nó không ngờ anh lại dứt tình như thế. Nhưng nó vẫn không muốn bỏ cuộc lúc này.

- Anh nữ nói thế với em sao? Nhưng mà em cần phải nói với riêng anh điều quan trọng này.

- Không cần phải riêng tư gì hết. Cậu cứ nói thẳng ra hết đi, tôi sẽ trả lời cho cậu vừa lòng.

Quân cắn môi xót xa trước vẻ lạnh nhạt của anh. Nó cảm thấy dường như mình sắp mất anh thật sự. Và rồi nó run run thốt ra một câu hỏi canh cánh bấy lâu trong lòng mình, giọng như muốn khóc.

- Thật ra... anh còn yêu em không anh Trung?

Nghe xong, Trung chùn người hẳn xuống vì xúc động. Cái cảm giác nửa vời chợt xuất hiện làm anh thấy khó chịu vô cùng. Sau một vài phút im lặng suy nghĩ, Trung đành phải nói ra lời đau lòng nhất mặc dù ở một nơi nào đó sâu thẳm trong tâm hồn anh, tình yêu dành cho Quân là vô bờ bến. Anh nhắm mắt, bặm môi một vài giây rồi nhìn thẳng vào Quân nói một cách vô hồn.

- Quân à, tôi đã không còn yêu cậu từ lúc cậu dối gạt tình cảm của tôi. Tôi thấy mình như một thằng hề làm trò vui cho cậu vậy. Hãy để tôi trở về với thế giới bình thường của tôi đi. Hiện giờ tôi đang sống tốt với gia đình của mình. Hãy làm ơn đừng tìm gặp tôi nữa. Hãy thôi ngay mấy cái lời giải thích vớ vẩn gì đó đi. Vì từ nay, tôi không bao giờ tin những gì cậu nói nữa.

- Anh Trung ơi, tất cả những chuyện vừa qua đều là hiểu lầm. Anh đã hiểu lầm em rồi anh Trung à. Hãy cho chúng ta một cơ hội nữa có được không? Chẳng lẽ anh không nhận ra có gì uẩn tất sau mọi chuyện đã xảy ra hay sao?

Nghe đến đây, bà Trang bất ngờ lên tiếng hằn học.

- Cậu thôi ngay cái trò lừa đảo, ngụy biện đó đi. Không có lửa làm sao có khói. Cậu thật là một đứa vô liêm sỉ mà. Hãy tự động rút ngay khỏi đây trước khi tôi gọi người tới đuổi cậu đi đấy.

Quân như chết trân trước những câu chữ rửa tăn nhẵn đó. Nó muốn khóc lắm nhưng nước mắt không thể trào ra được. Nó còn đang hy vọng anh Trung sẽ bảo vệ nó, sẽ cho nó một cơ hội nhưng không. Anh vô tình trở lại chiếc ghế của mình và cất giọng khàn đặc.

- Cậu còn đứng đó làm gì nữa, không nghe mẹ tôi nói gì sao?

- Anh Trung...

- Đừng gọi tên tôi nữa. Hy vọng cậu đừng bao giờ có ý định gặp tôi để giải thích. Tất cả đã hết rồi Quân à. Hãy buông tha tôi đi!

Câu nói đó của anh như đẩy Quân rơi xuống tận cùng của vực thẳm. Mọi hy vọng, mong ước trong nó giờ đây đã tan thành mây khói. Vậy là công sức nó bỏ ra đã đổ sông đổ biển. Thì ra tất cả niềm tin chỉ là do nó mù quáng vẽ nên mà thôi. Công tình nó lặn lội từ Sài Gòn lên đến tận vùng cao nguyên rộng lớn này chỉ để nhận lấy mấy từ cự tuyệt phủ phàng vậy sao. Bất giác nó nở một nụ cười chua xót rồi chạy đi như ma đuổi.

Còn lại một mình trong phòng, Trung ngã người ra sau ghế bật cười điên dại. Khóe mắt anh có giọt lệ trong veo trào ra. Sau khi rời khỏi phòng làm việc của con trai, bà Trang mỉm cười đắc chí. Bà khoan thai nhấp ngụm nước trà và tận hưởng cảm giác của kẻ chiến thắng. Bà đâu biết rằng sự tàn nhẫn của mình đã gián tiếp gây ra những nỗi đau tinh thần vô cùng lớn lao.

*****

Kết thúc một ngày làm việc dài lê thê, Trung mặc áo khoác rồi lái xe đến khu trồng hoa của công ty. Từ lúc nói lời đoạn tuyệt với người yêu anh cảm thấy cơ thể không còn chút sức sống. Thay vì tập trung vào đồng giấy tờ, sổ sách trước mặt, nguyên cả buổi chiều anh lại ngồi thừ trong phòng và gặm nhấm nỗi đau. Cứ hình dung đến khuôn mặt bần thần của Quân là Trung cảm thấy nhói lên trong tim từng đợt.

Lững thững bước đi dọc theo từng luống hoa, Trung dăm dăm ngẩng nhìn chúng để cho lòng khuây khỏa. Mỗi bông hoa mới vừa được tưới nước càng trở nên tươi thắm dưới ánh đèn điện sáng trưng. Bất giác lòng anh ghen ngào khó tả. Phải chỉ tình cảm của anh giống như những bông hoa kia thì hay biết mấy. Nhưng hoa nở thì có lúc cũng tàn, có bao giờ tươi thắm mãi được. Nó chỉ đẹp rạng rỡ một lúc rồi cũng tàn phai theo thời gian. Nếu có một phép màu nào đó giúp duy trì được sắc đẹp, hương thơm kia thì dù phải đánh đổi thứ gì anh cũng chấp nhận.

Bỗng nhiên anh bật cười vì suy nghĩ ngốc nghếch của mình. Cuộc sống này làm gì có tồn tại phép màu cơ chứ. Rồi Trung cúi người xuống trước một nụ hoa đẹp nhất, miệng thì thầm.

“Thôi thì đành nâng niu, chăm sóc bông hoa này vậy. Hy vọng mày sẽ đẹp mãi như thế này cho đến khi héo úa.”

Và rồi Trung hơi ngạc nhiên khi vô tình trông thấy một vật màu trắng hiện ra bên dưới bọc đất ẩm ướt. Nhìn kỹ lại thì thấy nó giống một món đồ quen thuộc.

- Cái gì thế này nhỉ?

Trung cau mày khi phát hiện ra điều gì đó không ổn. Anh đưa tay quạt một miếng bột màu trắng lên miệng nếm thử và thốt nhẹ.

- Là ma túy sao????

Đang còn chưa hết kinh ngạc thì bất ngờ một bóng đen từ sau lưng Trung lao đến nện một vật cứng vào gáy khiến anh ngã xuống đất bất tỉnh. Hắn vội rút điện thoại ra và gọi cho đồng bọn.

- Mau kêu ông chủ đến đây ngay lập tức! Chúng ta bị phát hiện rồi.

File 48: Sau tất cả

*****

Từ lúc rời khỏi công ty Nam Trang, Quân không về nhà chú Tấn mà lại nhờ Khoa chở nó đến một nơi yên vắng để giải tỏa nỗi buồn vô hạn. Khoa đành lẳng lặng làm theo mà không hỏi han gì. Nhìn sắc mặt Quân, cậu đoán chắc rằng mọi chuyện đã không như ước nguyện của nó. Lòng cậu cũng buồn lắm và rất muốn được san sẻ nỗi đau vô bờ này giùm nó để cho vơi bớt đi phần nào. Khi cả hai dừng chân tại một chiếc ghế đá bên bờ hồ Xuân Hương thơ mộng, Khoa mới mở lời an ủi Quân.

- Đừng quá đau buồn nha Quân. Chuyện đã đi đến kết cục này thì đừng cố níu kéo, trông chờ chi nữa. Thay vì cứ mãi sống trong dày vò, tuyệt vọng thì hãy tự mở ình một lối đi khác để thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Khoa không muốn nhìn thấy Quân trong bộ dạng thê thảm thế này đâu. Như thế Khoa thấy mình có lỗi nhiều lắm.

- Mình...

- Khoa hiểu tất cả những cay đắng tốt cùng mà Quân đã nếm trải. Ở địa vị của Quân chắc Khoa cũng không dễ gì mà sống vui vẻ được. Nhưng cuộc sống là do bản thân Quân lựa chọn. Đừng để chỉ vì một chuyện tình bi đát mà ảnh hưởng đến tương lai sau này. Cuộc đời còn dài mà phải không Quân?

Những lời nói chân thành xuất phát từ một tâm hồn trong sáng ấy khiến Quân như bừng tỉnh khỏi một cơn mê u ám. Khoa nói cũng đúng đó chứ. Đâu đó trong thâm tâm nó cũng nhận thấy dường như tình duyên giữa anh và nó đã cạn kiệt. Có phải đã đến lúc nó và anh cần phải giải thoát cho nhau hay không? Nhưng mà...nhưng mà tại sao nó vẫn thấy xót xa quá. Mỗi tình dang dở này chắc sẽ còn ám ảnh nó trong suốt quãng đời còn lại. Bất giác nó quay người ôm chầm lấy Khoa òa khóc nức nở. Bao nhiêu niềm đau đớn, uất nghẹn và nỗi tủi hờn bị dồn nén bao ngày qua chợt trỗi dậy và tuôn trào thành nước mắt. Thấy thế, Khoa mỉm cười vỗ về Quân bằng giọng nói êm đềm, tha thiết.

- Đúng rồi. Hãy khóc hết nước mắt đi cho nhẹ lòng. Hãy để cảm xúc đến tự nhiên chứ đừng gượng ép làm gì. Có như vậy thì Quân mới sống thoải mái được.

- Cảm ơn...cảm ơn Khoa nhiều lắm...hức hức.

- Quân ngốc quá...

- Mình quá yếu đuối phải không? Không biết sau này mình sẽ phải làm sao nữa.

- Lại tự dày vò mình nữa rồi. Ngày mai trời sẽ lại sáng thôi mà. Khoa tin là như vậy!

Quân không nói gì nữa mà cứ để nước mắt cuốn trôi đi hết những nỗi muộn phiền đang hành hạ bản thân nó. Thấy Quân có vẻ đỡ hơn, Khoa cảm thấy vui lắm. Cậu nắm tay nó thật chặt và truyền hết hơi ấm của tình bạn chân thành với hy vọng sau tất cả chuyện này, cuộc sống sẽ trở lại vòng quay như nó vốn có.

*****

Ở Sài Gòn, Quang cũng đang gặp phải những vấn đề của riêng nó. Suốt từ lúc theo Thảo Vy vào siêu thị mua đồ, nó cứ thần thờ như người mất hồn, mắt lúc nào cũng nhìn đâu đâu. Thấy vậy, Thảo Vy hơi khó chịu liền lên tiếng.

- Anh lại suy nghĩ về chuyện tối qua nữa hả? Không phải em đã nói là không có gì to tác rồi sao.

- Ừ..nhưng mà mình thấy có lỗi nhiều lắm...

- Thôi nào đừng tự trách mình nữa. Chúng ta yêu nhau mà phải không, cần gì phải cả nể như vậy? Anh cứ như thế em không vui đâu đó!

- Xin lỗi, mình xin lỗi Thảo Vy nhiều lắm...

- Lại nữa. Chúng ta bỏ qua chuyện con chó đó đi. Với lại, anh đừng xưng hô kiểu đấy nữa có được không, nghe xa lạ lắm.

- Ừ...anh sẽ đổi...

- Hihi. Phải vậy chứ. Thôi, anh theo em tới gian hàng quần áo kia đi. Em muốn mua tặng anh một vài bộ đồ.

Không để Quang phản ứng, Thảo Vy hồ hởi kéo tay nó đi. Quang gãi đầu ngượng ngùng nhưng rồi cậu cũng làm theo những gì mà người yêu muốn. Suốt buổi chiều hôm đó, Thảo Vy dẫn Quang đi khắp các nơi sầm uất trong thành phố từ khu trung tâm thương mại cho đến các khu vui chơi giải trí. Đến khi trở về khách sạn tắm rửa, Quang mệt nhoài thả người xuống chiếc nệm êm ái. Trong khi Thảo Vy đang ngâm mình trong bồn tắm, Quang mới bật người dậy cầm mấy bộ quần áo mới mua ướm thử lên người. Công nhận, người yêu nó có gu thẩm mỹ thật. Ngoài ra đôi giày thể thao và cái vòng đeo tay nhìn cũng rất bắt mắt. Thứ nào

cũng là hàng xịn và có giá không hề rẻ chút nào. Quang bị mớ đồ lấp lánh đó làm ỡ mắt mà nó quên mất rằng số tiền mang những thứ đó về không phải là của nó.

Buổi tối, khi mặc những thứ hào nhoáng lên người, Quang hoàn toàn lột xác. Nó như biến thành một công tử quyền quý, trông bảnh bao và sành điệu hơn rất nhiều. Tóc tai được vuốt keo dựng đứng còn trên người nồng nặc mùi nước hoa thơm phức. Đi bên cạnh Thảo Vy, Quang hãnh diện vô cùng trước những ánh mắt trầm trồ, ngưỡng mộ của đám người trong quán bar. Gặp lại Hồng Liên, Quang nở nụ cười chào thật thoải mái mà không còn rụt rè như trước.

- A, chào Hồng Liên, rất vui vì gặp lại bạn.

- Wow, tối nay Quang đẹp trai quá đi mất. Mém nữa Liên nhận không ra luôn đó nha.

- Hi. Chỉ là mình thay đổi trang phục một chút thôi mà. Còn cơ thể mình thì vẫn vậy thôi.

- Thế thì chắc có công sức của Thảo Vy rồi, tao nói có đúng không mày?

Liếc mắt sang Thảo Vy, Hồng Liên bật cười đầy ẩn ý. Thảo Vy trềng mắt nửa đùa nửa thật.

- Thì người yêu của tao, tao phải chăm chút chút sao. Vậy mới xứng đôi vừa lứa chứ mày!

Đám bạn của Thảo Vy bật cười khanh khách trước những lời đầu khẩu hài hước đó. Quang cũng vui vẻ hòa theo đám đông và thong thả ngồi xuống chiếc ghế bên quầy rượu. Nó cảm thấy bắt đầu hứng thú với cuộc sống của một kẻ ăn chơi như hiện tại. Một lúc sau, Hồng Liên bí mật ra hiệu cho Thảo Vy vào phòng vệ sinh bàn chuyện.

- Ê mày, sao thay đổi kế hoạch nhanh vậy? Bộ có gì trục trặc à.

Thảo Vy thắc mắc hỏi trước trong khi cô lấy cây son môi ra khỏi giỏ xách.

- Cũng không có gì khó khăn cả. Chỉ tại tao muốn con mồi cảm thấy tự nhiên và không đề phòng thôi. Dù sao thì mày cũng là người nó yêu. Để tao xen ngang cũng không phải là cách hay.

- Thế thì thằng Quang trở thành con mồi của tao chứ đâu còn là của mày nữa. Nghĩ cho kỹ đi à.

- Hừ. Bạn thân mà như vậy đó ha. Coi như mày giúp tao lần này đi. Có gì chia đôi tiền thưởng là được chứ gì.

- Nói đùa vậy thôi. Chứ tao cũng thấy hơi hơi hứng thú với thằng Quang rồi đấy. He he. Vờn nó chơi đùa một lúc rồi chúng ta đem đi bán chắc cũng không vấn đề gì nhỉ.

- Được thôi. Tùy mày quyết định. Nhưng mà đừng để sống mất con mồi đấy nhé. Không thì chúng ta không biết nói sao với ông chủ lớn đâu.

- OK. Tao đã bỏ tiền ra đầu tư thì đâu dễ thất bại được chứ. Con Vy này mà đã ra tay thì mấy thằng ham vật chất chỉ có thân tàn ma dại mà thôi ha ha.

*****

Ở trong một ngôi nhà bỏ hoang trên sườn đồi thông, ông Lâm đang đi qua đi lại trước mặt Oanh, trong lòng nóng như lửa đốt.

- Bọn tay sai của con bị lũ cớm tóm hết cả rồi. Không biết chúng nó có khai gì ra không nữa. Lần này tổ chức chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Lại thêm thằng Trung khôn kiếp phát hiện ra hàng trắng nữa chứ. Thật là điên cái đầu!!

Oanh cắn răng lên tiếng, mặt ả hầm hầm một cách dữ tợn.

- Lũ chúng nó thật quá ăn hại. Tốn biết bao nhiêu tiền và thuốc nuôi chúng nó mà chẳng được tích sự gì, lại còn gây thiệt hại cho tổ chức.

- Thôi con đừng chửi bọn chúng nữa, chẳng được lợi lộc gì đâu. Bây giờ nghĩ cách nào đó để cứu nguy đi. Ông chủ mà biết chúng ta làm ăn nhếch nhác thế này chắc sẽ không để yên đâu.

Oanh đảo mắt thật nhanh rồi gõ tay lên mặt bàn. Đoạn ả bàn với ông Lâm.

- Đến nước này thì chỉ còn cách là chuồn thôi. Chú cho người dọn dẹp sạch sẽ hiện trường rồi tạm thời ẩn náu một thời gian. Con nghĩ bọn cớm sẽ mở đợt điều tra khá quy mô đấy. Bí mật sống còn của tổ chức thế nào cũng bị lộ tẩy.

- Con nói đúng. Chúng ta xem ra hết đường cứu vãn rồi. Chỉ còn cách đó thôi. Nhưng mà theo con chú nên làm gì với gia đình thằng Trung đây?

Ông Lâm quay sang nhìn Oanh nhờ ả gợi ý. ả nhếch môi cười nham hiểm.

- Đơn giản thôi mà. Chú chỉ cần bán hết đất đai, thu gom tài sản và đuổi mẹ con bà ấy đi là xong chứ gì. Con nghĩ chú nên làm liều đi vì chúng ta không còn thời gian nữa đâu.

- Uhm. Chắc đành phải vậy rồi. Dù sao thì chú cũng đang nắm trong tay mấy cái giấy tờ có giá trị ấy. Xem ra phen này chú phải đóng vai một người chồng tệ bạc rồi đây. Ha ha

Oanh khẽ cười đắc chí rồi ả mới lên tiếng.

- Thế còn số ma túy cất giấu trong khu trồng hoa, chú đã giải quyết thế nào rồi?

- À, chuyện đó thì con khỏi lo. Khi nghe mấy tên người làm thông báo tình hình, chú đã nhanh chóng di chuyển tất cả đến nơi an toàn rồi. Nhưng mà chú vẫn thấy lo lắng vì bọn cảnh sát thành phố đang kiểm tra ráo riết.

- Còn Trung thì sao? Liệu anh ta có biết chúng ta làm ăn bất chính không đấy?

- Con yên tâm, chú đã cho người canh phòng nó cẩn thận rồi. Nó vẫn còn đang mê man trong bệnh viện ấy. Nhưng mà ngặt một nỗi là lúc đưa thằng Trung đi thì bị bà Trang phát hiện. Chú không muốn làm lớn chuyện nên đành giao nó cho bà ta và lấp liếm mọi chuyện nếu nó có đả động đến.

- Uhm, thế cũng không phải là giải pháp an toàn đâu chú.

- Ủ, chú biết mà. Bởi vậy, tổ chức mới ra lệnh cho chú giải quyết êm thấm vụ này trong vòng một tuần. Sau khi nhận được tiền và giao xong số hàng ấy, chú sẽ đáp chuyến bay qua Nhật luôn.

- Vâng. Nếu vậy thì con yên tâm cho chú rồi. Thôi bây giờ con phải đi gặp ba con cái đã. Chào chú!

- Chào con.

Ông Lâm và Oanh đứng dậy từ biệt nhau rồi lén đi ra khỏi ngôi nhà hoang. Trên đường trở về nhà, ông Lâm âm thầm nghĩ đến những viễn cảnh sung túc trong làn khói thuốc đặc quánh.

*****

Buổi sáng hôm sau, Quân thức dậy thật sớm trong khi Khoa vẫn còn thở đều đều trong chiếc chăn bông ấm áp. Nó nhẹ nhàng bước xuống giường rồi tìm áo len mặc vào cho đỡ lạnh. Mới lên đây vài ngày mà nhiệt độ vùng núi cao đã làm cho Quân có cảm giác như sắp bệnh. Dù còn phảng phất chút se lạnh nhưng Quân vẫn lén tìm xuống nhà bếp. Nguyên đêm qua, nó đã suy nghĩ rất nhiều về anh và cả bản thân nó. Và nó đã tìm ình một lựa chọn tốt nhất để giải quyết chuyện tình cảm đầy chông gai này. Nó sẽ chấp nhận sự thật phũ phàng và quyết định quên anh đi. Nó sẽ làm theo những gì anh muốn và không ép buộc anh phải nín giữ tình yêu này nữa.

Để kết thúc cuộc tình đầy ngọt ngào mà cũng lắm đắng cay này, Quân quyết định dành tặng cho anh một món quà cuối cùng trước khi trở về Sài Gòn. Nó sẽ làm món cơm chiên trứng mà anh rất thích để trao hết tình cảm yêu thương của nó dành cho anh từ lúc quen nhau đến giờ. Sau khi nhờ dì Tư ra chợ mua vài quả trứng và tìm giúp nó một chiếc cà mên, Quân bắt đầu làm món ăn ly biệt.

Nó không thể ngờ món ăn ngày nào nó nấu riêng cho anh giờ lại trở thành một thứ kỷ vật cuối cùng trong phút chia ly. Nó đảo cơm qua lại mà hai mắt cứ cay xè. Một phần vì hơi nóng bốc lên, phần còn lại là những kỷ niệm thân quen trong quá khứ ùa về làm nó không khỏi nghẹn ngào xúc động. Bất giác những giọt lệ trong veo rơi lả chả xuống chảo cơm nóng hổi. Quân đưa tay gạt nước mắt rồi bỏ trứng vào chảo đánh đều. Mùi hành ngò bốc lên thoang thoảng tựa như những hương vị mặn nồng của giây phút khi anh và nó ân ái bên nhau. Quân lặng lẽ xúc cơm vào cà mên rồi một mình đi đến công ty Nam Trang. Nó không nghĩ rằng mình lại đủ dũng khí để đối diện với anh lần cuối.

Sau khi trả tiền xe ôm, Quân ngại ngần bước tới cổng bảo vệ. Ông bảo vệ già nua lần trước thấy Quân thì hơi ngạc nhiên.

- Ủa, cậu lại đến đây có việc gì nữa à?

- Dạ...dạ cho cháu gặp anh Trung có được không ạ?

Ông bảo vệ đẩy cặp kính lên sát mắt rồi chậm rãi nói.

- Cậu Trung hôm qua bị chấn thương đầu nên đã đưa đi bệnh viện rồi. Có gì hôm khác cháu đến đây nhé!

- Sao cơ? Anh ấy bị chấn thương sao?

Quân bất ngờ đến độ suýt đánh rơi cái cà mên đang cầm trên tay. Nó vô cùng lo lắng khi nghe tin anh gặp tai nạn.

- Chiều qua cậu ấy không may bị ngã xúi, đầu đập vào tường. Chắc là do trúng gió hay cơ thể suy kiệt gì đấy, tôi không rõ lắm.

- Thế ông có biết anh ấy đang được điều trị ở đâu không ạ?

- À, ở bệnh viện trung tâm thành phố ấy. Cậu đi hết đoạn đường này là tới.

- Dạ cháu cảm ơn!

Vừa dứt lời, Quân lật đật ra lề đường đón một chiếc xe ôm đến nơi anh đang ở. Trong đầu nó lúc này không còn nghĩ được điều gì ngoài tình trạng sức khỏe của anh.

Trong bệnh viện, Trung tựa mình tỉnh dậy sau một đêm dài hôn mê. Anh nhăn nhó vì cảm thấy vết thương trên đầu đang nhói lên. Vài phút sau anh mới nhận ra mình đang ở trên một chiếc giường trắng muốt, bên cạnh là một người đàn bà đang nằm gục trên thành giường. Thấy cánh tay anh cử động, bà Trang giật mình thức giấc và reo lên mừng rỡ.

- Ôi trời, cuối cùng con đã tỉnh lại rồi. Con thấy sao hả Trung? Có nhớ mẹ là ai không?

- Con..con vẫn ổn. Mẹ đừng quá lo lắng.

- Thế thì tốt quá. Mẹ cứ sợ con mất trí nhớ rồi quên hết mọi thứ. Hức hức

Trung cố nắm chặt tay mẹ mình để trấn an bà. Anh mỉm cười để mẹ mình được yên tâm và cố nhớ lại những gì đã xảy ra hôm qua. Hình như là anh có đến khu trồng hoa và tình cờ phát hiện ra điều gì đó. Xong rồi lúc đó không hiểu vì sao anh lại ngã đi và giờ lại nằm đây trong bệnh viện. Anh có hỏi thì nghe bà Trang bảo là người làm phát hiện ra anh đang nằm sóng xoài trên nền đất. Đoán anh bị trúng gió và té xỉu nên lập tức đưa đến bệnh viện chữa trị. Nhưng chi tiết quan trọng nhất anh lại không thể nhớ ra được.

Đang định chớp mắt sau khi ăn xong tô cháo do mẹ mình nấu, Trung hơi ngạc nhiên khi có người đẩy cửa bước vào phòng. Anh trợn tròn mắt sửng sốt khi nhận ra đó là Quân, người yêu bé nhỏ của anh. Sao em ấy cứ mãi làm anh khốn khổ thế này.

Quân cố che giấu cảm xúc vui mừng khi thấy anh vẫn bình an vô sự và từ từ tiến lại gần. Trung gương người vào thành giường mà ánh mắt không hướng về nó. Anh lạnh lùng cất tiếng.

- Cậu sao chưa về Sài Gòn đi? Sao cứ bám riết lấy tôi thế? Tôi đã bảo là chúng ta kết thúc rồi cơ mà!!!

Quân không đáp lời mà chỉ lẳng lặng để cà mên lên chiếc bàn kê bên giường bệnh. Nó đứng lặng thinh một lúc lâu, toàn thân run run như đang cố đè nén một cảm xúc gì đó. Trung cũng ghen ngào nơi cổ họng nhưng cố không để Quân thấy được bản chất thật con người anh. Phải khó khăn lắm Quân mới có thể nói ra mục đích nó đến đây là gì.

- Em nghe tin anh bị ngã xỉu thì lo lắm. Nhưng giờ anh đã tỉnh lại thì tốt rồi...

- Cảm ơn cậu đã quan tâm đến tôi. Giờ tôi đã không sao rồi, cậu có thể về nhà được rồi đấy. Thật lòng tôi không muốn gặp mặt cậu chút nào cả. Cậu có hiểu không vậy??

Quân xụi xụi mũi rồi khẽ trả lời.

- Em hiểu chứ. Em đến đây chỉ muốn gặp mặt anh lần cuối mà thôi. Chiều nay em sẽ về Sài Gòn đúng như nguyện vọng của anh.

- .....

- Tối qua em đã suy nghĩ thông suốt rồi. Em sẽ rời xa anh và xóa đi tất cả những kỷ ức giữa hai ta trong chặng đường vừa qua. Đối với em những điều đó thật không dễ dàng gì có thể làm được trong một thời gian ngắn nhưng em sẽ cố thực hiện để anh vui lòng.

- .....

- Cảm ơn anh đã cho em những cảm giác yêu thương ấm áp và ngọt ngào... Cảm ơn anh đã ở bên em, đã cho em những khoảnh khắc tuyệt vời nhất. Giờ xa nhau rồi, em chẳng biết nói gì hơn là chúc anh hạnh phúc với cuộc sống của một con người bình thường... Em chỉ muốn nói với anh bấy nhiêu đó thôi. Vĩnh biệt anh, người em yêu nhất...

Vừa dứt lời, Quân quay đầu chạy đi thật nhanh, tay đưa lên miệng che giấu cảm xúc đang vỡ òa như từng đợt sóng lớn. Thấy Quân vụt chạy đi, Trung vội vàng bật người dậy định đuổi theo nhưng toàn cơ thể anh nặng trĩu như có sắt đá ghìm lại. Anh với tay ra khoảng không như muốn nắm giữ một điều gì đó mơ hồ, mỏng manh nhưng không còn kịp nữa rồi. Bất giác Trung gục đầu xuống bật cười rữ rượi. Anh ôm mặt mà lòng đau như cắt. Chợt để ý chiếc cà mên trên bàn, Trung vội vàng chớp lấy và mở nắp ra. Một mùi thơm quen thuộc sộc vào mũi làm tâm hồn anh tê dại. Là món cơm chiên trứng của em ấy đây mà.

Trung run run cầm lấy chiếc muỗng xúc từng miếng cơm đưa lên miệng một cách vô thức. Cơm còn đầy trong miệng mà anh vẫn cố nhét thêm vào như một kẻ tâm thần. Cho đến khi đầu lưỡi bắt đầu tiếp xúc với một mùi vị mằn mặn tựa như nước mắt thì Trung đột nhiên đánh rơi chiếc muỗng xuống đất. Anh cảm nhận được một nỗi đau vô bờ bến đang trộn lẫn trong món ăn yêu thương kia. Và rồi hai hàng nước mắt anh chảy dài xuống bờ môi rồi thấm dần vào trong miệng. Cay đắng, day dứt, tiếc nuối, xót xa là những gì mà Trung cảm nhận được ngay lúc này. Một thứ hỗn hợp của nỗi đau cùng cực mà anh đang phải nuốt trôi tất cả qua cổ họng khô khốc. Trung bản thân nhìn chiếc cà mên nằm tro trọi trên bàn mà lòng đau như cắt.

- Anh đã mất em thật rồi Quân ơi...

48. Chương 50

File 50: Hơn cả một tình yêu

Quyết định ở lại đột ngột của Quân làm Khoa hơi bất ngờ. Cậu nhìn nó với vẻ mặt nghiêm nghị.

- Quân nói sao? Quân muốn ở lại đây thêm vài ngày nữa à??

- Uhm...Lúc này mình chưa thể về được Khoa à. Khoa giúp mình với.

- Cái này cũng dễ thôi...Nhưng mà tại sao Quân lại làm vậy? Có phải vì gia đình anh Trung không?

Nghe Khoa nói vậy, mặt Quân để lộ chút bối rối. Nó hướng ánh mắt xuống đất, hai tay đan vào nhau ngập ngừng.

- Uhm...Mình nghĩ mình phải ở lại để chăm sóc ẹ anh ấy. Với lại anh Trung vừa bị chấn thương đầu nên sức khỏe không được tốt lắm. Trong bệnh viện chỉ có hai mẹ con nên mình muốn giúp một tay. Mình không nỡ bỏ mặc anh ấy phải chịu đựng đau buồn một mình trong lúc này được.

- Quân nghĩ thế cũng phải. Dù sao trở về Sài Gòn lúc này cũng không phải là giải pháp an toàn. Thôi để vài hôm nữa, chờ cho chú Tấn bắt được tên dượng xấu xa kia rồi Khoa chở Quân về vậy.

- Mình cảm ơn Khoa nhiều lắm.

Quân mừng rỡ vì Khoa đồng ý chịu giúp nó. Nó vội vàng vào nhà thu xếp đồ đạc rồi nhờ Khoa chở ra chợ mua thức ăn. Quân vô tư chuẩn bị mọi thứ đồ dùng cần thiết để đến chăm sóc cho bà Trang mà không bận tâm đến chuyện tình cảm vừa mới kết thúc của mình. Còn Khoa chỉ nhìn nó bằng ánh mắt khâm phục lẫn

sự thương cảm. Dù bà Trang và anh Trung có đối xử vô tình với Quân mà nó vẫn hết lòng chăm sóc, quan tâm đến hai người đó. Tình cảm vô tư, trong sáng ấy thật đáng cho cậu nỗ lực.

*****

Trên đường về nơi ở mới của thầy Phong, Quang ngồi sau lưng thầy mà lòng cảm thấy băng khuâng. Để cho an toàn, thầy Phong bảo nó đừng quay trở lại phòng trọ nữa mà hãy đến nhà thầy ở tạm vài hôm. Thầy còn nói là sẽ nhờ cảnh sát giải quyết vụ việc này sớm nhất có thể. Thấy Quang cứ mãi im lặng, thầy Phong chợt lên tiếng.

- Em có đói không Quang? Để thầy mua gà quay về hai thầy trò mình cùng ăn nha.

- Dạ. Cũng được.

Quang đáp lại với vẻ mặt đầy suy tư. Chợt nhớ ra điều gì, Quang liền thắc mắc hỏi thầy Phong.

- Ủa mà thầy kiếm đâu ra khẩu súng hay vậy thầy? Thầy không sợ bị bắt vì tội sử dụng vũ khí trái phép sao?

Thầy Phong bật cười trả lời.

- À...Là súng giả đó em, thầy mua ở cửa hàng đồ chơi ấy. Chứ súng thật làm sao mà mua được.

- Ra là vậy. Công nhận thầy thông minh thật. Vừa giỏi cải trang vừa giỏi qua mặt người khác.

- E hèm, thật tình thì thầy gà lắm em ơi. Cũng tại tình thế nguy cấp nên thầy mới sáng suốt vậy đó.

- Hì. Dù sao thì em cũng rất biết ơn thầy ạ.

- Lại khách sáo nữa rồi. Chúng ta là thầy trò tốt của nhau mà...

Quang lại trở về trạng thái trầm ngâm lúc này khi nghe thầy Phong đã động đến tình thầy trò giữa hai người. Nó vẫn còn bị ám ảnh rất nhiều về tình cảm đặc biệt mà thầy Phong dành cho nó. Khi về đến nhà mình, thầy Phong liền bảo Quang.

- Em có mệt không, tắm đi cho thoải mái rồi ăn cơm. Thầy nấu một chút là xong ngay.

- Làm phiền thầy quá...

- Phiền gì chứ. Em tắm nhanh đi rồi lấy tạm quần áo của thầy mà mặc.

- Dạ...

Bỗng dưng Quang thấy hơi xấu hổ trước câu nói ấy của thầy Phong. Nó đứng tần ngần chờ thầy lấy đồ cho nó rồi bước vào nhà tắm. Một lúc sau, thầy Phong dọn đồ ăn ra chiếc bàn ở nhà bếp rồi ngồi đọc báo chờ Quang.

Thấy Quang trong bộ quần áo rộng thùng thình từ nhà tắm bước ra, thầy Phong thoáng chút bối rối. Anh đơ mặt ra nhìn nó rồi lắp bắp nói.

- Lại đây... ăn cơm nè em.

- Dạ, được rồi thầy.

- Em cứ ăn nhiều vào, đừng có ngại gì hết.

Mặt Quang hơi ửng đỏ trước ánh mắt kì lạ ấy nhưng rồi nó lấy lại vẻ tự nhiên và ngồi xuống chiếc ghế đối diện thầy Phong. Suốt bữa ăn, Quang chỉ cúi gằm mặt xuống mà không dám nhìn thầy một cái nào. Sao tự nhiên tim nó lại đập nhanh thế này không biết.

Đến khi cả hai chìm vào một vùng không gian tĩnh lặng trong phòng ngủ thì bất giác Quang lên tiếng hỏi thầy Phong. Trong lòng nó đang dấy lên những cảm xúc vô cùng khó tả.

- Sao thầy lại đối xử tốt với em thế? Không phải em đã khiến thầy bị tổn thương sao?

- Thầy...

- Sao thầy không bỏ mặc em đi mà lại quan tâm nhiều như vậy. Em thấy mình không xứng đáng được hưởng ân huệ ấy.

- Đừng nói vậy Quang à. Dù em không chấp nhận tình cảm của thầy thì thầy cũng không thể đứng đưng nhìn em bị kẻ xấu hãm hại. Có ai lại đối xử vô tình với người mà mình yêu thương nhất chứ.

- Thầy Phong...

- Em đừng có áy náy gì hết Quang à. Đối với thầy quan tâm, bảo vệ và lo lắng cho em là cách tốt nhất để thầy có thể cảm thấy dễ chịu và thoải mái dù thầy biết rằng hạnh phúc của em không mang tên thầy trong đó. Nhưng dù thế nào thì thầy em hạnh phúc thầy vẫn rất vui...

Một lần nữa những lời tự sự từ tận đáy lòng thầy Phong lại làm Quang cảm thấy nghẹn ngào nơi cuống họng. Hơn bao giờ hết nó thấy tâm hồn mình lại tê dại, nhẹ tênh đến vậy. Bất chợt Quang đưa mặt sát gần thầy Phong và đặt lên môi anh một cái hôn thật nhẹ. Thầy Phong lặng người đi trong mấy giây và hai mắt anh mở to vì ngạc nhiên. Anh không thể tin được một điều kỳ diệu vừa mới xảy ra trong cuộc đời mình.

Sau một vài phút lẳng đọng cùng với nụ hôn đầy cảm xúc, Phong bất ngờ ôm lấy Quang vào lòng và đáp lại nụ hôn ấy một cách say đắm và mãnh liệt. Quang không chống cự mà để cảm xúc đến một cách tự nhiên nhất. Thế là cả hai lao vào nhau rồi đẩy nhau lại chiếc giường êm ái. Đêm hôm đó, lần đầu tiên Quang đã biết đến cái cảm giác ngọt ngào của một cuộc hoan lạc theo cách đầy khác biệt.

*****

Biết Quân có ý định ở lại chăm sóc mẹ mình, Trung lớn tiếng phản đối.

- Cậu về nhà đi. Một mình tôi ở đây với mẹ tôi là được rồi. Giữa chúng ta không còn gì để ràng buộc nhau nữa. Tôi không muốn lãng phí thời gian của cậu đâu!!

- Anh nói thế sao được. Vết thương trên đầu anh vẫn còn chưa khỏi hẳn mà. Trong tình trạng này sao có thể chăm sóc ẹ anh khỏi bệnh được chứ!!

- Cứ để mặc tôi. Tôi không cần sự thương hại của cậu!!

Trung vẫn một mực không chịu nhận sự giúp đỡ của Quân bởi vì trong thâm tâm, anh không muốn bị ám ảnh bởi gương mặt và hình dáng thân thương ấy. Tuy nhiên Quân cũng cứng đầu không kém.

- Anh muốn nói gì cũng được. Dù sao em vẫn không rời khỏi đây đâu.

- Cậu...

Trước sự cương quyết của Quân, Trung không còn cách nào để đuổi nó đi. Quân tự động sắp xếp đồ dùng lên bàn rồi lấy khăn lau người cho bà Trang. Chợt thấy ngón tay và mi mắt bà cử động, Quân mừng rỡ reo lên.

- A, anh Trung ơi, mẹ anh tỉnh lại rồi kìa. Mau đi gọi bác sĩ đi anh!!

- Cái gì!!

Trung vội vàng sà xuống bên cạnh mẹ mình nắm lấy tay bà mừng đến rơi lệ. Đoạn anh lật đật chạy đi tìm bác sĩ trong khi Quân đứng đó thở phào nhẹ nhõm. Sau khi kiểm tra tình hình sức khỏe của bà Trang, vị bác sĩ trẻ chậm rãi nói.

- Chúc mừng anh. Hiện tại bệnh nhân đang có dấu hiệu hồi phục nhưng tạm thời chức năng thanh quản và hoạt động tay chân vẫn chưa thực hiện được. Những triệu chứng này đều do bệnh tim ảnh hưởng mà ra. Tuy nhiên, vài ngày nữa có thể sẽ trở lại bình thường. Chúng tôi cần thêm thời gian để theo dõi xem thể nào đã.

- Vậy sao bác sĩ?

- Uhm. Anh nên chịu khó quan tâm đến bệnh nhân nhiều hơn và động viên tinh thần để bà ấy có thêm ý chí sớm khỏi bệnh.

- Dạ. Cảm ơn bác sĩ nhiều lắm.

Nói xong, Trung nhìn mẹ mình với ánh mắt đượm buồn. Bà Trang giờ đây không thể cử động được gì ngoài đôi mắt thâm quầng, mệt mỏi. Như nhận ra có sự hiện diện của Quân, ánh mắt bà Trang chợt lộ vẻ gì đó ngỡ ngàng, hồi lồi. Rồi bất chợt một dòng lệ nóng hổi trào ra nơi khóe mắt bà. Trung nắm chặt lấy tay mẹ mình động viên.

- Mẹ ơi hãy cố lên. Dù thế nào con sẽ vẫn luôn bên mẹ mà. Mẹ tuyệt đối đừng có nghĩ ngợi gì nhiều kẻo ảnh hưởng đến sức khỏe đó!

Quân chứng kiến cảnh tượng cảm động đó mà lòng không khỏi ngậm ngùi. Sống mũi nó cay cay khi biết điều không may đã đi qua. Đến chiều, trong lúc Trung ra ngoài để cảnh sát thẩm vấn thì Quân ở lại chăm sóc cho bà Trang. Nó lấy chiếc khăn ẩm nhẹ nhàng lau cánh tay và gương mặt nhợt nhạt của bà. Xong xuôi đầu đấy, Quân cẩn thận bưng tô cháo nóng hổi lên đút cho bà Trang ăn. Nó khẽ thổi muống cháo cho thật nguội rồi mới đưa lên miệng bà. Vừa làm nó vừa mở lời trò chuyện với giọng thật nhỏ nhẹ.

- Cô ráng ăn đi để cho cơ thể mau hồi phục. Bác sĩ nói vài ngày nữa là cô có thể nói và đi lại bình thường được rồi. Anh Trung thương và lo cho cô nhiều lắm đấy. Vậy nên đừng phụ lòng của anh ấy nha cô.

Bà Trang định nói điều gì đó nhưng chỉ có thể ứ ớ trong miệng. Từ lúc nào gương mặt bà đã ướt đầm vì nước mắt. Quân có thể hiểu được cảm xúc của bà Trang hiện giờ. Bị người chồng yêu quý lừa gạt bao năm qua và đối xử tàn nhẫn như thế thì sống không bằng chết. Hơn nữa giờ đây, bà ấy chẳng còn gì quý giá ngoài hai đứa con trai thân yêu.

Nghĩ đến đây tự nhiên Quân cũng cảm thấy nghẹn ngào vì xót thương cho số phận của người mẹ khốn khổ ấy mặc dù trước đây bà ta luôn xem nó là cái gai trong mắt và chỉ muốn nó biến mất khỏi cuộc sống của bà. Quân mãi miết suy nghĩ mà không hề biết rằng trong những giọt nước mắt xót xa ấy còn ẩn chứa một sự hối tiếc muộn màng, cay đắng.

*****

Ở một ngôi nhà gỗ bỏ hoang trong khu rừng thông, ông Lâm vừa nhấm nháp món cá hộp vừa lăm bằm chữi thề.

- Bọn chó cảnh sát khốn kiếp. Dám vây bắt tao để tao phải trốn chui trốn nhủi thế này! Tao mà thoát được khỏi đây thì chúng bay đừng hòng sống yên ổn!!

Lúc này, một người phụ nữ mặc đồ đen từ ngoài cửa bước vào. Hai tên canh gác thì thăm to nhỏ vào tai cô ta rồi chỉ chỗ ông Lâm đang ngồi.

- Chú vẫn ổn chứ?

- Con đấy hả Oanh? Hiện giờ tình hình trong thành phố sao rồi?

- Bọn cảnh sát vẫn đang canh phòng rất nghiêm ngặt. Chúng chỉ đợi chú ló đầu ra là tóm cổ thôi.

- Chết tiệt! Lũ cớm khốn kiếp!

Ông Lâm tức giận ném mạnh vỏ đồ hộp vào tường. Oanh chợt lên tiếng.

- Chú bình tĩnh nào. Vừa rồi con có tới gặp ba và đã lên kế hoạch giúp chú thoát khỏi đây rồi. Chú chỉ cần làm theo những gì con bảo là sẽ an toàn rồi khỏi thành phố này thôi.

- Thật thế hả?

- Với lại, ba con có gửi tặng chú món quà đặc biệt này để chúc chú may mắn.

Nói rồi Oanh mỉm cười lấy ra từ trong túi xách một bọc vải màu đen. Bên trong là một khẩu súng ngắn đặc biệt chuyên dụng. Thấy vậy, mắt ông Lâm sáng rực lên.

- Hà hà. Ba con thật là chu đáo. Chú đã không lăm khi hợp tác làm ăn với ông ấy. Có thứ này trong tay thì chú đừng sợ thằng cớm nào đâu.

- Mặc dù vậy, chú vẫn nên đề phòng cẩn thận. Sáng sớm mai chú cùng tụi đàn em đi đến địa điểm này. Người của con sẽ đến rước chú đi. Nhớ đừng để lộ sơ suất nào đấy vì không còn cơ hội nào cho chú nữa đâu!

*****

Biết được bộ mặt thật của kẻ mà mình gọi là cha dưỡng bấy lâu nay, Trung giận dữ dấm thật mạnh vào tường. Thì ra ông ta lấy mẹ mình cũng chỉ vì ham muốn vật chất tầm thường và còn muốn có chỗ dựa để che dấu hành động sai trái trước pháp luật. Hắn ta quả thật không hề đơn giản một chút nào. Ngay từ lần đầu nhìn thấy vẻ mặt của ông ta, Trung đoán biết hắn chẳng có tốt đẹp gì nhưng anh lại quá chủ quan không đề phòng mà giao mẹ mình cho lão. Giờ ngồi đây nguyên rữa lão ta, Trung thấy mình thật vô dụng.

Bất chợt anh nghĩ đến mẹ mình đang nằm bất lực trên giường mà lòng dạ xót xa. Bao năm qua bà ấy sống chung với một lão sói già mà không hề mấy may đề phòng, lại còn hết mực tin tưởng giao cả công ty cho lão cùng quản lý. Anh chỉ hy vọng bà ấy sớm hồi phục rồi cùng anh làm lại từ đầu. Giờ nhà cửa, chỗ làm ăn đều bị tên dưỡng kia phá hoại cả. Nếu may mắn bắt được hắn thì may ra gia đình anh mới có thể sống yên bình trở lại. Nghĩ vậy chợt trong đầu Trung lóe lên một ý định táo bạo. Được rồi, phen này anh nhất quyết phải bắt được tên dưỡng xấu xa để trả thù ẹ.

Đang mãi suy nghĩ, bỗng nhiên hình ảnh quen thuộc của Quân chợt xẹt qua trong đầu làm Trung rùng mình lạnh buốt. Tại sao em ấy vẫn nhất quyết không chịu rời xa khỏi anh chứ. Em ấy có biết rằng ở gần anh thì sẽ không được hạnh phúc, yên vui mà chỉ chuốc lấy dày vò, khổ sở và những tủi nhục đau thương. Trung thấy mình không đủ bản lĩnh để mang lại hạnh phúc, tiếng cười cho Quân trong khi em ấy không màng an nguy của bản thân để lên tận đây tìm anh và còn không ngại ở lại bệnh viện chăm sóc ẹ anh nữa.

Liệu cách anh đối xử lạnh nhạt và cứ mãi trốn tránh Quân như vậy đã công bằng với em ấy chưa. Nhưng tại sao...tại sao anh không đủ can đảm để biến tất cả trở về hạnh phúc ban đầu. Có phải anh quá hèn nhát và không biết cách chấp nhận sự thật. Nhớ lại những lời thề ước, hứa hẹn trước đây mà Trung cảm thấy bản thân thật đáng chê trách.

Chợt trông thấy anh đang ngồi ôm đầu khổ sở tại ghế chờ ngoài hành lang, Quân lùi lại vài bước rồi bấu chặt tay vào thanh cửa. Mặc dù duyên trời sắp hết nhưng đầu đó trong thâm tâm, tiếng gọi tình yêu như vang lên và mách bảo Quân rằng vẫn còn một cơ hội cuối cùng để nó cứu vãn tình thế.

File 51: Hồi kết (Part I)

Quay trở lại phòng bệnh của bà Trang, Trung ngồi sụp xuống chiếc ghế với vẻ mặt vô hồn. Anh nhìn thân thể xanh xao của mẹ mình mà không khỏi đau lòng. Lúc này bà Trang đang chìm vào giấc ngủ. Anh khẽ cầm tay bà và nói thì thầm.

- Mẹ cố lên nha mẹ. Con sẽ làm hết sức mình để bắt lão già kia phải chịu hình phạt thích đáng trước pháp luật với những việc làm tội lỗi mà hắn đã gây ra ẹ và cho xã hội.

Nói rồi, Trung đứng bật dậy và lập tức đi tìm vị cảnh sát trưởng chịu trách nhiệm giải quyết vụ án hình sự có liên quan đến ông Lâm. Ngay khi gặp được chú Tấn, Trung liền bày tỏ nguyện vọng của mình.

- Thưa sếp, tôi muốn trực tiếp tham gia vụ này có được không ạ? Dù sao trước đây tôi cũng đã từng hoạt động trong ngành cảnh sát. Đồng chí làm ơn hãy cho tôi một cơ hội!!

- Việc này tôi e hơi khó. Chuyên án lần này rất hệ trọng và cực kì nguy hiểm. Với lại hiện giờ sức khỏe cậu không tốt thì sao mà có thể bắt được hắn chứ. Nên nhớ đồng bọn của hắn rất tinh vi. Tốt hơn hết cậu nên để những người thuộc chuyên ngành xử lí.

- Nhưng mà lão già khốn kiếp đó đã hại mẹ con tôi ra nông nổi thế này. Tôi không thể khoanh tay ngồi nhìn hắn nhõn nhõ ngoài vòng pháp luật. Thưa sếp, hãy đồng ý cho tôi tham gia đi mà. Tôi xin hứa sẽ chấp hành mọi mệnh lệnh.

Thấy vậy, anh cảnh sát đứng bên cạnh chợt thì thầm vào tai chú Tấn.

- Thôi sếp hãy đồng ý cho cậu ta tham gia vụ này đi. Nếu từ chối, tôi e rằng cậu ta sẽ làm liều rồi tự hành động một mình thì sự việc còn tệ hơn nữa và có khi còn ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta đấy!

-Ồ, cậu nói cũng phải.

Đoạn chú Tấn lưỡng lự nhìn về mặt hy vọng của Trung rồi bảo.

- Thôi được rồi. Tôi sẽ cho cậu gia nhập vào đội đặc nhiệm với tư cách là thành viên không chính thức. Nhưng cậu phải tuyệt đối tuân thủ mệnh lệnh của tôi đây! Không được tự ý hành động một mình rõ chưa?

- Dạ, tôi hiểu! Cảm ơn sếp nhiều lắm.

- Giờ cậu theo cậu Trung đây đến phòng họp và cậu ấy sẽ phổ biến kế hoạch chi tiết cho cậu. Chúng tôi đã lên phương án tiếp cận đối tượng rồi. Theo tin mật báo, ngày mai tên Lâm sẽ cùng với thuộc hạ của hắn trốn thoát khỏi Đà Lạt. Cậu hãy ghi nhớ thật kỹ những gì tôi nói đây.

- Rõ, thưa sếp!!

Sau khi bàn bạc chiến lược vây bắt tên Lâm cùng đồng bọn với đội đặc nhiệm tại trụ sở công an thành phố, Trung mới mở lời hỏi chuyện người bạn cảnh sát cùng tên với mình.

- Cảm ơn cậu đã thuyết phục sếp Tấn giúp tôi. Không ngờ tôi với cậu vừa cùng tên mà lại làm cùng nghề nữa chứ, thú vị thật.

- Tôi cũng cảm thấy khá bất ngờ với sự trùng hợp này. Mà cho tôi hỏi điều này, anh đừng trách tôi nhiều chuyện nhé.

- Có gì cứ nói đừng ngại.

- Hình như anh có liên quan đến cậu nhóc tên Quân phải không?

- À...

- Cái thằng nhóc hay đi chung với thằng cháu họ của sếp Tấn ấy!

- Đúng vậy. Chúng tôi có quen nhau ở trong Sài Gòn. Mà sao anh biết cậu nhóc ấy?

- À, tại vì chúng tôi có vô tình gặp và nói chuyện với nhau vài lần. Lần đầu tiên tôi gặp cậu ấy ở Sài Gòn trong khi đang làm nhiệm vụ và lần thứ hai, khi lên đây tham gia tập huấn tôi cũng giúp cậu ấy thoát khỏi tay bọn cướp đường. Cả vụ trọng án lần này, tôi được giao nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho cậu nhóc. Tôi cũng không ngờ mình và thằng bé ấy và lại có duyên đến vậy.

Anh cảnh sát vô tư kể hết mọi chuyện liên quan về Quân cho Trung nghe mà không hề biết mối quan hệ giữa anh và nó còn ẩn chứa nhiều điều phức tạp. Trung lặng người ngồi nghe mà trong lòng cảm thấy day dứt không yên. Anh không ngờ chỉ vì muốn gặp mình mà Quân lại không màng đến an nguy của bản thân nó như vậy. Thấy vẻ mặt ưu uất của Trung khi nói chuyện về Quân, anh cảnh sát kia lơ mơ nhận ra có điều gì đó không bình thường trong mối quan hệ giữa hai người này. Anh ta suy nghĩ một hồi nhưng rồi cũng không hỏi gì thêm.

Còn một mình trong căn phòng tạm bợ của người bạn thân, Trung ngồi chấp tay nghĩ ngợi về hướng đi sắp tới của mình. Sau khi bắt tên dưỡng xấu xa phải chịu hình phạt trước tòa, anh sẽ trở về Sài Gòn tiếp tục làm cảnh sát giao thông. Còn mẹ và thằng em trai, anh sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền để nuôi sống hai người. Còn riêng Quân, anh chưa biết phải cư xử ra sao. Chắc có lẽ anh cần phải vô tâm hơn nữa để Quân đừng nuôi thêm hy vọng.

*****

Ở Sài Gòn, Quang ngồi đợi thầy Phong cả ***** chiều mà vẫn chưa thấy thầy ấy về. Gọi điện thoại quá trời mà không thấy thầy bắt máy. Nó sốt ruột định đi ra ngoài kiếm thì chợt điện thoại nó rung lên. Thấy số thầy Phong hiển thị trên màn hình, Quang mừng rỡ nói lớn.

- Thầy Phong đó hả? Sao giờ này thầy chưa về nữa?

Câu trả lời ở đầu dây bên kia làm Quang chết sững.

- Thầy Phong hiện giờ đang nằm trong tay bọn tao rồi. Mày nghe cho kĩ đây. Hãy mau nói chỗ mày đang ở ngay lập tức, nếu không tao sẽ kêu người xử lý thầy Phong yêu quý của mày đây.

Nhận ra giọng nói của Thảo Vy, Quang vừa sợ hãi vừa giận dữ gào to.

- Đồ khốn, mày đã làm gì thầy Phong hả? Tao sẽ báo cảnh sát để gô cổ tụi mày!!!

- Ha ha. Thầy Phong của mày vẫn chưa chết đâu. Chỉ có điều mày mà không làm theo lời tao nói thì tao không đảm bảo được tính mạng của ông thầy bệnh hoạn ấy đâu nhé.

Thảo Vy vừa dứt lời thì Quang đột nhiên nghe thấy một tiếng thét đau đớn vang lên trong điện thoại. Trời ơi, là tiếng của thầy Phong. Chắc bọn chúng đang tra tấn thầy ấy. Chúng bay đúng là một lũ tàn ác. Quang vội vã hét lên.

- Con diên kia, hãy mau thả thầy Phong ra. Người tội bay cần là tao cơ mà!!

- Ha ha, bởi vậy, mày nên biết điều một chút Quang à. Giờ quyết định nhanh đi. Hãy mau nói chỗ mày đang ở bằng không tao sẽ kết liễu mạng sống của ông thầy đáng kính đấy.

- Thôi được rồi. Tao đang ở số nhà 115 đường Nguyễn Đình Chiểu. Mày mà còn dưng đến thầy Phong tao thì sẽ sống chết với tội bay.

- Ha ha. Có thể chứ. Tao sẽ cử người đến rước mày đi. Trong lúc đó mày nên biết điều mà đừng báo động cho cảnh sát. Nếu không cả mày và ông thầy Phong sẽ không được yên thân đâu!

Kết thúc lời cảnh cáo là một tràng cười khoái trá lẫn man rợ. Quang run run đánh rơi luôn cả điện thoại. Giờ phải làm gì để cứu nguy cho thầy Phong đây. Nó đã bị kẻ ác dồn vào chân tường rồi. Chỉ còn cách cuối cùng là hy sinh bản thân nó mà thôi. Dù gì thì tội nó đã chuốc lấy kết cục tồi tệ này. Thầy Phong đã vì nó mà làm biết bao nhiêu điều nguy hiểm và bây giờ không biết sống chết ra sao. Cẩn rằng suy nghĩ một hồi, Quang mở cửa chạy thật nhanh xuống dưới đường. Mười lăm phút sau, một chiếc xe máy chạy đến trước mặt nó. Gã thanh niên đội một cái mũ che kín cả khuôn mặt hất hàm hỏi tên Quang.

- Mày có phải là Quang không??

- Phải...phải.

Quang run rẩy trả lời.

- Leo lên xe nhanh đi.

Gã thanh niên nói rất ngắn gọn rồi phóng xe chở Quang đi mất hút. Cả hai không để ý có một chiếc xe máy từ trong con hẻm phóng ra âm thầm bám sát theo sau.

*****

Ở phòng bệnh của bà Trang, Quân giật mình tỉnh dậy sau khi trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp. Nó mơ thấy anh Trung bị tên tội phạm bắn một phát súng ghim sâu vào lồng ngực. Bỗng nhiên một cảm giác sợ hãi, ghê rợn hiện lên làm Quân ớn lạnh xương sống. Nó ôm lấy vai để tự trấn an mình thì chợt nhận thấy có một chiếc áo khoác đang phủ lên người. Là anh Trung đã đắp cho nó sao. Quân đảo mắt khắp căn phòng rồi nhìn ra ngoài cửa để tìm kiếm hình dáng anh nhưng xung quanh nó chỉ là một vùng không gian yên lặng đến đáng sợ.

Đang định đứng dậy tìm nước uống thì Quân hơi giật mình vì có người bước vào. Tưởng là anh Trung nên nó quay lại nhìn với ánh mắt hân hoan. Nhưng người đứng trước nó lại là anh cảnh sát cùng tên với người yêu nó.

- A..là anh à.

- Ủ là tôi đây. Bộ cậu đang mong chờ người khác sao?

- Dạ.. Không phải...

- Hồi nãy tôi có vào xem cậu thế nào thì thấy cậu ngủ quên. Định gọi cậu dậy nhưng thấy cậu ngủ ngon quá nên ra ngoài uống cà phê đó mà.

- Thế anh tìm em có việc gì không ạ?

- Cũng không có gì. Chỉ muốn xem cậu thế nào thôi. Tôi thấy cậu hơi mệt rồi đấy. Cả ngày hôm nay có chịu về nhà nghỉ ngơi đâu. À suýt nữa quên. Tôi có mua cho cậu mấy cái bánh bao nè. Ăn đi để lấy lại sức.

Anh cảnh sát lấy một cái bánh bao nóng hổi từ trong bọc ra đưa cho Quân rồi mỉm cười thật nhẹ. Nó ngại ngừng đưa tay đón lấy mà trong lòng dâng lên một cảm xúc lạ lẫm. Anh ta nhìn nó bằng ánh mắt trìu mến rồi bảo.

- Nhìn thái độ của cậu y hệt thằng em trai tôi. Ăn liền đi cho nóng. Ăn xong rồi uống hết bịch sữa tươi này đi, bổ lắm đấy!

- Dạ. Em cảm ơn anh.

Quân không ngờ anh ta lại đối xử tốt với mình đến thế. Còn anh cảnh sát vô tư không nghĩ ngợi gì. Đoạn anh nhắc nó.

- Cậu không phiền trả lại chiếc áo khoác cho tôi chứ. Tôi thấy bắt đầu lạnh rồi đấy.

- Ủa. Thì ra...cái áo này là của anh hả?

Sự ngỡ ngàng của Quân cũng khiến anh Trung ngạc nhiên theo.

- Chứ cậu nghĩ nó là của ai?

- Dạ..

- À...tôi biết người đó là ai rồi.

Anh cảnh sát mỉm cười lấy lại chiếc áo khoác từ tay Quân trong khi nó còn đang ở trong trạng thái mắc cỡ. Nó không hiểu tại sao anh ấy lại biết được bí mật của nó. Anh ta khoác áo lên người rồi bảo Quân.

- Thôi tôi ra ngoài chợp mắt một lúc đây. Còn cậu khi nào thấy mệt thì đi ngủ đi nhé. Đừng gắng sức quá kéo ảnh hưởng đến sức khỏe đấy.

- Dạ. Em biết rồi. Cảm ơn anh đã ghé thăm em.

Anh cảnh sát đi rồi mà Quân vẫn còn đứng tần ngần một lúc. Giá mà người quan tâm, lo lắng cho nó lúc này là anh thì hay biết mấy. Đã lâu lắm rồi, nó không còn cảm nhận được cái cảm giác yêu thương, che chở từ anh nữa.

Quan đắp chăn ngay ngắn cho bà Trang rồi lững thững bước xuống căng tin bệnh viện. Nó cầm bịch sữa đưa lên miệng uống mà lòng chợt nghĩ đến hình ảnh của anh cảnh sát kia. Sự xuất hiện của anh ấy trong cuộc đời nó liệu có ý nghĩa gì đặc biệt không. Hay là nó đã nghĩ quá nhiều. Quân tự cốc đầu mình vì suy nghĩ ngớ ngẩn rồi bước ra cổng bệnh viện. Nó muốn tranh thủ đi dạo một lúc để cho lòng khuây khỏa.

Chỉ hai mươi phút sau, đang định quay đầu trở về bệnh viện chợt Quân thoáng thấy một cụ già trong con hẻm nhỏ. Dưới ánh đèn đường hiu hắt, nó thấy ông cụ nằm sõng xoài trên mặt đất, bên cạnh là chiếc gậy bằng gỗ. Đoán là cụ ông gặp nạn nên Quân chạy tới xem thế nào. Nó lo lắng lay ông cụ.

- Ông không sao chứ? Để con đỡ ông đây!

- Ta ...ta không sao...chỉ là hồi nãy bị thằng say rượu xô ngã thôi.

Đang cúi người nhặt chiếc gậy lên cho ông cụ thì bất thành lình một bàn tay to bản bịt chặt lấy miệng Quân và lôi cả người nó đi vào sâu trong con hẻm tăm tối.

File 51: Hồi kết (Part II)

Phát hiện ra Quân đã mất tích, chú Tấn và anh cảnh sát tên Trung biết ngay lão Lâm đã cho đồng bọn dàn cảnh bắt cóc nó đi. Giờ đây tình hình vụ án càng thêm phức tạp và khó giải quyết hơn khi bọn chúng có con tin trong tay. Anh cảnh sát bực tức tự trách mình đã quá lơ đãng để cho kẻ xấu thực hiện hành vi hèn hạ. Không biết bây giờ tính mạng cậu nhóc ấy có được an toàn không nữa. Thấy tâm trạng của anh Trung không được ổn định, chú Tấn vỗ vai anh trấn an.

- Cậu đừng tự trách mình nữa. Là do chúng ta hơi sơ suất, không nghĩ bọn chúng lại dám ngang nhiên đến đây bắt cóc con tin ngay trước mũi cảnh sát. Tôi nghĩ hiện giờ hẳn ta không dám làm gì tổn hại đến cậu Quân đâu, vì muốn thoát thân, hẳn ta cần có một tấm lá chắn. Điều chúng ta cần làm bây giờ là phải bình

tĩnh, chờ thời cơ thuận lợi để vừa tóm gọn đồng bọn của hắn vừa bảo toàn tính mạng con tin. Cậu hiểu ý tôi chứ?

- Vâng! Tôi cảm ơn sếp đã nhắc nhở.

Anh cảnh sát bấm môi thở dài một tiếng rồi chợt nghĩ đến người bạn cùng tên với mình. Không biết khi nghe được tin này anh ta còn đủ bình tĩnh để giải quyết vụ án không nữa.

Ngồi trên chiếc ghế với hai cánh tay bị trói ngoặt ra đằng sau, Quân cố giãy dụa để thoát ra nhưng vô ích. Miệng nó còn bị dán chặt bởi một miếng băng keo cứng ngắc. Lão Lâm đưa bàn tay thô ráp lên bóp cằm nó rồi cười đều.

- Ông trời đúng là đang giúp ta mà. Tự nhiên lại để ta bắt được thằng oắt con này một cách dễ dàng như vậy. Ha ha. Đợi tao rời khỏi chốn này, mày sẽ được đền bù xứng đáng con ạ!

Quân sợ hãi đến co rúm người lại. Trong đầu nó giờ đây không nghĩ được gì ngoài mối hiểm họa đang đến gần.

Được tin báo Quân bị bắt cóc, Trung bàng hoàng đánh rơi ly nước đang cầm trên tay. Anh tái mặt vội lao ra cửa thì bất ngờ bị anh cảnh sát cùng tên gọi giật lại.

- Nay Trung, anh thôi cái ý định đi tìm Quân đi. Giờ biết cậu nhóc ấy ở đâu mà tìm chứ?

Trung khựng người lại trong mấy giây. Rồi anh đưa tay bấu chặt vào thanh cửa thể hiện sự giận dữ.

- Tôi biết là anh đang rất lo cho Quân nhưng ngay lúc này cần phải tỉnh táo mà nhìn nhận tình hình. Đừng làm những chuyện không đâu rồi lãng phí thời gian và sức lực. Anh mất tự chủ như vậy sẽ không giải quyết được gì đâu!

Nhận ra bản thân mất kiểm soát, Trung hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần. Nhưng nỗi lo sợ thì vẫn còn thường trực đâu đó trên gương mặt hốc hác của anh. Anh chỉ còn biết thầm hy vọng cho Quân không bị tổn thương gì cả. Anh Trung kia vỗ vai anh nói.

- Anh nên chớp mắt một tí đi để lấy sức mai còn hành động.

- Ủ. Tôi biết rồi, cảm ơn cậu nhiều...

Trung thở hắt ra thật nhẹ rồi nặng nề trở vào căn phòng nhỏ của bạn mình. Ngày mai anh nhất định bắt tên Lâm phải đền tội cho những gì hắn đã gây ra.

*****

Ở Sài Gòn, Quang được gã thanh niên lạ mặt chở đến một căn nhà hoang tối om đằng sau khu chợ Văn Thánh. Càng đi sâu vào bên trong, ánh sáng từ mù của những ngọn đuốc dần hiện ra. Từ đằng xa, Quang thoáng thấy một đám người mặc áo đen đứng tụ tập quanh một cái khung sắt với những đóm lửa đỏ lờm đang rừng rực cháy. Khi nhận ra thấy Phong đang bị trói hai tay treo trên thanh sắt, Quang nhảy vội xuống xe chạy đến bên cạnh hoảng hốt gào lên.

- Thầy ơi, thầy làm sao vậy nè??? Thầy tỉnh lại đi thầy ơi...

Nghe thấy giọng nói thống thiết vang lên bên tai, thầy Phong cố gượng người dậy mở đôi mắt lơ lơ ra nhìn Quang. Lúc này trên người anh chỉ chít các vết thương do sợi roi gân bò gây ra, máu loang lổ thấm ướt chiếc áo sơ mi rách nát. Mặc dù cơ thể đang phải chịu đựng những cơn đau ghê gớm, thầy Phong vẫn cố hé môi trả lời Quang.

- Em...em đó... hả Quang...Tại sao em lại... tới đây?

- Thầy ơi...Bọn chúng hành hạ thầy đến nông nỗi này sao. Chúng mày là một lũ súc sinh, còn hơn cả loài cầm thú mà!!

Quang phần nộ trừng mắt nhìn hai tên lưu manh đang cầm sợi roi. Bọn chúng nhìn nó bằng vẻ mặt hung tợn và định giơ ngọn roi lên thì từ trong bóng tối, một người con gái bước ra gần giọng.

- Tụi bay dừng tay. Đừng làm tổn hại đến thân thể quý giá ấy chứ!!

- Dạ...Chào chị Firefox!

Nhận ra giọng nói của Thảo Vy, Quang đứng phắt dậy nhìn thẳng vào mặt của cô ta quá lớn.

- Tao đã đến đây rồi, mày hãy thả thầy Phong ngay lập tức!!

- Ok. Sẽ thả mà. Mày đừng nên nóng giận vậy trông xấu xí lắm. Hê hê

- Đừng có nhiều lời!

Thảo Vy liếc mắt ngăm ra hiệu cho tụi đàn em gỡ dây trói thả thầy Phong. Cả cơ thể anh đổ sụp xuống đất vì mất hết sức lực. Quang ngồi sụp xuống, tay nó run run chạm nhẹ lên gương mặt xanh xao của thầy Phong.

- Thầy ơi...Tất cả là do em mà để thầy bị liên lụy..

- Tại sao...em lại tới đây...chứ?? Lũ chúng nó...sẽ không tha... cho em đâu...hự hự..

Thảo Vy nhìn thấy cảnh tượng đó thì cười nhạt bảo.

- Cảm động quá nhỉ. Nhưng tao chúa ghét nhất mấy cảnh này trong phim. Tụi bay đâu, lôi cổ thằng Quang đi cho tao. Ông chủ lớn đang đợi món hàng này này giờ đó.

- Dạ, thưa chị Firefox!!

Ngay lập tức, hai tên thanh niên đô con nhất bọn sấn đến nắm lấy tay Quang lôi đi. Thầy Phong cố gượng tay giữ nó lại nhưng anh không còn đủ sức. Anh dùng chút sức lực còn lại cố nhào người bò về phía trước liền bị Thảo Vy đạp một cái vào ngực.

- Thầy Phong...Thầy Phong...

Quang vừa giãy giụa vừa gào lên thảm thiết. Thảo Vy bật cười sằng sặc định cho đám đàn em rút lui thì bất ngờ một tốp chiến sĩ công an từ trong bóng đêm lao ra bao vây lấy bọn chúng. Tiếng còi cảnh sát và tiếng loa phóng thanh vang lên.

- Cảnh sát đây! Tất cả đứng im không được bỏ chạy!!

- Chết tiệt! Bọn cớm khốn kiếp ở đâu ra thế này...

Thảo Vy tức điên vội vàng chạy ra phía sau căn nhà hoang để tìm đường thoát thân. Đám đồng bọn của ả cũng nháo nhào đi tìm chỗ nấp. Trước tình thế hỗn loạn đang diễn ra, lực lượng cảnh sát ập vào giải quyết từng tên một. Chỉ trong chớp mắt bọn côn đồ đã bị tóm cổ gần hết. Còn Quang được một anh cảnh sát dẫn đến chỗ an toàn. Chừng nửa tiếng sau, ba đồng chí công an đã bắt được Thảo Vy cùng với hai tên đàn em còn lại. Đi ngang qua Quang, ả vùng lên găm ghè với mái tóc rối bù.

- Mày may mắn lắm Quang. Bọn bè của tao sẽ không để yên ả đâu!!

- Đi mau, đừng lôi thôi nữa. Đồng bọn và ông chủ lớn của cô đã bị bắt hết cả rồi.

- Cái gì!!! Trời ơi không thể nào...

Thảo Vy sững sờ gục đầu xuống trước kết cục bi đát dành cho ả. Khi bị áp giải lên xe, ả đột ngột rú lên cùng với tràng cười man rợ. Quang rùng mình nhìn theo Thảo Vy rồi chợt nhớ đến thầy Phong, nó vội vã định chạy đi tìm. Thấy vậy anh cảnh sát liền giữ tay nó lại bảo.

- Thầy Phong của em đã được đưa đi bệnh viện rồi. Em cần phải theo anh về đồn để lấy lời khai.

- Ô..anh là..

- Anh là Ân, hàng xóm của thầy Phong. Cách đây một tuần, thầy ấy có nhờ anh điều tra về việc phát hiện ra một băng nhóm buôn người đang hoạt động ngầm trong thành phố. Sau khi thu thập đầy đủ chứng cứ, anh đã cùng với đội điều tra của mình lên kế hoạch vây bắt bọn chúng. Chính thầy Phong đã tự nguyện hi sinh bản thân để làm con mồi dẫn dụ chúng tụ tập lại một chỗ. Vì thế tụi anh đã dễ dàng tóm gọn bọn chúng và kịp thời cứu nguy cho em. Nhưng rất tiếc thầy Phong lại bị chúng tra tấn dã man đến vậy.

- Trời...Tất cả mọi chuyện là vậy sao?

- Thôi, em đi theo anh nào. Đừng nghĩ nhiều nữa. Dù sao thì nguy hiểm cũng đã đi qua rồi. Thầy Phong sẽ mau chóng khỏe lại thôi. Tin anh đi.

Quang lặng lẽ theo anh cảnh sát bước lên xe. Trong đầu nó giờ đây chỉ tồn tại một bóng hình duy nhất của thầy Phong. Món nợ ân tình lớn lao của thầy ấy nó biết đáp trả bằng cách nào đây. Nhưng đầu đó từ tận đáy lòng, Quang nhận ra mình bắt đầu có những cảm xúc yêu thương vô cùng đặc biệt.

*****

Thành phố Đà Lạt những ngày đầu hạ vẫn còn chút se lạnh và ngập chìm trong làn sương mù dày đặc. Ngay từ tờ mờ sớm, Trung đã thức dậy chuẩn bị đồng phục và tinh thần giáp mặt với kẻ thù. Tối qua anh không dám ngủ nhiều vì sợ mình sẽ gặp ác mộng. Trên đường đến trụ sở cảnh sát, anh Trung kia báo cho anh biết tên Lâm cùng đồng bọn có thể đang âm thầm di chuyển đến tòa cao ốc Thiên An, một trong những nơi chịu sự chi phối của lão. Ngay khi tập trung đội hình trước sân chào cờ, chú Tấn đồng dặc cất lệnh chỉ huy.

- Các đồng chí nghe rõ đây. Hiện tại tên Lâm cùng đồng bọn đã bắt đầu di chuyển đến địa điểm bí mật. Trong tay hắn còn đang giữ một con tin. Vì thế chúng ta cần phải hành động thật cẩn trọng và giải quyết gọn gàng, dứt khoát tránh ảnh hưởng đến thường dân. Hạn chế sử dụng vũ khí khi không cần thiết. Tuyệt đối phải chờ thời cơ chín muồi và hợp lý mới được ra tay hiểu chưa??

- Rõ!!

- Tốt lắm. Hãy mau chóng triển khai đội hình bám sát đối tượng ngay từ bây giờ. Có diễn biến gì quan trọng, mỗi nhóm trưởng lập tức báo cáo tình hình qua bộ đàm cho tôi!

- Rõ! Thưa sếp!

Kết thúc mệnh lệnh, tất cả các chiến sĩ nhanh chóng tập trung leo lên xe và được đưa đến tòa nhà Thiên An bằng con đường nhanh nhất. Ngồi im lặng trên xe, Trung siết chặt hai bàn tay và suy nghĩ về Quân. Anh hy vọng em ấy sẽ cố gắng giữ vững tinh thần để chờ anh đến giải cứu nó thoát khỏi nguy hiểm.

Khi đã đến địa điểm mà Oanh chỉ dẫn, ông Lâm bước ra khỏi xe rồi quan sát tứ phía. Mọi thứ xung quanh tòa nhà trông có vẻ khá tĩnh lặng. Đoàn lão cùng đám thuộc hạ xách vali đựng tiền tiến thật nhanh vào cửa chính rồi theo thang máy lên đến tầng lầu cao nhất. Khi đã bước ra ngoài sân thượng, lão cười thầm trong bụng rồi ra hiệu cho tên vệ sĩ dẫn Quân tới trước mặt lão.

- Xem ra, sự có mặt của mày không cần thiết lắm Quân nhỉ. Mày có muốn mau chóng lên thiên đàng cùng ba thằng Trung không? Hê hê

Trước lời đe dọa khủng khiếp đó, Quân vô cùng hoảng loạn. Nó cố giãy giụa hết sức mình nhưng không tài nào thoát khỏi sợi dây trói. Lão Lâm bật cười khoái trá rồi giật mạnh miếng băng dính trên miệng Quân ra.

- Khà khà..Nhưng mày yên tâm. Tao không nhắm tâm đến vậy đâu. Tao sẽ ày một cơ hội để sống trên cõi đời này bằng cách là theo tao học nghề buôn bán tiền được. Mày thấy cuộc đời này sao hả?

- Ặc..Ặc.. thả tôi ra...Không bao giờ tôi tiếp tay cho ông làm điều xấu đâu...

- Có chắc không đấy nhóc? Trước cái chết, mày còn có sự lựa chọn nào khác hay sao? Hà hà

- Tôi...tôi...

Tên Lâm vẫn thản nhiên đùa giỡn với Quân trong khi chờ Oanh cho người đến rước. Lão vừa mới rời mắt khỏi đồng hồ trên tay thì bất ngờ từ dưới cầu thang dẫn lên sân thượng, một toán cảnh sát trong bộ đồng phục đặc nhiệm chạy đến bao vây lấy đám thuộc hạ của lão. Chỉ huy trưởng hét lên cảnh cáo.

- Tất cả bỏ vũ khí xuống và đầu hàng ngay lập tức. Chúng tôi tuyên bố bắt các người vì tội buôn bán và tàng trữ ma túy trái phép!!!

Lão Lâm thoáng chút hoang mang nhưng rồi lão nhếch môi cười nham hiểm và kéo Quân ra làm bia đỡ đạn. Mấy tên thuộc hạ lùi lại vây xung quanh lão. Đoàn lão đưa mũi súng dí vào đầu Quân rồi nói to.

- Chúng mày có ngon tới đây bắt tao đi. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc thằng nhóc này sẽ phải xuống âm phủ đấy!!!

- Quân ơi!!

- Anh Trung, cứu em với!! Hic hic...

Trung bắt ngờ từ trong toán cảnh sát tiến lên phía trước một bước. Biết anh còn quan tâm đến mình, Quân mừng đến phát khóc. Ngay lập tức, anh cảnh sát cùng tên níu vai anh ngăn lại.

- Bình tĩnh đi, đừng manh động.

- Nhưng mà...

- Hãy nghe tôi. Anh làm liều sẽ chẳng ích lợi gì đâu.

Chỉ huy trưởng đành phải dùng cách thương lượng.

- Hãy mau thả cậu bé ra. Chúng tôi sẽ để cho ông đi!

- Dễ dàng vậy sao. Chúng mày đừng hòng giở trò lừa gạt tao. Tao sẽ mang thằng nhóc này trốn thoát khỏi đây. Chúng mày sẽ chẳng làm được gì đâu!

- Vậy thì ông cũng đừng mong trốn thoát khỏi nơi này. Các đồng chí xông lên!!

Ngay sau khi nghe hiệu lệnh, lực lượng cảnh sát xông đến giáp lá cà với đám tay sai của tên Lâm. Lão hoảng sợ lùi lại mấy bước trong khi đồng bọn của lão dần dần bị cảnh sát khống chế. Đến khi chỉ còn mình lão với Quân trong tay, lão vội vàng lùi lại rồi chìa súng về phía trước dọa nạt.

- Tụi mày đứng im đó!! Nếu còn bước tới, tao sẽ kết liễu thằng nhóc này ngay lập tức!!

- Hãy bỏ súng xuống đầu hàng đi. Ông đã hết đường thoát rồi. Vẫn còn cơ hội để ông hưởng sự khoan hồng của pháp luật đây!

- Nhảm nhí! Tụi bay là cái thá gì mà ra lệnh cho tao. Tao không bao giờ tin tưởng bọn cảnh sát khốn khiếp tụi bay đâu!!

Vừa nói, lão Lâm vừa cố tình tiến sát ra mép ngoài sân thượng để uy hiếp cảnh sát. Thấy tình huống có vẻ bất lợi, chỉ huy trưởng liền ra lệnh ọi người lùi về phía sau. Biết mình đang thắng thế, lão Lâm nhếch môi cười hả hê. Cùng lúc đó, một chiếc trực thăng bất ngờ xuất hiện trên bầu trời khiến ai nấy đều kinh ngạc. Chiếc trực thăng đảo quanh một vòng rồi từ từ đáp xuống phía cuối sân thượng. Lão Lâm vẫn đang giữ chặt Quân trong tay mình và từng bước thật chậm lùi về phía chiếc trực thăng.

Thấy tình hình quá nguy cấp, Trung không màng đến mệnh lệnh cấp trên mà bất ngờ xông thẳng đến chỗ tên Lâm. Lão cuống lên bắn một phát súng nhưng viên đạn đã sượt qua vai anh trong gang tấc. Nhanh như cắt, Trung tung một cú đá thật mạnh ngay bụng lão Lâm khiến lão bật ngửa ra đằng sau, khẩu súng trên tay lão văng sang một bên. Lúc này Quân bị mất đà ngã nhào vào lòng Trung. Anh giữ lấy cơ thể nó rồi nhanh chóng gỡ dây trói trên tay.

- Em không sao chứ! Có anh ở đây rồi.

- Em sợ quá anh ơi...

Sau đòn tấn công bất ngờ, lão Lâm vội gượng người dậy với tay lấy khẩu súng kề bên rồi giơ thật nhanh lên phía trước mặt.

- Mày chết đi, thằng khốn!

Trông thấy cảnh tượng ấy, Quân không kịp suy nghĩ gì rồi lấy cả thân mình che chắn cho anh.

- Đoàng!!

Một tiếng súng nổ bất thành linh vang lên khiến Trung và lực lượng cảnh sát như chết sững. Phát súng định mệnh của lão Lâm đã ghim ngay vào ngực trái của Quân khiến toàn thân nó nảy lên, một dòng máu đỏ thẫm chảy ra ướt đầm cả chiếc áo. Tên Lâm lồm cồm bò dậy định xách vali tiền chạy về phía chiếc trực thăng liền bị anh cảnh sát tên Trung lao tới ôm chặt lấy người lão. Cả hai vật nhau lăn qua mép ngoài sân thượng và rồi cả người lão Lâm cùng chiếc vali tiền rơi xuống khoảng không trước mặt. May mắn thay

Trung đã nắm được tay lão. Lão Lâm kinh hãi rú lên trong khi thân thể đang đưa cùng với số tiền khổng lồ rơi ra từ vali.

- Làm ơn cứu tôi với...tôi không muốn chết...

- Giữ yên đấy lão già, đừng có vùng vẫy!!

Ngay lập tức, một vài anh chiến sĩ chạy lại giúp anh Trung lôi lão ta lên. Trong khi lão Lâm mặt cắt không còn giọt máu thì một cái còng số tám đã gắn chặt vào hai cổ tay lão. Từ đằng xa, người phụ nữ trong chiếc trực thăng liền ra hiệu cho tên phi công cất cánh. Thấy vậy, chỉ huy trưởng lấy bộ đàm thông báo tình hình cho đội hai và triển khai phương án khẩn cấp.

Ôm cơ thể đầy máu của Quân trong cánh tay mình, Trung run rẩy nhìn nó bằng đôi mắt rưng rưng. Quân dùng chút sức lực ít ỏi còn lại của mình cố hé mắt nhìn anh lần cuối và nở một nụ cười mãn nguyện.

- Anh...anh Trung...anh còn yêu...yêu..em không??

- Anh vẫn yêu em mà. Anh yêu em nhiều lắm Quân ơi. Đừng bỏ anh đi mà!!!

- Anh...anh nói...nói thật không vậy? Em...em...

- Là thật mà...Anh yêu em...anh thương em...anh mến em...tất cả đều là sự thật...

- Vậy thì... may quá. Em...em cứ tưởng anh không còn... yêu em... nữa chứ?

- Anh sai rồi, là anh có lỗi...Anh đúng là một thằng ngốc mà...

Quân đưa bàn tay yếu ớt lên má anh và nói từng tiếng khó nhọc.

- Em không thể... ở bên cạnh anh... được nữa rồi..

- Đừng nói vậy mà Quân ơi...

- Trung à, em yêu anh nhiều lắm...em xin lỗi...

Quân chỉ kịp thốt ra những lời cuối cùng đó trước khi cơ thể chìm vào một giấc ngủ dài đang ập đến. Nó chỉ còn loáng thoáng nghe tiếng anh gào lên thẳng thốt trong một cơn mơ u ám, thể lương đang mời gọi nó đi.

- Quân ơi...Quân ơi...Em đừng chết...Đừng bỏ anh mà Quân ơi....

49. Chương 52

File 52: Lời nguyện ước cuối cùng

*****

Trên chiếc xe cứu thương chở Quân đến bệnh viện, Trung run rẩy nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nó như muốn truyền hết sự sống từ người anh. Nếu có thể hoán đổi, anh muốn hy sinh thân xác của mình để cho Quân được sống. Trong khi ngồi chờ các bác sĩ tiến hành phẫu thuật, Trung chấp tay lên miệng khấn cầu ơn trên và vong linh của ba mình phù hộ cho người anh yêu vượt qua cơn hiểm nghèo.

Đã hơn hai tiếng đồng hồ mà cánh cửa phòng mổ vẫn đóng im thin thít. Trung sốt ruột đứng ngồi không yên. Anh lo sợ điều tồi tệ nhất sắp sửa xảy đến. Vài phút sau, các bác sĩ và y tá bước ra khỏi phòng với vẻ mặt khá căng thẳng. Trung vội vàng chạy đến hỏi dồn dập.

- Em ấy sao rồi hả bác sĩ? Có cứu sống được không bác sĩ? Bác sĩ làm ơn đừng để em ấy phải chết...

- Anh bình tĩnh nghe tôi nói đây. Hiện tại chúng tôi đã lấy được viên đạn ra khỏi lồng ngực cậu bé nhưng không may viên đạn đã gây ra một vết thương nghiêm trọng nơi trái tim. Cơ hội sống sót là rất thấp. Bây giờ cậu bé đang rơi vào tình trạng hôn mê sâu và có thể ra đi bất cứ lúc nào. Anh và người nhà cậu bé nên

chuẩn bị tâm lý trước đi. Bây giờ chúng ta chỉ còn biết trông chờ vào sự may mắn mà thôi. Chúng tôi đã làm hết sức mình rồi, xin lỗi anh...

- Không...không thể như thế được...

Trung khổ sở dựa người vào tường như một cái xác không hồn. Anh bỗng nhiên òa khóc nức nở như một đứa trẻ vừa bị mất đi thứ gì đó quý giá lắm. Nếu Quân mất rồi, anh biết ăn nói sao với ba mẹ của em ấy đây. Cả bản thân anh nữa, làm sao có thể sống hết quãng đời còn lại được chứ. Tại sao ông trời lại bắt người tốt phải chịu đựng những nỗi bất hạnh lớn lao đến vậy.

Hoàng Trung vừa đến bệnh viện thấy bộ dạng rũ rượi của Quốc Trung liền lo lắng hỏi thăm các vị bác sĩ. Biết được tin xấu, anh thoáng chút buồn bã và lặng lẽ đến bên cạnh Quốc Trung để động viên. Thấy vẻ mặt đau buồn của Quốc Trung, anh cũng xót xa lắm. Giờ chỉ còn biết hy vọng cho số phần trăm may mắn ít ỏi ấy trở thành hiện thực vì anh không muốn thấy một cậu bé ngoan hiền, tốt bụng phải ra đi quá sớm như vậy. Thấy Quốc Trung cứ mãi chìm trong tuyệt vọng, Hoàng Trung vỗ vai anh chia sẻ.

- Đừng quá đau buồn Trung à. Con người sống chết có số, không ai biết trước được tương lai mình sẽ thế nào. Điều chúng ta cần làm bây giờ là cầu mong cho Quân tỉnh lại và vượt qua cái chết. Và quan trọng nhất, tôi nghĩ anh nên mạnh mẽ, dũng cảm đối diện với sự thật và sống bản lĩnh hơn. Có thể những điều ấy sẽ giúp Quân nhiều lắm đấy.

- Tôi...Tôi không thể chịu đựng nỗi cú sốc này Trung à...Tại sao Quân lại cứ phải chịu đau khổ vì tôi chứ...

- Tôi hiểu mà...Nhưng anh cũng đâu có muốn thế phải không? Tất cả là do số phận sắp đặt. Tuy rằng chúng ta sống tuân theo sự sắp đặt ấy nhưng không để nó chi phối đến sự lựa chọn của chúng ta. Đó là cái bản lĩnh cuộc sống của mỗi người. Anh hãy mạnh mẽ lên. Tôi tin những điều tốt đẹp sẽ đến.

- Uhm...cám ơn cậu...

Quốc Trung không nói gì thêm mà hướng ánh mắt dò dẫm nhìn về thân thể xanh xao, mỏng manh của Quân. Cả không gian căn phòng chỉ còn tiếng điện tâm đồ từng nhịp vang lên cùng với hơi thở mệt mỏi của Quốc Trung. Rồi anh ngủ gục bên cạnh giường bệnh lúc nào không hay.

Đến khi mở mắt tỉnh dậy, Trung mới nhận ra có người đang lay vai mình. Là Hoàng Trung đến báo với anh một chuyện quan trọng có liên quan đến bà Trang. Bà ấy hiện giờ đã có thể nói lại được và nhờ Hoàng Trung gọi anh qua phòng bà có việc gấp. Gương mặt Quốc Trung ánh lên một chút vui mừng. Anh vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo rồi chạy đi gặp mẹ. Thấy bà Trang đã khỏe hơn một chút, Trung ân cần nói.

- Mẹ ơi... con xin lỗi vì ngày hôm qua không đến thăm mẹ. Giờ mẹ đã nói lại được rồi con vui lắm. Mẹ cứ tập cử động chân tay nhiều vào, mấy ngày nữa sẽ trở lại bình thường thôi.

- Trung...ơi...mẹ...thương...con...nhiều...l m...mẹ có lỗi...với con...

- Không sao đâu mẹ à. Mọi chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại làm gì nữa...Con cũng yêu mẹ nhiều lắm. Chúng ta sẽ làm lại từ đầu có được không?

- Nhưng mà...mẹ...

Trước sự bao dung của con trai, bà Trang càng cảm thấy tội lỗi đè nặng và chột nắc lên thành tiếng. Thấy thế, Trung liền vỗ về mẹ mình.

- Mẹ đừng khóc mà...Con hứa sẽ không để mẹ phải chịu khổ sở nữa đâu.

- Trung ơi...mẹ xin lỗi con nhiều lắm...Tất cả là tại mẹ nên nhà mình mới ra nông nỗi thế này. Mẹ đã hại con, hại thằng Quân phải chịu đau khổ. Mẹ sai thật rồi con ơi...

- Mẹ...mẹ đừng nhắc lại chuyện cũ nữa mà.

- Không! Mẹ phải nói ra sự thật này với con...Thật ra tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối đều do mẹ sắp đặt để bắt con và thằng Quân phải rời xa nhau. Chính mẹ đã hợp tác với con Oanh cùng ông Lâm dàn dựng một vở kịch để lừa gạt con. Hôm sinh nhật con Oanh, mẹ đã nhờ nó lén cho con uống thuốc mê rồi chụp

những bức ảnh nhạy cảm gửi cho thằng Quân và cũng làm tương tự đối với nó và thằng Khoa. Vì muốn con chịu nghe lời mẹ trở về Đà Lạt quản lý công ty nên mẹ buộc lòng phải làm thế.

- Trời...trời ơi...mẹ...mẹ nói thật sao?

- Đúng là như vậy...Thằng Quân không có lỗi với con...tất cả là tại mẹ...

- Thì ra chính là mẹ... Tại sao mẹ lại nỡ đối xử với con như vậy chứ?

- Mẹ xin lỗi... Bây giờ mẹ hối hận lắm rồi con ơi. Con muốn trách móc, mắng nhiếc mẹ, mẹ đều chịu hết. Mẹ bây giờ cũng chẳng thiết sống trên cõi đời này nữa. hu hu

- Kìa mẹ...Mẹ đừng nghĩ quẩn như vậy mà. Dù mẹ có đối xử với con thế nào thì mẹ vẫn là mẹ của con, con không thể nào bỏ mặc mẹ đâu. Mẹ hãy cố lên. Vẫn còn có con và thằng Tùng bên cạnh mẹ mà. Cả ba chúng ta sẽ trở về căn nhà của ba con và sống hạnh phúc như xưa...

- Nhưng mà...Ngôi nhà ấy mẹ đã lỡ thế chấp mất rồi...giờ kiếm đâu ra tiền để chuộc lại chứ...

- Mẹ yên tâm. Con sẽ tìm cách xoay sở...Điều quan trọng nhất bây giờ là mẹ cần phải hồi phục sức khỏe rồi chúng ta tính tiếp.

- Hu hu. Mẹ đã ngăn cản, phá hoại hạnh phúc của con mà con vẫn không ghét bỏ mẹ. Mẹ đúng là một người mẹ xấu xa, độc ác mà...

- Mẹ ơi...Đừng tự trách mình nữa. Con hiểu mẹ làm như vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi. Nếu mẹ đã thấu hiểu cho con thì từ nay mẹ hãy sống tốt để hai chúng ta luôn vui vẻ bên nhau nhé.

Bà Trang xúc động không thể nói thêm được câu nào ngoài nước mắt. Sau khi phải trả một cái giá quá đắt, bà mới nhận ra tình yêu thương giữa người với người mới là thứ có ý nghĩa nhất trên thế gian này. Mặc dù thốt ra những lời nói động viên, tha thứ ẹ mình nhưng trong thâm tâm Trung vẫn thấy rất buồn và day dứt lắm. Biết được mình chỉ là con mồi trong tay Oanh, anh cảm thấy bản thân quá nhu nhược và hèn nhát. Chỉ vì một cạm bẫy nhỏ nhoi mà anh lỡ tay đánh mất cả một tình yêu lớn lao từ Quân. Giờ anh cũng sắp mất Quân luôn rồi, có hối tiếc cũng đã quá muộn.

Đợi mẹ mình chợp mắt, Trung mới lết tẩm thân ra rời qua phòng của Quân. Thấy mắt anh thâm quầng và cơ thể tiêu tụy, Hoàng Trung liền lên tiếng.

- Trung à, tôi nghĩ anh nên về nhà nghỉ ngơi một chút đi. Sức khỏe anh yếu thế kia sao mà chăm sóc ẹ anh và em Quân được?

- Cậu cứ mặc kệ tôi. Tôi không muốn đi đâu hết.

Mới vừa dứt lời, người Trung bỗng dưng lão đảo rồi chột ngã nhào xuống ghế. Thấy vậy, Hoàng Trung vội dìu anh sang phòng khách nằm tạm. Đoạn anh nhờ cô y tá mang chiếc khăn ấm đến rồi tự mình lau mặt cho Quốc Trung. Trong cơn mê man, anh vật vã kêu tên Quân cùng với những lời nói lạ lùng khiến Hoàng Trung thoáng bối rối. Sau một hồi ngẫm nghĩ, anh chợt hiểu ra mối quan hệ giữa hai người nên khẽ thở dài lặng lẽ. Không ngờ trong ngành cảnh sát của anh lại có những người sở hữu một trái tim đặc biệt đến vậy. Bất giác Hoàng Trung đưa tay trái đặt lên ngực mình còn tay phải của anh đặt lên trái tim Quốc Trung. Dường như cả hai trái tim đang cùng chung một nhịp đập.

Mới vừa thoát khỏi một cơn mơ kỳ lạ, Trung bật người dậy và ngồi thở hổn hển. Anh cố nhớ lại những tình tiết trong giấc mơ và quyết định thực hiện nó. Không để ý Hoàng Trung đang ngủ gục ở góc phòng, Quốc Trung vội vàng bước ra cửa và lao xuống đường như một kẻ mất trí. Anh hết hỏi người này đến hỏi người khác chỗ có tượng phạt khiến ai nấy đều cảm thấy ngạc nhiên và cho rằng tâm thần anh không ổn định. Khi đã đứng trước một bức tượng quan âm bồ tát, Trung bất ngờ quỳ sụp xuống và dập đầu liên tục. Vừa lạy anh vừa lầm bầm.

- Đức Phật ơi, Quan Âm ơi... Nếu các ngài có linh thiêng, con cầu xin các ngài hãy ban phép màu cho Quân tỉnh lại. Hãy làm cho em ấy trở về với cuộc sống của con. Muốn con chết hay làm gì con cũng chịu. Đừng trừng phạt em ấy mà hãy trừng phạt con đây này. Tất cả đều do con hại em ấy cả. Con xin ngài...con xin ngài...con xin ngài...

Sau mỗi câu “con xin ngài”, Trung dập đầu lia lia xuống mặt đất đến nỗi trán anh rách toạc, máu vung vãi ra khắp xung quanh. Thấy Quốc Trung không còn nằm trên giường, Hoàng Trung bèn chạy đi tìm khắp bệnh viện và cả ngoài đường phố. Chợt thấy anh đang quỳ lạy trước một bức tượng phật, Hoàng Trung vội chạy đến ngăn anh lại. Hoàng Trung dùng hết sức mình mang anh trở về bệnh viện rồi băng bó vết thương trên trán cho anh. Sau khi đã tỉnh tâm trở lại, Quốc Trung mới tâm sự với Hoàng Trung.

- Xin lỗi vì đã làm phiền đến cậu. Tôi khùng quá phải không?

- Thôi nào. Tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh mà. Em Quân mà thấy anh như vậy sẽ không vui đâu. Anh nên tỉnh táo một chút. Đừng có hành động một cách vô thức vậy nữa, tôi lo lắm đấy.

- Cảm ơn cậu nhiều lắm...

Cả hai anh cảnh sát không nói gì nữa mà trầm ngâm suy nghĩ về vấn đề của riêng họ. Trong khi Quốc Trung đang thăm cầu nguyện cho Quân tỉnh lại thì Hoàng Trung lại ngồi suy tưởng về hướng đi cảm xúc của mình.

Đến ngày thứ ba, tình hình sức khỏe của Quân bắt đầu xấu đi. Các bác sĩ đang cố hết sức giữ nhịp tim của nó ở tình trạng ổn định nhất có thể. Cả Khoa và Hoàng Trung đứng bên cạnh đều rất lo sợ tình huống xấu xảy ra. Quốc Trung bỗng quỳ sụp xuống và nắm tay Quân thổn thức.

- Quân ơi, hãy tỉnh lại nhìn anh đi Quân. Anh tin em có đủ sức mạnh để làm điều đó mà. Hãy trở về sống bên cạnh anh đi em. Anh xin em đấy!!! Đừng bỏ mặc anh với nỗi cô đơn vậy mà. Em đâu nỡ nhìn anh sống một mình suốt đời phải không? Anh cần em tỉnh lại để nấu cho anh món cơm chiên trứng mà anh thích. Chỉ có em mới làm cho anh vui vẻ mà thôi. Hãy tỉnh dậy đi mà, anh năn nỉ em đấy...

Chứng kiến cảnh tượng đau lòng ấy, bà Trang như cảm thấy tội lỗi càng đè nặng. Giá mà bà sống có tình người một chút thì mọi chuyện đã không ra nông nổi thế này. Bà tự hứa với lòng trong suốt quãng đời ngắn ngủi còn lại, bà sẽ ăn chay niệm phật để sám hối, tạ lỗi với cuộc đời.

Đang nắm tay Quân chờ đợi sự phán xét của ông trời thì bất ngờ Trung cảm thấy sự cử động nơi bàn tay mình. Mạch tim của Quân bỗng nhiên đập ổn định trở lại trước sự kinh ngạc của mọi người. Các bác sĩ lập tức thực hiện các động tác theo dõi nhịp tim cho Quân. Rồi vị bác sĩ trưởng khoa nói trong niềm phấn khởi.

- Xin chúc mừng. Cậu Quân vẫn còn sống và nhịp tim đã ổn định trở lại, không còn nguy hiểm gì nữa. Đúng là có phép màu thật rồi!

Trung và mọi người trong căn phòng như vỡ òa trong niềm vui khôn xiết. Cứ tưởng Quân sẽ không qua khỏi nào ngờ ông trời còn biết trân trọng người tốt. Mọi chuyện xem ra đã kết thúc có hậu. Chỉ còn chờ sức khỏe Quân trở lại bình thường nữa mà thôi. Trung cầm lấy bàn tay yếu ớt của Quân rồi nói trong tiếng nức nẹn ngào.

- Cuối cùng em cũng đã trở về bên anh rồi. Đúng là ông trời có mắt. Em hãy mau mở mắt ra nhìn anh nhé...

Ngày hôm sau, khi Quân đã tỉnh lại, Trung kể cho nó nghe chuyện của lão Lâm và mẹ mình. Lão Lâm đã chính thức bị tòa tuyên án xử phạt tù chung thân cho hành vi buôn bán và sử dụng ma túy trái phép của lão. Còn mẹ anh cũng đã thừa nhận tiếp tay cùng Oanh và ông Lâm nhằm chia rẽ anh và nó. Biết được điều này, Quân hơi suy tư và thoáng u buồn. Nó không ngờ bà Trang lại đối xử với nó một cách tàn nhẫn đến vậy.

Chợt thấy bà Trang xuất hiện trên chiếc xe lăn trước cửa phòng, Quân vừa thoáng ngần ngại vừa chút lo âu. Nó không biết phải cư xử với bà ta thế nào đây. Thấy vẻ mặt đó của Quân, bà Trang chợt lên tiếng.

- Quân ơi, cô...cô thành thật xin lỗi con. Có lẽ con sẽ không bao giờ tha thứ cho những hành vi mà cô đã gây ra với con nhưng cô chỉ xin con một điều là hãy bỏ qua lỗi lầm ngốc nghếch của thằng Trung có được không? Tất cả mọi tội lỗi đều do cô gây ra cả...Cô thật sự rất hối hận và đau khổ lắm.

- Con...

- Bây giờ cô thực sự đã nhận ra giá trị đích thực của tình yêu thương giữa con với thằng Trung rồi. Đến khi mất hết tất cả lòng tin và vật chất cô mới cảm thấy mình thật ích kỷ và bảo thủ. Kể từ bây giờ cô sẽ không

bao giờ can thiệp vào chuyện tình cảm của hai đứa con nữa đâu. Cô làm như vậy cũng hy vọng con sẽ tha thứ mọi lỗi lầm của cô.

- Mẹ ...mẹ nói thật chứ??

Trung vừa bước vào phòng, vô tình nghe thấy những lời nói đó của mẹ mình thì chợt sững người vì kinh ngạc. Quân cũng cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy. Bà Trang khẳng định lại điều mình vừa nói.

- Lần này là mẹ nói thật và không dối gạt tụi con nữa. Người mẹ già này cần phải sống chân thật và có tình người để sau này khi chết đi còn được thanh thản. Mẹ sẽ để cho hai đứa tự do quyết định chuyện tình cảm mà không nhúng tay can thiệp. Mẹ chỉ cần hai đứa tha thứ ẹ là mẹ mãn nguyện lắm rồi..

- Mẹ...mẹ ơi...Con thương mẹ lắm...Cám ơn mẹ đã chấp nhận tụi con. Mẹ là người mẹ tuyệt vời nhất trên thế gian này. Quân ơi, mẹ không còn ngăn cấm tụi mình nữa rồi. Từ bây giờ anh có thể tự do yêu em rồi!! Anh vui quá em ơi...

Sự vui sướng tột bậc của anh khiến Quân bỗng nhiên tuôn trào nước mắt. Anh siết chặt bàn tay nó và mỉm cười hạnh phúc. Quên đi hết sự mệt nhọc, Quân tựa đầu lên vai anh và nhìn bà Trang bằng ánh mắt của sự biết ơn. Niềm vui này nó cảm thấy không còn giống như những giấc mơ trước đây nữa rồi. Đức phật ơi, con xin cảm ơn ngài nhiều lắm.

*****

Ngồi bên cạnh giường bệnh của thầy Phong, Quang tỏ vẻ ngại ngùng khi thấy anh đưa bàn tay nắm lấy tay nó. Rồi anh mỉm cười nhìn nó bằng ánh mắt đong đầy sự yêu thương.

- Quang nè...em không giận thầy đã giấu em mọi chuyện chứ...

Quang ngáp ngừng nửa muốn rút tay ra, nửa lại để yên để cảm nhận sự ấm áp tỏa ra từ đôi tay ấy. Nó quay mặt đi để giấu ánh mắt thẹn thùng.

- Em...em còn cảm ơn thầy không hết chứ sao lại giận thầy được. Nhưng mà..nhưng mà thầy cũng liều thật đấy. Tự dưng lại đâm đầu vào chỗ nguy hiểm để cơ thể phải chịu tổn thương thế này..Thầy ngốc quá...

- Ủ thì vì quá thương em nên thầy mới ngốc thế đó, chứ người khác thầy cũng không dám liều mình vậy đâu.

Nghe thầy Phong nói đùa thế, Quang càng mắc cỡ hơn. Nó mím môi cười trông thật đáng yêu. Bất chợt thầy Phong nắm chặt bàn tay và nhìn thẳng vào mắt nó.

- Quang nè, hãy cho thầy cơ hội được yêu thương, quan tâm em như một người yêu thực sự có được không? Thầy không dám chắc sẽ đem lại hạnh phúc, niềm vui cho em suốt cuộc đời nhưng thầy hứa sẽ mãi mãi bên cạnh em và bảo vệ em bằng hết sức mình có thể. Bất cứ lúc nào thầy cũng có thể khóc cười cùng em cả..Thầy xin thề đấy!

- Thầy Phong...

Toàn thân Quang chợt run lên vì xúc động. Trước tình cảm lớn lao ấy, chắc có lẽ nó không thể nào từ chối được nữa rồi. Nhưng đâu đó trong thâm tâm, Quang vẫn bị một bức rào chắn vô hình làm cho ám ảnh và bao trùm lấy trái tim của nó.

*****

Vào thăm ông Lâm trong trại giam, bà Trang trân trối nhìn lão ta bằng một ánh mắt căm hờn đầy phần nộ xen lẫn sự tiếc nuối cùng cực. Tuy lão đã nhẫn tâm gây ra thảm cảnh cho gia đình bà nhưng tình nghĩa vợ chồng gần mười năm qua giữa hai người là không thể phủ nhận. Bà Trang siết chặt hai bàn tay rồi bức xúc cất lời.

- Tại sao...tại sao ông lại lừa dối tôi hả ông Lâm? Tôi đã bao giờ đối xử tệ bạc với ông chưa mà ông lại trả cho tôi sự phản bội ghê tởm như vậy hả? Ông không hề trân trọng tình cảm của tôi. Ông sống mất hết nhân tính như vậy sao? Tại sao không làm một con người tốt chứ??

- Trang à...anh...

- Giờ ông đâu còn gì để nói nữa phải không? Tôi khuyên ông ngồi trong tù nên ăn năn sám hối, cải tạo lại nhân cách đi. Hãy để quãng đời còn lại của mình được thanh thản, tĩnh tọa nếu ông còn muốn trở lại là con người đàng hoàng trước khi chết.

- Anh...anh sẽ làm lại. Anh sẽ trở thành người tốt mà. Em...em cứu anh thoát khỏi đây đi. Anh van em, anh xin em...anh không muốn sống cuộc đời còn lại trong cái nơi tăm tối, bẩn thỉu này đâu..

- Ông im đi. Tôi nể tình gần mười năm chung sống với nhau nên mới vào đây thăm ông mà thôi. Nếu ông biết ăn năn, hối cải tôi sẽ vào thăm ông mỗi tháng một lần. Còn bây giờ tôi phải về nhà để giải quyết những nỗi thống khổ mà ông đã gây ra cho hai mẹ con tôi. Chào ông!

Lão Lâm gào lên vật vã như muốn tìm cách cứu vãn nhưng bà Trang vẫn lạnh lùng quay mặt đi. Đối với hạng người như ông ta, cần phải có sự trừng phạt đích đáng của pháp luật để cảnh tỉnh những kẻ xấu xa khác. Hơn nữa bà không muốn mình phạm thêm một sai lầm thứ hai. Lão Lâm cay đắng bật cười trong nước mắt và cào cào mặt bàn một cách điên dại. Lão không thể nào tồn tại trong một thế giới tù túng thế này mãi được. Rồi sẽ có một ngày lão thoát ra được khỏi nơi đây và bắt những kẻ phá hoại sự sung sướng của lão phải trả một cái giá rất đắt.

*****

File 53 [File cuối]: Ngày hạnh phúc nhất [File chính thức]

[6 năm sau...]

- Công nhận mày mặc bồ đồ này đẹp hết sẩy Quân ơi!! Tao nói thật chưa từng thấy cô dâu...ý lộn chú rể nào đẹp long lanh, lông lảnh, lung linh, lộng lẫy như mày vậy. Thường ngày tao thấy mày xấu lắm mà nhờ bộ đồ này mày đẹp lên gấp chục lần. Thấy tao chọn đồ có chuẩn không? He he

Quang ngồi trên chiếc giường ngủ, tay chống ra sau lưng buông lơi chọc ghẹo Quân khiến nó tức anh ách. Thấy nụ cười đáng ghét của thằng bạn mình, Quân trề môi ra chống chế.

- Quăng bom vừa thôi ông nội. Tướng tao đẹp sẵn rồi nên mặc đồ nào cũng đẹp hết thôi, khỏi xía xối mắt công.

- Oẹ. Tao nhắm không ăn hết nổi món xôi cưới đâu đừng bắt tao ới hết mật ra nha thằng ôn.

- Mày chết đi!

Hai đứa con trai đã hơn hai mươi bốn tuổi đầu mà vẫn còn vô tư cự cãi nhau trong cái ngày trọng đại nhất của đời người. Cười giỡn một lát, thằng Quang làm vẻ mặt râu rĩ và nói bằng giọng ngậm ngùi giống như mẹ vợ dặn dò con gái.

- Vài tiếng đồng hồ nữa thôi mày chính thức thuộc về người ta rồi đó. Nhớ về bên đó chăm sóc gia đình chồng cho tốt nha. Giờ có muốn nhắn nhủ điều gì với tao không? Hức hức

- Thiệt cái thằng, lúc này mà còn cả rồn được. Làm như mày là má tao không bằng.

- Thì tao thương mày tao mới xúc động chứ bộ. Mày mất tự do thì đâu còn hú hí với tao những lúc rảnh rồi được nữa đúng không?

- Thôi đi ba. Tao kết hôn với người ta thì sao chứ. Mày chỉ giỏi suy nghĩ xa vời thôi. Yên tâm đi. Mai một tao vẫn sẽ dành chút thời gian vàng ngọc để nhậu nhẹt cùng mày mà.

- Hì hì. Nói giỡn vậy thôi chứ tao cũng không muốn làm con kị đà cản trở mày với người ta ân ái bên nhau đâu.

- Lại nữa. Mày phải dùng vũ lực mới biết điều mà.

Nói rồi Quân dùng sức lấy cánh tay kẹp cổ thằng Quang khiến nó la oai oái. Bất giác thằng Quang nắm chặt bàn tay Quân và nói với nó bằng giọng bồi hồi.

- Ngày vui của mày tao cũng không biết phải nói gì nữa. Thôi thì chúc mày sống hạnh phúc và gặp nhiều may mắn trong hành trình sắp tới với anh Trung nhé. Tao biết cuộc sống gia đình của hai người đồng giới sẽ gặp rất nhiều khó khăn, trở ngại đấy. Ráng mà sống êm ấm, hòa thuận nha mày.

- Uhm.. Tao cảm ơn mày nhiều Quang à. Suốt cuộc đời này, mày sẽ là người bạn thân thiết nhất của tao. Tao hứa đấy!!

- Hì hì...Cái này khỏi nói tao cũng biết. Ngoài tao ra thì ai có thể ày được niềm vui nụ cười chứ, đúng không?

- Cái thằng...tự tin quá đáng. He he

Tâm sự với nhau một hồi, Quân đẩy thằng Quang ra ngoài giao cho thầy Phong. Còn một mình trong phòng, Quân lặng lẽ đứng trước gương ngắm nhìn nó trong bộ quần áo cưới sang trọng. Bộ đồ tây trắng tinh trông có vẻ rất hợp với khuôn mặt hồng hào và tươi tắn của Quân. Tóc nó cắt ngắn và được vuốt keo thẳng lên còn trên cổ đeo một chiếc nơ màu hồng nhạt trông rất cuốn hút. Cuối cùng đôi giày tây màu đen khép lại tổng thể một thân hình con trai hoàn hảo. Dáng vẻ ấy của Quân đã khiến ột người phải sững sờ trong vài giây. Thấy Khoa chợt xuất hiện trước cửa phòng, Quân quay đầu lại mỉm cười chào cậu. Khoa bối rối tiến lại gần nó áp úng.

- Hôm nay Quân đẹp quá...Mình xin gửi lời chúc mừng đến Quân nha...

- Hi. Cảm ơn Khoa. Mà hôm nay Khoa mặc đồ cũng bảnh bao lắm đó.

- Quân quá khen. Chú rể phụ như mình không dám so bì với nhân vật chính của buổi lễ hôm nay đâu.

Nói xong, Khoa tiến lại gần Quân rồi đưa tay chỉnh lại chiếc nơ trên cổ áo. Trước khi bước ra khỏi phòng, cậu nháy mắt với Quân.

- Hạnh phúc nhé Quân. Nếu có gì không vui hãy tâm sự với mình, mình hứa sẽ tìm lại nụ cười giúp Quân. Lát nữa gặp lại.

- Bye Khoa...

Quân thần thờ một lúc rồi ngồi xuống giường chờ ba mẹ nó tới. Lễ thành hôn của nó và anh được tổ chức ngay tại sân nhà anh, tuy không gian hơi chật hẹp nhưng lại rất ấm cúng. Khách mời tuy không đông lắm nhưng vẫn tạo nên một không khí thân mật gần gũi.

Một tiếng trước khi lễ cưới diễn ra, thằng Tùng bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà cùng với một cậu bạn trai người tây. Biết nó từ Anh trở về dự lễ tân hôn của mình, Trung và bà Trang ân cần ra đón nó trong sự hân hoan. Tùng hớn hờ nói.

- Hy vọng là con về vừa kịp lúc. Mẹ và anh hai vẫn khỏe chứ?

- Ủ. Mẹ vẫn khỏe. Con đi đường có mệt lắm không?

- Không sao đâu ạ. Lần này về hơi vội nên con không kịp chọn được món quà ưng ý. Mong mẹ và anh hai bỏ qua cho.

- Con về là mừng rồi, quà cáp làm gì cho tốn tiền. Mau vào trong rửa mặt rồi ra chung vui với anh hai nha con.

Thằng Tùng cười thật tươi rồi dắt tay cậu bạn trai theo mình xuống nhà dưới. Còn bà Trang và Trung tiếp tục đón khách trước cổng. Cuối cùng ba mẹ Quân cũng đã tới sau khi ghé qua nhà trọ của đứa con trai cưng. Cùng đi với họ là một vài người bà con thân thiết từ dưới Đồng Nai lên. Ai nấy đều mặc đồ rất đẹp và tươi cười rạng rỡ. Quang nhanh nhẩu làm tròn bốn phận bên nhà “rễ thụ” liền hướng dẫn chỗ ngồi cho khách mời. Luôn túc trực bên cạnh nó là người mà ai cũng biết là ai đấy. Hai chàng trai trong bộ vest đen cứ đi qua đi lại chỉ đạo tiếp tân, phục vụ khiến khách khứa ai cũng phải ngoái đầu nhìn họ. Đến dự lễ cưới còn có anh cảnh sát Hoàng Trung và những người bạn đồng nghiệp của Quốc Trung nữa. Họ vô tư đến chúc mừng anh mà không hề suy nghĩ hay bận tâm một điều gì.

Khi lễ cưới chính thức bắt đầu, Quốc Trung từ trong cánh gà bước lên sân khấu theo lời giới thiệu của MC Trần Thành. Hôm nay chú rể “công” mặc một bộ ple màu đen tuyền trông rất tao nhã và vô cùng quyến rũ. Màu trắng của chiếc áo sơ mi bên trong kết hợp với chiếc cà ra vát màu nâu sậm càng làm tôn lên vẻ đẹp chững chạc, phong trần của người đàn ông ở độ tuổi ba mươi như anh. Trung khẽ cúi đầu chào quan khách trong khi bên dưới những tiếng vỗ tay vang lên rào rào. Bà Trang và thằng Tùng hướng ánh mắt đầy tự hào lên sân khấu chăm chú nhìn anh. Trung hít một hơi thật sâu và bắt đầu phát biểu cảm tưởng.

- Trước tiên xin chân thành cảm ơn mọi người đã dành chút thời gian quý báu đến đây để chung vui trong ngày cưới của tôi và em Quân. Thật lòng mà nói chúng tôi mong đợi cái ngày này từ rất lâu rồi và giờ đây khi Quốc hội Việt Nam chính thức hợp pháp hóa hôn nhân đồng giới thì chúng tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc và phấn khởi. Trải qua một chặng đường rất dài với biết bao chông gai thử thách cùng song hành với bao nhiêu buồn vui sướng khổ, chúng tôi đã hiểu ra rằng hai trái tim hòa hợp cần phải có một mái nhà để đội nắng che mưa dù làm bằng tranh, bằng gạch hay bằng chất liệu gì đi nữa cũng đều đáng giá.

- Xin cảm ơn các bạn đồng nghiệp, các anh chị trong phòng cảnh sát giao thông quận 3 đã nhiệt tình giúp đỡ tôi trong công việc và trong các mối quan hệ. Cảm ơn những người bạn thân thiết của em Quân. Cảm ơn các anh chị hàng xóm, cô bác láng giềng gần xa. Cảm ơn các cô dì chú bác đã không ngại đường xa xa xôi từ Đồng Nai lên tận đây. Và sau cùng tôi xin trân trọng cảm ơn bố mẹ em Quân, nhờ họ mà tôi đã tìm thấy được một nửa còn lại của đời mình. Tôi cũng xin gửi lời cảm ơn sâu sắc đến mẹ và em trai tôi. Nhờ sự ủng hộ, động viên của họ mà tôi đã tự tin, bản lĩnh hơn rất nhiều trước quyết định quan trọng của cuộc đời. Một lần nữa, tôi xin cảm ơn đến tất cả. Chúc mọi người sẽ luôn hạnh phúc và gặp nhiều may mắn trong cuộc sống.

Kết thúc lời phát biểu đầy xúc động, cả đám đông dưới sân khấu đứng dậy vỗ tay một tràng dài không ngớt. Tiếng huýt sáo, tiếng hò hét cổ vũ càng làm cho không khí thêm sôi nổi. Đến phần quan trọng nhất, tất cả mọi người trong sân nín lặng hướng ánh mắt về phía trước cổng nhà. Khoa khoác tay Quân đi từng bước thật chậm và từ từ tiến về sân khấu chính. Một lần nữa, tất cả mọi người dành tặng một tràng pháo tay thật dài để đón chào sự hiện diện của chú rể thứ hai và chàng rể phụ đẹp trai không kém gì chú rể đang đứng trên bục kia. Trung đơ mặt ra nhìn người yêu mình không chớp mắt. Vẻ đẹp tựa như thiên thần tỏa ra từ người Quân khiến anh như lạc vào một chốn thần tiên đầy phép nhiệm màu. Quân tiến lại gần cạnh anh mà mặt nó hồng lên trông rất đáng yêu. Thấy hai nhân vật chính biểu hiện sự ngượng ngùng mắc cỡ, cả đám đông phía dưới cười ồ lên thích thú.

Hoàn thành nhiệm vụ một cách trọn vẹn, Khoa lặng lẽ bước xuống chỗ ngồi của mình và tiếp tục theo dõi buổi lễ. Ngồi chung bàn với cậu là Quang, thầy Phong cùng với những thầy cô giảng viên khác đang công tác tại trường đại học Nhân văn. Ở bàn kế bên, ba mẹ Quân cùng bà Trang, thằng Tùng đều hướng ánh mắt rạng rỡ lên sân khấu. Bà Huyền không khỏi xúc động lấy khăn tay chấm nước mắt còn ông Huy cũng bồi hồi khi chợt nhớ đến người bạn hàn vi thuở xưa.

Đến màn hồi hộp nhất, cả đám đông im phăng phắc chờ đợi cái khoảnh khắc thiêng liêng nhất trong mỗi buổi tiệc cưới. Đã đến lúc hai chú rể đeo nhẫn cho nhau và họ còn phải thực hiện một nghi thức vô cùng ý nghĩa. Trung bắt ngờ quỳ một chân xuống và lấy chiếc nhẫn từ trong túi áo ra nói với Quân.

- Trung Quân, em có đồng ý trở thành người bạn đời của anh không?

Quân xúc động trong giây lát và trả lời không do dự.

- Em đồng ý!

Nói xong, Trung cẩn thận đeo chiếc nhẫn nhỏ xinh vào ngón tay áp út của Quân. Rồi anh đứng dậy ôm chầm lấy nó và hôn một nụ hôn thật sâu như mình chứng cho tình cảm sâu đậm mà anh hứa sẽ đem lại cho nó trong suốt quãng đời còn lại. Cả sân khấu như vỡ òa sau nụ hôn mãnh liệt ấy. Pháo bông và kim tuyến được bắn lên không trung cùng với tiếng vỗ tay kéo dài bất tận. Điệu nhạc vui tươi bắt đầu rộn lên hòa cùng không khí ấm áp của buổi lễ tân hôn long trọng. Kể từ giây phút này, anh và nó sẽ mãi mãi thuộc về nhau và trở thành một phần tế bào không thể thiếu trong xã hội. Dù tương lai không biết hạnh phúc khổ đau thế nào, dù ngày mai có vui buồn, sung sướng ra sao thì trong trái tim của cả hai vẫn sẽ luôn tồn tại hình bóng của nhau và không bao giờ xa cách.

Trải qua tuần trăng mật lãng mạn tại khu trang trại của gia đình Quân, anh và nó vui vẻ trở về thành phố để tiếp tục công việc. Ngày đầu tiên đi làm sau đêm tân hôn, Trung thấy tinh thần mình phần chấn khác lạ. Được chính thức chung sống với người mình yêu như một gia đình thực sự, anh cảm thấy điều đó có ý nghĩa vô cùng. Anh tự hứa với bản thân sẽ cố gắng hết mình chăm lo, vun đắp cho gia đình bé nhỏ của anh mỗi ngày những yêu thương, những niềm vui to lớn. Còn Quân thì cũng cảm nhận được những nỗi niềm đặc biệt giống như anh. Mặc dù tình yêu của cả hai đã được nuôi dưỡng gần bảy năm qua với nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau nhưng sau cái ngày chính thức gắn kết cuộc đời lại với nhau ấy, tình yêu như được

thăng hoa và trở thành một thứ tình cảm bất diệt tồn tại mãi mãi trong trái tim của anh và nó.

#####

Một buổi sáng đẹp trời, Trung đang làm nhiệm vụ trên đường Nguyễn Thị Minh Khai thì chợt thấy một chiếc xe gắn máy chạy vồ qua mặt mình. Điều quan trọng là chủ nhân của chiếc xe đang không đội mũ bảo hiểm. Thấy vậy, anh liền lập tức lấy xe đuổi theo và thổi một hồi còi cảnh cáo khiến chiếc xe khựng lại rồi từ từ tấp vào lề. Đang định buông lời quở phạt thì Trung ngỡ ngàng thốt lên.

- Là em sao Quân?

- Ủa, anh...

Trước tình huống khá là khó xử, Trung vội tiến lại gần Quân mắng khê.

- Sao em chạy xe nhanh quá vậy? Lại còn không đội mũ bảo hiểm. Em thật là...

Quân gãi đầu trong khi tim vẫn còn đập thình thịch.

- Anh làm em hết hồn. Em xin lỗi...tại em để quên cuốn tài liệu quan trọng ở nhà nên mới chạy về lấy. Anh đừng giận em nha...

- Em đó! Việc có gấp thế nào cũng nên chạy xe đúng luật chứ. Thôi em chạy tiếp đi. Nhớ là coi chừng cảnh sát giao thông đấy.

- Ô. Anh không định phạt em sao?

- Ai bảo không phạt? Nhưng mà vợ anh thì anh phải phạt kiểu khác. Tối về nhà em sẽ biết hình phạt mà anh dành cho em là gì. Thôi em đi nhanh lên kẻo trễ bây giờ.

Nói rồi Trung lấy ngay một chiếc mũ bảo hiểm từ trong cốp xe của mình và đội ngay ngấn lên đầu cho Quân. Anh nháy mắt với nó và nở một nụ cười thật trêu mến. Quân mắc cỡ đến đỏ cả mặt. Nó nhún ga cho xe chạy tiếp và mỉm cười nhìn anh qua gương chiếu hậu. Bất giác kỷ niệm lần đầu tiên gặp nhau chợt ùa về làm Quân thoáng chút băng khuâng. Làm quen với cảnh sát giao thông cũng được lợi quá chứ. Mấy lần trước nó bị anh Minh hay anh Hoàng Trung bắt phạt, họ cũng đều nhắc nhở qua loa chứ không phạt nặng tay. Quân còn đang tùm tùm cười thì chợt nhớ đến hình phạt mà anh nói ban nãy. Được làm “vợ” của anh, dù bất cứ hình phạt nào, nó cũng đều cảm thấy dễ chịu và ngoan ngoãn chấp nhận. Nhưng sau đêm hôm ấy, Quân không ngờ là nó phải để anh chở đi gặp bác sĩ.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nham-canh-sat-giao-thong>